

[*Ἀρχή*, Gl. Origo, Magistratus, Ora, Exordium, Auspiciū, Principatus, Initium, Principium, Ortus, Magisterium, Potestas, Imperium, Præsidatus. *Ἀρχή*, τὸ προοίμιον. *Ἀρχαί*. Crepundia, Lites, Stilites. *Ἀρχῇ*. Initio. *Τὴν ἀρχήν*. Jam tum. *Αἱ ἀρχὴν λαβοῦσαι ἐν δικαστηρίῳ δίκαι ἐξ ἀντικαθεστῶτων*. Lites contestatæ. *Ἀρχὴ βιβλίου ἢ ἄλλου του*. Exordium, Inceptio. *Ἀρχὴ γένους*. Primordium. *Ἀρχὴ ἔργου*. Inchoatio, Inceptio, Initium, Exordium. *Ἀρχὴ ληστείας*. Ducatus latronum. *Ἀρχὴ ξίφους*. Mucro. *Ἀρχὴ πόλεως*. Principatus. *Ἀρχὴ χιλιάρχων*. Tribunatus. *Ἀπ' ἀρχῆς*. A primo. * *Ἐξαπαρχῆς*. Deintegro. *Ἐν ἀρχῇ*. Initio, Principio. *Ἐξ ἀρχῆς*. A principio. *Παρά τὰς ἀρχάς*. In primis. Vide Schneider. Lex. "*Ἀρχήν*, Primo, Niceph. H. E. 2, 38." Routh. Mss. "Omnino, Xen. K. A. 7, 7, 17. Χαλεπώτερον ἐκ πλουσίου πέννητα γενέσθαι, ἢ ἀρχὴν μὴ πλουτῆσαι. *Ἀρχή*, Magistratus, i. e. Qui magistratum gerit, Demosth. 1145. Reisk. *Ὁφείλοντας τὰ σκευὴ τῇ πόλει ἢ ἀρχή*, παραλαβοῦσα παρὰ τῆς προτέρας ἀρχῆς, ἡμῖν παρέδωκε in Steph. 1. p. 294. Hervag. 2. Οὐδὲν ἄλλο εἶχον ποιῆσαι, πλὴν ὑπολαμβάνειν τὴν ἀρχὴν ἡδίκηκεναι με. In Ed. Reisk. 1119. substitutum est τὴν *Ἀρχήπην*." Seager. Mss.]

[*Ἀρχή*, Fischer. Ind. Palæph. Lennep. ad Phalar. 151. 296. ad Herod. 468. Musgr. Andr. 1098. Zeun. Ind. Xen. K. Π. Ruhnk. ad Tim. 4. Clark. ad Il. Γ. 100. Valck. ad Ammon. 71. ad Charit. 417. Wakef. Alc. 698. Jacobs. Anth. 6, 311. Heyn. Hom. 4, 469. Conf. cum ἀκμή, ad Dionys. H. 3, 1846.; cum ἀρετῇ, ad Diod. S. 2, 182. 616.; cum ὑπεροχῇ, ad 2, 463. Propositio evidens ap. philosophos, Ernest. ad Cic. 4, 1. p. 471. Extremitas, ad Timæi Lex. 241. Valck. Hipp. p. 245. 762.; ad Herod. 308. Wyttenb. Select. 328. Wessel. Diod. S. 1, 42. Jacobs. Anth. 11, 50. ad Diod. S. 2, 201. *Ἀ.* et ἡγεμονία quomodo differant, ad Herod. 620. *Ἀ. κακῶν, ἀγαθῶν*, ad 426. *Ἡ ἄ. τῆς τυραννίδος*, Phalar. 234. cf. 236. *Ἀ. ἄκρα*, Wakef. Trach. 1256. *Ἐξ ἀρχῆς*, Toup. Append. in Theocr. 6. Abresch. Lect. Aristæn. 249.; Æsch. 2, 41. Lennep. ad Phalar. 84. Diod. S. 1, 461. 472. 2, 256. Jacobs. Animadv. 202. 252. Lucian. 2, 53. Dionys. H. 3, 1358. 1361. 1368. 1382. *Αἰθὺς ἐξ ἀρχῆς*, Plut. Mor. 1, 489. Diod. S. 1, 34. *Οἱ, τὰ ἐξ ἄ.*, ad Lucian. 1, 179. Amst. *Ἐκ νέας αἰθὺς ἄ.*, Plut. Mor. 4, 892. *Τὸ ἀπ' ἄ.*, Demosth. 1, 668, 24. *Ἀρχήν*, Omnino, Plut. Mor. 1, 453. Olim, Wessel. Herod. 44. Lennep. ad Phalar. 83. *Τὴν ἀρχήν*, Fac. ad Paus. 1, 236. 2, 484. Muncker. ad Anton. Lib. 176. Verh. Zeun. ad Xen. K. Π. 114. ad Xen. Eph. 164. ad Lucian. 1, 267. 390. 391. 2, 73. 169. 354. Wessel. Herod. 115. 452. 679. Omnino Lennep. ad Phalar. 82. 99. 137. 233. 251. Wakef. S. C. 2, 22. Brunck. Phil. 1239. Wakef. ibid. Jacobs. Animadv. 54. 295.; (an ἀρχήν ap. Wakef. S. C. 4, 90.?) Anth. 8, 225. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 224. Kuster. Aristoph. 15. Heindorf. ad Plat. Gorg. 105. Gersdorf. Beastr. 1, 495. *Ἐς ἀρχήν*, Lennep. ad Phalar. 84. Fac. Paus. 1, 441. *Ἀρχαί*, ad Charit. 454. Archontes, Diod. S. 1, 672. *Ἐν ἀρχαῖς*, 2, 586. Dionys. H. 2, 661. 717. 1177. 1180. Vita Æschyli p. 2. med. Tauchnitz. Polyb. 1, 207. *Τὰς μὲν ἀρχάς*, 1, 301. 2, 12. *Κατ' ἀρχάς*, Memno 82. Orell. 90. ad Phalar. 251. Diod. S. 2, 616. Dionys. H. 2, 1077. Schneider. ad Aristot. H. A. 415." Schæf. Mss. "*Ἀρχή*, Funis, Diod. S. 3. Act. Apost. 10, 11. *Ἀρχάς*, Ab initio, Polyb. 1, 433." Wakef. Mss.]

"*Ἐξαρχῆς*, pro ἐξ ἀρχῆς, Ab initio, A principio. "Demosth. Αἰθὺς ἐξαρχῆς λέγε. Item ἡ ἐξαρχῆς τάξις, "Primus ordo." [Gl. *Ἐξαρχῆς*. Denuo. "Zeun. ad Xen. K. Π. 62. Thom. M. 315. Luzac. Exerc. 171. Aristoph. Π. 866. 1113.; T. H. ad p. 295. ad Diod. S. 2, 106. 287. 584. ad Lucian. 2, 265. *Τὸ ἐξαρχῆς*, Paus. 83. 385. *Ἐκ τοῦ ἐξαρχῆς*, Toup. Opusc. 1, 169.; Emend. 1, 255. *Τὰ ἐξ.*, Demosth. 1247, 5. Αἰθὺς ἐξ., Paus. 383. Πάλιν ἐξ ἀρχῆς, Aristoph. El. 996. 1327." Schæf. Mss.]

"*Καταρχῆς*, affertur pro Ab initio, quod et ἀπ' ἀρχῆς, et ἐξ ἀρχῆς."

"*Καταρχάς*, s. *Κατ' ἀρχάς*, Ab initio. Plut. Solone.

"*Σic αὐτίκα καταρχάς*, Jam inde ab initio, Herod. "Dicitur vero et τὸ καταρχάς, quo inter alios usus "est Demosth." [Gl. *Καταρχάς*. Initio. "Thom. M. 427. Musgr. Herc. F. 123. Cum gen., Schol. ad Aristoph. Π. 469." Schæf. Mss.]

"*Ἐξυπαρχῆς*, Denuo, A principio, Iterum, Lucian. "*Ἀναλαβὼν ἐξυπαρχῆς βόου*." ["Aristot. de Anim. 2. init." Routh. Mss. "Ab initio, Hesych." Wakef. Mss.]

"*Ἀρχῆθεν*, Ab initio, ἐξ ἀρχῆς. Utitur Herod. 3, (80.) *Φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐνεμφύεται ἀνθρώπῳ*. Utitur et Philo, *Καὶ ἡ τῶν κατασκευασάντων ἀρχῆθεν μεγαλόνοια*. ["Orig. c. Cels. 2, 75." Routh. Mss. Glossæ: "*Ἀρχῆθεν*." Denuo. Herod. 3, 25. Plut. Cat. Min. c. 28.; Amat. 759. Athen. 504. "Valck. Diatr. 153.; ad Herod. 668. Toup. Opusc. 1, 364. Ammon. 73. 77. Phrynich. Ecl. 34. Wakef. S. C. 5, 15. Brunck. Soph. 3, 399." Schæf. Mss.]

"*Ἀρχογλυπτάδης*, ὁ, Magistratus ambiens, quasi τὰς ἀρχάς γλύφων, Etym. Eust. [159, 45. A Schneidero non agnoscitur. "Lobeck. Aj. p. 367." Schæf. Mss.]

"*Ἀρχοειδῆς*, ὁ, ἡ, q. d. Principii formam habens. Bud. *ἀρχοειδῆς* interpr. Primigenium, Primarium, ubi scribit Aristot. Οὐδὲν ἐστὶν ἀρχοειδέστερον τῶν ἀξιωματῶν. Affert ex Eod. de Part. Anim. 3. hæc de jecore dicta, *Κεῖται γὰρ οὐδαμῶς πρὸς ἀρχοειδῇ θέσιν*. [Gl. *Ἀρχοειδῆς*. Primogenius.]

"*Ἀρχολάβος*, (ὁ,) q. d. Magistratus susceptor. In VV. LL. exp. Quadruplator. Habetur ap. Hes. v. *Ἀρχώνης*. [A Schneidero non agnoscitur.]

"*Ἀρχολίπαρος*, (ὁ, ἡ,) Magistratus ambiens, quasi λιπαρῶν ἵνα ἀρχῆς τύχη, vel ὁ ἐκ τῆς ἀρχῆς λιπαίνόμενος, Etym. Eust. (159, 45.) Potest et ab ἀρχῳ esse. [A Schneidero non agnoscitur.]

"* *Ἀρχομηνία*, ἡ, i. q. *νουμηνία*. Chandler. Inscr. Att. 54. Buttmann in Ideler's Hist. Unters. S. 396.]

"* *Ἀρχοποῖς*, (ὁ, ἡ,) Dionys. Areop. p. 36." Kall. Mss.]

"* *Ἀρχωδὸς*, (ὁ, ἡ,) Gretser. ad Codin. 2, 2, 4." Kall. Mss.]

"*Ἀρχώνης*, ὁ, Magistratum emtor. Aliter tamen Etym. Rursus aliter Hes. Utrumque vide. [Ando-cides 65. *Ἀργύριος γὰρ οὐτοσί, ὁ καλὸς καγαθὸς ἀρχων*, εἰς ἐγένετο τῆς πεντηκοστῆς τρίτον ἔτος. "Ex ἀρχων εἰς efficio unum vocab. ἀρχώνης, Princeps collegii ejus, quod vectigal quinquagesimæ redemit." Reisk. "Valck. Diatr. 293." Schæf. Mss.]

"* *Ἀρχωνίδας*, * *Ἀρχωνδας*, Valck. ad Adon. 267.; Phæn. p. 764." Schæf. Mss.]

"*Ἀρχαιρεσία*, ἡ, et plur. *Ἀρχαιρεσίαι*, item *Ἀρχαιρέσια*, τὰ, Comitia. Ita enim Charisius interpr. *ἀρχαιρεσίας*. Q. d. Electio s. Electiones magistratum. Aristot. Pol. 3. *Ἐπὶ τε τὰς ἀρχαιρεσίας καὶ τὰς εὐθύνas τῶν ἀρχόντων*. Plut. autem *ἀρχαιρέσια* dixit neutro ut testatur Bud. Comm. 142. *Ἀρχαιρεσία* autem vel potius *ἀρχαιρεσίη* Ion. affertur ex Herod. [Gl. *Ἀρχαιρέσια*. Comitia, Comitiae. *Ἀρχαιρεσίους*. Comititiis. *Ἀρχαιρεσιῶν ἑορταί*. Calata. *Ἀρχαιρέσια*, *dis τοῦ ἔτους γινόμενα*. Calata comitia. *Ἀρχαιρέσια*. Comititia. *Ἀρχαιρεσίαι*. Comitatus, Comititia. Herod. 6, 58. "*Ἀρχαιρέσιον*, ad Dionys. H. 3, 1709. 1858. *Ἀρχαιρέσια*, ad Mær. 10. Schweigh. ad Appian. 3, 481. Plut. 2, 227. Cor. *Ἀρχαιρέσια*, ad Diod. S. 1, 459. ad Dionys. H. 2, 1091. 1246." Schæf. Mss.]

"* *Ἀρχαιρεσιακὸς*, ἡ, ὄν, Gl. Comitialis.]

"*Ἀρχαιρεσιάζω*, Comititiis intersum, Ad comitia eo. Item, Creō et designo in comitiis magistratum, Bud. ibid. e Plut. *Ἀρχαιρεσιάζω* exp. etiam Magistratum ambio, Prehenso, Livio: Sum magistratum candidatus. Plut. Othone, *Ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Ὀθωνος*, Pro Othone ambientes. ["Plut. Crasso 1003. HSt. cum infin., *Καὶ δὴ ἀρχαιρεσιάζοντες ἦσαν οὐκ ὀλίγοι τὴν νίκην ἐκείνῳ τοῦ πολέμου προσήκειν*." Seager. Mss. "Magistratum ambio, Polyb. 26, 10. Athen. 5, 193." Schweigh. Mss. "Toup. Ind. Longin. v. *Καταρχ*. Lex. Herod. 176." Schæf. Mss.]

"* *Καταρχαιρεσιάζω*, Longin. 44. *Ἄρα δὲ ἐν τῇ ποσαύτῃ λοιμικῇ τοῦ βίου διαφθορᾷ δοκοῦμεν ἐπὶ ἐλευθερόν τινα κριτὴν τῶν μεγάλων, ἢ δικόντων πρὸς τὸν αἰῶνα, κάδεκαστον ἀπολελεῖσθαι, καὶ μὴ καταρχαιρε-*

σιάζεσθαι πρὸς τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας; 'Ver-
bum exquisitissimum, et non nisi Longino nostro
usurpatum. 'Αρχαιρεσιάζειν, Comitia habere ad cre-
andos magistratus, To hold court. Est et ἀρχαιρε-
σιάζειν, Ambire, Plebem demulcere, quod candidati
solent. Hinc καταρχαιρεσιάζειν, Ambiendo vincere,
s. Malis artibus finem propositum assequi. Καταρ-
χαιρεσιάζεσθαι, Muneribus seduci, corrumpi, Got
over. Atque hinc Longin. intelligendum. Sed de
hoc consulendi VV. DD. ad Hes. Harpocr. J. Poll.
Cf. etiam Suid. Etym.' Toup. Erravit: idem h. v.
a Plut. usurpatum est, Graccho 1539. HSt. Λεύκιος
γὰρ 'Οστίλιος, ἀνὴρ ὀλιγαρχικός, καὶ δυνατὸς ἐν τῇ
βουλῇ, πρότερον μὲν ἐξέπεσεν, ὑπατείαν παραγγέλλων,
τοῦ Γαίου τὸν Φάννιον προαγαγόντος, ἐκείνους δὲ καταρ-
χαιρεσιάζαντος. Vide Classical Journal 'T. 2. p. 822."
Seager. Mss. "T. 7. p. 240." Boissonad. Mss. "Ad
Hesych. 1, 562." Dahler. Mss.]

Συναρχαιρεσιάζω, In petitione adjuvo, Candidato
faveo et adsum, Bud. ["Plut. Pomp. 1144. HSt.:
1173.: Cicerone 1589." Seager. Mss. "Wyttenb.
Select. 326." Schæf. Mss.]

* "Αρχεάναξ, Jacobs. Anth. 8, 154." Schæf.
Mss.]

* "Αρχεβούλειον μέτρον, Hephæstio 27. 92." Kall.
Mss. "Αρχεβούλειος, Callim. 1, 500." Schæf. Mss.]

* "Αρχεδίκης, ου, ὁ, Jure æquo imperans, ὁ κατὰ
δικὴν ἀρχῶν, qui et ὁ δίκαιαρχος dicitur. 'Αρχ. τοκέων,
Π. 4, 196. Justorum et recte imperantium parentum.
Οἱ ἀρχεδίκαι sunt Justi et legitimi et humani princi-
pes." Damm. Lex. Pind.]

* "Αρχέλοχος, Heyn. Hom. 6, 292. 369. 610.
656." Schæf. Mss.]

* "Αρχέμαχος, Heyn. Hom. 6, 369." Schæf. Mss.]

* "Αρχέπολις, ὁ, ἡ, Princeps civitatis. 'Αρχ.
θήσεις νιν, Constitues eam reginam civitatis, Π. 9, 92.
Nympham Cyrenen." Damm. Lex. Pind. "Fischer.
Descr. Lect. 795—96." Schæf. Mss.]

'Αρχέτυπον, τὸ, Exemplar primigenium, vel Forma
primigenia, Bud. interpr. Latini quoque Archetypum
dicunt, Gr. v. retinentes. Exp. et Forma princeps.
Aristot. de Mundo, Τὸ ἀρχέτυπον τοῦ χρόνου καὶ πα-
ράδειγμα. Existimo autem ἀρχέτυπον dici quasi ἀρχὴν
τοῦ τύπου, ut Principium typi appelletur typus initio
factus et omnium primus, idemque hic post 'Αρχή,
non post 'Αρχω posui. Fateor tamen posse etiam si-
gnif. τοῦ ἄρχειν hoc comp., sicut et similibus, inclu-
sam videri, eod. sensu. Non male autem ἀρχέτυπον
verti Primam formam, ostendit synon. πρωτότυπον.
Ceterum hujus vocis primum et proprium usum esse
arbitror in imaginibus; ut Lucian. (1, 841.) Τῆς
εἰκόνης ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν 'Αθήνησι πρὸς αὐτὴν
ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη· τὸ ἀρχέτυπον
δ' αὐτὸ κ. τ. λ. Dicitur et ἀρχέτυπος γραφή, ut ap. Phil.
de V. M. 3. Πρὸς ἃς εἶδει, καθάπερ ἀπ' ἀρχέτυπου
γραφῆς καὶ νοητῶν παραδειγμάτων αἰσθητὰ μιμήματα
ἀπεικονισθῆναι. Per metaph. autem tam ἀρχέτυπον
subst. quam ἀρχέτυπος adj. de aliis etiam rebus dicitur.
Et 'Αρχετυπία, (ἡ,) Exemplar, Idea, ut interpr.
Bud. in h. l. Dionys. Areop. de Cæl. Hier. Καὶ δυνα-
τὸν ἐστὶν δι' αὐτῶν ἀνάγεσθαι πρὸς τὰς αὐλούς ἀρχετυ-
πίας. [Gl. 'Αρχέτυπον· Principale. Onesicritus ap.
Diog. L. 6, 84. Dionys. H. Dinarcho, Lucil. Atil.
Fortunat. 2686. "Wyttenb. Ep. Cr. 32. Valck. ad
Chrys. 54. T. H. ad Lucian. 1, 209. 'Αρχέτυπος, ad
Dionys. H. 1, 175." Schæf. Mss.]

"Αρχέχορος, (ὁ, ἡ,) Qui præest choro, Choragus,
"s. Qui choros inchoat. Epigr. [adesp. 720. Eur.
Tro. 151. Ποδὸς ἀρχεχόρου πληγαῖς Φρυγίαις Εὐκόμ-
ποις ἐξήρχον θεούς." Ad Charit. 291. Musgr. Troad.
147. Jacobs. Anth. 12, 299." Schæf. Mss.]

* "Αρχεχόριος, Gruter. Inscr. p. 328." Kall. Mss.]

* "Αμφόδάρχης, (ὁ,) Viarum urbis præfectus.
Philo in Poliorcetico (Math. Vett. 93.) "Suicer. Mss.
Glossæ: 'Αμφόδάρχης· Victor, (sic,) Magister pagi.]

'Αναρχος, ὁ, ἡ, Principio carens, quod de Deo solo
dicitur. Exp. etiam Æternus, e consequente. Greg.
'Ο δὲ Υἱὸς, ἐὰν μὲν ὡς αἷτιον τὸν Πατέρα λαμβάνῃς, οὐκ
ἀναρχος· ἀρχὴ γὰρ Υἱοῦ ὁ Πατήρ, ὡς αἷτιος· ἐὰν δὲ τὴν
ἀπὸ χρόνου νοῆς ἀρχὴν, καὶ ἀναρχος. Et Συνάναρχος,

(ὁ, ἡ,) Una cum alio carens principio, ut Christus di-
citur τῷ Πατρὶ συνάναρχος, Patri coæternus. || 'Αν-
αρχος, Principe s. Duce vel Dominatore carens, Qui
nullius dominatui subest. Il. B. (703. 726.) Οὐδ' οὐ
ἀναρχοὶ ἔσαν. Plato de LL. 12. Μηδέποτε ἀναρχον
μηδένα εἶναι. Et 'Αναρχία, (ἡ,) Status eorum, qui
principe s. dominatore carent, q. d. Principis aut do-
minatoris carentia. Philo de V. M. 3. "Ὡς περ ἀναρχίας
γενομένης, ἄφεται πρὸς ἀσέβειαν ὥρμησαν, Quasi tum
imperium nullum esset. 'Αναρχία, inquit Bud., dicitur
de republ. cum carent magistratibus. Xen. E. 8. de
statu Atheniensium dixit sub xxx Tyrannis. || 'Αν-
αρχία, Contumacia adv. eos, qui nobis præesse de-
bent, Detrectatio imperii. Item, Soluta licentia, Li-
centia qua unusquisque pro libidine omnia agit. Su-
mitur autem e consequente hæc signif.; licentia
enim est ubi vel nullus est, qui imperet, vel imperium
detrectatur. 'Αναρχία δούλων καὶ παιδῶν, Bud. ex
Aristot. Pol. pro Licentia. Sic exp. et ap. Plat. de
LL. 12. Τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου
κ. τ. λ. ubi tamen videndum, num et in altera signif.
sumi possit. Philo de V. M. 1. "Ὅταν εἰς ἀναρχίαν ἐκ-
δαιτῶνται, cum imperium detrectantes insolescant.

['Αναρχος, Gl. 'Αναρχα· Improcerata. 'Αναρχία,
Xen. E. 2, 3, 1. n. Æsch. S. c. T. 1038. "Ἐχονσ'
ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει. * "Ανάρχος, Nicet.
Paphl. Or. in Jacob. 377. Andr. Cr. in Dormit. Mar.
2, 136. Clem. Alex. 703. Amphil. 136. Method. 313.
Cyrill. Hær. p. 94. ad Sibyll. Orac. p. 97. Ed. Am-
stel. Pisides de M. O. 1657." Kall. Mss. "Vita S.
Sylvestri 296. Combef." Boissonad. Mss. "Orig.
Philoc. 24. p. 86. Οὐκ ἔστιν ἀνάρχος κακὰ, οὐδὲ ἀγέ-
νητα τὰ κακὰ. Chrys. in Jo. Hom. 4. T. 2. p. 574.
Τὴν γὰρ ζωὴν αἰεὶ τε εἶναι, καὶ ἀνάρχος εἶναι, καὶ
* ἀτελευτήτως, πάντες ἀν' ὁμολογήσαιεν." Seager. Mss.
"Αναρχος, Ammon. 18. Jacobs. Anth. 11, 188. Eum.
699. Stanl. 529." Schæf. Mss.]

["Συνάναρχος, Psell. in Cantic. Cant. ad c. 3,
4." Boissonad. Mss. "Chrys. Hom. 824. T. 5. p.
816. "Εγὼ εἰμι ὁ συνάναρχος τοῦ πατρὸς λόγος, τῆς
ἀκτίστης ἀρχῆς ὁ κλάδος." Seager. Mss.]

* "Απαρχος, ὁ, ἡ, Præfectus, Dux, falsa lectio pro
ἐπαρχος vel ὑπαρχος, Æsch. Pers. 325.]

* "Αρίσταρχος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron., sed
cum variante λήσταρχος." Boissonad. Mss. "Wyt-
tenb. ad Plut. de S. N. V. 24. Valck. Phœn. p. 550.;
ad Herod. 462. * 'Αριστάρχειος, Wassenb. ad Hom.
60. Wolf. Proleg. 237. 257. 270. Herodic. Epigr."
Schæf. Mss.]

* "Αστεράρχης, (ὁ, Princeps siderum.) Nicet.
Eugen. 1, 1. (Νῦν τοῦ φερανγοῦς ἀστεράρχου φωσφόρου.)
4, 300. ('Ο λυπηρὸς αὐτὸς ἀστεράρχης φωσφόρος.)" Boi-
ssonad. Mss.]

* 'Αστράρχη, ἡ, Orph. H. 8, 10. 'Αστράρχη, * τανύ-
πεπλ', * ἐλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη.]

* "Αστροάρχη, Luna Phœnicibus dicta, quam
Afrī Uraniam vocant. Herodian. Bassiano. 5. παρὰ
τὴν τῶν ἀστρῶν ἀρχὴν, A præfectura s. imperio, quod
in astra obtineat. Jun. ad Gen. 1. Num Pœni nomen
Græcum imponent? Sed Græcis mos vocabula pe-
regrina ad linguæ suæ etymologiam detorquere. Orph.
de Luna, 'Αστράρχη, * τανύπεπλ', * ἐλικοδρόμε, πᾶν-
σοφε κούρη. 'Αστάρτη utrobique intelligitur. Astoreth
ut Hebræi, 'Αστάρτη ut Græci, vetustissimum cele-
berrimumque Sidoniorum, Tyriorum, itaque etiam
Phœnicum numen. 2 Reg. 23, 13. Aug. Quæst. Judic.
16. Juno sine dubitatione a Punicis Astarte vocatur.
Juno Pœnorum numen, Æn. 1. Juno Lucina, Ter.
Andr. Eadem quæ Luna, Cic. Nat. Deor. 2. Fuller.
Miscell. 1, 13." Gataker. Mss.]

* "Αύσονάρχης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p.
66. 84. 113. Jo. Diaconus in Bandini Anecd. v. 194." Boissonad. Mss. Philo de Anim. Propr. p. 6. 66.]

* "Αὐταρχος, (ὁ, ἡ,) Qui summæ rerum præest, Qui
summam rerum potestatem obtinet.) Const. Manass.
Chron. p. 110. var. lect." Boissonad. Mss. Dio Cass.
986.]

* "Αὐταρχή, (ἡ,) Simpl. ad Epict. p. 9. T. H. ad
Luc. Timone 54." Kall. Mss.]

* Αὐτάρχης, ὁ, i. q. αὐτοκράτωρ.]

[* "Αὐταρχέω, (Ipse summæ rerum præsuum.) Const. Manass. Chron. p. 120." Boissonad. Mss. Dio Cass. 381. 661. et persæpe. "Xiphil. 229. RSt." Schæf. Mss.]

[* Αὐταρχία, ἡ, Summa rerum potestas. Hesych. Miles. p. 48. Dio Cass. 419. 698. 742. 787. 939. 1179. 1190.]

[* "Βαρβαρχία, (ἡ,) Nicet. Eugen. 5, 330." Boissonad. Mss.]

[* Βοήθαρχος, Præfectus auxiliorum. Polyb. 1, 79. Appian. 1, 391. 395.]

[* "Γενοναρχία, (ἡ,) Georg. Cedren. p. 3." Kall. Mss.]

[* "Δαιμονιάρχης, (ὁ,) Falster. Amæn. Philol. 2, 9." Kall. Mss.]

[* Δεῖπναρχος, ὁ, ἡ, UNDE * "Δεῖπναρχέω, Theod. Prodr. in Lazer. 2. Misc. 566." Boissonad. Mss.]

"Δεκάρχης, SIVE Δέκαρχος, ου, ὁ, ἡ, q. δεκαδάρχης "s. δεκάδραχος, Decurio, Decanus: interdum et Decemvir. Priore utitur Herod. pro Decano s. Decurione. INDE Δεκαρχία, ἡ, Decemviratus, Decemvirum imperium s. dominatus. Apud Suid. Τὰς "ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατασταθείσας ἐν ταῖς πόλεσι "δεκαρχίας. Vide et Δεκαδραχμία." [Gl. Δεκάρχης. Decurio. Δέκαρχος. Decanus. Δεκαρχία. Decurionatus. * Δεκαρχικός. Decurionalis. Δεκαρχική. Decemvirilis. "Δεκάρχης, Herod. 7, 81. Δεκαρχία, Dionys. H. 1, 115. 654. 665. 676. Xen. E. 3, 4, 7. Δέκαρχος, Dionys. H. 1, 85. Xen. K. Π. 2. p. 113. 117." Scott. App. ad Thes. "Zeun. ad Xen. K. Π. 163. 165. 171. 353. ad Dionys. H. 1, 266. Δεκαρχία, 4, 2143. 2144. 2146. 2147. 2149. ad 2227. ad Corn. Nep. 170. Stav." Schæf. Mss.]

"Δεκαδάρχης, SIVE Δεκάδραχος, ὁ, Decem militibus præfectus, Decurio. Xen. K. Π. 8. Ὡς γὰρ τὰ "πολλὰ δεκάδραχοι μὲν, δεκάδων ἐπιμέλονται· λοχαγοὶ δὲ, δεκαδάρχων· χιλιάρχοι δὲ, λοχαγῶν· μυρίαρχοι δὲ, χιλιάρχων. Et 4. Τοὺς δὲ δεκαδάρχους "τῇ δεκάδι ἕκαστον παραγγέλλειν. UNDE Δεκαδραχμία, ἡ, Ejusmodi præfectura dicitur. Alioqui δεκαδραχία est etiam Decemviratus, h. e. Decemvirum collegium et potestas. Plut. Probl. Rom. Ὑπὸ τῆς "δεκαδραχίας ἀνθυπατικῆς, A decemviris, qui consulari potestate erant, s. Per tribunos consulari potestate. Isocr. Panath. (§. 25.) Ὑπὲρ τοῦ μὴ περιπεσεῖν, ὀλιγαρχίας γενομένης, τηλικούτοις κακοῖς τὸ μέγεθος, ἡλικίαις ἐπὶ τῶν δεκαδραχιῶν, καὶ τῆς δυναστείας "τῆς Λακεδαιμονίων. Sed ibi quidam Codd. habent "δεκαρχίων. Non male; nam et ap. Dionys. H. "passim legimus δεκαρχία pro Decemviratus: ut "A. R. 10. Ἐδόκει τε ἄριστα τὸν ἐνιαυτὸν ἐκεῖνον ἢ Ῥωμαίων πόλιν ὑπὸ τῆς δεκαρχίας ἐπιτροπευθῆναι. Idem "tamen et δεκαδάρχους vocat Decemviros, τοὺς δεκάρχους, ut sub finem ejusdem lib., Οἷς τὰ πραττόμενα "ὑπὸ τῶν δεκαδάρχων ἀντιὰρ ἦν. Item VERBUM Δεκαδραχεῖν, Decurionem vel Decemvirum esse, Hes."

[Gl. Δεκαδάρχης, δεκάδραχος. Decurio. Δεκαδραχία. Decurionatus. "Δεκαδάρχης, Joseph. B. J. 2, 20, 7. p. 208. 231. 357. Xen. K. Π. 2. p. 113. Δεκαδραχία, Dionys. H. 1, 652. 689. 690. Diod. S. 14. p. 402. Δεκάδραχος, Xen. K. Π. 2. p. 112. 116. 261. 559." Scott. App. ad Thes. "Joseph. Vita s. 24." Boissonad. Mss. "Demosth. Phil. 2. p. 71. Τί δ' οἱ Θεταλοί; ἄρ' οἷεσθ', ἐφην, ὅτ' αὐτῶν τοὺς τυράννους ἐξέβαλε, καὶ πάλιν Νίκαιαν καὶ Μαγνησίαν ἐδίδου, προσδοκᾶν τὴν καθεστῶσαν νῦν δεκαδραχίαν ἔσεσθαι παρ' αὐτοῖς; "Decemviratum nunc ap. eos institutum. Philippum decuriones singulis civitatibus præfecisse intelligo, id quod et Lacedæmonii fecerunt." Wolf. Seager. Mss. "Δεκαδάρχης, Dionys. H. 4, 2152. Δεκαδραχία, ad 1, 357. 4, 2144. 2146. 2149. 2227. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 236. ad Diod. S. 1, 578. 641. 649. ad Corn. Nep. 170. Stav. Valck. Oratt. 261. Δεκάδραχος, Zeun. ad Xen. K. Π. 163. 165. 171. 353." Schæf. Mss. "Δεκαδραχία, in re militari, Arrian. T. 93." Wakef. Mss.]

[* Δεκαταρχία, ἡ, Gl. Decurionatus.]

[* Δαιταρχης, ὁ, ἡ, Gl. Atriensis, Lib. de Off. Proconsulis.]

"Διάρχοι, Hesychio teste, sunt οἱ Ἑλλανοδίκαί."

[* Διδύμαρχος, ὁ, Ager quidam ap. Hippocr. 409, 38.]

A [* Δικαίαρχος, ὁ, ἡ, UNDE] "Δικαίαρχία, ἡ, Hesychio "ἀρχὴ δικαία, Justum imperium. Possit etiam Justorum imperium signif. Suidæ autem est ἡ δικαίως ἀρχουσα. AT Δικαίαρχεα, Nom. propr. urbis "Italicæ, quæ et Puteoli. Unde Δικαίαρχεὺς et "Δικαίαρχεῖτης, Puteolanus. Steph. B." ["Δικαίαρχεα, Jacobs. Anth. 9, 49. 201. ad Paus. 371, 373." Schæf. Mss. "Δικαίαρχία, Philostr. V. A. 7, 10." Kall. Mss.]

"Δισσάρχας βασιλεῖς, vocat Soph. (Aj. 389.) Menelaum et Agamemnonem, quoniam illi duo reges erant et imperatores Gr. copiarum. Eandem ob rem et δικρατεῖς nominat." ["Δισσάρχης, Brunck. ad Æsch. Pers. 554.; Soph. 3, 514." Schæf. Mss.]

[* "Δυναρχία, (ἡ,) Athan. 1, 302." Kall. Mss.]

[* Δωδεκαδάρχης, ὁ, Qui duodecim viris præest. "Δωδεκαδάρχος, (ὁ, ἡ,) ET Δωδεκαδάρχης, ου, ὁ, Qui duodecim viris præfectus est, Duodenarius præfectus. Posteriore utitur Xen.; prius ap. Hes. legitur, exponiturque δωδεκάδος ἡγεμῶν, Dux duodecim virum." B

[* "Εἰδεάρχης, Dionys. Arcop. 176." Kall. Mss.] "Εἰκαδάρχης, Viginti virorum præfectus. Hesychio "εἰκαδάρχαι sunt προστάται τινὸς συστήματος."

"Ἐκατοντάρχης, ου, ὁ, SIVE Ἐκατόνταρχος, Centurio. Xen. Ἐκατοντάρχοι τῶν ἰππέων." [Gl. Ἐκατόνταρχος. Centenarius, Centurio. "Ἐκατοντάρχης, Act. Apost. 10, 1. Dionys. H. 1, 84. Athen. p. 11. Ἐκατόνταρχος, Matth. 8, 8. Xen. K. Π. 358. * Ἐκατονταρχία, (ἡ,) Joseph. B. J. 376. Dionys. H. 1, 544." Scott. App. ad Thes. * Ἐκατονταρχέω, Schneider. Lex. affert, sed ἀμαρτύρω.]

"Ἐξάδραχος, (ὁ, ἡ,) Sex virorum præfectus, Sex viris imperans." [Lex. Xenoph.]

[* "Ἐξασίταρχος, (ὁ, ἡ, Sexcenturio.) Polyæn. "Strat. 1. Proœm." Kall. Mss.]

[* "Ἐξουσίταρχος, (ὁ, ἡ,) Andr. Cr. p. 23." Kall. Mss.]

"Ἐπιθίραρχος, (ὁ, ἡ,) dici videtur de eo, qui τῷ "θρηάρῳ s. aliis θρηάρχους præest. In VV. LL. Qui "quatuor elephantis dominatur, Duplaris ferarius, e "Gaza. Item Ἐπιθιραρχία, (ἡ,) Duplaris feraria." [Ælian. Tact. 22. ubi al. ἐλεφανταρχία.]

[* Ἐπιλεκτάρχης, ὁ, Præfectus militum extraordinariorum. Plut. Arato 22. p. 1904. HSt.=5, 344. Οὗ κατέστησεν αὐτὴν ὁ ἐπιλεκτάρχης.]

"Εὐαρχία, ἡ, Ductus principatusque probus. Utitur hoc vocabulo Schol. Hom. εὐγεσιῆς exp. εὐαρχίας, παρὰ τὸ εὖ ἡγεῖσθαι. ITIDEMQUE Εὐαρχος e "Lycophr. affertur pro Bonus ductor et imperator. "Eustath. vero ex eo affert εὐάρῳ μὲν pro βασιλεὺς κῶ γρόνθω. Alioqui idem εὐαρχος dicitur et Servi "esse epith. signif. Moriger, Imperio parens, Regi facilis. AT Εὐαρχίσασθαι, Hesychio est ἀπάρξασθαι, "afferenti et εὐαρχίῳ pro ἀρξομαι." [Εὐαρχος ἐμπολεὺς, Phantias 7.; ὁ ὠνούμενος εὐαρχος, Aristot. Elench. 33.; Ἀχιλλεὺς εὐαρχος, Lycophro 233. "Toup. Opusc. 2, 16. Jacobs. Anth. 8, 172. ad Lucian. 2, 319. Etym. 388, 45." Schæf. Mss.]

[* "Ἐφήβαρχος, (ὁ, ἡ,) Juventutis moderator, Munus publicum in civitatibus Græciæ, 3, 1, 34. 3, 7, 19." Ind. Epict. * Ἐφηβαρχέω, et * Ὑπεφηβαρχέω, Inscr. Cumana, Caylus Recueil 2. Pl. 60.]

"Ζυγαρχία, (ἡ,) Duo currus. Ælian. enim τὰ δύο "ἄρματα scribit vocata fuisse ζυγαρχίαν: duas autem "ζυγαρχίας, συζυγίαν." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* "Ἡμεράρχης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 38. (=72. Meurs.) Boissonad. Mss.]

[* Ἡραρχος, ὁ, ἡ, UNDE] "Ἡραρχικὸς, (ἡ, ὄν,) A "vere incipiens, e Gaza de Mens."

[* "Ἰσηράρχης, (ον, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 121." Boissonad. Mss.]

[* Καλλιταρχέω, Inscr. Cyzicena, Caylus Recueil 2. Pl. 67.]

[* Κανονάρχης, ου, ὁ, Præfectus canonum, Qui monachos ad canendos canones in vigiliis excitat. "Nili Epist. 355." Boissonad. Mss.]

[* Κένταρχος, (ὁ, ἡ,) Schol. Æschinis 731. Ἀγρίους τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ καὶ χαλε-

ποὺς παιδεραστὰς ἐπονομάζονται δὲ καὶ Τρίβαλλοι, καὶ Α κένταρχοι: ibid. Οὗτοι παιδερασταὶ ἄγριοι, καὶ Τρίβαλλοι, καὶ κένταρχοι." Seager. Mss.]

[* "Κερατάρχης, (ου, ό,) Ælian. Tact. 22." Kall. Mss. ET *Κεραταρχία, ή, Schneider. Lex.]

[* Κίναρχος, ό, ή, i. q. ἄψυχος, Hes.]

[* Κλέαρχος, ό, Nom. propr., UNDE * "Φιλοκλέαρχος, Plut. Artox. 5, 290." Scott. App. ad Thes.]

[* "Κλήραρχος, (ό, ή,) Theod. Prodr. in Not. Mss. 6, 519. *Κληραρχέω, Const. Manass. Chron. p. 25. var." Boissonad. Mss.]

[* Κλιματάρχης, (ου, ό,) Const. Manass. Chron. p. 73. 89.]

[* Κοινοβιάρχης, ου, ό, Gl. Abbas.]

[* "Κοιτωνιάρχης, Tzetz. Chil. 6, 407." Boissonad. Mss.]

[* Κολοιάρχης, ου, ό, Graculorum præfectus. Aristoph. O. 1212. Πρὸς τοὺς κ. προσήλθες; οὐ λέγεις; Vide not. "Kuster. Aristoph. 195." Schæf. Mss.]

[* "Κράταρχος, (ό, ή,) Const. Manass. Chron. p. 110." Boissonad. Mss.]

[* Κυπριάρχης, (ου, ό, ή,) Cypri præfectus. 2 Macc. 12, 2.]

[* Λοχάρχης, ου, ό, Gl. Decurio. "Const. Manass. Chron. p. 73." Boissonad. Mss. Legitur ET *Λόχαρχος, ό, ή, * "Λοχαρχέτης, Stob. P. E. p. 4." Wakef. Mss.]

[* "Λυκίάρχης, (ου, ό,) Montfaucon. Palæogr. 161." Kall. Mss. Strabo 980.]

"Μεραρχία, ή, vocantur αἱ δύο χιλιαρχίαι, Agmen "constans e viris bis mille quadraginta octo, et ό τοῦ "μέρους τούτου ἡγούμενος dicitur Μεράρχης, (ου, ό.) "Ita Ælian. Tact." ["Arrian. T. 30." Wakef. Mss.]

[* Μεριδάρχης, ου, ό, Qui particeps est principatus. Joseph. A. J. 12. p. 610.]

[* Μεριδαρχία, ή, Ordinum militarium præfectura, Provincia. Joseph. A. J. 15. p. 760. "Muncker. ad Anton. Lib. 41. Verh." Schæf. Mss.]

[* Μεταλλάρχης, ου, ό, Paul. Alex. Apotelesm. 4.]

[* "Μισάρχης, (ου, ό,) Invisus princeps. 2 Macc." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldwin. 203.]

Μονάρχος, ό, (ή,) vel Μονάρχης, (ό,) Monarcha, Qui solus dominatur, s. imperat. Æschyl. Pr. (332.) ὁρῶν ὅτι Τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ. Thuc. 1. Τύραννον δὲ ἐῷμεν ἐγκαθεστάναι πόλει, τοὺς δὲ ἐν μῇ μόνάρχους ἀξιοῦμεν καταλύειν. Apud Herod. 3. μούναρχος, Ionice inserto υ. Apud Aristot. et alios μονάρχης. ET Μοναρχία, (ή,) Solius dominatus, Unius imperium, Monarchia. Herod. 3. Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρημένον μοναρχίῃ, τῇ ἐξεστι ἀνευθύνως ποιεῖν τὰ βούλεται; ET Μοναρχικός, (ή, όν,) Ad monarchiam pertinens, s. ad monarchiam. Μοναρχικὴ δύναμις, Monarchiæ potentia. Et ap. Plat. τὸ μοναρχικόν, Quod peculiare est monarchiæ. || Μοναρχικός, inquit Bud., Monarchiæ favens. Appian. C. B. 5. Ἐγὼ δὲ Φουλβίας ἡσθόμην μοναρχικῆς. ET Μοναρχέω, Solus impero, s. dominor. Et pass. Μοναρχοῦμαι, ut regio dicitur μοναρχεῖσθαι, quæ unius duntaxat dominatui subest, Quæ ab uno solo regitur. Interdum autem μοναρχεῖν gen. habet, ut ap. Strab. 5. Ὑπὸ τοῦ Σύλλα μοναρχήσαντος Ῥωμαίων. [Gl. Μόναρχος Dictator. Μοναρχία Dictatura. Μοναρχικόν Dictatorium. Pind. Π. 4, 270. μόναρχον σκῆπτρον. "Μοναρχία, Summum imperium in exercitum, Xen. K. A. 6, 1, 21. Ἐμοὶ οἱ θεοὶ οὕτως ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐσήμηναν, ὡς καὶ ἰδίωτην ἂν γινῶναι, ὅτι ταύτης τῆς μοναρχίας ἀπέχεσθαι με δεῖ." Seager. Mss. "Μόναρχος, Valek. Herod. 237. Musgr. Rhes. 31. Fem., Dionys. H. 3, 1441. Μοναρχία, Bergler. ad Alciph. 220." Schæf. Mss.]

[* Συμμοναρχέω, Simul impero s. dominor, Tyrannidis socius sum. "Appian. 2, 783." Wakef. Mss.]

"Μυριάρχης, (ου, ό,) SIVE Μυρίαρχος, ό, Qui decem "virum millibus præest, Decem millium præfectus. "Xen. K. Π. 6. Τούτους δ' οἱ μυριάρχαι ἔταπτον εἰς "ἐκατὸν πανταχῇ τὴν μυριοστίην ἐκάστην. Et 8. Μυ- "ριάρχοι δὲ χιλιάρων ἐπιμέλονται." ["Andr. Cr. 236." Kall. Mss. "Polyæn. 4." Wakef. Mss.]

[* Μυριοντάρχης, ό, SIVE * Μυριόνταρχος, ό, ή, i. q. μυριάρχης. Schol. Æsch. Pers. 314. 999. "Brunck. Pers. 554." Schæf. Mss.]

[* Μυσάρχης, ου, ό, Detestabilium consiliorum auctor.]

[* "Ναυτίλαρχος, (ό, ή,) Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 50." Boissonad. Mss.]

[* Ξυστάρχης, ου, ό, i. q. γυμνασιάρχης. Ammian. 21. p. 286. Falkoner. ad Inscr. Athl. p. 33. "Murator. Inscr. p. 313." Kall. Mss. Ξυσταρχέω, affert Schneider. Lex., sed ἀμαρτύρως. "Suid." Wakef. Mss.]

[* "Ξυστάρχης, Xystarches, ap. Tertullian. legitur, ad Mart. c. 3: et Spiritui S. tribuitur; significat autem Principem gymnasii, aut loci, in quo athletæ hyeme exercentur præsidem." Ita V. D. ad marg. Steph. Thes.]

Ὀλιγαρχία, ή, Paucorum dominatus. Thuc. 6. p. 211. Πρῶτα μὲν, δῆμον ξύμπαν ὠνομάσθαι, ὀλιγαρχίαν δὲ μέρος. Idem 8. p. 291. Ἐν ᾧ περ καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γενομένη ἀπόλλυται. Sciendum est autem ὀλιγαρχίαν dici etiam peculiariter Paucorum eorumque divitum dominatum. Ὀλιγαρχία, inquit Bud., Plato de Rep. 8. 104. 107. Ἡ ἀπὸ τιμημάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀλιγαρχία, Phrynich. Ecl. 172. Xen. Mem. 1, 2, 19. An sine artic., Heindorf. ad Plat. Apol. xviii. Ὀλιγαρχικός, ad Timæi Lex. 98." Schæf. Mss.]

B μάτων κατάστασις τῆς πολιτείας. Sic ab ipso appellatur ἐν ᾗ οἱ πλοῦσοι μόνοι ἄρχουσι. ET Ὀλιγαρχικός, (ή, όν,) Ad oligarchiam pertinens. Et ὀλιγαρχικόν, Peculiare oligarchiæ. Apud Thuc. autem 8. p. 285. ἐν ὀλιγαρχικῷ κόσμῳ, Statu oligarchiæ. Idem 6. p. 216. Ἐπὶ συνωμοσίᾳ ὀλιγαρχικῇ καὶ τυραννικῇ. || Ὀλιγαρχικός, Oligarchiæ favens, Paucorum dominatu gaudens. ET Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, Pauci dominatum obtinentes. Et πόλεις ὀλιγαρχοῦμεναι, ap. Plat. et Aristot. Civitates dominatui paucorum subditæ. [Gl. Ὀλιγαρχία Paucorum principatus, Paucorum dominatio, Paucorum imperium. "Ὀλιγαρχέω, Geopon. 14, 7, 25." Kall. Mss. *Ὀλιγαρχίης, ου, ό, Dionys. H. 11, 43. * "Ὀλιγαρχικῶς, Demosth. de Rhod. Libert. 82. Καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plato 2, 555." Scott. App. ad Thes. "Ὀ

Thes. *Πολυάρχιον, τὸ, Genus epithematis, Trall. 1. p. 14. "Ἐπειτα δὲ καὶ ἐπιθέμασι πολυαρχίῳ ἢ φιλαρχίῳ. "Πολύαρχος, Ruhnck. ad H. in Cer. 9. Musgr. Rhcs. 381." Schæf. Mss. "Phorn. 103. Pluto, Galei Myth. 234. Πολυαρχία, Xen. Ap. 431." Wakef. Mss.]

"Πρωτάρχης, (ου, ὁ,) e Macc. 1, 10. affertur pro "Militiæ princeps. Forsan dicitur de Præfecto τῶν "πρωτοστατῶν." [Manetho 4, 399. νεῶν, ubi perperam legitur *πλωτάρχας. *Πρωτάρχος, ὁ, ἡ, Æsch. Ag. 1203. ἄτη. "Const. Manass. Chron. p. 91. 133." Boissonad. Mss. "Πρωτάρχης, ad Diod. S. 2, 469." Schæf. Mss.]

[*Ρυμάρχης, ου, ὁ, Præfectus regionis, Magister vici. Æneas Tact. 2.]

[* "Σατραπάρχης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 52(=99. Meurs.) *Σατραπαρχία, (ἡ,) Nicet. Eugen. 5, 85." Boissonad. Mss.]

[* Σκηνάρχης, ου, ὁ, Gl. Benarius.]

[* "Σκυθάρχης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 119." Boissonad. Mss.]

[* Στασιάρχης, ου, ὁ, SIVE *Στασιάρχος, ὁ, ἡ, Princeps, Caput, Auctor seditionis. Æsch. Suppl. 13.]

[* Στενώπαρχος, ὁ, ἡ, Curator vicorum.]

[* "Ταραξάρχης, ου, ὁ, Turbarum auctor. Pallad. V. Chrys. p. 39." Boissonad. Mss.]

[* "Τεκναρχέω, (a *Τέκναρχος,) Const. Apost. 2, 57." Kall. Mss.]

[* Τοξάρχης, ου, ὁ, SIVE *Τόξαρχος, ὁ, ἡ, Præfectus sagittariorum. Ad Æsch. Pers. 554. "Τόξαρχος, J. Poll. 798. Thuc. 3. p. 227. Τοξάρχης, Arrian. de Exp. Alex. p. 19." Scott. App. ad Thes.]

[* "Τορμάρχης, (ου, ὁ,) Eust. 455, 37. Ἡς ὁ πορτάρχων τορμάρχης λέγεται," Scott. App. ad Thes.: a Schneidero non agnoscitur.]

[* "Τρίαρχος, (ὁ, ἡ,) Theoph. ad Autol. 2, 46." Kall. Mss. *Τριαρχία, ἡ, Triumviratus, Dio Cass. 285.]

Φιλαρχος, ὁ, ἡ, Imperii s. Imperandi cupidus. Et Φιλαρχία, (ἡ,) Imperii s. Imperandi cupiditas aut Dominandi. [Gl. Φιλαρχος. Ambitiosus. Φιλαρχία. Ambitus. ADDE * "Φιλαρχέω, Dio Cass. p. 22. Diod. S. 460. *Φιλαρχικός, (ἡ, ὄν,) Schol. Aristoph. Σ. 1500. Φιλαρχοὶ τότε παῖδες ἦσαν ὄντως, νῦν φιλαρχικώτεροι." Scott. App. ad Thes. "Φιλαρχος, Plato. Φιλαρχία, Dionys. H. 1, 223. Dio Cass. 104. Joseph. Clem. Alex." Wakef. Mss.]

[* "Φιλαρχίδης, Schol. Naz. Carm. p. 25." Kall. Mss. "Lobeck. Aj. p. 367." Schæf. Mss.]

[* "Φιλαρχιάω, Magistratus vel Principatum appetito. Cels. ap. Orig. c. Cels. 7. p. 343. Μηδὲ *παριτηνὸν εἶναι πρὸς τὸν πατέρα τῷ πλουτοῦντι, ἢ φιλαρχῶντι, ἢ σοφίας ἢ δόξης ἀντιποιοιμένῳ." Seager. Mss.]

[* "Φρήταρχος, ὁ, Inscr. Gruter. p. 125. Ignarra de Phratriis 133." Schneider. Lex. Si a φρήτη deducendum est, scr. *Φρήταρχος.]

[* "Χιμάραρχος, (ὁ, τράγος,) Leonidæ Epigr. ap. Jacobs. Anth. 13, 673." Boissonad. Mss.]

[* "Χωράρχης, (ου, ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 13. 19. 52. 86. 89. *Χωραρχία, (ἡ,) 102." Boissonad. Mss. Bekkeri Λεξ. ῥήτορ. : Χωράρχαι· οἱ ἄρχοντες τῆς χώρας.]

[* "Ἀρχηγενής, ὁ, ἡ, i. q. ἀρχέγονος. Æsch. Ag. 1639. Καὶ ταῦτα τῆς κλαυμάτων ἀρχηγενῆς. "Ἀρχηγενής dicitur ea res, unde origo alius cujusvis rei ducitur; idem fere, quod alibi ἀρχηγός." Blomf. "Theoph. ad Autol. 1, 7. p. 96. Wolf., uti leg. locus, (Τούτου μὲν νύει Διόνυσον ἀρχηγέτην γεγονέναι.)" Routh. Mss. Vertitur Auctorem. Sed nihil mutandum.]

Ἀρχηγός, ὁ, (ἡ,) Præses, Dux, Auctor. Isocr. Panath. Δικαίως ἐκείνοις μὲν ἅπαντες ἐγκαλέσαιμεν ὡς ἀρχηγοῖς γεγεννημένοις καὶ διδασκάλοις τῶν τοιούτων ἔργων. Tale est ἀρχηγός τοῦ κακούργηματος, quod exp. Princeps et architectus maleficii, e Cic. pro Cluent. Idem Isocr. (1, 120.) Τεῦκρος μὲν ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγός, Auctor generis, vel Princeps generis, ut Ovid. loquitur. Ita usus est et Plut. (2, 1.) Τὸ Ἀλκιβιάδου γένος ἄνωθεν Εὐρύσακην τὸν Αἰάντος ἀρχηγὸν ἔχειν δοκεῖ. In Anthol. Τόλμα νεῶν ἀρχηγέ, Audacia auctor navium. Et Ἀρχηγικός, (ἡ, ὄν,) ut inquit Bud., Principalis, Præcipuus; ut ἀρχοειδής. Areop.

A Πάντων οὖν εἰκότως τῶν ἄλλων ἀρχηγικώτερον ὡς ὦν ὁ θεός, ἐκ τῆς πρεσβυτέρας τῶν ἄλλων αὐτοῦ δωρεῶν ἔμνηται. [Eur. Hipp. 885. Αἶ, αἶ, κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον. "Rector, quo sensu occurrit Eur. Iph. T. 1303. Tro. 1267. Simonid. Anal. 1, 133. Thuc. 1, 132. Theocr. 22, 110. Sed multo frequentior signif. est Auctor rei cujusquam, ut Soph. Œd. C. 60. Plato Cratylus 54. Bas. 2. Menander in Πλοκίῳ, Cleric. p. 152. πολλῶν μοι κακῶν Ἀρχηγόν. Phocyl. ap. Stob. et Etym. M. 321, 44. Χρυσέ, κακῶν ἀρχηγέ. Eur. (l. c.) Sic Cleanthes H. in Jov. 2. Isocr. ad Nic. 98. Diomedes ap. Gaisford. in Procl. p. 410. Cornut. p. 79. Eust. 790, 23. Quæ loca eo indicavi, ut monerem in hoc sensu capiendam esse h. v. in Ep. ad Hebr. 2, 10. Τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας, Auctorem, non Ducem, salvationis." Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 250. Neque aliter interpretatus est Schleusper. Lex. in N. T. Vide Lex. Polyb. Athen. 378. "Act. Apost. 3, 15. Diod. S. p. 7. 84. 135. 226. 230. 231. 234. 235. 433. 577. Xen. E. 3, 3, 5. Lucian. Macrob. 916." Scott. App. ad Thes. Glossæ: Ἀρχηγός. Auctor. Ἀρχηγός ὄχλου. Manipularius. "Eur. Ion. 723. Hipp. 152. *Ἀρχηγικός, Dionys. Areop. 262." Kall. Mss. "Ἀρχηγός, Valck. Hipp. p. 258.; Phœn. p. 532. Toup. Opusc. 1, 249.; Emend. 1, 377. Wakef. S. C. 2, 120. Abresch. Paraphr. 107. ad Diod. S. 1, 381. 390. 696. ad Herod. 683. Benth. ad Callim. 308. Heindorf. ad Plat. Lys. 357." Schæf. Mss. "Causa rei, Clem. Alex. 711." Wakef. Mss.]

Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, Præses, Princeps, Dux. Herod. (9, 85.) Quam signif. ἀρχηγός quoque habet interdum. Ἀρχηγέται Hesychio non solum ἄρχοντες, sed et peculiariter ἡρώες ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν, ἢ θεοὶ ἐν Ἀθῆναις. Xen. E. 6, (3, 4.) Ἡρακλεῖ τε τῷ ἡμετέρῳ ἀρχηγέτῃ. Vide Ἀρχαγέτης. Et Ἀρχηγέτης, ἡ, Plut. Alcib. ἀρχηγέτης Ἀθηνᾶ, quod quidam e Cic. exp. etiam Patrona. Et Ἀρχηγετεύω, Principatum obtineo, Præsum. At Ἀρχηγετώ, Soph. E. (86.) Incipio, Auspicio. ITEM Ἀρχηγετώ, i. q. Ἀρχηγετεύω. [Gl. Ἀρχηγέται. Deductores. Soph. Œd. T. 752. Eur. Or. 554. El. 890. Pind. Π. 5, 80. O. 7, 143. Strabo p. 3. Plato Lyside 2, 205. Xen. E. 6, 5, 47. 7, 3, 12. n. Hippocr. 308, 43. Ἀρχηγέτης, Lycophro 1349. Schol. Biset. Aristoph. A. 645. Ἀρχηγετεύω, Herod. 2, 123. "Ἀρχηγέτης, Valck. Adoniaz. 291.; Diatr. 29. 41. 95. Abresch. Paraphr. 107. Musgr. Troad. 447. Heindorf. ad Plat. Lys. 9. 357. Ἀρχηγέτης, Brunck. Aristoph. 1, 46. Ἀρχηγετώ, ad Herod. 717." Schæf. Mss.]

Ἀρχαγέτης, cum a in secunda syll. Dorico sermone, aut etiam peculiariter Spartano, Plut. (1, 172.) qui ἀρχαγέτας appellari Reges scribit: ἀρχαγέται δὲ, οἱ βασιλεῖς λέγονται.

[* Μιχαρχαγέτας, ου, ὁ, Plut. 7, 188. "Μιχαρχαγέτης, Valck. Adoniaz. 278.; Oratt. 330." Schæf. Mss.]

Ἀρχικός, (ἡ, ὄν,) inquit Bud., Imperitandi peritus vel cupidus: unde ἀρχικώτατα ἔθνη, Isocr. Paneg. Idem alibi h. l. afferens dicit ἀρχικὸν dici vel Imperitare solitum, vel Ad imperitandum aptum. Sed invenio ἀρχικός simpl. etiam positum; ut Synes. "Ομοῖον τι αἰτοῦμεν καὶ παρὰ τῆς τέχνης τῆς ἀρχικῆς, Ab arte imperatrice vel gubernatrice. Et ap. Aristot. Pol. 4. Τὸ γὰρ ἐπιτάττειν ἀρχικώτερον ἐστὶ, exp. ἀρχικώτερον Imperiosius. Plut. autem (6, 17.) genitivo junxit: Καὶ ὁ μὲν νοῦς ἀρχικός ἐστὶ τοῦ λόγου. [Gl. Ἀρχικός. Principalis, Primarius, Imperitabundus. Ἀρχικὴ ῥάβδος. Fascis. "Ἀρχικώτατος, Clem. Alex. Str. 7. p. 832." Routh. Mss. "Ἀρχικός, Plut. Mor. 1, 18. Valck. Diatr. 116. Peritus imperandi, Xen. Mem. 1, 1, 7. cf. 8. 1, 1, 16." Schæf. Mss.]

[* "Ἀρχικῶς, Pseudo-Diog., in Not. Mss. T. 10. P. 2. p. 264." Boissonad. Mss. "Ptochari Dram. 73. Pachymer. ad Dionys. Areop. Div. Nom. 10, 6. p. 25. 36. 37. 262. 275." Kall. Mss.]

¶ Ἀρχαῖος, (αἶα, αἶον,) Pristinus, Antiquus, nam et Lat. Antiquum aliquando pro Pristino dicunt, ut eis τὸ ἀρχαῖον, Aristoph. In pristinum statum. Sic eis τὸ ἀρχαῖον ἀποκατάστασις dicitur In pristinum statum restitutio. Et πάλιν eis τὰ ἀρχαῖα καταστήσαι. Item, eis τὸ ἀρχαῖον ἄγειν, In pristinam formam vel

priorem restituere. Sed et ἀρχαῖος ἑταῖρος ap. Xen. (Aπ. 2, 8, 1.) ut Ovid. Antiquus amicus. In VV. LL. annotatur etiam οἱ ἀρχαῖοι, Majores; ut τὰ ἀρχαῖα, Avita bona. Quinetiam ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, Ab initio. Hes. certe ἀρχαῖον inter cetera vult esse πρῶτον, sed accipiens πρῶτον pro τὸ ἐξ ἀρχῆς: ut, si εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποκαταστήσαι interpr. In priorem statum restituere, h. v. Priorem signif. Pristinum, et qui fuerat ἐξ ἀρχῆς, i. e. Initio. Ex his autem patet, cur hanc signif. præcedere voluerim. || 'Αρχαῖον, τὸ, Sors usurarum. Isocr. Καὶ τὸ ἀρχαῖον καὶ τοὺς τόκους ἀποδώσειν. Demosth. (1292.) 'Ἡμῖν δὲ οὐχ ὅπως περὶ τοῦ τόκου ὁ λόγος ἐστίν, ἀλλ' οὐδὲ τὰρχαῖα ἀπολαβεῖν δύναμεθα. Dicitur autem ἀρχαῖον sub. δάνειον, s. δάνεισμα, quod alibi additur. Invenitur et ἀρχαίου κεφαλαῖον ap. Demosth. c. Aphob., sed κεφαλαίου synon. irreptitum esse putatur. Vide Bud. 132. 133. 'Αρχαῖον, ut ibid. docet, dicitur etiam de bonis alicujus pro Sorte et capite, unde fructus et reditus manat, adeo ut τὰρχαῖα vocet Demosth. τὰ πατρῶα, Avita bona, quorum accessio ἔργον, et πρόσδος, et ἐπι-καρπία appellatur. Hanc autem vocis ἀρχαῖον signif., cujus exempla ibi habes, sc. pro Sorte bonorum, priore loco ponit, ego posteriore: sed utrumque prior sit, existimo, sicut in illa sub. δάνειον, ut sit ἀρχαῖον δάνειον: sic et in hac sub. ἀγαθὰ cum ἀρχαῖα, ut sit ἀρχαῖα ἀγαθὰ. Minime autem recedit ab ἀρχῆς signif. hic vocum istarum usus; cum possimus, meo quidem judicio, et ἀρχαῖον δάνειον exp. τὸ ἐξ ἀρχῆς, et ἀρχαῖα ἀγαθὰ itidem τὰ ἐξ ἀρχῆς. Dico autem ἀρχαῖα tantum in hac posteriore Sortis signif., cum ἀρχαῖον singul. ne ipse quidem Bud. ullo exemplo comprobet.

'Αρχαῖος, Antiquus, Vetustus, παλαιός. Nam, cum ap. alios, tum ap. Æschin. ἀρχαῖον et παλαιὸν pro eod. legimus. Dem. Phal. Οἷον τὸ ἀρχαῖον ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ ἐντιμότερον· οἱ γὰρ ἀρχαῖοι ἄνδρες ἐντιμότεροι. Apud Eund. Τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα: Athen. οἱ ἀρχαῖοι ποιηταί, et ὁ ἀρχαῖος βίος: Lucian. ἀρχαῖα παραδείγματα: Synes. ἔθος ἀρχαῖον καὶ πάτριον. Denique v. h. generaliter de persona et re in usu est. Dicitur ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, et εἰς τὸ ἀρχαῖον, substantive. Thuc. 2. Καὶ νῦν ἐστὶ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου. Idem ibid. 'Απὸ τοῦ πάντων ἀρχαίου, Jam inde usque a prima antiquitate. Ad verbum, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, Ab antiquo. Et εἰς τὸ ἀρχαῖον, In antiquum, pro In antiquum morem, s. Priscum. Dicitur etiam τὸ ἀρχαῖον adv. pro Antiquitus, Olim, cum ab aliis, tum a Paus. || 'Αρχαῖος, Stultus, Ineptus. Plato Euth. Καὶ ἀρχαιότερος εἰ τοῦ δέοντος. Alia exempla habes ap. Bud. 132. Quid autem huic signif. metaph. occasionem dederit, exposui in ea, quam scripsi pro Herodoto Apologia. Vide et 'Αρχαῖός.

['Αρχαῖος, Gl. Amicus, Pristinus, Vetustus, Antiquus, Annicularis, Priscus, Stultus. 'Αρχαῖοι· Antiquissimi. 'Αρχαιότερος· Antiquior. 'Αρχαιότατος· Antiquissimus. Εἰς ἀρχαῖον ἀποκαθιστῶ· Antiquo. 'Εξ ἀρχαίου· Antiquitus. Κατὰ τὸ ἀρχαῖον· Antiquitus. 'Αρχαιέστερος, Pind. Hymn. ap. Bekk. Anecd. Gr. 80. Philemo Lex. 4. "Julian. Satyr. Παχὺς καὶ ἀρχαῖος. Gal. de Dogm. Hippocr. e Plat. 1, 6. c. 6. 303. "Ὡστ' ἀρχαῖος ὄντως εἶναι δόξειεν ἂν ὁ μὴ γινώσκων αὐτός." Gataker. Mss. " 'Αρχαῖος, Heindorf. ad Plat. Theæt. 362. Valck. ad Ammon. 17. Wakef. Trach. 555. Abresch. Æsch. 2, 102. Kuster. Bibl. Chois. 58. Stultus, Fatuus, Charles. Ind. ad Julian. Cæs. Act. Traj. 218. ad Lucian. 1, 232. 233. ad Diod. S. 1, 96. Musgr. Hel. 1062. Jacobs. Anth. 6, 324. Kuster. Aristoph. 239.; Brunck. 2, 95. ad Lucian. 2, 191. Seneca Benef. 3, 16. I. q. πρότερος, Herod. 579. Conj. cum παλαιός, Wakef. Eum. 730. Abresch. Æsch. 2, 86. 102. Marcell. de V. Thuc. p. 8. ad Strab. 4, 124. Demosth. 1, 597, 18. Conf. cum 'Αχαιός, ad Thom. M. 139. ad Od. Γ. 349. Οἱ ἀρχαῖοι conf. cum οἱ ἄρχοντες, Heyn. Hom. 6, 257. 'Εκ τοῦ ἀρχαίου, Crusius ad Suet. 96. 'Εξ ἀρχαίου, ad Diod. S. 2, 551. 'Εν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινεν, Lucian. 1, 728. 'Αρχαῖον, Wakef. S. C. 4, 13. Brunck. Aristoph. 2, 114.; Kuster 62. Düker. Præf. Thuc. 9. Sors, Alciphro 106. 280. ad Thom. M. 145. Pro ἀρχεῖον, ad

A Dionys. H. 1, 292. Adv., Dionys. H. 2, 682. Τὸ ἀρχαῖον, Hutchinson. Xen. K. A. 617. Paus. 388. Düker. Præf. Thuc. 9. Olim, Paus. 1, 419. Koen. ad Greg. 196. ad Lucian. 1, 421. 'Αρχαῖοι ἡμίθεοι, Jacobs. Anth. 7, 386. Quid οἱ ἀρχαῖοι in talibus, ὡς οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι, T. H. ad Lucian. 1, 175. Bernard. Reliq. 70. 'Εξ ἀρχαίων, Wessel. Diod. S. 1, 18. 393. 584. 678. 'Αρχαῖα γράμματα, Jacobs. Anth. 11, 367. Τὰρχαῖα, Olim, Demosth. 1, 632. 'Απὸ τοῦ ἀρχαιοτέρου, Heyn. Hom. 6, 138. De superl., Phrynich. Ecl. 22. Τὰ ἀρχαιότατα, Stanl. Eum. 2. * 'Αρχαῖη, Charito 600. 736." Schæf. Mss. " 'Αρχαῖα, pro ἀρχῇ, Pind. P. 4, 188. ita Schol. male. * 'Αρχῆος pro ἀρχαῖος, Bæot., Etym. M. 32, 7." Wakef. Mss.]

[* 'Αρχαῖόθεν, de q. v. dubitat Schneider., extat in Glossis, ubi vertitur Antiquitus.]

[* 'Αρχαιογέρων, Gl. Magnævus.]

'Αρχαιόγονος, ὁ, ἡ, q. d. Antiquus origine, Primigenius, Primordialis. Aristot. de Mundo (6, 16.) Διὰ τὴν πρώτην καὶ ἀρχαιόγονον αἰτίαν, Propter principem causam et primordiale, Bud. Alii eod. sensu, Primam causam et primigeniam. In VV. LL. ἀρχαιόγονος vertitur Primigenius e Varr. Primigenius et Principialis, e Lucr. Primitivus, e Colum. Primitius, ex Ovid. Dicitur et ἀρχέγονος pro eod. ET 'Αρχαιογονία, (ἡ,) Antiqua origo. A Basil. autem sæpe pro Antiquitate ponitur, teste Bud. in Græc. autem Pand. simpl. pro Origine, ut Idem scribit. [Gl. 'Αρχαιογονία· Origo originalis. "Tzetz. Exeg. in Il. 41. 43, 6." Schæf. Mss.]

[* 'Αρχαιογράφος, ὁ, ἡ, Gl. Antiquarius.]

[* 'Αρχαιοειδής, ὁ, ἡ, Antiquitatem redolens. Demetr. Phal. 256. p. 142.]

'Αρχαιολογέω, De rebus antiquis dissero, Res antiquas s. priscas scribo. Lucian. At Thuc. 7, (69.) Οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινὲ ἀρχαιολογεῖν, i. e. Camer. interpr. Vetera quædam declamitando ingerere. || Item, Antiquo sermone utor. ET 'Αρχαιολογία, (ἡ,) Historia de rebus antiquis, ut Josephi, et Catonis Origg., Bud. Dicitur et plur. ἀρχαιολογίαι. Plut. de Herod. Αἱ γὰρ ἐκβολαὶ καὶ παρατροπαὶ τῆς ἱστορίας μάλιστα τοῖς μύθοις δίδονται καὶ ταῖς ἀρχαιολογίαις. [Gl. * 'Αρχαιολόγοι· Atellani. 'Αρχαιολογία· Origo. " 'Αρχαιολογέω, Lucian. Lexiphi. 530. Diod. S. 172. Dionys. H. 1, 59. 'Αρχαιολογία, 1, 11. 49. Diod. S. p. 3. 6. 146. * 'Αρχαιολογικός, (ἡ, ὄν, Qui antiquitatem rimatur, Antiquitatis peritus,) Strabo 10. p. 694 (= 452.)" Scott. App. ad Thes. " 'Αρχαιολογέω, Lucian. 2, 337. Schæf. Mss. "Philo J. 1, 178. * 'Αρχαιολόγιον, Strabo 848." Wakef. Mss.]

[* 'Αρχαιόνομος, ὁ, ἡ, Suidæ Anonymus in Αἰρεσι: Θεοφιλῶν καὶ ἀρχαιονόμων ἡθῶν τε καὶ ἐπιτηδευμάτων.]

[* " 'Αρχαιοπαράδοτος, (ὁ, ἡ,) Phot. Epist. 1, 3, 5." Kall. Mss.]

[* 'Αρχαιοπινής, ὁ, ἡ, Antiquitatem redolens. "Dionys. H. 2, 303." Scott. App. ad Thes. "Ruhnck. Præf. ad H. in Cer. p. x. Toup. ad Longin. 336." Schæf. Mss.]

'Αρχαιόπλουτος, (ὁ, ἡ,) vide * Παλαιόπλουτος, [Jam inde a majoribus dives. Æsch. Ag. 1035. 'Αρχ. δεσποτῶν πολλὴ χάρις. "Toup. Opusc. 2, 108. Wakef. S. C. 4, 7." Schæf. Mss.]

[* 'Αρχαιοπρεπής, ὁ, ἡ, Antiquitatis decore commendatus. Plato Soph. 101. Bas. 1. Τὸ μὲν ἀρχαιοπρεπές τι πάτριον, ὃ πρὸς τοὺς νιεῖς μάλιστα ἐχρῶντό τε, καὶ ἐτι πολλοὶ χρῶνται τανῦν." Seager. Mss. " Æsch. Pr. 408. Dionys. H. 1, 11. 2, 47. 204. 271. 304." Scott. App. ad Thes. "Schol. Pind. I. 1, 26." Wakef. Mss.]

'Αρχαιότροπος, ὁ, ἡ, Antiquis moribus præditus. Et ἀρχαιότροπα ἐπιτηδεύματα, Thuc. 1, (71.) Instituta quæ mores antiquos resipiunt, i. e. Simplicitatem antiquam præ se ferentia. Ita enim puto interpr.: non, ut in VV. LL., Antiqui mores. ET 'Αρχαιοτρόπος, Antiquis moribus, Antiqua morum simplicitate. At ἀρχαιοτρόπως εἰπεῖν, ex Isocr. Paneg. affertur pro, Antiquo loquendi more uti, s. antiquis vocabulis. ET 'Αρχαιοτροπία, (ἡ,) Antiqui mores, ut Bud. interpr. ap. Plut. Phoc. (3.) 'Ἡ Κάτωνος ἀρχαιοτροπία. Sed ἀρχαιοτροπία exp. etiam Prisca vivendi forma. [Har-

pocr. v. Ἀρχαίως. Damascius Photii p. 1067. “Ἀρχαῖοτροπος, Toup. ad Longin. 337. Fabric. Bibl. Gr. 1, 92. Jambl. Prot. fin. Ἀρχαιοτρόπος, Heindorf. ad Plat. Phædr. 317.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀρχαῖοτροπος, (ὁ, ἡ,) Phavorino ὁ παλαιὸς νόμος.” Scott. App. ad Thes. Suidam affert Schneider. Lex.]

[* Παναρχαῖος, Vetustissimus.]

Φιλάρχαιος, [ὁ, ἡ, s. Φιλάρχαιος, αἶα, αἶον,] Antiquitatis amator, Antiquarius, Athen. (126.) Νίκανδρον ἀεὶ τεθαύμακας τὸν ἐποποιὸν ὡς φιλάρχαιον καὶ πολυμαθῆ. [Gl. Φιλάρχαιος. Antiquarius. “Bibl. Crit. 1, 1, 120. Ruhnck. Diss. de Longino §. vi. p. 13. Toup. ad Longin. 403. et Ind.” Schæf. Mss.]

Ἀρχαίως, Antique, Antiquo more, Antiqua morum simplicitate, Absque malitia. Interdum Stulte. Demosth. Philipp. 3. Οὕτω δ’ ἀρχαίως εἶχον. [Gl. Gnare, Antea. “Kuster. Bibl. Chois. 58. Heindorf. ad Plat. Phædr. 317.” Schæf. Mss.]

Ἀρχαῖότης, ἡ, Antiquitas, Paus. [Gl. Antiquitas, Vetustas. “Lucian. 1, 232. 233. Stoliditas, ad Diod. S. 1, 96. Alciphro 434.” Schæf. Mss. “Dio Chrys. 1, 431.” Wakef. Mss. “Dionys. H. 2, 111. Diod. S. p. 6. bis: 81. 143. 200. 288.” Scott. App. ad Thes.]

Ἀπαρχαῖω, ὥσω, Antiquum reddo, Obsolescere facio. Ἀπαρχαῖομαι, Antiquus fio, Obsolesco, unde ἀπαρχαιωμένον ὄνομα, vel ἀπαρχαιωμένη λέξις, Obsoleta vox. Dionys. H. de Thuc. Καὶ *γλωττηματικὴν καὶ ἀπαρχαιωμένην καὶ ξένην λέξιν παραλαμβάνων ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους. Et de Isocr.: Καὶ γὰρ αὕτη ἡ λέξις πέφενγεν ἀπαρχαιωμένην τῶν ὀνομάτων ἀπειροκαλίαν. Antiph. ap. Athen. (503.) Ἐπειτα μηδὲν τῶν ἀπαρχαιωμένων τούτων περὶν, τὸν Τελαμῶνα, μηδὲ τὸν Παιῶνα, μηδ’ Ἀρμόδιον. Notandum est autem hoc comp. non præcedente, quod sciam, simpl. Ἀρχαῖω. [Gl. Ἀπαρχαῖω. Antiquo, Obsoleo. Ἀπαρχαῖομαι. Obsolesco. “Thom. M. 216.” Schæf. Mss.]

¶ Ἀρχαῖκός, et Attice ἀρχαῖκός, (ἡ, ὄν,) Antiquitatem s. Antiquam simplicitatem aut rusticitatem præ se ferens, s. in moribus, s. quod ad artem attinet. Plut. Publicola, Ἀπλοῦς ἀνδρίας καὶ ἀρχαῖκός τῇ ἐργασίᾳ. Exp. etiam τὸ ἀρχαῖκόν, Simplex, Imperitum, Stultum. Et ἀρχαῖκὰ φρονεῖς, Aristoph. (N. 821.) i. e. μωρὰ et εὐήθη et ληρώδη. Et Ἀρχαῖκῶς, Antiquo more, Antiqua simpl. s. rusticitate, Pingui quadam Minerva. Item Stulte. [“Ἀρχαῖκῶς, Schol. Biset. Aristoph. Eip. 1160. A. 174. Diod. S. 141. 221. 375.” Scott. App. ad Thes. “Ἀρχαῖκός, Valck. Adonias. p. 272. ad Diod. S. 1, 96. 2, 618. Dionys. H. 1, 513. Ἀρχαῖκός, Phrynich. Ecl. 12. Ἀρχαῖκῶς, Ruhnck. Orat. Gr. 87.” Schæf. Mss.]

Ἀρχαῖζω, Antiquitatem s. Antiquos imitor: unde Ἀρχαῖσμός a Gramm., et nominatim a Donato in Terent., vocatur Loquendi genus, in quo priscum sermonem imitatur. Et Ἀπαρχαῖζω, quod aliter exp. sc. Antiquum reddo, Antiquo nomine appello. Item, Antiquitatis formam tribuo, ut Athen. (117.) Τὸν ἐφ’ ἡμῶν, φησὶ, φιλόσοφος, ὀρχηστὴν, Μέμφιν ἐκάλεσαν, ἀπαρχαῖζοντες τὴν διὰ τοῦ σώματος αὐτοῦ κίνησιν τῇ τῶν πόλεων ἀρχαιοτέρᾳ καὶ βασιλικωτέρᾳ. [Clem. Alex. Protr. p. 6. Δι’ ὃν ἀρχαῖζομεν, ὅτι ἐν ἀρχῇ ὁ λόγος ἦν. *Ἀναρχαῖζω πατρίδα, Jacobs. Anth. 7, 399. Glossæ: Ἀρχαῖζω. Antiquo. “Ἀρχαῖζω, Liebel. Archil. p. 10.” Schæf. Mss. “Ἀρχαῖζω, Inter antiquos pono, Clem. Alex. 397. Ἀπαρχαῖζω, Ad summam antiquitatem refero, Schol. Pind. N. 3, 22.” Wakef. Mss.]

“Ἀρχαῖσμός, (ὁ,) Veterum s. Priscorum imitatio: “cum aliquis ἀρχαῖζει, et veteres aliqua in re sequitur, in primis autem in sermone s. dictione: unde “figura nomen est ap. Gramm.: veluti Donat. ap. “Terent. annotat, ἀρχαῖσμον esse quod dixerit Plerique omnes; neque enim Plerique hic παρέλκειν “aut subdistinctione avellendum ab Omnibus, sed pro “una parte orationis hoc dixisse veteres, ut Græci “πάμπολλα, Latini rursum Plussatis. Itidem, ἀρχαῖσμον esse dicit ap. Eund. Nihil ornati, pro Nihil “ornatus: ut ap. Salust., Senati decreto pro Senatus decreto: item cum dicit Ludum ludere, Furere furorem, Facere facinus. Et rursum, Quod

“autem addidit Malo, dicens videlicet Dolo malo, “ἀρχαῖσμός est: quia sic in XII Tabulis a vett. “scriptum est. Item, Quamvis per Nemo, homo in- “telligatur, tamen addidit Homo, ut vett. solent, τῷ “ἀρχαῖσμῳ. Item, Præterea autem, ἀρχαῖσμός est “figura; nam vett. libenter conjunctiones multi- “plicabant. || VV. LL. e Bud. ἀρχαῖσμός interpr. “etiam Antiquitas, et Inveterata ac deplorata igno- “rantia.” [Gl. Antiquitas. “Schol. Arat. Φ. 1.” Boissonad. Mss. A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ἀρχεῖος, εἶα, εἶον, i. q. ἀρχαῖος. “Fischer. ad Weller. G. G. 1, 231.” Schæf. Mss.]

Ἀρχεῖον, τὸ, Magistratuum curia, Locus collegii cogendi. Bud. e Paus. Idem pro ἀρχῇ i. e. pro Ipso magistratu ex Aristot. affert. Vide p. 132. Ἀρχεῖον exp. etiam Archivum, quam vocem ex illa sumtam esse constat; item Tabularium e Cic. Est autem Servio, in illud Virg., nec populi tabularia vidit, Armarium et instrumentum publicum, in quo acta publica asservantur. Quod optime convenit cum iis, quæ de ἀρχεῖον ab Hes. et Suid. scribuntur. || Bud. illo in loco addit, τὰ ἀρχεῖα non modo τὰ βασίλεια, Regiam, sed etiam in castris Prætorium et Principia signif. ap. Xen. sæpe. Sic Plut. (5, 616.) Ἀκόλαστον οὖσαν τὴν γυναῖκα τοῦ ἡγεμόνος παρεῖσήγαγε νύκτωρ εἰς τὸ στρατόπεδον ἐν ἐσθῆτι στρατιωτικῇ, καὶ διέφθειρεν ἐν τοῖς ἀρχεῖοις. Suidas, si ejus exempl. mendo carent, ap. Xen. legit ἀρχαῖα. [Gl. Ἀρχεῖον. Comonomentum. “Reg. Munimentum: Germ., *Ἀρχιον. Monumentum.” Ducang. “Archivum, Apollon. ap. Euseb. H. E. 5, 18.” Routh. Mss. Collegium, Dionys. Hal. A. R. 2, 26. 72. Zenob. 3, 100. “Fac. ad Paus. 1, 374. 378.; Syllb. 234. Valck. Adonias. 272. Zeun. Ind. in Xen. K. Π. Heringa Obs. 205. Toup. Emend. 1, 326. Phrynich. Ecl. 97. ad Diod. S. 1, 694. 2, 241. 306. ad Dionys. H. 1, 292. 389. 390. 3, 1344. 1388. 1421. Dionys. H. 3, 1741. 1749. 1846. Magistratus, Plut. Mor. 1, 870.” Schæf. Mss. “Dio Chrys. 2, 292.” Wakef. Mss.]

“Ἀρχεῖωται, Alciato Qui publico archivo præerant; VV. LL., Custodes tabulariorum: dicti “παρὰ τὰ ἀρχεῖα.”

Ἀρχιδίον, τὸ, q. d. Imperiolum, Parvum imperium. Item, Parvus magistratus, Magistratus pedaneus, ut Bud. vertit ap. Demosth. Ὑπογραμματεῶν καὶ ὑπηρετῶν ἀρχιδίους. Aristoph. O. (1111.) λαχόντες ἀρχιδίον. [* “Ἀρχιδίος, (ία, ιον, Philolaus ap.) Stob. Ecl. p. 420. (Καὶ περιεγόμενος ἐξ ἀρχιδίου.)” Kall. Mss. Vertitur Perpetuo.]

¶ Ἀρχω, Incipio, Initium facio. Od. Γ. (68.) μύθων ἦρχε. X. (437.) Ἀρχετε νῦν νέκρας φορέειν. Il. A. (571.) ἦρχ’ ἀγορεύειν, pro quo alibi μύθων ἦρχε, Verba facere cœpit. Sed illud Gr. loquendi genus melius respondere puto Gallico, Il commence à dire, pro Il se mit à dire, vel Il vint à dire: quo tertio utitur Herod., ut alibi docebo. Interdum ἀρχην exp. etiam Principium esse, s. Originem, vel Auctorem esse. Thuc. (2, 12.) Ἦδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει. Et ante eum Herod. eod. verbo in re simili exprimenda usus erat, Ἀρξεν ἐπειρώτησιν αὐτὴν Λακεδαιμονίοισι μυρίας κακότητος. Plato Ep. 3. Τῶν δ’ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς γραμμάτων ἦρχεν, Caput erat. || Et ἀρχην, Priores partes occupare, ut docet Bud., quem vide p. 130. Apud Thuc. ἀρχω τῆς μάχης, Prior pugnam capesso. Sic ἀρχην πολέμου ap. Eund. et ἀρχην τῆς διαφορᾶς. Ita ponitur ἀρχω et cum gen. χειρῶν, cum dicitur ἀρξαι χειρῶν ἀδίκων, ut ap. Demosth. Qui prior laceravit aut rixam aut bellum, et qui prior percussit, ut interpr. Bud. Qui alioqui ἀρχην ἀδικίας ap. Paus. vertit Principium et causam scelerum dare. Observandum est autem, ἀρχην in hac posteriore signif. multo esse usitatius prosæ scriptoribus quam in altera, pro qua ἀρχεσθαι potius dicunt. Hom. autem pro gen. posuit partic. in hoc loquendi genere Il. B. (378.) ἐγὼ δ’ ἦρχον χαλεπαίνων, i. e., ut docte exp. Eust., προκατῆρξα τοῦ χαλεπαίνειν, non, ut imperite redditur in VV. LL., Incipiebam irasci. “Ἀρχομαι, Incipio, Initium facio, vel Initium sumo. Od. O. (166.) et aliis Il. ἦρχετο μύθων, quod alibi ἦρχε μύθων. Xen. E. 6, (3, 4.) Ἀρχεσθαι μὲν αὐτοῖς

ὡς σχολαίτατα. Sic ἄρχομαι συγχύσεως. Et ἀρξο-
μένου τοῦ μὴ ψεύσασθαι. Et ἄρχομαι ἀπὸ τούτων, De-
mosth. Lucian. Sic ap. Plut. Apophth. Τὸ μὲν ἀπ'
ἐμοῦ ἐμὸν γένος ἀρχεται, τὸ δὲ σὸν ἐν σοὶ παύεται. At
Hom. præpositionem omisit, Il. I. (97.) 'Εν σοὶ μὲν
λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. Citatur autem et e Plat. de LL.
ἀρχόμενος τέχνης, Qui initium sumit ab arte. Ut sit
perinde ac si legeretur ἀπὸ τέχνης, hanc interpr. se-
quendo. Xen. usus est et præp. ἐκ pro ἀπὸ, dicens
"Ἀρχομαι ἐκ τῆςδε τῆς ἀρχῆς. Ponitur et cum adv. e
loco: ut Isocr. Nicocle, 'Εντεῦθεν γὰρ ὑποτιθέμενος
ἡρώαμην. Sed et ἀρχεσθαι ἀρχὴν e Plat. Tim. affer-
tur pro Rationem principii inire. Præteritum est
ἡργμαι: a quo participium ἡργμένος, quo utitur Greg.
sæpe, ut annotat Bud. Interdum autem sine casu,
ut ἀρχομένης ἀπὸ νυκτός, Aratus, quod Cic. interpr.
Prima de nocte; et θέρεος ἀρχομένοιο, Ad ætatis pri-
mordia: ad verbum Incipiente nocte, Incipiente æstate.

"Ἀρχομαι, pro ἀπάρχομαι, Od. Ξ. (428.) ὠμοθετεῖτο
συβώτης, Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων. Vide "Ἀπάρ-
χομαι.

"Ἀρχομαι, Initium habeo. Greg. de Theol. 1. Οὐκ
ἀρχεται γὰρ ὑπὸ χρόνον ὁ χρόνων δεσπότης. Vide Bud.
134. 135. Fortasse autem potest ἀρχεται hic aliter
etiam exp.

"Ἀρχω, Principatum obtineo, Impero, Imperium te-
neo, Dominor, Præsum. Item, Magistratum gero, s.
Magistratu fungor. Il. I. (69.) 'Ἀτρεΐδῃ, σὺ μὲν ἀρχε,
σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι. Dativo alicubi jungitur;
Π. (65.) "Ἀρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι. Sed in prosa gen.
potius; Xen. K. Π. 1, (1, 3.) 'Ὡς ἀνθρώπῳ πεφυκότι
πάντων τῶν ἄλλων ζῶων εἷη ῥᾶον ἢ ἀνθρώπων ἀρχεῖν.
Et (1, 1, 2.) "Ἀρχοντες μὲν εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι τῶν
βοῶν. Apud Thuc. 2. "Ἀρχεῖν τῆς στρατιᾶς, Ducem
esse, s. Imperatorem. Cum accus. autem dicitur
ἀρχὴν ἀρχεῖν, Magistratum gerere, Magistratu fungi.
|| "Ἀρχομαι pro ἀρχω, Impero, Imperium obtineo, in
VV. LL. perperam ponitur, ex Il. B. (345.) "Ἀρχεῖν
'Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Ibi enim ἀρχεῖν
non est pro ἀρχον, sed mendose scriptum est ἀρχεῖν
pro ἀρχεῖν cum apostropho, i. e. ἀρχεῖνε, ab ἀρχεῖν, c

"Ἀρχων, Principatum obtinens, s. imperium, Qui
præstat, vel præfectus est, Magistratus. Aristot. de
Mundo, Οἷον στρατιᾶς ἀρχοντι, ἡ πόλεως, ἡ οἴκου. At
e Plut. Fabio citatur, 'Υμῖν τῶν ἄλλων ἀρχων ἐστὶ,
pro Vobis aliis in rebus imperat. Sæpe sine gen.
Polyb. Οἱ καθιστάμενοι μὲν ὑπὸ τῶν ὑπᾶτων, ἀρχοντες,
προσαγορευόμενοι δὲ PRÆFECTI. || Sed ἀρχων, pri-
vato nomine peculiarique dicebatur Athenis Qui ita
præerat iudicibus, iudiciorumque moderator erat, ut
Romæ Prætor. Vide Bud. 130. Hinc sæpe ap. De-
mosth. ἐπὶ ἀρχοντος, addito nomine huius vel illius;
ut ἐπὶ ἀρχοντος Νικοκλέους, et ἐπὶ Χαϊρώνδου ἀρχοντος,
κ. τ. λ. Cicero Gr. h. v. retinuit.

"Ἀρχομαι, Sum sub principatu s. dominatu, Sum
sub imperio, dicitur etiam Subesse imperio, Mihi im-
peratur. Herodian. 6, (8, 7.) Τὸν δὲ 'Αλέξανδρον
ἐπέσκωπον ὡς ὑπὸ τῆς τε μητρὸς ἀρχόμενον. Ubi Po-
lit. interpr. Quod sub matris auctoritate adhuc esset.
"Ἀρχομαι δουλικὴν ἀρχὴν, ap. Aristot. Pol. redditur
Servile jugum fero. Sæpe vero redditur "Ἀρχομαι
verbo Pareo vel Obtempero; ut ἀρχομαι ὑπὸ τῶν
νόμων, Plut. Apophth. Obtempero legibus. Et
ἀρχομαι ταῦτα, Plato de LL. In his pareo. Sic vero
et Cic. ἀρχεσθαι vertit ap. hunc ipsum, ut videbis in
meo Lex. Cic. Lectorem tamen admoneo, ut diligen-
ter attendat quibus ll. hæc interpr. conveniat: quæ
alioqui multis non convenit, et qua in plerisque abus-
os esse Interpr. comperi. Non enim quicumque
ἀρχονται, dici possunt parere; cum rebelles non
desinant propterea ἀρχεσθαι. Observandum est au-
tem ἀρχομένους sæpe dici sine adiectione pro iis, qui
sunt sub imperio vel dominatu, s. ditione alicujus;
et qui alio nomine ὑπήκοοι appellanti: Lat. vel po-
tius non satis Lat. Subditi. Xen. K. Π. 7, (1, 18.)
Τὸ φιλεῖσθαι ἀρχοντα ὑπὸ τῶν ἀρχομένων. Idem 8,
(8, 1.) Οἵτε ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο.

"Ἀρχμενος, pro ἀρχόμενος, Etym.

"Ἀργμένος, ex Herod. affertur pro Initium habens,

A "quod Ionico more caret augmento pro ἡργμένος ex
"ἀρχομαι."

["Ἀρχω, Gl. Impero, Præsum. "Ἀρχεῖν Præstat, Ju-
dicat. "Ἀρχεῖν λέγειν. Infinit. "Ἀρχομαι Ordior, Cæptā,
Initio, Inchoo, Cæpi, Incipio. "Ἀρχεται Infinit. incipit,
Auspiciatur, Occipit. "Ἀρχομένων Subjectorum. "Ἀρ-
χομένων Ineuntis. "Ἀρξω Prætero. "Ἀρξας Conditor.
"Ἀρξαι Infe. "Ἀρξάμενος Orsus, Exorsus. "Ἡρξεν ἀρ-
χὴν Gessit magistratum. "Ἡρξάμην Orsus sum, Cæpi,
Inchoavi. "Ἡρξατο Est orsus, Cæpit. "Eur. Med.
120. alio sensu." Routh. Mss.]

["Ἀρχω, ad Xen. Eph. 241. Valck. Diatr. 23.
Wytttenb. Select. 378. ad Herod. 468. Valck. Callim.
259. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Phœn. p. 202a;
Hipp. p. 208. ubi et de usu periphrastico. Xen. K.
Π. 5. 42. 43. Ammon. 22. Toup. Opusc. 1, 510. 2, 90.
207. Thom. M. 116. 163. ad Phalar. 340. ad Charit.
458. Ion. 1195. Luzac. Exerc. 143. Jacobs. Anth. 7,
196. Boissonad. Philostr. 496. Heyn. Hom. 5, 681.
De constr., Herodian. Philet. 441. et n.: Brunck.
B Soph. 3, 425. Heyn. Hom. 4, 262. 302. 404. Prior
aliquid facio, de constr., Brunck. El. 522. Lobeck.
Aj. p. 374. Archon sum, ad Xen. Mem. 2, 2, 13.
Jacobs. Anth. 6, 238. ad Diod. S. 2, 19. I. q. κρατέω,
νικάω, Heyn. Hom. 5, 543. "Ἀρχω τινός, Achill. Tat.
11. "Ἀρχω, ἀρχομαι τοῦ λόγον, Zeun. ad Xen. K. Π.
333. "Ἀρχεῖν πρότερον, ad Dionys. H. 4, 2270. "Ἡρξε,
ἥρξε, Heyn. Hom. 7, 376. "Ἀρχων, Thom. M. 147. ad
Herod. 468. 548. Act., Med., Kuster. V. M. Præf.
5, 26. 110. De comp. ex ἀρχω, Fischer. ad Weller.
G. G. 2, 54. Heyn. Hom. 4, 410. Schæf. Mss.
"Cum dat., Æsch. Pr. 939. Incipio, cum accus.,
Pind. ap. Schol. Eur. Hec. 684. Wakef. Mss.]

["Ἀρχομαι, Toup. Append. in Theocr. 44. Ruhn-
k. Ep. Cr. 289. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Phœn. p.
452. Jacobs. Exerc. 1, 97. Lennep. ad Phal. 69. Pass.,
Clark. ad Il. A. 82. Herod. 578. Musgr. Iph. A. 442.
"Ἀρξομαι pass., Herod. 578. 580. et n. (coll. Xen. K.
A. 133. ubi leg. ἀρξομένους,) 746. ad Eur. Med. 120.
"Ἀρχομαι cum particip., Villos. ad Long. 60. Zeun.
ad Xen. K. Π. 11. Herod. 251. Græv. Lect. Hes.
540. Musicorum, Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2,
315. Valck. Callim. 104. Cum infin. periphrasi inser-
vit, Kuhn. ad Paus. 37. Abund., Wakef. S. C. 2, 125.
"Ἀρχεσθαι et ἀπτεσθαι conf., ad Dionys. H. 3, 1626.
"Ἀρχομαι τοῦ λέγειν, Achill. Tat. 11. "Ἀρχ. ἀπό τινος,
Xen. K. Π. 87. "Ἀρχεσθαι τινος ἀπό τινος, Longin.
170. Weisk. Simon. Dial. 112. Plut. Ages. 4, 3. Xen.
Mem. 4, 2, 5. "Ἀρξάμενος ἀπὸ, Heindorf. ad Plat.
Gorg. 83. "Ἀρχ. χειρῶν ἀδίκων, Valck. Phœn. p. 583.
Πόθεν ἀρξομαι, Markl. Iph. p. 64. "Ἡρκαί, Jacobs.
ad Anth. 6, 45. Philipp. 34. Diod. S. 1, 709. 731.
"Ἡργμεθα, Plato de LL. 154. Ast.: 218. 244. "Ἀρχθῆ-
ναι, Thom. M. 574. Schæf. Mss. "A. ἀδίκων,
Ælian. H. A. 943. Obtempero, Æsch. Pers. 591.
"A. χειρῶν ἀδίκων, Lysias 40. Aristot. Rhet. 143.
Wakef. Mss.]

["Ἀρχων, οντος, ὁ, Gl. Præpositus, Moderator,
Rector, Magistratus, Præses, Judex, Princeps. *Ἀρ-
χοντικοί. Magistratus, Potestas. "Ἀρχοντικὴ ἡμέρα,
Justidium. "Ἀρχοντικὴ ἐξουσία. Potestas. "Ἀρχοντι-
κός, Olympiod. in Plat. Gorg. Clem. Alex. Pæth.
225. Routh. Mss. "Eust. 125, 35. Pseudo-Chrys.
Serm. 27. T. 7. p. 323. Seager. Mss. * "Ἀρχοντι-
κῶς, Schol. Il. A. 446. Ed. Bongiovann. Boissonad.
Mss. "Ἀρχων, Thom. M. 270. 447. ad Charit. 407.
454. 456. ad Diod. S. 1, 435. "Ἀρχων λογιῶν, Jacobs.
Anth. 12, 102. "Ἀρχοντες, ad Charit. 213. 272. Wes-
sel. Diss. Herod. 194. Bernard. Rel. 23. Οἱ τῆς πόλεως
ἀρχοντες, Xen. Mem. 1, 2, 9. "Ἀρχοντικός, Jacobs.
Animadv. 250. Julian. Æg. 38. Schæf. Mss. *Ἀρ-
χοντικά, Officia Eccl., Suicer. Thes. *Ἀρχοντιά,
Principatum ambio, Schol. Aristoph. Σ. 341. ὁ τύραν-
νος καὶ ἀρχοντιῶν.]

"Ἀπάρχων στρατευμάτων, Præfectus militiæ, VV.
"LL. sine exemplo et ulla auctoritate."

* "Πανάρχων, Omnium rector. Philo J. 2, 452=
871. Wakef. Mss. Συνάρχων, Gl. Collega, vide Σύν-
αρχος. * "Φιλάρχων, Stob. 243, 35. Wakef. Mss.]
Ἀρχὸς, ὁ, Princeps, Qui imperium obtinet, Dux.

Vox poet. pro qua in prosa ἄρχων. II. B. (234.) οὐ μὲν ἔοικεν Ἀρχὸν ἔοντα, κακῶν ἐπιβασκόμεν νῆας Ἀχαιῶν. Interdum cum gen. (493.) Ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆας τε προσπάσας. || Ἀρχὸς, Podex. Item Intestinum rectum, Aristot. de Gen. Anim. 4. ut habent VV. LL. Suspicio autem huic signif. Podicis occasionem prae- buisse ejusmodi aliquem jocum, qualis est in Anthol. in eo, quod incipit Πορδὴ ἀποκτείνει πολλοὺς κ. τ. λ. Et Ὀρχαμος itidem pro ἀρχὸς, Princeps; et ex eo ortum; nam ex ἄρχω fit ἀρχὸς, deinde ἄρχαμος, ea forma qua πλόκαμος e πλόκος, et mutato a in o, ὄρχα- μος. Scio tamen et aliam deductionem afferri. Ce- terum ὄρχαμος ab Hom. jungitur genitivo, Od. E. (22. 121.) συμβῶτης ὄρχαμος ἀνδρῶν, ubi Eust. ait ita vocari Subulcum, vel tanquam ἀρχικὸν ἀνδρα, vel tanquam ἄρχοντα δούλων ἐτέρων. Ego vero existimo ita dici ut Gall. C'est le roi des hommes. Quo etiam modo jo- catus est auctor opusculi, quod Moretum inscribitur, de illo suo fortissimo heroe. [Gl. Ἀρχός. Extalis, Podex, Princeps. "Jacobs. Animadv. 225. Wakef. Trach. 733. Ὀρχαμος, Ilgen. Hymn. 215. ad Od. E. 22." Schæf. Mss. "Ἀρχὸς, Intestinum rectum, Clem. Alex. 225. Dionys. H. 1, 315." Wakef. Mss.]

"Ἀρχαμος, i. q. ὄρχαμος, ambo autem ab ἀρχὸς, "Eust."

"Ὀρχάμη, (ῆ,) J. Polluci (7, 147.) δασεῖα δένδρους "οὐχ ἡμέροις γῆ, Terra arboribus sylvaticis densa, "Arboretum, Arbusta."

* Ἀρχέτης, ου, ὁ, i. q. ἄρχων. Eur. Heracl. 753. παρὰ θρόνον ἀρχ.: El. 1156. "Musgr. Ion. 913." Schæf. Mss.]

* Ἀρχεσίμολπος, ὁ, ῆ, Qui cantui praeest. Stesichorus ap. Athen. 180. "Wolf. Proleg. 264." Schæf. Mss.]

* "Ἀρχεσίφωτος, (ὁ, ῆ,) Cyr. Theod." Kall. Mss.]

Ἀρχέκακος, ὁ, ῆ, Qui initium dedit malorum, Auctor malorum, Causa et origo malorum, ut ἀρχ. νῆες, II. E. (63.) Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο, ubi ostendit Eust. esse velut etymon, q. d. αἱ κακῶν κα- τάρχασαι τοῖς Τρωσὶ πᾶσι. Idem alibi quoque ἀρχέ- κακος ab ἄρχω deductum tradit. Quod ideo dico ne quis miretur hic a me positum potius, quam post Ἀρχή. ["Ad Herod. 426. Wolf. Proleg. 273. Mar- cell. de V. Thuc. p. 4." Schæf. Mss.]

Ἀργμα, τὸ, vel potius plur. Ἀργματα, Primitiae, pro ἀπάργματα, ut modo dixi ἄρχομαι pro ἀπάρχομαι. Od. E. (446.) Ἡ ῥα, καὶ ἄργματα θύσε θεοῖς.

Ἀρτέον, Incipiendum est. Soph. Aj. (860.) ἀλλ' ἀρτέον τὸ πρᾶγμα. Philo, Ἀρτέον τῆς ἀντιρρήσεως. ["Isocr. 298. Soph. CEd. T. 629." Wakef. Mss. "Ad Diod. S. 2, 65." Schæf. Mss.]

* "Ἀρτικὸς, Inceptivus, Initialis. Eust. 113, 44." Seager. Mss. Glossæ: Ἀρτικὸς Inchoativus. Ἀρτι- κὸν Principale. "Hesych. Ep. ad Eulog. ad fin." Schæf. Mss. "Villoison. Anecd. Gr. 2, 114." Wakef. Mss.]

Δύσαρκτος, ὁ, ῆ, Imperii habenas difficulter ad- mittens, Qui regi sese imperio vix sinit, Contumax. "Plut. Lucullo, Οὐδὲν γὰρ δυσαρκτότερον ἀνθρώπου εὖ πρᾶσσειν δοκοῦντος, Nihil contumacius homine rebus "secundis elato. Bud. Sic Idem δύσαρκτος δῆμος in- terpr. Cui difficulter imperatur: subjuvens hunc "ejusd. Plut. locum, Οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον καὶ τραγὸν καὶ δύσαρκτον ὥς ἀνὴρ ἐφν εὐπραγίας δοκούσης "ἐπιλαμβανόμενος." ["Appian. 2, 383, Æsch. Choeph. 1024." Wakef. Mss.]

* Εὐσαρκτος, ὁ, ῆ, Tractabilis, Moriger. Æsch. Pers. 191. Ἐν ἡνίασι δ' εἶχεν εὐσαρκτον στόμα.]

Ἀρχία, (ῆ,) pro Principatus affertur in VV. LL. "ex J. Poll. 8., sed susp. Mendosissimum autem est Ἀρχήντας, quod in iisdem VV. LL. exp. Jamprim-

um. Δυσαρχία, ῆ, Difficultas imperandi, Quando im- peratori milites vix obediunt. Appian. B. C. 5. "Οὕτω μὲν ἐς στάσεις τότε πάντα καὶ ἐς δυσαρχίαν "τοῖς στασιάρχαις τὰ στρατόπεδα ἐτέτραπτο, de militum "licentia post bellum Pharsalicum. Bud."

* Ἀρχαράς, Adiantus. Diosc. 472." Boissonad. Mss.]

* Ἀρχίνης, Mandragora. Diosc. 467." Boissonad. Mss.]

"Ἀρχάνου, Piscis, meminit Aristot. H. A. 8, 2. "Τὸν τῶν κεστρέων γόνον, ὅταν αὐξηθῶσι, τότε κατε- "σθίεσθαι ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰχθύων καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ "ἀρχάνου. Gaza eum Archanum vocat: VV. LL. "etiam ἀρχάνα, a nom. ἀρχάνας." [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

"Ἀρχενόμενα, Hesychio ξύλα, Ligna, sed susp."

Ἀρχεῦν, i. q. ἄρχω, Dominor, Impero. II. E. (200.) Ἀρχεῦν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Sic et B. (347.) Ἀρχεῦ Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας: ita enim leg. ἄρχεῦ cum apostropho, ut sit pro ἄρχεῦε, sic- ut Ed. mea habet; non ἄρχεν, ut superiores: quod esse pro ἄρχου, tanquam ab ἀρχομαι, falso annotant VV. LL. ut admonui antea. [Cum gen., Apoll. R. 1, 347. "Eldik. Suspici. 6. Heyn. Hom. 4, 262." Schæf. Mss.]

* "Ἀρχεῦτας, Musgr. El. 1149." Schæf. Mss.]

* Ἀνάρχομαι, Denuo ordior. Andronicus de Pass. 743. ὀργὴ ἀναρχομένη. "Dans le passage d'Androni- cus il faut lire ἐναρχομένη, au lieu d'ἀναρχ. Dans Plutarque Sylla 30. V. 3. p. 164. j'ai changé l'ἀνῆρ- χετο en ἐνῆρχετο, que j'aurois dû peut-être même écrire sans préposition, ἤρχετο. Ainsi l'Ἀνάρχομαι est un mot fort douteux." Corai. Mss. Sed ecce de- rivatum ab illo ipso verbo, ἀναρκτος, atque etiam in Glossis extat: Ἀνάρχομαι Redorior. "Ordior, Ruhnck. Ep. Cr. 289." Schæf. Mss.]

Ἀναρκτος, ὁ, ῆ, Nullius imperio subditus. Hes. e Soph. Utitur et Thuc. 5, (99.) p. 194. "Ἀναρκτῆ, "Hes. affert pro * ἀνυπότροπον, sed susp." [Ἀναρ- κτος, Æsch. Eum. 529. "Dio Cass. 40. p. 159. Plut. 2, 754." Churchill. e Suicer. Mss. Glossæ: "Ἀναρ- κτον Inexortum. "Stanl. ad Æsch. l. c. Abresch. Æsch. 2, 82. Brunck. Soph. 3, 498." Schæf. Mss.]

Ἀπάρχομαι, inquit Bud., Primitias solvo et decer- po, cum gen. Herod. Πάντων ἀπαρχόμενοι, καὶ θυσίας οἱ προσάγοντες. Item, Libamenta facio, ex Eod. 4. Vide Comm. 141. Plut. (6, 603.) Τί δὲ θύσομεν, ἢ σπεύσομεν, ἢ τίνος ἀπαρχόμεθα; Sed et hæc afferuntur hujus signif. exempla. Idem Theseo, Ἀπάρχεται τῷ θεῷ τῆς κόμης, De coma primitias dat Deo, s. Offert. Ibidem, Ὡς καὶ καρπῶν ἀπάρχονται. Plato de LL. Οἶ- ον ἀπάρχεσθαι πάσης ἀρχῆς ἐνα δικαστὴν, Velut quas- dam Deo primitias offerentes, unum judicem deligere e singulis magistratibus. Idem, Ἀπάρχομαι τοῦ ὠτός, Pro primitiis auri prædico. Hactenus VV. LL. Reperio autem et cum præp. ἀπὸ, ap. Philon. de V. M. 1. Ἀπὸ τῶν ἐτησίων ἀπάρχεται καρπῶν. At Hom. accusa- tivo jungit; II. T. (254.) Κάπρον ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος: Od. E. (422.) ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν.

Ἀπάρχομαι, pro ἄρχομαι, Aristides, Ἐδοξεν ἀπάρ- χασθαι τοῖς τοῦ βασιλέως ἐπιτάγμασι, Placuit delibanda jam esse regis mandata. Ἀπάρχομαι, Primas partes accipio, Primitias occupo, ut Arethas, Χριστὸς πρῶτος ἀπῆρξατο τῆς ἐξ αὐτοῦ καὶ δι' αὐτὸν ἐλπιζομένης * πα- λινζωίας. Et ap. Greg. idem Christus ἀπῆρξατο τῆς ἀναστάσεως, Edidit primordium resurrectionis. Vide p. 141. || Suid. addit, ἀπάρχεσθαι esse τὸ τοῖς ἀγύρταις ἀργύριον ἐμβάλλειν: ap. quem plura vide. || Et ap. Eust. 1183. Ἀπηργμένον ἀντὶ τοῦ εὐνουχι- σθέντος.

[Ἀπάρχομαι, Gl. Delibo, Initio. Ἀπάρχομαι πρά- γματος Inchoo. Ἀπάρχεται Auspicatur, Delibat, Libat. * Ἀπάρχω, Clem. Alex. p. 41. Act., Dionys. H. Τὸν ἀπάρχοντα τῶν ὀρηχιστῶν. "Ἀπάρχω, et ἀπάρχομαι, Initium capio, Primitias decerpo. N. 4, 76. ἐνθα Τεύκρος ἀπάρχει, in forma activa, Primitias habet, Initium habet, pro quo quidem alii legunt ὑπάρχει, Auctor regni conditi est; sed acutiores ta- men defendunt ibi τὸ ἀπάρχειν, Primitias habere et decerpere, quod et multo est aptius, nam princeps simul est sacerdos." Damm. Lex. Pind. "Ἀπάρχω, Incipio, Auspicor, i. q. ἐξάρχω, quo tamen frequen- tius utuntur scriptt. Poëta inc. in Anthol. HSt. p. 92. Ὑμμι δ' ἀπάρξει Σαπφῶ χρυσείην χερσὶν ἔχουσα λύρην. Sic ibi scr. erat juxta (secundum) Mss. et vett. Edd. Imo p. 369. ubi idem Epigr. repetitur, ἀπάρξει scri- ptum est." Brunck. Mss. Ἀπάρχομαι, Æliu. V. H.

8, 1. Ἀπηργμένοι, Deminuti, Mutilati, Anaxandr. ap. Athen. 300. “Ἀπάρχομαι, ad Dionys. H. 1, 103. 4, 2226. Heyn. Hom. 7, 661. Timæi Lex. p. 1. Harles. ad Theocr. 296. Herodian. Philet. 448. et n.: ad Callim. 1, 197. Herod. 364. ad Charit. 327. Huschk. Anal. 12, 228. Theodorit. 9. Boissonad. Philostr. 632. Jacobs. Anth. 8, 355. Schol. Aristoph. Π. p. 474. Villos. ad Long. 174. Brunck. Aristoph. 3, 68. Ἀπάρχω, Jacobs. Anth. 12, 157.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀπαρκτέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 9. 187.” Kall. Mss. “Philo J. 438.” Wakef. Mss.]

Ἀπαρχή, ἡ, et frequentius Ἀπαρχαί, Primitiæ. Plut. Τῷ πυρὶ τὰς ἀπαρχὰς ἐπιβάλλουσαν. Theophylact. Ep. Οὐ γὰρ ταῖς σίμβλων αὐτὸν ἀπαρχαῖς ἐτιμήσαμεν. Apud Plat. de LL. Ἀπαρχὴν ἀποτελεῖν. Interdum metaph. ap. Phil. de V. M. 3. Ψυχικοῦ κάλλους ἀπαρχὴν προεωδεσάτην ἀπὴρξαντο. Ubi ἀπαρχή exp. Libamentum. || Ἀπαρχή, ap. Paul. 1 Cor. 15, (20.) redditur Initium ab Ambrosio. Hes. autem h. l. peculiariter exp. ἀπαρχὴ Χριστὸς, signif. dicens πρῶτος Χριστός: sed mendose legitur ap. eum ἀπαρχῆς pro ἀπαρχῇ. [Gl. Ἀπαρχή. Libamen, Primitia, Delibatus, Delibatio, Præmetium, Inceptio, Inchoatio. Ἀπαρχαί. Primitiæ. Ἀπαρχὴ γένους. Primordium. Ἀπαρχὴ γλεῦκος. Sacrim. Thuc. 6, 20. ἀπαρχαί λόγων. “Villoison. ad Long. 27. 70. Valck. Phæn. p. 325. ad Callim. 1, 197. ad Lucian. 1, 534. Porson. Phæn. 871.” Schæf. Mss.]

Ἀπάρχημα, i. q. ἀπαρχή, VV. LL. [Schneidero susp. Et quidem recte; nam ἀπάρχημα deducendum esset ab ἀπαρχέω, verbo nihili.]

Ἀπαργμα, τὸ, vel potius Ἀπάργματα plur. i. q. ἀπαρχαί, Primitiæ. Greg. de Baptismo, Τοῦτό σοι ἀπαργμάτων ὥριον καιριώτερον, Anniversariis primitiis, quibus amicis antiqui parentare solebant. || Ἀπάργματα, quæ a tragicis appellantur μασχαλίσματα, sc. τὰ τοῦ φονευθέντος ἀκρωτηριάσματα. Vide Etym. [Aristoph. Pac. 1056. Ἄγε νῦν ἀπάρχον, κᾶτα δὸς τὰπάργματα. Lycophro 106. “Ἀπαργμα, Heyn. Hom. 5, 558.” Schæf. Mss.]

Διῆρξα, ap. Lysiam (Fr. p. 25.) pro διὰ τέλους ἤρξα, “teste Harpocr. et Suida, a Διάρχω. At διῆρχθην, “quod Hes. exp. ἐκωλύθην, est a Διέργω, et scribitur “etiam per diphth. ει.” [Reiskio, Ad finem gessi magistratum. Dio Cass. 100. 263. 676. 706.]

Ἐνάρχομαι, Incipio; ut Plut. (4, 815.) Καὶ μόλις ἐνῆρξατο τοῦ λόγου. Idem ἐνάρχεσθαι sine adjunctione dixit in Camillo, ἐνάρχεσθαι μέλλοντος, Cum dicendi initium facturus esset. || Ἐνάρχομαι σπλάγχνων e Philostr. citatur pro Libationem facio extis. Et ἐν-αρχέσθω τις κανᾶ, ex Eur. (Iph. A. 1471.) pro Rite quis auspicetur canistra, i. e. Auspicetur tollere e corbe frondes, Erasmo interpr. || Ἐνηργμένος part. pass. ap. Synes. Τοῖς ἐνηργμένοις πρέποντα ἐποικοδομοῦντες. [Schleusner. Lex. in V. T. Eur. El. 1142. Æschin. Or. 511. coll. Eur. Iph. A. 435. * “Ἐνάρχω, Incipio. Sir. 38, 16. ἐνῆρξε θρήνου. Rarius sic dicitur ἀρχω pro ἀρχομαι, sed ἐξάρχω sæpius ita dicitur, v. c. 3 Macc. 4, 6.” Schleusner. l. c. Glossæ: Ἐνῆρξατο. Inchoavit. “Lucian. 1, 5. Valck. Diatr. 248. Boissonad. Philostr. 631. Dionys. H. 2, 1066. Musgr. Iph. A. 955. Fischer. Descr. Lect. 798-9. p. iv. Diod. S. 2, 588.” Schæf. Mss.]

[* “Ἐναρξίς, (ἡ,) Initium, Schol. Oppian. H. 2, 1.” Wakef. Mss.]

[* Ἐναρχος, ὁ, ἡ, Principium habens, Magistratu fungens. Appian. teste Schneider. Lex. Adde Suicer. Thes. “Tzetz. Exeg. in Il. 70, 8.” Schæf. Mss.]

[* “Ἐναρχία, (ἡ,) Dionys. Areop. de Div. Nom. 2, 4.” Kall. Mss.]

[* “Ἐναρχικός, (ἡ, ὁν,) Andr. Cr. p. 21. Dionys. Areop. 169. 170. 171. 189.” Kall. Mss.]

[* Ἐναρκτικός, ἡ, ὁν, Gl. Inchoativus.]

[* Ἐναρχίζω, UNDE * Ἐναρχισμός, ὁ, Gl. Strena, pro quo alibi: * Ἐναρχισμός. Strena, Superaria.]

Προεnáρχομαι, Ante incipio, VV. LL. [Schneidero susp. sed legitur 2 Cor. 8, 6. et 10.]

Ἐξάρχω, Incipio, Auspicor, ut Od. Δ. (19.) μολπῆς ἐξάρχοντες, Cantum incipientes. Exp. etiam, Cantum præeuntes et auspicantes; vel Cantus auspices. I-

dem Il. Σ. (51.) Ω. (761.) ἐξῆρχε γόοιο. Sic Plut. Romulo, Ἐξάρχων ἐπινικίον παιᾶνος: Lycurgo, Ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου παιᾶνος. Lucian. (2, 932.) itidem de cantu, sed sine casu, “Ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχη, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιᾶζοντες. Dicitur et de aliis rebus, ut Plut. Galba, Παντὸς ἐξάρχειν δόγματος, quod Bud. interpr. Auctorem fieri et confirmatorem senatusconsultorum. Jungitur ἐξάρχειν accusativo quoque; ut Il. B. (273.) Βουλὰς τ’ ἐξάρχων ἀγαθὰς, ubi ἐξάρχων βουλὰς exp. Auctor existens consiliorum. Ego malim, Primus proponens consilia, aut aliquid hujusmodi: sensu tamen non valde diverso. Xen. quoque K. Π. 3, (3, 26.) accus. dedit h. v. Ἐξῆρχεν αὐτὸν Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον: 7, (1, 5.) παιᾶνα ἐξάρξω. Sic ab Eod. (E. 2, 4, 10.) dictum est, Ἐξάρξομαι οὖν ἡνικ’ ἂν καιρὸς ᾗ παιᾶνα. Vide p. 141. 142. In VV. LL. affertur ex Eur. (Iph. T. 743.) ἐξάρχω ὄρκον pro Jurare incipio. Et e Soph. cum accus. personæ et dat. rei, (E. 556.) εἰ δ’ ἐμ’ ὧδ’ ἀεὶ λόγοις Ἐξῆρχες, pro Si me hujusmodi verbis aggressa fuisses.

Ἐξάρχομαι etiam dicitur; ut ap. Apoll. R. (1, 362.) ἐξάρχομαι ἀεθλεύων. Xen. E. (2, 4, 10.) ἐξάρχομαι παιᾶνα: quod exemplum miror a Bud. proferri, cum paucis ante lineis scripsisset ἐξάρχω tantum dici activa voce. Sed et ἐξάρχου κανᾶ ap. Eur. (Iph. A. 435.) pro Primus auspicare canistra, Primus coronam e calathō carpe, ut vertit Erasmus.

[Ἐξάρχω, Athen. 180. πρὸς αὐλόν. “Ἐξάρχετε φωνῇ, Incipite voce et cantu, N. 2, 40.” Damm. Lex. Pind. “Xen. K. Π. 53. ad Xen. Eph. 171. Zeun. ad Xen. K. Π. 328. T. H. ad Lucian. Dial. 59. Wyttenb. Select. 378. Tyrwh. ad Aristot. 130. Ilgen. Hymn. 580. ad Herod. 489. Wolf. Proleg. 263. Eur. Iph. T. 743. Musgr. Troad. 147. Jacobs. Anth. 6, 173. Winstanl. Aristot. 277. Heyn. Hom. 4, 249. 7, 567. 8, 336. 743. Ἐξάρχομαι, Musgr. Iph. A. 435. 955. Act., Med., Kuster V. M. 28.” Schæf. Mss.]

“Ἐξάργματα, τὰ, Primitiæ. Ita dicuntur Exteriora “membra quæ prima aniputantur in truncatione corporis alicujus. Apoll. R. 4, (477.) “Ὅπως δ’ Αἰσωνίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος. Τρίς δ’ ἀπέλειξε. “φόνου, τρίς δ’ ἐξ ἄγος ἔπτυσ’ ὀδόντων. “Ἢ θέμυς “αὐθέντησι δολοκτασίας ἱλάεσθαι. Ubi annotat Schol. “τοὺς δολοφονοῦντας antiquitus fecisse quædam “ἀκρωτηριάσματα cadaveris interemti, hæcque sum-“sisse et suspendisse e collo ipsorum: horum autem “ἀκρωτηριασμάτων fuisse infinita et multa ἐξάργματα: “deinde sumto ejus sanguine ter in os inspuisse: “hoc autem fecisse ad expiationem cædis dolo factæ.” [“Wessel. Herod. 309. Brunck. Apoll. R. 155.” Schæf. Mss.]

Ἐξάρχος, Inceptor, ut dixit Terent.: O mearum voluptatum omnium inventor, inceptor, perfector. Item Dux, Princeps, ut Ἐξάρχος τῶν ἱερῶν, Plut. Numma. Sic ὁ τῆς ἑορτῆς Ἐξάρχος, Naz. Item Princeps alicujus rei conficiendæ. Basil. Ἐξάρχου τῶν καθελόντων αὐτούς. Exp. etiam Præcentor. [Gl. Ἐξάρχος, Magister, Princeps. Ἐξάρχου. Proceres, Principes, Primores. Ἐξάρχος γαζοφυλακίου. Præfectus æarii. Polyæn. 2, 1, 14. τῆς στάσεως, Auctor, Princeps, Demosth. 313. “Ad Xen. Eph. 1171. * Ἐξαρχία, Toup. Opusc. 1, 169.” Schæf. Mss. “Ἐξάρχος, Callim.” Wakef. Mss.]

[* “Προεξάρχω, Andr. Cr. 77.” Kall. Mss. “Etym. M. 542.” Wakef. Mss. * “Προεξάρχων, Const. Porphyrog. de Imag. Edess. 92.” Boissonad. Mss.]

[* Συνεξάρχω, Auctor Axiochi 12. Μαυνομένη δὴμῳ συνεξάρχειν. “Συνεξάρχειν unice verum est, idemque signif., quod χαρίσασθαι τῷ δῆμῳ ap. Xen. Mem. 1, 1, 18. quibus vv. Idem 4, 4, 2. opponit verba, ἐναντιοῦσθαι ὁρμῇ τοῦ δῆμου, et Plato Apol. 20. ἐναντιοῦσθαι καὶ ἐναντία ψηφίζεσθαι.” Fischer. * Συνεξαίρειν proponit T. H. ap. Luzac. de Socr. Cive 112.]

Ἐπάρχω, Impero, Imperito, Dominor. Xen. K. Π. 4, (6, 2.) Χώρας ἐπάρχω πολλῆς. Sic Εὐρώπης ἐπῆρχον, Isocr. Paneg. Et ἐπάραντας Μακεδονίας, ap. Eund. || Ἐπάρχειν, ut inquit Bud., signif. etiam Præesse, Præfici, malim Præfectum esse, faciendum Præfectum nomen, ut Herodian. (4, 12, 1.) Ἦσαν δὲ αὐτῷ ἐπάρχοντες τῶν στρατοπέδων δύο. HINC Ἐπαρχος, (ὁ, ἡ,)

Præses, Præfectus; ut ἑπαρχος πόλεως ap. Herodian. (2, 6, 12.) item (1, 8, 2.) ἑπαρχος τοῦ στρατοῦ, vel τῶν στρατοπέδων, Præfectus urbis, vel Præfecturam urbis gerens, et Præfectus exercitibus, vel Præfectus prætorii, ut Polit. alicubi vertit. Plut. Galba, ἑπαρχος τῆς αὐλῆς, Aulæ præfectus. Ibid., τῆς αὐλῆς καὶ τῶν δορυφόρων ἑπαρχος. Ponitur etiam interdum ἑπαρχος sine adjectione, et sic utitur Herodian. quoque, ubi Polit. interpr. Præfectum. Quidam ἑπαρχον per se positum signif. aliquando putant Præsidem provinciæ, Prætozem. Hinc Ἑπαρχία, (ἡ,) Præfectura, Provincia. Plut. Δολοβέλλαν ἐκρίνε κακώσεως ἑπαρχίας. Et Ἑπαρχιώτης, (ου, ὁ,) Provincialis, Qui est e provincia. Et Ἑπαρχιώτης, ἡ, in Pand., ut scribit Bud., Provincialis Budler.

Ἑπαρχομαι, inquit Bud., Auspisor, Cæpi. II. A. (471.) Νώμῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν ἑπαρχάμενοι δεπάεσαι, i. e. τοῦ πίνειν ἀρξάμενοι, καὶ σπείσαι ἐπιβαλόμενοι. At Eust. aliter exp., quem consule.

Ἑπῆρξε, Licuit, Facultas fuit. In VV. LL. Fa- cultatis fuit. Videndum autem, ne potius scr. sit ὑπῆρξε.

[Ἑπαρχω, Xen. K. Π. 1, 1, 4. Isocr. ad Phil. 122. cum gen.: Hymn. in Apoll. 125. Ἀλλὰ Θέτις νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐράτεινὴν Ἀθανάτησιν χερσὶν ἐπῆρ- ξατο. Glossæ: Ἑπαρχομαι. Incapito. Ἑπαρχωμαι. In- secro, Incapito. Ἑπαρχος. Præfectus. Ἑπαρχος Πώ- μης, τῆς πόλεως. Præfectus urbis. Ἑπαρχος τῶν τε- χνιτῶν. Præfectus fabrorum. Ἑπαρχος τῆς κοόρτις. Præ- fectus cohortis. Ἑπαρχω, Timæi Lex. 239. Act. Traj. 1, 228. Xen. K. Π. 6. Zeun. ad 410. Valck. Phæn. p. 533. Wytenb. Select. 369. 378. ad Diod. S. 1, 373. 2, 82. Epigr. adesp. 142. Ἑπαρχομαι, Rubnk. Ep. Cr. 11. Ernest. ad Hymn. Hom. 10.; Ilgen. 231. ad Od. 7, 183. Wessel. Herod. 309. Heyn. Hom. 4, 128. Ἑπαρχος, Brunck. ad Æsch. Pers. 325. Mus. Turic. 1, 215. ad Xen. Eph. 242. Wytenb. Select. 370. 434. ad Diod. S. 1, 117. 727. Hermann. Obs. 109. Musgr. Bacch. 1003. ad Charit. 407. Wakef. Eum. 635. Conf. cum ἑπ., Jacobs. Anth. 11, 194. 257. 266. Ἑπαρχία, Rubnk. ad Longin. 255. Wytenb. Select. 315. 370. Diod. S. 2, 498." Schæf. Mss. "Ἑπαρχω, Impero, Stob. 524, 40. Joseph. 1334, 48." Wakef. Mss. Glossæ: *Ἑπαρχότης. Præ- fectura. Ἑπαρχία. Provincia. Ἑπαρχιώτης. Provinci- alis. Ἑπαρχιώται. Provinciales. Πρὸς τὴν ἑπαρχότητα. Ad præfecturam. Ἑπαρχος, Æsch. Choëph. 659. δωμάτων γυνή, Domina, Ag. 1219. νεῶν pro ναύαρχος. Ἑπαρχότης, Phot. Bibl. in Olympiodoro, Passio S. Bonif. 311. *Ἑπαρχέω, Just. M. 99." Kall. Mss. Ἑπαρχος, ἑπαρχία, Schleusner. Lex. in V. T. * "Ἑπαρχικός, (ἡ, ὁν, Ad magistratum pertinens, Procon- sularis,) Plut. Cicerone 1610. HSt. Καὶ δῶρα μὲν οὐδὲ τῶν βασιλέων διδόντων ἔλαβε, δειπνῶν δὲ τοὺς ἑπαρχικοὺς ἀνήκεν. Ἑπαρχότης, Chrys. in Ep. ad Co- loss. Serm. 2. T. 4. p. 98. Ἐάν τις εὐτέλης καὶ βασι- λεὺς γένηται, δυνατὸν αὐτῷ ἑπαρχότητα δοῦναι ὧ βού- λεται." Seager. Mss. "Ἑπαρχιώτης, Inscr. ap. Just. M. Apol. 1." Routh. Mss. "Julian. Ep. 17." Schweigh. Mss. "Euseb. V. C. 1, 49. 2, 20. ubi ἑπαρχεώτης, non bene, ut videtur; et ἑπαρχεώτης, 2, 24. ubi cf. Vales., 47. 48. 55. 61." Boissonad. Mss. * "Ἑπαρχιακός, (ἡ, ὁν,) Provincialis, Modestinus." Lex. Gr. Iat. ap. P. Baldwin. 1611. "Ἑπαρχικός, Wytenb. Select. 315." Schæf. Mss. "Plut. 4, 816." Wakef. Mss.]

Ἑπαρχή, esse dicitur Decima, aliquando etiam ἑπαρχία." [A Schneidero non agnoscitur.]

Ἑπαρχεῖα, J. Poll. 4, 66. (Μέρη δὲ τοῦ καθαρω- δικοῦ νόμου, Τερπάνδρου καταλείμαντος, * ἑπαρχα, ἑπαρχεῖα, * μέταρχα, κατάτροπα, * μετακατάτροπα, ὀμφαλὸς, σφραγὶς, ἐπίλογος, ubi v. Jung.) Kall. Mss.]

* Ἀντέπαρχος, ὁ, ἡ, Gl. Subpræfectus.]

* Τριτέπαρχος, ὁ, ἡ, Maximus prætor. Epigr. adesp. Byz. 4. 10.]

* Παρεπαρχω, Schol. Eur. Hec. 1043. Or. 582." Kall. Mss.]

* Προσεπαρχω, Prætere impero. Joseph. 8. p. 418= "338. locus corruptus." Wakef. Mss.]

Κατάρχω, Prior, vel Primus, facio, vel dico. Plato

Sym. Ἀλλὰ τύχη ἀγαθῇ καταρχέτω Φαῖδρος, καὶ ἐγκω- μιαζέτω τὸν ἔρωτα, Sed, quod bonum faustumque sit, Phædrus primas dicendi de amore partes habeat. Sic Basil. Ἰδοὺ μὲν νῦν καὶ καταρχομεν τοῦ γράμματος αὐ- τοί, En nunc priores scribendi officium occupamus. Xen. Ἀπ. 2, (3, 11.) cum infin. interjecto articulo τοῦ, Κατάρχοιμι τοῦ καλεῖν ἐκείνον, Prior illum invitarem, q. d. Anteverterem illum invitare. E Phalar. autem affertur cum infin. sine articulo, κατάρχω πλημμελεῖν. || Item, Auctor sum alicujus rei, Exemplum præbeo. Athen. Ὡστε τὸν ὄλον χρῶτα * παραλαίνεσθαι, καὶ τῆς ψιλώσεως ταύτης τοῖς λοιποῖς κατάρχει: (515.) "Ἦτις πρώτη κατῆρξε μὲν τῆς εἰς Λυδοὺς προπούσης τιμωρίας, Quæ exemplum ultionis præbuit, vel Quæ initium dedit ultionis. Vel, inverso genere loquendi, A qua ultio initium sumsit. Vel, Quæ prima fuit ultrix. Nam quomodo hic κατάρχω per Lacesso aut Provooco cum Bud. interpr. possimus, non satis intelligo. || Item, Princeps sum alicujus artis aut facultatis; ut Bud. exp. in h. l. Chrys. Διὸ καὶ Ἑρμῆς εἶναι ἐνομι- ζετο παρὰ τοῖς ἀπίστοις, διὰ τὸ τοῦ λόγου κατάρχειν. Sed κατάρχειν hic Chrys. dixit simpl. pro eo, quod Act. Apost. 14, (12.) est ἡγεῖσθαι, ubi id narratur. Rursum Bud. ap. Laërt. τὸν τῆς Ἀκαδημίας κατάρξαν- τα vertit Academicorum principem et conditorem. || Κατάρχειν simpl. etiam Incipere, Inchoare, ut qui- dem interpr. VV. LL. cum gen. itidem, ut κατάρχω μάχης, Eur. (Suppl. 675.) κατάρχω τοῦ πολέμου, Plut. Thes. Invenitur autem κατάρχω et accus. junctum, ut Plato Euthydemo, Θανασιτὸν γάρ τινα ἀνὴρ κατῆρχε λόγον. || Κατάρχειν pro ἐξάρχειν, Aristot. Καθάπερ κορυφαῖον κατάρξαντος συνεπηχεῖ πᾶς ὁ χορός. Unde ὁ κατάρχων, Præcentor, Præsulor.

Κατάρχω, Imperito, Dominor, Præsum. Plato Pro- tag. Σὺ γὰρ κατάρχεις τοῦ λόφου. Sic Basil. Οἱ τῶν ψυχῶν ὑπηρεσίαν λαβόντες, ἔτι καὶ τῶν ψυχῶν κατάρ- χειν φιλονεικεῖτε.

Κατάρχομαι, Incipio, Inchoo, ut κατάρχεσθαι τῆς μάχης, Polyb. Sic Plut. (6, 576.) Κατάρχεσθαι τοῦ λόγου. Et κατάρχεσθαι τῶν ἱερῶν, sæpe ap. Demosth. Auspicari sacra. E Plut. Publicola affertur καταρξα- μένη τῆς πράξεως, Quæ rei auctor et hortatrix fuit. || Κατάρχεσθαι, inquit Bud., est etiam Victimam ferire: et ad alia transfertur. Lucian. (1, 6.) Σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πρῶτος οὐδὲ * προτρεπτικῶς μου κατῆρξατο, Capiti meo valide incussit, ut sacrifi- cantes solent. Plut. (4, 288.) Ἀπαντας γὰρ ἔδει κα- τάρχεσθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου. Lucian. (2, 513= 6, 63.) Ἡδὲ δὲ Ἰφιγένεια κατάρχεται τούτων, i. e. Cul- trum jam adigit. Quod et καθικνεῖσθαι dicitur; est enim καθικνεῖσθαι Ferire. || Κατάρχομαι, Hostiam et sacrificium libo; quod fiebat antequam hostiam ferirent. Herod. Ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ πρὸς τῷ βωμῷ κατῆρχοντο. Apud Hom. autem cum accus., Od. Γ. (445.) Χέρνι- βά τ' οὐλοχύτας τε κατῆρχετο. Vide Bud. 140. || Κα- τάρχομαι θανόντα δεσπότην γόοις in VV. LL. affertur ex Herod. pro Prosequar luctu mortuum herum. [Eur. Andr. 1200. Θανόντα δεσπότην γόοις Νόμῳ τῷ νερτέρων κατάρχομαι, ubi Matth. legit κατάρχω.]

[Κατάρχω, Soph. Œd. C. 1019. ὁδοῦ κάταρχε. Diod. S. 14, 74. Ἡ φιλοτιμία κατῆρχε τὴν ἡλικίαν. Eur. Hec. 685. Κατάρχομαι νόμον βακχεῖον. Schol. Eur. Iph. T. 40. Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει. Serv. ad Æn. 10, 541. Aristoph. O. 959. μὴ κατάρξη τοῦ τράγον, Eur. Alc. 75. Plut. de Audit. Ὡσπερ ἐν τελετῇ κατηργμένης αὐτοῦ φιλοσοφίας." Schneider. Lex. Glossæ: Κατάρχομαι. Inchoo.]

[Κατάρχω, ad Phal. 341. Musgr. Heracl. 601. Wakef. Ion. 1639. Porson. Med. 19. Wytenb. Select. 378. De constr., ad Diod. S. 1, 699. Heindorf. ad Plat. Phædr. 316. Boissonad. ad Marin. 83. Κατάρ- χομαι, Markl. Iph. 378. Wakef. Alc. 74.; S. C. 4, 22.; Georg. 157. Larcher. Herod. 2, 254. Jacobs. Anth. 8, 222. Porson. Or. 949.; Phæn. 582. T. H. ad Aristoph. Π. p. 418. Diod. S. 2, 464. Toup. Append. in Theocr. 44. Ernest. ad Hom. Hymn. 10. Valck. Phæn. p. 201. 216. K. ἱερείου, Ku- ster. Aristoph. 193. Dionys. H. 1, 141. 228. 288. Boissonad. Philostr. 632. Κατηργμένος, Plato Phædr. 283. Act. Med., Kuster. V. M. 28. De constr.,

Musgr. Or. 957.; Brunck. ad p. 198.; El. 522.; A Hec. 681.; Musgr. ibid.; Beck. ibid. Steinbr. Mus. Tur. 1, 279. ad Lucian. 1, 176. Herod. Philet. 448. et n.: Beck. ad Eur. 290. Valck. Phœn. p. 532.; Diatr. 23. Argum. Eur. Hec. Wytttenb. ad Plut. Mor. 1, 177. ad Od. Γ. 445. Wessel. Herod. 308. 327.; Valck. ibid. ad Charit. 327. Porson. Hec. 685. Casaub. Athen. 1, 24." Schæf. Mss.]

Καταρχή, ἡ, Initium, Exordium. Polyb. Μείζονος πολέμου καταρχή. Athen. Ἐντεῦθεν τὴν καταρχὴν ποιησόμεθα. Bud. 139. || Καταρχή, Libatio, Primitiæ, VV. LL. [Gl. Inceptio, Origo. Auspiciū actionis, unde Maximi liber Περὶ Καταρχῶν. "Valck. Phœn. p. 159. Jacobs. Animadv. 183. Huschk. Anal. 111." Schæf. Mss.]

"Κατάργματα, τὰ, Primitiæ, Eur. (Iph. T. 244.) "E Plut. Theseo (21.) affertur pro Lnstratione, quæ "e primitiis frugum fit."

* "Καταρκτικός, (ἡ, ὄν.) Eust. 328, 14." Seager. Mss. "Plut. de Stoic. Repugn. 1056. Sext. Emp." Kall. Mss. Αἴτιον κατ., Plut. 10, 362.

Προκατάρχω, q. d. Præexisto, Antevertō, Antegredior. Gal. "Ἀπαντὰ τε τὰ προκατάρχοντα τῆς νόσου. || Προκατάρχω, Præpolleo, Antiquiore loco numeroque habeor. Dionys. Areop. ap. Bud. 140. Et Προκάταρξίς, (ἡ,) Principium, Origo. Sic Προκαταρκτικός, (ἡ, ὄν.) Principalis, Originalis, Primarius, ap. Basil. Idem p. 141. At προκαταρξίς τῆς δίκης in Pand. Gr. Litis contestatio. Quod tamen est a προκατάρχομαι, potius quam a προκατάρχω. Dicitur etiam τῆς δίκης προκατάρχεσθαι, non item προκατάρχειν, quod sciam.

Προκατάρχομαι, Auspicio. Synes. Vide Bud. 140. Apud Thuc. autem 1, (25.) Οὐτε Κορινθίῳ ἀνδρὶ προκαταρχόμενοι τῶν ἱερῶν, Valla interpr. Neque in suis sacris virum Corinthium præficiēbant, cum hoc aut simili modo interpr. debuerit, Neque rem divinam auspicabantur, viro Corinthio operante sacris. || Προκατάρχεσθαι δίκης, in Pand. Contestari litem. Et ἡ δίκη προκατήρχθη, ibid.

["Προκατάρχομαι, Orig. in Jo. 32, 11." Routh. Mss. Heyn. Opusc. 1, 326. Glossæ: Προκατάρχομαι. Contestor. Προκάταρξίς, ἐπὶ δίκης. Contestatio. Προκαταρκτικόν. Principatus. "Προκατάρχομαι, Diod. S. p. 74. Eust. 54, 43." Scott. App. ad Thes. Προκαταρκτικός, cui oppon. κατὰδικτικός, Dem. Phal. 21. Trallian. 12. p. 203. "Αἴτιον, Gal. de Sect. c. 8., quod τῷ προηγουμένῳ oppon." Gataker. Mss. "Προκατάρχω, Toup. Opusc. 1, 56. Valck. Phœn. p. 532. 534. Brunck. El. 522. Wakef. S. C. 4, 31. Diod. S. 2, 574. Dionys. H. 3, 1490. et Reisk. Προκαταρκτικός, Heyn. Hom. 6, 582." Schæf. Mss. "Προκατάρχω, Auspicio, Appian. 2, 157. Incipio, Joseph. 330, 34. Dio Cass. 604. Προκαταρκτικός, Galei Myth. 750. Diosc. 420." Wakef. Mss.]

"Προκατάργματα, (τὰ,) Libamina, quæ ante hostiæ "percussionem et sacrificium fiebant, ut προθύματα, "s. Ea, quibus rem divinam auspicabantur," [Schneidero susp., sed respicitur Schol. Aristoph. Π. 660.]

* Συγκατάρχω, Simul impero, Schneidero susp. sed v. Suicer. Thes. "Cyrill. 2." Wakef. Mss.]

"Προάρχω τῆς ἀδικίας, Prior injuriam facio, Injuriae auctor sum. Phalar." [Schol. Pind. O. 13, 563. "Hermes Poëmand. p. 3. Ed. 1554." Boissonad. Mss. Glossæ: Προάρξας. Antecessor, Prædecessor. Dio Cass. 47, 21. "Phalar. 72." Schæf. Mss.]

* "Προαρχή, (ἡ,) Irenæus p. 58. 60." Kall. Mss.]

* "Πρόαρχος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 125." Boissonad. Mss.]

* "Προσάρχομαι, Incipio, Inchoo. Plato Theæt. p. 79. Bas. 1. Ταῦτα, ὦ Θεόδωρε, τῷ ἐταίρῳ σου εἰς βοήθειαν προσηρέαμην κατ' ἐμὴν δύναμιν, μικρὰ ἀπὸ σμικρῶν εἰ δ' αὐτὸς ἐξῆ, μεγαλειότερον ἂν τοῖς αὐτοῦ ἐβοήθησε." Seager. Mss. Vide Προαρκέω.]

Συνάρχω, Una impero, s. dominor, Una magistratu fungor, Collega sum in magistratu. Demosth. Ἰτέμ Σύναρχος, (ὁ, ἡ,) i. q. συνάρχων, Collega. Et Συναρχίαι συνιούσαι, Collecti magistratus, VV. LL. [Gl. Συναρχία. Collegium. "Polyb. 4, 4. Ἀνεκαλοῦντ' αὐτὸν εἰς τὰς συναρχίας. 'Conventus magistratum,' Ernest." Seager. Mss. Aristot. Pol. 4, 14. Æneas c.

4. "Συνάρχω, Fischer. ad Weller. G. G. 2, 42. 312. Συνάρχομαι, Greg. C. 188. et n.: 189. 228. * Συναρχομένως, Fischer. ad Weller. G. G. 3, 79. 'Ο τοῦτον συνάρχων, Lobeck. Aj. p. 277." Schæf. Mss.]

* "Ἐπισυνάρχω, i. q. συνάρχω." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

* "Υπεράρχω, Prædominor. Schleusner. Lex. in V. T.]

"Υπεράρχιος, ὁ, ἡ, Qui principium omne excedit, "Qui est supra quodvis principium, sicut ὑπερτελής, "Qui est supra omnem finem. Apud Dionys. Areop. "de Deo utrumque dicitur."

Υπάρχω, Initium do rei, Primus facio, aut dico; ut ap. Thuc. ὑπάρχω τούτου, Primus hoc facio. Ita enim puto reddi posse, si simpl. quæratum interpr. in h. l. 1. p. 25. Οὐδ' αὖ πρώτοι τοῦ τοιούτου ὑπάρχαντες. Bud. tamen recte et ipse ὑπάρχω interpr. Auctor sum, Meum est hoc institutum et exemplum. Vel, Initium rei do; ut Andoc. Οἱ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἀπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Nam capitur tam in bonam, quam in

malam partem. Et in mutua beneficentia ὁ ὑπάρχας, prior est: at ὁ ἀντενποιῶν et ἐνεργετῶν, posterior, ap. Aristot. Demosth. pro Cor. Διὰ τὰς ἐνεργεσίας, ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. Sic Isocr. Plat. (3, 60.) "Ὡστε δικαίως ἂν τὴν αὐτὴν ἐνεργεσίαν ἀπολάβοιμεν, ἥνπερ αὐτοὶ τυγχάνομεν εἰς ὑμᾶς ὑπάρχαντες. Ibi observa, sicut et in illo Demosth. loco, εἰς ὑμᾶς, cum alioqui dici etiam possit ὑμῖν. Sic enim cum dat. personæ, ap. Æschin. (31.) Καὶ τὰς ἐνεργεσίας, ἃς ὑμεῖς ὑπῆρξατε Ἀμύντα. Plut. autem pro illo rei accus. dedit gen. Πάλαι δεόμενος χρείας τινὸς ὑπάρξει καὶ φιланθρωπίας πρὸς αὐτὸν, Jamdiu occasionem quærens materiamque hominis promerendi beneficio quopiam atque benignitate. Quibus exemplis consentanea est part. pass. ὑπηργμένον signif., de quo infra. Ceterum ὑπάρχω ead. signif. sed in malam partem; a Bud. exp. Lacerasso, Excito contentionem aut similitatem. Demosth. (1350.) "Ὡστε ἀνεπίφθορον αὐτῷ τιμωρεῖσθαι τὸν ὑπάρχοντα. Sic Plato ἀμυνόμενον opponit τῷ ὑπάρχοντι in Gorgia, Ἀμυνόμενος, μὴ ὑπάρχοντας. Quibus exemplis immiscet Bud. et hoc. Demosth. Τῆς γὰρ ἐχθρῆς πρότερος οὗτος ὑπῆρξεν. Ubi tamen ὑπάρχω non signif. per se Excito contentionem aut similitatem, cum addatur gen. ἐχθρας: sed duntaxat Initium do, Incipio, Auctor sum. Possit etiam, meo judicio, τῆς ἐχθρας πρότερος ὑπῆρξεν apte verti, Ab illo similtas profecta est, ubi vacare πρότερος observandum est. Sic autem ὑπάρχω cum aliis gen. ut ἀδικίας et βίας. Sed ὑπάρχω ἀδικίης ap. Herod. (4, 1. 7, 9.) non est simpl. Infero injuriam; nec ὑπάρχω βίας ap. Plut. (1, 16. 69.) est simpl. Infero vim, ut in VV. LL. habetur, sed Prior infero injuriam, Prior vim infero.

Υπάρχω, Sum, Aristot. de Part. Anim. 1. Πολλὰ κοινὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζῶων. Cujus signif. et hæc afferuntur exempla: Demosth. Ὑπάρχω πράττειν ἔτοιμος: et ὑπάρχω ἐμεινῶ μάρτυς: et ὑπάρχει ἀληθεύει. Idem (226.) Ἰσοσύνην (εὐνοίαν) ὑπάρχει μοι παρ' ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. Idem alibi, Ὑπάρχει μοι πρὸς σε ἀπέχθεια. Et Aristot. Pol. 5. Ὑπάρχει μῖσος τοῖς τυράννοις, In tyrannos odium existit. Apud Herodian. (3, 10, 11.) Καὶ πρὸς γένος αὐτῷ ὑπάρχοντα. Jungitur et cum præter. Demosth. (190.) Ἀπαντες ἐγγυκότες ὑπάρχειν μοι δοκεῖτε: (30.) Ὑπῆρχον Ὀλυμπιοὶ δύναμιν τινα κεκτημένοι. Dicitur etiam ὑπάρχω ὦν, ut τυγχάνω ὦν, sed longe rarius. Herod. ὑπῆρξε ἔοντα ταῦτα. Demosth. c. Mid. Οὐ γὰρ ἐχθρὸς γε ὑπῆρχεν ὦν. || Ὑπάρχω exp. etiam Suppeto; ut Demosth. Ὑπάρχει σοι τοῦτο παρ' ἐμοῦ. Idem, Ἀ ὑπάρξει δεῖ παρ' ὑμῶν. Et, Ὑπάρχει παρ' ὑμῶν τὰ δέοντα. Idem, ὑπάρχουσα οὐσία, Quæ suppetunt facultates, Bona quæ adsunt, vel Præsentia bona. Pro quo dicitur et uno verbo, sed præfixo articulo, τὰ ὑπάρχοντα, ap. Demosth. (Æschin. 45.) Et cum gen. personæ, τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, Matth. Luc. et Paul. Theopomp. ap. Athen. 6. ὑπάρχοντα et ἀπόντα inter se opponit, Καὶ τῶν μὲν ὑπαρχόντων ἡμέλων, τῶν δὲ ἀπόντων ἐπεθύμουν. Plato Timæo, τοῦτον δ' ὑπάρχοντος, pro Cum hoc sit, vel Cum hoc ita sit: quod tamen Cic. vertit, Hoc posito. Et ibid. τούτων δὲ ὑπαρχόντων, E quo posito et constituto etc. Vide mei

Cic. Lex. 13. 14. || At ὑπάρχω σοι, pro Adsum tibi, i. e. Faveo, Sto a tuis partibus, ap. Demosth. Vide Bud. 135.

Ἵπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν, Hoc mihi facere licet, vel Contingit mihi hoc facere, sed accipio Contingit, ut ap. Horat. Non cuivis homini contingit adire Corinthum, Mihi facultas est. Ἵπάρχειν, inquit Bud., est etiam Licere, Contingere, Evenire. Demosth. Ἐμοὶ μὲν ὑπῆρξε φοιτᾶν ἐς τὰ προσήκοντα διδασκαλεῖα. Et Plato Sjmp. Ὡς ὑπάρχον μοι πάντ' ἀκοῦσαι, Tanquam mihi liceret. Plut. (2, 410.) Τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸν στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐχ ὑπῆρξε, Non licuit. Thuc. Ὡςπερ ὑπῆρχε, Ut licuit, Ut tempus tulit. Vide Bud. 136. His autem subjungendum puto ὑπάρχοντα pro δυνατὰ, et ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, pro ἐκ τῶν δυνατῶν, ut ap. Thuc. exp. Schol. Sed in VV. LL. ἐκ τῶν ὑπαρχόντων exp. Pro præsenti copia, E præsenti bus facultatibus. Item, Pro præsenti rerum conditione, Pro præsenti temporis ratione, ἐκ τῶν παρόντων, Plato Ep. 7. Τίνας οὖν δὴ δίκαι ἀναγκαίως ὕρθαι γίγνουντ' ἀν' ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς; || Item, Ἵπάρχει σοι ταῦτα, Hæc tibi obtingunt et obveniunt, Polyb. Et, Ταύτην παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς ὑπάρξασαν τιμὴν, Divinitus delatum honorem. Basil. Καὶ οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ, sub. ἐκ τοῦ μηχανήματος, πλὴν τοῦ δημοσιεῦσαι τὴν ἔχθραν, Nihil ei obtigit vel obvenit ex eo: puto enim et hic posse verba illa retineri, q. d. Nihil commodi vel utilitatis ei fuit ex ea re. || Ἵπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος, ἢ τεθνᾶναι ἐγκαταλειφθέντι, Æschin. (66.) Necesse erat, inquit Bud. Cui exemplo addo Demosth. c. Mid. Ταῦτα καὶ τοιαῦθ' ἕτερόν αὐτῷ παθεῖν ὑπάρξει. Hoc enim ὑπάρξει itidem signif. puto Necesse erit. || Ἵπάρχουσα τιμὴ sic dicitur ut γιγνομένη τιμὴ, pro Justo rei pretio, Bud. e Demosth. || Ἵπάρχει τὸ κινούμενον τῆς τοῦ κινούντος ἰσχύος, Quod movetur, superat vires ejus quod movet, VV. LL. ex Aristot. de Gen. Anim. 5. Et ex Eod. de Part. Anim. 3. Ἵπάρχει τῶν ἀμφοτέρων ἄκρων τὸ μέσον.

Ἵπάρχομαι, unde ὑπῆργμαι, et part. ὑπηργμένος. Bud. ὑπηργμένον, sequendo eam signif., quæ data fuit verbo ὑπάρχω cum accus. εὐεργεσίαν, esse dicit Beneficium, quod paria meretur et gratiam postulat rependendam. Vide exempla ex Aristot. et Demosth. 135. At ex Herod. ὑπηργμένον citatur pro Injuria alto illata.

Ἵπάρχομαι, Incipio. Gal. Γράφειν ὑπῆρξαμην, Scribere cæpi. Idem, Ὡς ὑπῆρξατο, Ut cæperat. || At cum scribit Idem, Καὶ μὲν δὴ καὶ περὶ τῆς τῶν νοσημάτων διαφορᾶς, ὅποσα τέ ἐστι καὶ ὅποια, καὶ περὶ τῶν συμπτωμάτων, Ἱπποκράτης μὲν πρῶτος πάντων, ὧν ἴσμεν, ὑπάρξασθαι φαίνεται, interpr. cum Bud. Prævisse posteritati et præmonstrasse, ut sit pro εἰσηγήσασθαι. Existimo tamen posse etiam verti, Prima ejus scientiæ velut elementa tradidisse.

Ἵπάρχω, Impero, Imperium gero, Præsum. Strabo, Τσοῦτον δ' εὐτυχία διήνεγκεν ἡ πόλις αὕτη ὡς τεττάρων μὲν ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε. Bud. autem postquam ὑπάρξαι poni dixit pro ἄρξαι, i. e. ἀρχήν τινα ἄρξαι, e Synes. affert, Ὡςτε ἄρξαι ποτὲ παρασχεῖν, ἢ ὑπάρξαι μεγίστην ἀρχήν. Ubi tamen videtur Synes. comp. a simpl. voluisse distinguere. ET Ἵπάρχος, (ὁ, ἡ,) Præses, Præfectus. Herod. 5. Καὶ καταστησάμενος Ἀρταφέρνηα ἀδελφεὸν ἐωῦτοῦ ὁμοπάτριον ὑπαρχον εἶναι Σαρδίων. Xen. K. Π. 8, (3, 19.) Διδάσκειν τῶν ὑπάρχων τινα ὅ,τι τις βούλοιο· ἐκείνους δὲ ἔφη πρὸς αὐτὸν ἐρεῖν. Idem E. 7, (4, 19.) Καὶ Ἀνδρόμαχος μὲν ὁ Ἡλείος ὑπαρχος, ὅσπερ αἴτιος ἐδόκει εἶναι συνάψαι τὴν μάχην. Bud. de h. v. signif. in Comm. ita, Ἵπάρχος, Rector provinciæ dicitur a Strab. de Ægypto loquente. Apud Lucian. signif. etiam Legatum in exercitu. Apud Aristot. et Herod. signif. σατράπην. Hæc ille, qui in Lex. scribit ὑπαρχον pro Præsede et præfecto a Greg. sumi. Locum Luciani hunc esse arbitror, (1, 381.) Ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τοπρῶτον ὑπαρχος ὦν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστος κριθεῖς. In VV. LL. ὑπαρχος exp. etiam Proprætor. Hesychio autem ὑπαρχος est οἰκονόμος, πολέμου στρατηγός. || Ἵπάρχος tamen proprie, addit Bud., τὸν ἀρχόμενον signif. h. e. τὸν ὑπ' ἀρχὴν ὄντα: ἔπαρχος vero ἐν ἀξιώματι. Soph. Aj.

(1105.) Ἵπάρχος ἄλλων δεῦρ' ἐπλευσας, οὐχ ὄλων Στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαι ποτε. Hactenus ille. At ego discrimen hoc ap. Gr. scriptt. observatum non reperio: qui, ut opinor, itidem cum ὑπαρχον vocant Præfectum s. Præsidem, præpositioni ὑπὸ subjectæ alii potentiae signif. includunt; ut sit ὑπαρχος quasi ὁ ὑπ' ἄλλῳ ἄρχων, ut ὑπαρχος cum pro Satrapa ponitur signif. τὸν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ ἄρχοντα, adeo ut aptissime reddi posse videatur Gallica voce Lieutenant; quæ certe et ipsa utrumque itidem signif.: nam qui sub rege alicujus loci imperium obtinet, dicitur Lieutenant du roi: quod si contingat aliquem in ejus locum ad tempus suffici, hic ejus legatus dicitur itidem esse Le lieutenant du lieutenant du roi; ut ὑπαρχος dicitur priore signif. ὁ ἄρχων ὑπὸ τῷ βασιλεῖ, at posteriore, ὁ ἄρχων ὑπὸ τῷ τοῦ βασιλέως ὑπάρχω. In illo tamen Soph. I. et similibus ὑπαρχος ἄλλων, fateor resolvi aptius in ὑπὸ τὴν ἀρχὴν ὦν. [Polyb. 7, 9, 5. ὑπαρχοὶ Καρχηδονίων. * Ἵπάρχικος, (ἡ, ὄν,) Vales. ad Euseb. H. E. p. 7." Kall. Mss. B * Ἵπάρχια, ἡ, Munus s. Potestas legati; Dominatus, s. Potestas in alium. Strabo 281. Glossæ: Ἵπάρχος Præfectus. Ἵπάρχος τοῦ πραιτωρίου Præfectus prætorii. "Brunck. ad Æsch. Pers. 325. Mus. Turic. 1, 215. ad Xen. Eph. 242. Wyttenb. Select. 434. Zeun. ad Xen. K. Π. 761. ad Herod. 355. 380. ad Diod. S. 1, 117. 727. Thom. M. 701. ad Charit. 407. Jacobs. Anth. 10, 192. 11, 78. 12, 78. Brunck. Soph. 3, 531." Schæf. Mss.]

[Ἵπάρχω, Gl. Adsum. Τὸ ὑπάρχον. Quod est. Ἵπάρχοντα Bona, Fortunæ. Τὰ ὑπάρχοντα Constituta bona. Ἵπαρχόντων ἀγοραστής Bonorum emtor. Ἵπαρχόντων διακατοχή Bonorum possessio. Ἵπάρχει γνῶσις Inest notitia. Ἵπάρχουσιν Habentur. Ἵπῆρξεν Provenit, Licuit. "Xen. K. Π. 8, 8, 20. Οἷς ἐπιχώριον εἶναι ὑπῆρχε, Athen. Resp. 3, 9. Mem. 4, 5, 1. Auctor Rhesi 633. ὑπάρχειν καθανόντα. Fischer. ad Plat. Phæd. 29, n. 23. Plut. Them. 5. Δοκῶν ἐξ οὐχ ὑπαρχόντων παρ' ἀξίαν ἐπαίρεσθαι, Indigne supra fortunas suas. Ἵπαρχόμενον τοῦ ἥρος, Sub initium veris, Ælian. H. A. 16, 26. i. q. ὑπαρχός εἰμι, Strabo 2. p. 135. Thuc. 6, 87. Καὶ ᾧ μὴ ὑπάρχομεν χωρίῳ, i. q. ἄρχομεν. Xen. K. A. 1, 1, 4. Ἡ μήτηρ ὑπῆρχε τῷ Κύρῳ. Wyttenb. ad Ecl. Hist. 382. Demosth. 408. Τὴν ὑπάρχουσαν αἰσχύνην εἰς τοὺς αἰτίους ἀπόσασθαι. M. Anton. 9. 1. Τὰ ὄντα πρὸς τὰ ὑπάρχοντα πάντα οἰκείως ἔχει." Schneider. Lex. "Incipio, Τὰδ' οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος, Aristarchus Trag. ap. Athen. 13. e Menandri Olynth. Grotius, Ὡς οὐχ." Gataker. Mss. "Adsum tibi, i. e. Faveo, Sto a tuis partibus. Demosth. 358. Ἀλλὰ καὶ τούτους μαλακοὺς ἐποίησε τὸ τὸν Φίλιππον ὑπάρχειν αὐτοῖς πεισθῆναι. Pro προκατάρχω, Xen. K. A. 5, 5, 7." Seager. Mss.]

[Ἵπάρχω, Brunck. El. 522. ad Charit. 390. ad Phal. 341. Thom. M. 867. Barnes. Rhæ. 633. Musgr. Heracl. 182. Wakef. Herc. F. 697. Musgr. 695. Jacobs. Animadv. 229. Diod. S. 1, 381. 2, 306. et var. lect. ad 527.: 2, 539. Ἵπάρχει, Philostr. 160. Boissonad. Plato Gorg. 130. Markl. Suppl. 1231. Jacobs. Animadv. 300. Cum infin., Licet, Solet, Xen. Mem. 4, 5, 1. Plut. de S. N. V. 6. Xen. Eph. 15. Reiz. Acc. 86. Valck. Phœn. p. 416.; omnino p. 532.; Diatr. 240. 244. Toup. Opusc. 1, 512. Herod. 499. ad Diod. S. 1, 373. Herod. 510. ad 511. 728. Ammon. 140. Greg. Cor. 63. Wyttenb. Select. 381. Wessel. Herod. 280. Lennep. ad Phal. 124. ad Od. Ω. 285. Faveo, Schneider. ad Xen. K. A. 4. ad Polit. 310. Crusius ad Sueton. 57. Conf. cum ὑπερέχω, ad Diod. S. 2, 633. Müller. ad Lycophr. 518. Bredow. Ep. Par. 119. Opp. ἀμύνεσθαι, Heindorf. ad Plat. Gorg. 36. Ἵπάρχειν συμβαίνει, Dionys. H. 5, 374. Τὰ ὑπάρχοντα, ad Lucian. 1, 295. Ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, Lobeck. Aj. p. 303. Τούτων ὑπαρχόντων, ad Dionys. H. 5, 329. Cum εἰμι, Herod. 437. Ἵπάρχει εἶναι, Schneider. ad Xen. K. Π. 658. Ed. alt.; ad Pol. 131. 423. Ἵπάρχει ἐμοί, ἐν ἐμοί, Heindorf. ad Plat. Gorg. 261. Ἵπηργμένος, ad Herod. 451. Ἵπαργμένος, Herod. 515." Schæf. Mss. "Initium do, Origo esse, Plut. 3, 661. Eur. Herc. F. 1172. Menand. p. 134. Incipio, cum accus., Heliod. Æth.

128.; cum gen., Arrian. 2, 14, 12. Med. cum gen., Ælian. H. A. 209. Cum ἐκ, 709. Cum infin., 781. Ὑπῆρξεν, Causa fuit, cum gen., Eur. Andr. 273. et Schol. cf. Dio Chrys. 1, 696." Wakef. Mss.]

[* Ὑπαργμα, τὸ, Substantia, i. q. ὑπαρξίς. Parthen. 1, 8. "Ad Mær. 87." Schæf. Mss.]

Ὑπαρχῆς, ἡ, Principium, Initium, Ortus: unde ἐξ ὑπαρχῆς i. q. ἐξ ἀρχῆς: ut Aristot. de Part. Anim. 4. Πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς περὶ τῶν ἐναίμων ἐπισκεπτέον, Denuo ab exordio, Rursus ab integro. Lucian. (1, 456.) Κἄτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν, Deinde denuo revixit. || Signif. etiam Beneficium ultro collatum, i. e. Priorem beneficentiam, quæ et προῦπαρχῆ dicitur. Bud. [Ἐξ ὑπαρχῆς, A priore, Plut. Q. S. 6, 4. "Epiphan. Hær." Routh. Mss. "Plut. de S. N. V. 53. Valck. Diatr. 196. Wytttenb. Select. 287. 293. Lucian. 1, 361. 456. 646. 3, 96. Soph. Œd. T. 132. Brunck. El. 522. Thom. M. 868. Matth. Anecd. Gr. 1, 24. Sueton. 863. Oudend." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 406. 2, 593. Stob. 90, 24." Wakef. Mss.]

Ὑπαρξίς, ἡ, q. d. Existentia. A Bud. exp. Substantia et Vita: unde inquit, Ἀνυπαρξία Areopagitæ Interitus. Quomodo autem ὑπαρξίς differat ab οὐσία, vide ap. Eund. 137. Idem alibi ὑπαρξιν interpr. Subsistentiam in quodam loco, ubi ἀπὸ τῆς οὐσίας distinguitur. Apud Alex. Aphrod. Probl. 1. "Ἐχει ἐν συμμέτρῳ κράσει τὴν ὑπαρξιν τὸ ἀνθρώπου σῶμα, exp. Constat habitu temperato hominis corpus. Et ap. Eund. Λαμβάνειν τὴν ὑπαρξιν ἐξ αἵματος, E sanguine provenire. Et, ἀδιδόναι τῇ τριχὶ τὴν ὑπαρξιν, Edere s. Producere capillum, τρίχα φύειν. Invenitur et ὑπάρξεις plur. Ammon. Τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα τὰς ὑπάρξεις σημαίνουν τῶν πραγμάτων, τὰ δὲ ὀνόματα τὰς ἐνεργείας ἢ τὰ πάθη. || Ὑπαρξίς, Substantia, ut Quintil. loquitur, i. e. Bona, Facultates. Polyb. Ὑπαρξίς γε μὴν ἐκάστοις ἦν θρέμματα καὶ χρυσός. Sic ad Hebr. 10, (34.) Et Ἀνυπαρξία, (ἡ,) contrarium, q. d. Inexistentia. Apud Areop. Interitus, ut modo dictum fuit. [Xen. Eph. 5, 9. Πολλὴ ἐσθμημάτων ὑπ. Glossæ: "Ὑπαρξίς Substantia, Opes, Essentia. Apud Aristot.:—"The first principle or Foundation, as it were, of a thing; hence also The Summit of Essence." Taylor. Ἀνυπαρξία, Suicer. Thes. "Ὑπαρξίς, ad Xen. Eph. 278. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 243. Diod. S. 2, 457. 614. 615. Bona, Facultates, Dionys. H. 2, 956. 3, 1330." Schæf. Mss. "Ἀνυπαρξία, Clem. Greg. Nyss." Wakef. Mss.]

[* Ὑπαρκτέον, Plato de Rep. 2, 467.]

Ὑπαρκτός, (ἡ, ὄν,) Existentiam habens. Suid. autem ὑπαρκτὰ exp. μόνιμα et ὑπάρχοντα: cui opponitur Ἀνυπαρκτός, Non existens, vel Qui existere non potest, s. in rerum natura esse. Plut. (10, 18.) Ἀσυστάτου καὶ ἀνυπαρκτου γενομένης. (1, 233.) Ἀνυπαρκτός ἡ λεγομένη περὶ τὸν σοφὸν διάθεσις. Philo de Mundo, αἰδιότητα et τὸ ἀνυπαρκτον inter se opponit. [Ὑπαρκτός, Epicurus ap. Diog. L. 10, 135. ubi Ms. ὑπαρκτικός. "Orig. c. Cels. 4. p. 223. Ἐπὶ δὲ τοῦ παρόντος δεδοσθω, ὑπαρκτὸν εἶναι τὴν οἰωνιστικὴν." Seager. Mss. * "Ἀνυπαρκτῶς, Basil. in Hexaem." Kall. Mss. "Ἀνυπαρκτός, ad Diod. S. 1, 364. Callim. 1, 459." Schæf. Mss. "Plut. 2, 360. Philo J. 2, 456, 34." Wakef. Mss.]

Ὑπαρκτικός, (ἡ, ὄν,) ut ὑπαρκτικὸν ῥῆμα ap. Gramm. Substantivum verbum, quale est εἰμὶ, Sum. Eust. cum alibi sæpe, tum p. 75. [Gl. Substantivus. "Sensu gramm., Schol. Eur. Or. 673." Boissonad. Mss. "Thom. M. 184. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 310. 346. 2, 497." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνθυπάρχω, (Ex adverso existo.) Plut. de Sol. Anim. 960." Kall. Mss. "Porphyr. 264." Wakef. Mss.]

[* "Ἀνθύπαρξίς, (ἡ,) Nicet. Eugen. 6, 3. (Καὶ πᾶσαν ἀνθύπαρξιν εὐκινουμένην.)" Boissonad. Mss. Vertitur, Supellectilem omnem, quæ facile removeri poterat.]

Ἀνθύπαρκτον, Per se subsistens, * ἀνθυπόστατον, "Hes." [ab * Ἀνθυπάρχω. "Schol. Oppian. H. 1, 763." Wakef. Mss.]

Ἐνυπάρχω, Insuum. Aristot. Metaph. 2. Ἐξ ὧν ἐστὶ τὰ ὄντα ἐνυπαρχόντων, de elementis. Et rursum, Ἐξ ὧν ἐνυπαρχόντων ἐστὶν ἕκαστον πρῶτον. Et in 4. Αἴτιον δὲ λέγεται ἕνα μὲν τρόπον, ἐξ οὗ γίνεται τι

Ἐνυπάρχοντος, velut æs statuæ, argentum phialæ. "Nam ex argento fit phiala, et ipsum argentum in phiala est ac cernitur. Idem in 10. itidem de elementis, Ταῦτα δὲ πάντες ἐνυπάρχοντα τοῖς συνθέτοις τιθέασιν, Inexistentia. Itidem affertur ἐνυπάρχειν τοῖς οὖσι pro Inesse rebus. Sed affertur et ἐνυπάρχοντα ὡς ἐκ τῆς ὀχλείας, pro Ova per initionem s. initum concepta." [Aristot. Anal. Post. 1, 4, 7. Ἐνυπάρχειν τοῖς κατηγορουμένοις ἢ ἐνυπάρχεσθαι. Athen. 429.]

[* "Ἐνυπαρξίς, (ἡ,) Clem. Alex. 440." Kall. Mss.]

[* Καθυπάρχω, i. q. ὑπάρχω. Plut. Cicerone 23.

"Ad aliquem contingo, Plut. 4, 791." Wakef. Mss.]

[* Μεθυπάρχω, Just. M. 400=174. ET * Μεθύπαρξίς, ἡ, Cum quid post s. secundum aliam rem subsistit, ibid.]

Παρυπάρχω, pro Adsum, quod est Patrocinator, "Adjuvo. Affertur e Schol. Eur." ["Or. 578. 1158." Boissonad. Mss. "Schol. Oppian. H. 2, 474. 13, 273." Wakef. Mss.]

Προῦπάρχω, interdum pro ὑπάρχω: ut (Demosth. c. Lept. 36.) Οἱ προῦπάρχοντες τῷ ποιεῖν εὖ, Qui priores partes occupant in beneficentia, Qui beneficentia præveniunt, Qui priores munificentiam exercent. Eod. sensu ap. Isocr. προῦπάρχειν cum gen. (1, 332.) προῦπάρχειν τῶν εὐεργεσιῶν. Hinc προῦπηργμένα, Demosth. Beneficia in quempiam antea collata. Vide Bud. Comm. 138. Rursus ap. Isocr. (1, 390.) ponitur προῦπάρχειν in malam partem, προῦπάρχει τῆς ἔχθρας: ut antea habuimus ὑπάρχει τῆς ἔχθρας. || Προῦπάρχω, Sum ante, Præcedo tempore; ut οἱ προῦπάρχοντες νόμοι, Præcedentes leges, vel Antegredientes tempore, Antiquiores leges. Paus. Ἡ προῦπῆρξεν Ἀγαμέμνονι φόνος Ταντάλου, An præcesserit illi cædes, i. e. An præcesserit cædes ab illo perpetrata. Dicitur et προῦπηργμένα pro προῦπάρξαντα, Quæ præcesserunt, Antecedentia facta. Demosth. (314.) Οὐ κατῆσχεν μὰ Δι' οὐδὲν τῶν προῦπηργμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῃ. Eod. vocabulo ead. in re utens Aristot. Rhet. 1, (9, 3.) dixit, "Ὅσα κατὰ τὸ προσῆκον (ἐπαινεῖν) οἶον, εἰ ἄξια τῶν προγόνων, καὶ τῶν προῦπηργμένων. [Demosth. ap. Schneider. Lex. Πρὸς τὸ τελευταῖον ἐκβάν τῶν προῦπαρξάντων ἕκαστον κρίνεται. "Ad Diod. S. 1, 294. 676. 2, 6. Porson. Phæn. 1238. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 403. Prior incipio, Paus. 1, 396. Valck. Phæn. p. 416." Schæf. Mss. "Προῦπηργμένα, Joseph. 623, 12." Wakef. Mss.]

[* "Προῦπαρχόντως, Ex existentia antecedenti. Chrys. Hom. 155. T. 5. p. 937. Καὶ τίς γνώσεται αὐτόν; τὸ δὲ καὶ ἄνθρωπος δηλονότι καὶ προῦπαρχόντως ὅτι καὶ Θεός." Seager. Mss.]

Προῦπαρχῆ, ἡ, Antegressa beneficentia, Beneficentia qua quis prævenit alterum. Aristot. Ethic. 9, (2.) Ἐνίστε γὰρ οὐδ' ἐστὶν ἴσον τὴν ἐτέρου προῦπαρχὴν ἀμείψασθαι.

Προῦπαρξίς, (ἡ,) q. d. Præexistentia. Damasc. Τοῦτο τῶν Ὀριγένους ληρημάτων τὸ ἀτόπημα, προῦπαρξιν ψυχῶν δογματίσαντος, Qui animas ante corpora creatas jam olim fuisse prodidit. Proprie autem προῦπαρξίς Deo tribuitur, ut qui sit et ante ipsam ὑπαρξιν, et ante τὰ ὑπάρχοντα, ut Schol. Dionys. Areop. scribit. Bud. 139. 141.

Προσυπάρχω, Insuper concedo s. dor. Demosth. ["Οὐδὲ ταφῆναι προσυπῆρχεν ἐμοί. "Schol. Eur. Or. 762." Kall. Mss. "Joseph. 338, 1." Wakef. Mss.]

Συνυπάρχω, Simul sum, vel Una sumi. Philo de Mundo, Ἡ τὰ φύσει συνυπάρχοντα, δεικνὺς ἀπαρτῶμενα τῆς συζυγίας. ["Valck. Diatr. 54. Thom. M. 307." Schæf. Mss.]

Συνύπαρχος, (ὁ, ἡ,) q. d. Compræfectus, Collega "ejus qui est ὑπαρχος."

[* Συνύπαρξίς, ἡ, Coexistentia. Suicer. Thes.]

[* Συνύπαρκτος, Qui simul est, Qui simul existit, ET * Ἀσυνύπαρκτος, ὁ, ἡ, Qui simul non subsistit, utrumque voc. ap. Suicer. Thes. Hoc etiam ap. Sext. Emp. reperitur.]

[* Ὑπερυπάρχω, UNDE * Ὑπερύπαρξίς, ἡ, Super-existentia. Suicer. Thes.]

[* "Ἀρχεφθεβέω, Inscr. ap. St. Croix des Gouvern. Fédér. 132." Schæf. Mss.]

'*Ἀρχίατρος*, (ὁ, ἡ,) Princeps medicorum. Verum sciendum *ἀρχι* non semper in comp. verti Princeps, sed interdum Præfectus, vel Qui præest: interdum etiam aliter. Sic *ἀρχίατρος* verti etiam potest Qui medicis præest. [Erotian. proœm. 1. Glossæ: '*Ἀρχίατρος* Archiater.]

"'*Ἀρχιβούκολος*, (ὁ, ἡ,) Bubulcorum princeps." [Schol. II. A. 39.]

[* '*Ἀρχιβουλός*, ὁ, ἡ, Suid. v. *Βουλευφόρος*. "Etym. M. 208." Boissonad. Mss.]

[* "*Ἀρχιγαλάκτης*, οὐ, (ὁ,) Gruter. Inscr. 495." Kall. Mss.]

[* '*Ἀρχιγένηθλος*, ὁ, ἡ, i. q. *ἀρχηγόνος*. Orph. H. 13, 6. *Παμβασίλεια* 'Ρέα, πολεμύκλονε, ὄβριμόθυμε, Ψευδομένη σώτειρα, * *λυτηριάς*, *ἀρχιγένηθλε*: Fr. 6, 15.]

[* '*Ἀρχιγένειος*, ὁ, ἡ, Gl. Lanuginosus. '*Ἀρτιγένειος* corrigit Dorv. ad Char. 216=30. "Is. Porphyrog., in Allatii Exc. 307. 310. 313. 314." Boissonad. Mss. Hesych. v. *Λίαξ*. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Schæfer., in Classical Journal 24.]

[* "*Ἀρχιγέρων*, Cod. Theod. T. 5. p. 302." Schæf. Mss.]

'*Ἀρχιγραμματεὺς*, ἑως, ὁ, Princeps scribarum. [Plut. Eumene 1. (3, 337.) Glossæ: '*Ἀρχιγραμματεὺς* Cancellarii.]

[* "*Ἀρχιδάμιος*, ad Diod. S. 1, 501." Schæf. Mss.]

"'*Ἀρχιδεσμοφύλαξ*, (ακος, ὁ,) Præfectus custodum carceris, s. Qui præest iis, qui vinctos in carcere "custodiunt." [Schleusner. Lex. in V. T.]

[* '*Ἀρχιδεσμώτης*, οὐ, ὁ, Princeps captivorum. Schleusner. Lex. in V. T.]

[* '*Ἀρχιδιάκονος*, ὁ, ἡ, Suicer. Thes.]

[* "*Ἀρχιδιδάσκαλος*, (ὁ, ἡ,) Pallad. V. Chrys. 117." Kall. Mss.]

[* "*Ἀρχιδιδασκαλία*, (ἡ,) Athan. c. Arian. 2, 12." Kall. Mss.]

"'*Ἀρχιδικαστής*, οὐ, ὁ, Judicum præfectus s. præses, "Magistratus Alexandriæ, qui iudiciis præerat, "auctore Strab." [1148. Diod. S. 1, 48. "Ad 1, 86." Schæf. Mss. "Manetho 1, 404. Stob. 308. Plut." Wakef. Mss.]

"'*Ἀρχιδίκος*, ὁ, ἡ, Qui præest causis et iudiciis. J. "Poll. e Demosth."

[* "*Ἀρχιδύναμος*, (ὁ, ἡ,) Dionys. Areop. Eccl. Hier. 8, 1." Kall. Mss.]

"'*Ἀρχιερεσία*, ἡ, Suidæ *κωπηλασία*, Remigatio. "Sonat tamen potius Principatus inter remiges." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* "*Ἀρχιεπίσκοπος*, (ὁ, ἡ,) Theodoret. 3, 1048. 4, 1163. 1197. 1198. 1200. 1203. 1243. 1331." Kall. Mss. Suicer. Thes.]

"'*Ἀρχιεταῖρος*, (ὁ, ἡ,) Sodalium princeps, Qui principem inter sodales locum obtinet, ut Chusi dicitur *ἀρχιεταῖρος* Davidis, 2 Reg. 16." ["Schleusner. ad Samuel. p. 135." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T.]

"'*Ἀρχιευνοῦχος*, (ὁ, ἡ,) Eunuchorum præfectus s. princeps. Ezech. 2." ["Daniel. vers. Septuag. 1, 3. 7. 8. 9. 10. Segaar." Boissonad. Mss. "Ἀρχευνοῦχος, Heliodor. Æth. 374." Wakef. Mss. "Ἀρχιευνοῦχος, ad Charit. 439." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. in V. T.]

"'*Ἀρχιζωός*, (ὁ, ἡ,) Vitæ initium præbens, Vitæ auctor, ut Dionys. Areop. baptismum vocavit *ἀρχιζών* et *ἀρχιζωτον*. Sic Greg. *ἀρχηγόνον ὕλην* "dixit Primordiale materiam, e qua omnia genita sunt: et Oceanus *ἀρχηγόνος πάντων* dicitur, quoniam ex eo omnia esse nata crederentur. Affertur ex eodem Dionysio et '*Ἀρχιζωία*, (ἡ,) sed sine "expos."

[* '*Ἀρχιθάλασπος*, ὁ, ἡ, Anal. 2, 218.]

[* "*Ἀρχίθεος*, Dionys. Areop. 178. Pseudo-Athan. in Annunt. Deip. s. 9. (1, 817.) Man. Calec. 188." Kall. Mss.]

"'*Ἀρχιθέωρος*, (ὁ, ἡ,) Præfectus eorum, qui *θεωροί* "dicebantur, Qui principem locum obtinet inter *θεωρούς*, Qui præest *τοῖς θεωροῖς*, h. e. iis qui sciscitantum oracula mittuntur: ut Demosth. quoque Comment. scribit *ἀρχιθέωρον* dici *τὸν ἄρχοντα θεωρῶν*: "θεωροὺς autem fuisse *τοὺς ἔξω τοῖς θεοῖς ἀποφέροντας*.

A "Bud. interpr. etiam Præfectus sacrorum: quoniam "sc. *θεωροί* dicuntur etiam *οἱ τῶν θείων φροντίζοντες*, "Quibus sacrorum et rei divinæ cura commissa est. "Minus recte Argyropylos vertit Præfectus ludorum "et spectaculorum, ut idem Bud. annotavit. Dinar-

"chus in Demosth. p. 90. 'Ἐπεὶ δὲ Νικάνωρ εἰς Ὀλυμπίαν ἦκεν, ἀρχιθέωρον αὐτὸν ἀπέδωκε τῇ βουλῇ. Ubi "quem *ἀρχιθέωρον* vocat, paulo ante *πρεσβευτὴν* etiam "nominarat, *Πρεσβευτὴν αὐτὸς αὐτὸν προβαλλόμενος*: "nam et *οἱ θεωροί* sunt e genere *τῶν πρεσβευτῶν*.

"Ibidem utitur SUBST. '*Ἀρχιθεωρία*, (ἡ,) pro Munere "s. Dignitate architheorica, *Νικάνωρι διὰ τῆς ἀρχιθεωρίας ἐντυχεῖν ἐβούλετο*, i. e. Petebat ut sibi *ἀρχιθεωρία* decerneretur, ut eo pacto Olympiam profectus "commodius cum eo colloqui posset. Est porro ab "Ἀρχιθέωρος etiam VERB. '*Ἀρχιθεωρέω*, significans "Sum *ἀρχιθέωρος*, Theoris præsum, Principem locum "teneo inter eos qui sciscitantum oracula ablegantur. "Demosth. *Ἐἵασε δὲ ἀρχιθεωροῦντα ἀγαγεῖν τῷ Διὶ τῷ Νεμίῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν*. UNDE

B "Ἀρχιθεώρησις, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ ἀρχιθεωρεῖν, s. ἡ ἀρχιθεωρία, Munus illud architheoricum. Citat J. "Poll. ex Isæo, e quo et *ἀρχιθεωρία* affert et *ἀρχιθεωρεῖν*. Sed notandum est, scribi ap. eum oxytonos "ἀρχιθεωρὸς, retento primitivi accentu, ut *'*Ἀρχερανιστῆς* quoque *φυλάσσειν τὸν τόνον τοῦ ἐρανιστῆς* "tradit Bud. ipse tamen scribens proparoxytonos "Ἀρχιθέωρος, ut et in Dinarchi I. habet Ed. Ald." [Ἀρχιθεώρησις, Lysias 700. "Ἀρχιθέωρος, Xen. Mem. 3, 3, 12. Valck. ad Ammon. 94.; ad Herod. 479. ad Diod. S. 1, 297. Thom. M. 447. Charito 655." Schæf. Mss. "Heliod. Æth. 121. Dinarch. 57." Wakef. Mss.]

[* "*Ἀρχιθρόνος*, (ὁ, ἡ,) Andr. Cr. 166." Kall. Mss.]

[* "*Ἀρχιθύτης*, οὐ, (ὁ,) Const. Manass. Chron. p. 102(=192)." Boissonad. Mss.]

[* '*Ἀρχιθιασίτης*, οὐ, ὁ, Dux chori Bacchici. Inscr.]

[* '*Ἀρχικέραυνος*, ὁ, ἡ, Auctor fulminis. "Cleanthes H. in J. 31." Boissonad. Mss. Orph. Fr. 6. *Ζεὺς*.]

"'*Ἀρχικλοπος*, (ὁ, ἡ,) Suidæ ὁ *ἀρχαῖος κλέπτης*, Antiquus fur. Sonat tamen potius Princeps et præfectus furum, Qui furum turbæ præest; habent "enim et ipsi sui gregis duces. Sic certe *Ἀρχικλῶψ* "exp. Princeps furum, ut *ἀρχιληστής* Princeps et dux "latronum." [Ἀρχικλῶψ, Plut. Arato 6.]

[* '*Ἀρχικυβερνήτης*, οὐ, ὁ, Præfectus summus. Plut. Alex. 66. Strabo 1022. 1051. Diod. S. "2, 443. et n.: Charito 600." Schæf. Mss.]

[* '*Ἀρχικυνηγός*, ὁ, ἡ, Magister rei venaticæ. Joseph. A. J. 16, 10. "Charito 555." Schæf. Mss. "Manetho 5, 289." Wakef. Mss.]

[* '*Ἀρχιλόχος*, ὁ, Nom. viri proprio, UNDE *'*Ἀρχιλόχειον μέτρον*, Hephæstio 53. 89." Kall. Mss. "Ἀρχιλόχειος, Jacobs. Anth. 6, 246. Huschk. Anal. 204." Schæf. Mss.]

"'*Ἀρχιμανδρίτης*, οὐ, ὁ, Qui pluribus monachis præest, cum per turmas in monasteriis dividebantur, "Bud.: qui et Abbatem interpr. Metaphorice igitur cænobium *μάνδρα* dicitur, quod est Ovile: et "inde *ἀρχιμανδρίτης*, Qui præest iis, qui in cænobio "vivunt monachis." [Gl. *'*Ἀρχιμανδρίτης* Abbatissa.]

[* "*Ἀρχιμηνία*, (ἡ,) Herodian. Epimier. 93." Boissonad. Mss. "Montfaucon. Palæogr. 453." Kall. Mss.]

[* "*Ἀρχιναύτης*, ad Charit. 600." Schæf. Mss.]

[* "*Ἀρχιπάπας*, (ὁ,) Montfaucon. Palæogr. 75." Kall. Mss.]

[* "*Ἀρχιπάρθενος*, (ὁ, ἡ,) Method. Patarens. 70." Kall. Mss. "Etym. M. 702, 6." Wakef. Mss.]

"'*Ἀρχιπατριῶται*, (οἱ,) Principes familiarum, ex "Josue 21." ["Daniel. vers. Septuag. 3, 94. Segaar." Boissonad. Mss.]

[* "*Ἀρχιπερσοσατράπης*, (οὐ, ὁ,) Nicet. Eugen. 5, 331." Boissonad. Mss.]

"'*Ἀρχιπλανοί*, (οἱ,) dicti ap. Lucian. (6, 102.) Principes Scytharum, eorum nimirum, qui *πλανῶνται*, "et ex eo *Νομάδες* dicuntur." [* "*Ἀρχιπλάνης*, (οὐ, ὁ,) Itineris dux, Lucian. 2, 547." Wakef. Mss.]

[* '*Ἀρχιπρεσβευτής*, οὐ, ὁ, Princeps legationis. Diod. S. 14, 25. Strabo 1147.]

[* “*Ἀρχιπροσίλυτος*, (ὁ, ἡ,) Vales. ad Euseb. 23.” Kall. Mss.]

[* “*Ἀρχιπροφήτης*, (οὐ, ὁ,) Clem. Alex. Str. 1, 15. 303. Euseb. H. E. 1, 3.” Kall. Mss. “Ad Epist. Socrat. 254. Lips.” Schæf. Mss. “Propheta summus, Philo J. 1, 594.” Wakef. Mss.]

[* “*Ἀρχιραβδούχος*, ὁ, Gl. Lictor primus, Summus lictor.]

[* “*Ἀρχισατράπης*, οὐ, ὁ, Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 114. Nicet. Eugen. 1, 237. 5, 181.” Boissonad. Mss.]

“*Ἀρχισιτοποιός*, ὁ, Panificum s. Pistorum princeps, Qui pistoribus præest s. præfectus est, ut in “aulis regum et principum.” [Philo J. 548. Schleusner. Lex. in V. T.]

[* “*Ἀρχισοφιστής*, (οὐ, ὁ,) Pallad. V. Chrys. 117.” Kall. Mss.]

[* “*Ἀρχισύμβολον*, (τὸ,) Panem et vinum in Sacra Cena vocat Dionys. Areop. Eccl. Hier. 3. Contempl. 3, 1. p. 244., quod inter symbola s. sacramenta principatum teneant: “*Ἡ δὲ θειοτάτη τοῦ ἐνὸς ταυτοῦ καὶ ἄρτου, καὶ ποτηρίου κοινὴ καὶ εἰρηναία μετάδοσις, * ὁμοτροπίαν αὐτοῖς ἐνθεον ὡς ὁμοτρόφοις νομοθετεῖ, καὶ τοῦ θειοτάτου δειπνου καὶ ἀρχισυμβόλου τῶν τελουμένων εἰς μνήμην ἱερὰν ἄγει.*” Pachymer. ad h. l. 268.: *Κυριακὸν δειπνον, ἀρχισύμβολον λέγει, οἷον εἰ ** ἀρχικοινωνικόν.” Suicer. Thes.]

[* “*Ἀρχιτέχνας*, (ὁ, Artifex.) Epiphan. Hær. 62, 5. p. 517. (“*Ἀλλὰ ἐαυτῷ ἀναπλασάμενος ὁ ἀρχιτέχνας Λόγος σῶμα ἀπὸ Μαρίας.*”) Routh. Mss.]

“*Ἀρχιτρίκλινος*, (ὁ,) Architriclinus, Triclinii præfectus, h. e. Cui commissæ est cura adornandi convivii, qui apparando convivio præest; solebant n. in “tricliniis instrui convivium, quæ loca sunt constrata “tribus ad discumbendum lectis.” [Suicer. Thes. Heliodor. 7. p. 359. “Casaub. ad Athen. 118.” Schæf. Mss.] “*Ἀρχιὑπάσπιστής*, Primarius et princeps inter ὑπάσπιστάς. Plut. Eumene init.”

[* “*Ἀρχιὑπηρέτης*, οὐ, ὁ, Gl. Viator.]

“*Ἀρχιφύλοι*, (οἱ,) Principes tribuum, s. Præfecti tribuum. Deuter. 19.” [10. Jos. 21, 1.]

[* “*Ἀρχιφῶρ*, ὦρος, ὁ, Princeps furum, Nomen magistratus ap. Diod. S. p. 50. Rhod.]

“*Ἀρχίφωτος*, ὁ, ἡ, Initium et auctor luminis. Dionys. Areop. Baptismum ita vocat, quoniam post “eum animæ initiatorum Christianæ religioni solent “*φωτίζεσθαι* et illuminari. Vide *Ἀρχίζωος*.” [Suicer. Thes.]

“*ΑΡΩ*, Apto, Adapto. Vel neutra signif. Congruo. Vix dici potest quam multa vocabula ab hoc them. derivent Gramm. alioqui tamen inusitato, ut ego quidem arbitror, licet ab eo formata quædam tempora non raro ap. poet. sint in usu. Ego hic ex Etym. et Eust. quædam quæ ad sequentia viam nobis velut sternant, proferam; quibus et mea adiungam.

“*Ἀρσαντες κατὰ θυμὸν*, exp. Etym. *ἀρμόσαντες κατὰ ψυχὴν*. Sunt autem ista verba ex Il. A. (136.) “*Ἄλλ’ εἰ μὲν δώσωσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ Ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται.*” Ubi ἄρσαι κατὰ θυμὸν volunt esse Congruum animo et desiderio alicujus reddere: ut sc. id in quo alicui gratificamur et in quo satisfacimus animo ejus, id animo ejus velut congruum est. Sed quod attinet ad deductionem, ponitur hæc, ut receptissima, ita et simplicissima, ut sit ἄρσαντες ab ἄρσω fut. Æol. τοῦ ἄρω. Sic et Od. A. (280.) *Νῆ’ ἄρσας ἐρέτησιν ἐείκοσιν*, ubi ἄρσαι νῆα est Munire et instruere: quod qui facit, aptam reddit. Sic Apoll. R. 2, (1063.) *Δούρασί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα*. At Od. B. (289.) “*Ὀπλίσσον τ’ ἦἴα καὶ ἄγχεσιν ἄρσον ἅπαντα*” Eust. exp. quidem γέμισον, sed dicit esse ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, quia ἤρμοσται τὸ πληροῦν τῷ πληρουμένῳ. Apud Hesiod. (A. 325.) habetur media vox ἀρσάμενος pro ἄρσας, “*Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε Ἀρσάμενος παλάμῃσι*, i. e. Apte fabricatus, ut quidam interpr.: sed vide infra alio sensu dictum, ἀρηρὸς παλάμαις δόρυ. Legitur et comp. ἐπάρσαι, tanquam ab ἐπάρω, Il. E. (167.) *πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε Κλήϊδι κρυπτή*, i. e. ἐφήρμοσε, inquit Eust., ab ἄρω

ἄρσω, Æol. baryton.; unde et illud, ἄρσαντες κατὰ θυμὸν. Invenitur et ἄρηρε act. pro ἤρμοσε, de quo paulo post.

“*Ἀρθεν* pro ἄρθησαν, i. e. *συννηριόσθησαν*, Il. Π. (211.) *Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν*, Pro *συννηριόσθησαν*, inquit Eust. ab ἄρῳ τὸ ἀρμόζω. Affert tamen et aliam exp., sed quam minus probat.

“*Ἀρρηα*, præter. med., de cujus formatione ita Etym., “*Ἀρω*, i. e. ἀρμόζω, fut. ἄρῳ: præter. med. ἤρα. Est et ἄρῳ circumfl., fut. ἄρέσω, præter. ἤρκα, med. ἤρα, et per redupl. Att. ἄρρηα, particip. ἀρρηώς. Progrediens autem longius ad formandum particip. ἀραρνίαι, quod ap. Hom. habetur, addit: Et mutatione Dor. vocalis η in α, fit med. præter. ἄραρα, particip. ἀραράς. Ab hoc ἄρρηα est ἀρήρη subj. Od. E. (361.) “*Ὀφρ’ ἄν μὲν κεν δούρατ’ ἐν ἀρμονίῃσιν ἀρήρη.*” At Il. Γ. (338.) ἀρήρει legitur, Εἴλετο δ’ ἄλκιμον ἐγχείς ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει, ubi exp. ἤρμοστο, Hastam, quæ ejus manui quadrabat; q. d. Quæ mensuræ manus congruebat. E consequenti autem intelligendum est, Quam facile vibrabat. Puto enim quod Hom. dicit, ὃ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει, perinde esse ac si quis in prosa dicat ἐγχείς τὸ εὐμεταχειρίστον αὐτῷ ὄν. Sic Il. Π. (139.) Εἴλετο δ’ ἄλκιμα δούρα, τὰ οἱ παλάμῃσιν ἀρήρει. Apud Apoll. R. (2, 1076.) ἄλλος ἄρρηεν ἄλλῳ exp. Cohæret. Ex Hesiod. autem (Θ. 812.) citatur *ρίζησιν ἀρρηώς*, Πærens radicibus. Et ἀρρηότα σκολόπεσσι τείχεα, Od. H. (45.) Munita, κατησφαλισμένα: ut ἄρσαι νῆα ἐρέτησιν antea exp. fuit Munire et instruere. “*Ἀρρηε* affertur etiam pro Decretum et statutum est, ex Eur. et Epigr. Quæ signif. affinitatem habebit cum θυμῆρης, quod τοῦ ἀρέσκειν signif. habet. “In act. autem ἄρρηε, Compegit, Od. E. (248.) *Γόμοισι δ’ ἄρα τήν γε καὶ ἀρμονίῃσιν ἄρρηεν.*” ET comp. *Συναρρηα*, unde particip. *συναρρηώς*, ap. Apoll. R. 2, (1112.) *θοοῖς συναρρηότα γόμοις*, Compacta, Coagmentata. ET “*Ἡραρα* atque “*Ἀραρα*, unde illud ἀραρνίαι paulo ante memoratum, mutato η in α, metri causa: Il. Δ. (110.) *Καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοζόους ἤραρε τέκτων*, i. e. ἤρμοσε, Adaptavit. At Od. E. (95.) *Αὐτὰρ ἐπεὶ δειπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδώδῃ*, quidam ἤραρε interpr. Confirmavit, vel Corroboravit, aut Instauravit: alii, Exhilaravit, alii, Composuit et quasi compegit. Sed non dubium est, quin hic ἤραρε inclusam habeat τοῦ ἀρέσκειν, quod et ipsum hinc derivatur, signif., quam et τῷ θυμῆρης includi modo dictum fuit: ut sit Satisfecit animi sui desiderio. Possit tamen fortasse et sic exp. Animum, i. e. Animi desiderium, reddidit apte et convenienter expletum. Mirum autem nemini videri debet quod tribuat θυμῷ hujusmodi desiderium, cum Xen. τῇ ψυχῇ idem tribuat. Ceterum ἤραρα sunt qui per metath. factum esse volunt ex ἄρρηα.

At ἄραρα, ut in Epigr. ἄραρε πόδα exp. Accommodavit pedem, particip. habet ἀραράς, quod pass. accipitur pro Compactus, Aptatus, Innexus, ut Il. Γ. (331.) *Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρνίαις*. Alibi, *θυσάνοις ἀραρνίαις*. Sed et pass. ἀραροῖατο ex Apoll. R. affertur, itidem pro ἀρμόσειε. ITEM “*Ἀράρω* præter. ab hoc præter. formatum, ut *πεπλήγω α πέπληγα*, et *πεφύκω α πέφυκα*. Il. Π. (212.) “*Ὡς δ’ ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρη πυκινοῖσι λίθοις Δώματος ὑψηλοῦ, βίας ἀνέμων ἁλείνων*, “*Ὡς ἄραρον κύρυνθες τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.*” ET “*Ἀραρίσκω* ab hoc ἀράρω, Od. E. (23.) *Αὐτὸς δ’ ἠμφὶ πόδεσσιν ἐοῖς ἀράρισκε πέδιλα*, ubi ἀραρίσκειν est Adaptare. SED ET “*Ἀρρηα* formavit præter. ἀρήρω, e cujus pass. est Προσαρήρεται addita præp. ap. Hesiod. E. (2, 49.) *Γόμοισιν πελάσας προσαρήρεται ἰστροβοῇ*. Sic autem e præter. ὄρω factum ὀρώρω, deinde ὀρώρομαι, unde sit ὀρώρεται Od. T. (377.) docet Eust.

“*Ἀρμενος*, Congruens, Aptus. Ex ἀρῳ, inquit Etym., fit ἀραρῳ: unde ἀραρῆμενον, et per sync. ἀρμενον. Od. E. (254.) “*Ἐν δ’ ἰσθὸν ποίει καὶ ἐπὶ κρουὸν ἀρμενον αὐτῇ*. Hesiod. E. (2, 42.) *μᾶλα γὰρ νῦ τοι ἀρμενος οὖτω*, i. e. ἀρμόδιος. Idem A. (116.) *μᾶλα γὰρ νῦ οἱ ἄρμενα εἶπεν*, Valde apta et opportuna, et quæ animo ejus satisfacerent. Apud Eum. autem H. (22.) jungitur cum infiu., *Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη, ἔκτη, κούρη τε γενέσθαι Ἀρμενος*. “*Ἀρμενα*

sunt qui interpr. Necessaria ap. Eund. A. (84.) Οἱ ἄρῳ ἡσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρείχον. Quod loquendi genus habetur et in Theog. Sed malim utrobique, retinendo usitatam signif., ἄρμενα interpr. Ad ejus usus accommoda. Idem E. (2, 25.) Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι, ubi exp. Parata. At Tzetz. exp. ἄρμόδια καὶ μὴ τοῦ πρέποντος ἀποδέοντα. Et Ἐπάρμενος pro ἄρμενος, ex Eod. itidem affertur.

“Ἄρσω, Hesychio non solum fut. est, sed etiam “thema praesentis temporis. Nec enim tantum ἄρσω exp. ἄρμόσω, verum etiam ἄρσει affert pro μέμφεται.”

“Ἄρσαι, Hesychio non solum ἄρμόσαι, σκευάσαι, sed etiam ποτίσαι, quorum prius est ab ἄρῳ Ἰολico more formatum, ut κέρσω, φθέρσω: posterius autem ab ἄρδω: a quo ἄρδω est et ἄρσάμεναι, quod Idem exp. ἀλειψάμεναι, πιούσαι. Idem rursum ἄρσαντες exp. non modo ἄρμόσαντες, verum etiam εὐαρεσθήσαντες.”

“Ἀραιήσει, Hes. affert pro ἄρμωσθὸν ποιήσει, A. B. ptabit et quadrare faciet, ab Ἀραιέω vel Ἀραιάω, derivatum ex ἄρῳ.”

[“Ἄρῳ, Ruhnck. Ep. Cr. 220. Koen. ad Greg. 271. Charito 757. Musgr. Iph. A. 80. Brunck. Apoll. R. 92. Heyn. Hom. 4, 56. 6, 293. 7, 178. 179. 334. 693. 8, 213. 499.” Ἀραρε, aor. 2., Brunck. Or. 1331.; Andr. p. 142.; El. 147. (‘ἐμέ γ’ ἄστονέσσω’ ἄραρε φρένας, ‘Animo meo apta, Accommodata est,’ Schweigh. Mss.); Med. p. 380. 382. Musgr. ad Phæn. p. 193. Valck. Hipp. p. 281. Toup. Emend. 1, 83. Wakef. Ion. 94. Jacobs. Anth. 6, 126. 8, 393. Porson. Or. 1323.; Med. p. 34. 38. 59.” Ἀραρον, Heyn. Hom. 6, 292. 7, 179. Brunck. ad Or. p. 211.; El. 147. Ἀράρη, 7, 178. 179. Ἀραρῶς, Valck. Hipp. p. 281. ad Il. E. 181. Brunck. ad Or. p. 211. Musgr. El. 948. Jacobs. Anth. 8, 393. Heyn. Hom. 5, 138. 6, 511. 560. Schneider. ad Vitruv. 1, 494. Ἀραρῶς τὰς φρένας, Heyn. Hom. 8, 475. Ἀραρὸς, Timæi Lex. 48. et n.: Wolf. ad Hesiod. 116. Ἀρρην, Ruhnck. Ep. Cr. 159. Brunck. ad Or. p. 211. Valck. Hipp. p. 281. Ἀρρῶς, Musgr. ad Eur. 193. Wolf. ad Hesiod. 116. ad Il. Ω. 269. Ἡρήρει, Heyn. Hom. 7, 179. Ἡραρε, 4, 574. 7, 179. Ἀρσαντες, Wassenb. ad Hom. 33. Koen. ad Greg. 216. Ἀρμενος, Ruhnck. Ep. Cr. 129. Voss. Myth. Br. 1, 126. Theocr. 285. Valck. Ilgen. Hymn. 392. Græv. Lect. Hes. 579. Jacobs. Anth. 6, 356. 12, 411. Brunck. Apoll. R. 15. Epigr. adesp. 127. Gratus, Theogn. 703. Ἀρρηράμενος, Heyn. Hom. 7, 546. Ἀρρηρέμενος, ἀρρηράμενος, Brunck. Apoll. R. 36. 124. 164. Ἀωρω, 125. Ἀράρω, Heyn. Hom. 6, 293. Ruhnck. Ep. Cr. 220. Ἀρήρω, ibid. *Ἄρω, Heyn. Hom. 7, 178.” Schæf. Mss. “Aor. 1. ἦρσα, Il. E. 339. Ἀρρῶς, Instructus, Oppian. H. 4, 363. Ἀραρὸς, 3, 367.” Wakef. Mss. Vide Schneider. Lex. v. Ἄρω, Ἀρρηρα, Ἀρρηράμενος, Ἀρμενος, Ἀράρισκε, Ἀράρω, Ἀραρῶν, Ἡραρα. “Ἀραρῶς, Orig. de Orat. 5. Clem. Alex. 338.” Routh. Mss.]

“Ἀραρὸν, Hesychio non solum πάγιον, βέβαιον, Bene compactum et stabile; sed etiam κατάρατον, Execrandum.”

“Ἀραρῶς, Hesychio *ἄρμωδίως, *προσηρμοσμένως, ἄρμωζόντως, ἀσφαλῶς, Aptæ, Convenienter: item Firmiter. Habet tamen non Ἀραρῶς, sed ἀραρῶσαι, Aptare, vel Firmare.”

“Ἀραρινὸς, Hesychio sunt ὅσα * παρασφηνοῦνται λιθάρια εἰς τὰς ραγάδας, Lapilli, qui in fissuras rimasque parietum induntur ut cuneoli.” [A Schneidero non agnoscitur.]

[*Ἀραρότως, sive *Ἀρρηρότως, Aptæ, Commode. Ἀραρότως, Theodor. Rhaitens. de Incarn. 228. Balfor. Boissonad. Mss. “Ad Hesych. 1, 511, 8.” Dahler. Mss. “Diod. S. 117. Polyb. 3. p. 276.” Suicer. Thes. Ἀρρηρότως, Eur. Med. 1192. “Plato Phædro 240.” Routh. Mss. Schleusner. Lex. in V. T. Hesych. v. Ὀμαρῇ. “Ἀραρ., ἀρηρ., Valck. Hipp. 281. ad Diod. S. 1, 201. Ἀραρ., Porson. Med. 83. Plato Phædro 230.” Schæf. Mss. “Ἀραρότως, Æsch. Suppl. 952. Dio Chrys. 1, 127. Arcte, Diod. S. 168.” Wakef. Mss.] Ἀρμενος, ὁ, et Ἀρμενον, τὸ, Velum, Carbasus;

quam signif. Eust. sumtam putat ex Od. E. (254.) Ἐν δ' ἰστὸν ποιεῖ καὶ ἐπὶ κριν ἄρμενον αὐτῷ. Sed ἄρμενα Eust. habet neutro gen. || Ἀρμενα τέχνης generaliter, pro Instrumentis artis, ex Epigr. affertur. Et Τριάρμενος ναῦς, ab ἄρμενον signif. Velum, Trinis velis instructa navis. Item τριάρμενα πλοῖα exp. Robustissima navigia ap. Lucian., Τριάρμενα καὶ ἀνώλεθρα πλοῖα. || “Ἀρμενον, Hippocrati i. q. ὄργανον, “ut cum dicit ἄρμενα μηχανᾶσθαι et παρασκευάζειν: “intelligens non solum σμίλας, τρίπανα, ἄγκιστρα, ξυστήρας, μηχανογούλακας, sed etiam τροχούς, λεκάνας, πνέλους, et si qua alia instrumenta aut vasa chirurgica “ad curanda corpora sunt necessaria. || Hesychio ἄρμενον est * φιάλιον.” [Hippocr. 376, 11. 456, 47. 468, 26. 473, 23. 502, 26. 511, 14. Glossæ: Ἀρμενον· Velum, Velum nauticum. Ἀρμενα· Vela, Armenta. * Ἀρμενόπτερες· Velivolum. Ἀρμενίζω· Velifico. Ἀρμενος, Hesiod. E. 407. A. 84. 116. Pind. N. 3, 100. O. 8, 96. Theocr. 13, 68. Apoll. R. 4, 237. 889. “Ἀρμενα, in Æneæ Poliorc. 21. Omne instrumentum, Omnem apparatus belli significat.” Seager. Mss. * “Ἀρμενοθήκη, (ῆ,) ad Hesych. 2, 145, 17. * Ἀρμενοφόρος, (ὁ, ῆ,) 2, 77, 18.” Dahler. Mss. Suid. v. Ἰστυφόρος. * Ἀνάρμενος, ὁ, ῆ, Anal. 3, 332. * “Διαρμένιος, (ὁ, ῆ,) Synes. Ep. 4. p. 163. (Ταχὺ δὲ μετὰ τῶν ὀλκάδων ἤμεν τῶν διαρμενίων, Bina trahentibus vela.) * Ἐννεάρμενος, (ὁ, ῆ,) Tzetz. ad Lyc. 101.” Kall. Mss. * Ἐπάρμενος, i. q. ἐπαρτής, Hesiod. E. 601. 627. Brunck. ad Apoll. R. 1, 234. Τριάρμενος, Schneider. Ecl. Phys. 430. “Ἀρμενον, Valck. Adoniaz. 339.; ad Ammon. 115. Toup. Opusc. 1, 185. Theocr. 22, 13. Arnaud. Var. Conj. 209. 415. ad Charit. 215. Musgr. Or. 705. Coray Theophr. 305. Antip. Sid. 9. ad Diod. S. 1, 417. Leonid. T. 4. Jacobs. Anth. 7, 66. 86. Kuster. Aristoph. 110. Ἐπάρμενος, Græv. Lect. Hes. 579. Brunck. Apoll. R. 15. Jacobs. Anth. 10, 323. Τριάρμενος, Lucian. 2, 337.” Schæf. Mss.] Ἀρος, (ὁ,) Utilitas, ὄφελος, ap. Æsch. (Suppl. 889.) ab ἀρῷ, Eust. [ad Od. A. p. 63.]

“Ἄρος autem, ὁ, Locus irriguus, Pratum, aut Guttula etiam. Hes. enim ἄρους affert pro τὰ λιβάδια, quod illas habet signif.” [A Schneidero non agnoscitur. An huc pertinet sequens vox?] “Πολύηρος, (ὁ, ῆ,) Hesychio * πολυάρουρος, πλούσιος, Dives agri, Locuples.”

“Βαρούρον, Hesychio ισχυρόν, στερέμνιον, Firmiter compactum et coagmentatum, ita ut dissolvi difficile possit.” [A Schneidero non agnoscitur.] “Πανηρίαίς, Hes. affert pro κατὰ πάντα ἡρμοσμέναις.”

Πάραρος, ὁ, ῆ, Non bene compositum corpus habens, vel Non bene compositam mentem habens, Theocr. (15, 8.) Vide Eust. [“Heyn. Hom. 5, 337. 8, 475. Wakef. S. C. 4, 161. Toup. Ep. de Syrac. 328. Musgr. in Theocr. Warton. 2, 411. Πάραρος, Πάραρος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 170. 239. 241.; ad Herod. 236.” Schæf. Mss. “Valck. Adoniaz. p. 242.” Boissonad. Mss. “Schol. Theocr. πάραρος deducit a παραείρω, unde παρήρος: recte, ut videtur. A παραιώρῳ fit παρήρος, πάρηρος, παρῶρος, πάραρος. Unde cum subscripto pingenda hæc vox. Ὁ πάραρος, Homo fatuus et immorigerus. Si ab ἄρῳ esset, secunda syllaba corripetur.” Brunck. Mss. “Unde Hes. * Παραρεῖν φληναφεῖν. Παρηρία· μωρία. Πάρηρος· μωρός. Archil. Τίς σὰς παρήειρε φρένας;” Schneider. Lex.]

[* Χαλκοάρης, ὁ, ῆ, Ferro armatus apte, Armis præstans, i. q. χαλκήρης, quod vide. Pind. I. 4, 107. χαλκοαρῶν ὅκτ' ἑκατόντων: 5, 51. Μέμνονα, “Ferro strenue et apte utentem.” Damm.]

[* Χερίαρης, ὁ, ῆ, Manu aptus et apte utens. Χερίαρα τέκτονος, Manu apti, i. e. Artificiosi fabri, Π. 5, 47.” Damm. Lex. Pind.]

“Ἀνήρης, (ὁ, ῆ,) Hes. ex Æsch. Salamine affert pro ἀνδρώδης, Virilis. Itidemque Etym., qui ab aliis exp., ait etiam ἀνάρμωστος. Idem tamen, ut et Lex. meum vet. et Suid., ἀνῆρεις dicit etiam ἀνάνδρους, “ἢ χήρας, ἢ παρθένους, Viris carentes vel orbatas: “sed derivans ab ἄνω, τὸ πράττω.”

Ἐρίηρες ἐταῖροι, ap. Hom. sæpe, Apti socii, Soda-

les quorum nobis apta est societas. Vel, Socii cum quibus bene nobis convenit, ut demus τῷ ἄρῳ eam metaph., quam habet et v. Convenire. Exp. etiam, Qui amicitia inter se apte juncti sunt, vel Apto quodam amicitiae vinculo inter se juncti. [Buttmann. Lexil. 151. "Cratin. ap. Athen. 9, 34." Boissonad. Mss. "Koen. ad Greg. 207. Heyn. Hom. 4, 460." Schæf. Mss.]

Ἐρίηρος, (ὁ, ἡ,) ut ἐρίηρος αἰδὸς, Od. A. (346.). Cujus cantus harmoniam habet; nam et ἁρμονία fit ab ἀρμόζω, hoc autem ab ἄρῳ; ὁ ἐναρμονίως ᾄδων, Eust. [Buttmann. Lexil. 151. "Reiz. Acc. 122." Schæf. Mss.]

"Ἀρεμὸς, Amicitia et harmonia animæ, ab ἄρῳ, "Etyim."

Ἀνάριστος, (ὁ, ἡ,) Hostis, Cui cum altero non convenit, τῷ ἄρῳ et τῷ Convenire eand. metaph. tribuendo. II. Ω. 365. Οἱ τοὶ δυσμενέες καὶ ἀνάριστοι ἐγγὺς ἔασιν. Sic et Od. Ε. (85.) hæc conjungit. ET Ἀνάρις, Intolerabilia, item Iniqua. Suid. et Hes. cui "Ἀριον itidem est δίκαιον. ET Ἀναρις, Rixa, Bellum, VV. LL. [Ἀνάριστος, Herod. 3, 10. Suid. v. Σοβαρὸς, Apollon. Lex. 123. Timæi Lex. 30. et n.: ad 97. "Theocr. 2, 6. Musgr. ad Eur. 221. Herod. 198. 417. et n.: Musgr. Ion. 1097. Wakef. Trach. 853. Jacobs. Anth. 8, 263. Fem., Lobeck. ad Aj. p. 245. Hostilis, Herod. 5, 89. 90." Schæf. Mss. "Ἀναρις, Etyim. M." Wakef. Mss.]

[* Ἐνάρω, Inapto, Apto, i. q. ἐναρμόζω. Od. X. 45. E. 236.]

"Ἐναρῆς, (ὁ, ἡ,) Hesychio ἐνηρμοσμένος."

"Ἐπαρηρὸς, Homero ἐνηρμοσμένον, ab ἐπάρῳ," [i. q. ἐφαρμόζω. Arat. 83. εὐ ἐπαρηρῶς ποσσίν.] "Ἐπῆρσε, Aptavit, ἐφῆρμοσε. Legitur illud ἐπῆρσε (II. Ε. 167.) "tanquam ab aor. sequente fut. ἔolicum. Nam τοῦ ἔρω fut. ἔolicum est ἄρω." ["Ἐπάρω, Heyn. Hom. 4, 56. 6, 554. 555. 593. 652." Schæf. Mss. "Ἐπάρηρε, Manetho 2, 23. Dionys. P. 1130." Wakef. Mss.]

"Κατάρω, Obfirmo, Ocludo. Hes. enim κἀταρσον affert pro κατὰκλεισον." [A Schneidero non agnoscitur.]

"Κατήρης, (ὁ, ἡ,) Pendens. Hes. enim κατήρη exp. "κρεμαμένην. Ex Eur. (Iph. T. 1346.) affertur κατήρει ταρσῶ, pro Remigio. At κατήρες πλοῖον, Bud. "e Valla interpr. Navigium actuarium." [Eur. Suppl. 122. κατήρη χλανιδίους, El. 498. κατήρης ὀσμῇ, i. q. ἀνθοσμίας: πλοῖον, Herod. 8, 21. sed hoc derivandum est ab ἔρω, ἐρέω, ἐρέσσω, cf. Τριήρης. Nicand. Θ. 69. ἀεὶ φύλλοισι κ. Vide et Κατηρεφής. "Valck. Phœn. p. 34. Herod. 628. Markl. Suppl. 110. Musgr. ibid. Markl. Iph. p. 398. Musgr. Heracl. 632. Heath. Eur. 155. T. H. ad Aristoph. Π. p. 369." Schæf. Mss.]

"Προσάρω, Apto. Exponitur etiam Convenio, ut "προσαρμόζω." [II. E. 725. ἐπίσωτρα προσαρηρότα. "Soph. Ant. 619. Εἰδοῖτι δ' οὐδὲν, προσέρπει, Πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσάρη. Sed in Brunck. Ed. legitur πόδα τις ψάυση." Seager. Mss. "Ruhn. Ep. Cr. 220." Schæf. Mss.]

"Συναραρυῖα phalanx, ap. Lucian. exp. συνηρμοσμένη. Vide Συναρηρῶς in "Ἀρω." [Hymn. Hom. 1, 164. "Ruhn. Ep. Cr. 220. ad Charit. 736." Schæf. Mss. "Villois. Anecd. Gr. 2, 114. Aor. 1. part. συνάρας, Quint. Sm. 3, 100." Wakef. Mss.]

"Συνηρῆς, Hesychio σύσκιον, sed videndum ne pro "συνηρῆς reponi debeat συνηρεφής." [Δαῖτα συνήρεα, Nicand. A. 512. pro συνημμένην, συνηρμοσμένην. Cf. Κατήρης. "Συνήρης, Musgr. Troad. 1067." Schæf. Mss.]

ἈΡΘΜΟΣ, ὁ, Amicitia. Inde ducta signif. quod per amicitiam apta voluntatum conjunctio et veluti coherentia quædam esse soleat. Ἀρω, ἦρμαι, ἄρμὸς, et epenithesi τοῦ θ, ἀρθμός. Hæc Etyim. qui et affert ex Apoll. R. (2, 755.) ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσιν. In VV. LL. ἀρθμός ὁμοφροσύνης, exp. Fœdus concordiae. ["Heyn. Hom. 7, 539. Jacobs. Animadv. 221. Callim. 1, 514. Ruhn. Ep. Cr. 28. Albert. Peric. Cr. 65. 93. Ilgen. Hymn. 471. Valck. Callim. 295." Schæf. Mss. Hom. Hymn. 2, 521.]

A "Ἀρθμιος, ὁ, (ἡ,) Amicus. Herod. (7, 101.) Ἀθηναίων μὴ ἐόντων ἄμμιν ἀρθμίων, τῷ δὲ βαρβάρῳ συμμάχων, Ex Eod. affertur, Ἀρθμία ἦν σφι ἐς ἀλλήλους, pro Intercedebat amicitia inter eos. ET Ἀρθμία, ἡ, Amicitia, Concordia. [Ἀρθμιος, Od. Π. 427. Herodian. 1, 18. "Theognis, Οὐ ποτ' ἂν ἀλλήλους ἄρθμοι, οὐδὲ φίλοι." Brunck. Mss. "Albert. Peric. Cr. 66. Ilgen. Hymn. 471. Herod. 475. ad 550. Simmias Ono." Schæf. Mss.]

[* Ἀνάρθμιος, i. q. ἐχθρὸς, s. ἀνάριστος. Plut. 10, 265=1030. "Albert. Peric. Cr. 66." Schæf. Mss.]

[* Συναρθμιος, ὁ, ἡ, i. q. ἄρθμιος. Oppian. H. 5, 423. τὸ καὶ φιλότῃ γενέθλης Κέχρηται, μέγα δ' εἰσὶ συν-ἀρθμοὶ ἀλλήλοισιν.]

Ἀρθμέω, Amicitiae vinculo jungor cum alio; unde ἀρθμήσαντες exp. Eust. εἰς ἀρθμὸν, ἡγουν ἁρμονίαν φιλικὴν ἐλθόντες ἀλλήλοις, II. H. 302. Ἡδ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρθμήσαντες, ubi tamen legitur potius ἀρθμήσαντε sine σ, quæ lectio et ap. Etyim. extat. [Stob. Serm. 1. p. 15. Συνθεῖται καὶ ἀρθμήσασθαι, ubi Schow. * εὐρυθμίσασθαι, Jacobs. ἀρθμήσασθαι, Schæf. Meletem. 1. p. 129. εὐ ῥυθμίσαι. "Jacobs. Animadv. 220. Heyn. Hom. 5, 358." Schæf. Mss.]

[* Συναρθμέω, ἐμοῖς ἐπέεσσιν, Apoll. R. 4, 418. * Συναρθμώ, vide Hippocr. Foës. 729(=2, 662.): not. 213. "Συναρθμέω, Brunck. Apoll. R. 154. Συναρθμώ, Callim. 1, 514." Schæf. Mss.]

Ἄριθμός, ὁ, Numerus. Dici quidam putarunt ἀριθμὸν quasi ἀρθμὸν, quod fiat ἐκ μονάδων ἀρμογῆς. Od. Δ. (451.) πάσας δ' ἄρ ἐπώχετο, λέκτρο δ' ἀριθμὸν. Π. (246.) Ἀλλὰ πολὺ πλείονες γάχα δ' εἶσαι ἐνθάδ' ἀριθμὸν. Xen. K. Π. 6, (2, 5.) Ἀριθμὸν ἔλεγον εἰς δώδεκα μυριάδας. Ponunt autem ἀριθμὸν per accus. in quibusdam loquendi generibus ubi nos dicimus Numero per abl., ut δέκα, vel δώδεκα εἰσι τὸν ἀριθμὸν, Numero sunt decem vel duodecim. Sic Plato, Νομοφύλακας ποιήσασθαι ἀριθμὸν τριάκοντα καὶ πέντε. Xen. E. 3, (4, 13.) Παρόμοιοι τοῖς Ἑλλήσι τὸν ἀριθμὸν. Pro eo autem, quod dicimus Lat. Denarius numerus, Duodenarius numerus, etc. dicere solent, ὁ δέκα ἀριθμός, et ὁ δώδεκα ἀριθμός, etc. || Εἰς ἀριθμὸν τελεῖν, Censeri in numero, Annumerari, ut quidam ap. Athen. 14. Keis ἀνδρῶν μὲν οὐ τελοῦσιν ἀριθμὸν. Observavi autem sæpe copulata ἀριθμὸν et σταθμὸν, interdum etiam ἀριθμὸν et μέτρον, in re pecuniaria. Xen. Σ. (4, 45.) Σταθμῷ καὶ ἀριθμῷ ὥς πλείστον πλοῦτον ἐπιθυμῶν οὐ παύομαι. Ibid. (4, 43.) Οὐτ' ἀριθμῷ, οὔτε σταθμῷ ἐπῆρκει μοι, ἀλλ' ὅποσον ἐδυνάμην φέρεσθαι, τοσοῦτόν μοι παρεδίδου. Plut. (6, 663.) Ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν, ἀλλὰ σταθμὸν ἔσεσθαι. Quem alibi comperio idem narrantem dixisse μέτρον, quod hic σταθμὸν. Idem Pericle, Παντὸς μὲν ἀναλώματος, παντὸς δὲ λήματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρον βαδίζοντος. Sic infra, Ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες, e Xen. proferam. Plur. ἀριθμοί, Numeri; ut ἀριθμοί τακτικοί, Numeri militares, Bud. interpr. ap. Xen. K. Π. 3, (3, 8.) Οὐδοί γὰρ ἀπολελυμένοι ἦσαν τοῦ καταλέγεσθαι ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀριθμοῖς. Et ut dicitur Lat. Omnes habere numeros, Omnes implere numeros, Omnibus numeris absolutum esse, sic dixit Isocr. Busir. (§. 8.) Ἀπαντας δὲ τοὺς ἀριθμούς περιλαβὼν, ἐξ ὧν ἄριστ' ἂν τις τὰ κοινὰ διοικήσειεν, αἰεὶ τοῖς αὐτοῖς τὰς αὐτὰς πράξεις μεταχειρίζεσθαι προσέταξεν. || Ἀριθμός affert Erasm. ex Aristoph. (N. 1204.) pro Numerus, eo etiam sensu quo legimus ap. Horat. (Ep. 1, 2, 27.) Nos numerus sumus, et fruges consumere nati. [Gl. Numerus. Herod. 3, 6. Πολλοὶ ἀριθμῷ. Xen. K. A. 5, 6, 12. ἐν κεράμιον ἀριθμῷ, 2, 2, 26. ὁδοῦ ἀριθμός. Dionys. H. Rhetor. 9, 15. Πάντας τοὺς ἀριθμούς τῆς ἱκετείας. M. Anton. 3, 1. τοὺς τοῦ καθήκοντος ἀριθμούς. Xen. K. A. 7, 1, 7. cf. 7, 5, 11. Ταῦτ' οὐκ ἀριθμὸς λόγων, ἀλλ' ἔργα, Soph. Œd. C. 382. Eur. Tro. 1476. Heracl. 1097. Bacch. 209. Ion. 1014. "Ἀριθμός, Valck. Ep. ad Rōv. p. xxiii.; ad Phœn. p. 202. Tyrwh. ad Aristot. 213. ad Diod. S. 1, 381. Eur. Hec. 784. Musgr. Bacch. 209.; El. 1054. 1132.; Ion. 1014. ad Charit. 603. Dawes. M. C. 447. Jacobs. Animadv. 200.; Anth. 9, 26. 10, 136. Agathias 19. et Jacobs. Boëckh. in Plat. Min. 151; Heindorf. ad Theæt. 301. Conf. cum ῥυθμός, ad Dionys. H. 5, 104.; cum ἄρ-

D

θμος, Heyn. Hom. 4, 623. Homo nullius pretii, Toup. ad Longin. 289. Ruhnck. ad Timæi Lex. 284. et Ind. Barnes. Troad. 476. Musgr. Heracl. 997. Brunck. Aristoph. 2, 116.; Kuster. 62. Boissonad. Philostr. 562. De quant., Brunck. ad Eur. Or. p. 206. Οὐκ ἐπὶν ἄ., Herod. 585. 595. Ὁ τρίτος ἄ., Heindorf. ad Plat. Charm. 93. Ὁ δέκατος ἄ., Etym. 343, 13. 368, 5. cf. 595, 13. 610. fin. Porphy. de V. P. 48. Kuster. bis. Anonym. de V. P. 57. Kuster. Rittersh. ad Porphy. 76, 6. Kuster. Ἀπ' ἀριθμοῦ, Agathias 26. Ἀριθμῶ, ad Herod. 464. Ἐν ἀριθμῶ, Heyn. Hom. 4, 691. Ἀριθμῶ παῦρα, Simonid. 4. Τὸν ἀριθμὸν, Davis. ad Justin. M. 442. Theætet. 4. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 25. ad Dionys. H. 1, 334. 2, 681. Bast Lettre 184. Eis ἀριθμὸν, Brunck. Soph. 3, 391. Ἀριθμοί, Cohortes, Crus. ad Sueton. 2, 284. Schæf. Mss. "A. χρυσον, Xen. K. Π. 287. Ordo militum, Julian. 283." Wakef. Mss.]

[* "Ἀριθμῶς, (ὁ, ἡ,) Rhian. ap. Stob. Serm." Kall. Mss. "Valck. Phœn. p. 60.; ad Herod. 550. Jacobs. Anth. 7, 321." Schæf. Mss.]

[* "Ἀμετράριθμος, (ὁ, ἡ,) Tzetz. Chil. 9, 619." Boissonad. Mss.]

Ἀνάριθμος, ὁ, ἡ, Innumerus: ἀνάριθμοι, πλεῖστοι, ἀπειροι, ut Suid. exp. citans Heracliti dictum, Εἰς ἐμοὶ ἀνθρώπος τρισμύριοι οἱ δ' ἀνάριθμοι, οὐδεῖς. Xen. K. Π. 7, (4, 8.) Παμπολλοὺς μὲν ἱππέας ἄγων, παμπολλοὺς δὲ τοξότας καὶ ἀκοντιστάς, σφενδονήτας δὲ ἀνὰριθμοις. Ἀνήριθμος ap. poet., idem, a in η metri causa mutato. Soph. Tr. (246.) Ἡ καπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον Χρόνον βεβώς ἡν ἡμερῶν ἀνήριθμον; || Accipitur vero etiam pro Homine, qui in nullo numero est, ut Cic. loquitur; Soph. Aj. (600.) Ἐγὼ δ' ὁ τλάμων Παλαῖος ἀφ' οὗ χρόνος Ἰδαίᾳ μίνω Λειμωνία

Μήλων, ἀνήριθμος, i. e. ἐν οὐδενὶ ἀριθμῷ ταπτόμενος, ἀλλὰ παρερριμμένος, Schol. [Soph. El. 232. θρήνων. "Ἀνάριθμος, Valck. Adonias. p. 354. ad Phal. 292. Markl. Suppl. 969. Fischer. ad Weller. G. G. 2, 48. Brunck. Soph. 3, 498. Ἀνήριθμος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 174. 354.; Hipp. p. 295.; Callim. 288." Schæf. Mss. "Lycophro 981." Wakef. Mss.]

Ἀναριθμιον autem Hesychio est ἐχθρόν, sicut vicissim Ἐναριθμιος, φίλος. ["Plut. de Anim. Procr. 1030." Kall. Mss. Vide Ἀνάρθμιος. "Bentl. Callim. 1, 493." Schæf. Mss.]

[* "Ἀπειράριθμος, (ο, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 20. 26. 28. 77(=38. 50. 54. 145. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* "Δυσάριθμος, (ὁ, ἡ,) Cyr. Theod." Kall. Mss.]

[* Δωδεκάριθμος, ὁ, ἡ, Nonn.]

[* Εἰκοσάριθμος, ὁ, ἡ, Etym. M. "Suid. 2, 22." Wakef. Mss.]

Ἐνάριθμος, ὁ, ἡ, Non vulgaris, Qui aliquo in numero habetur, Bud. Plato Philebo, (4, 222.) Το δ' ἄπειρον σε ἐκάστων καὶ ἐν ἐκάστοις πλῆθος, ἄπειρον ἐκάστοτε ποιεῖ του φρονεῖν, καὶ οὐκ ἐλλόγιμον, οὐδ' ἐναριθμον, ἅτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα. ["Plato Soph. 42." Routh. Mss. Ἐνήριθμος, Hesych. Callim. Fr. 127. "Bentl. ad Callim. 1, 493. Ἐνάριθμος, Thom. M. 305. Jacobs. Anth. 7, 20. Callim. 1, 493." Schæf. Mss.]

Ἐναριθμιος, ὁ, (η,) Qui annumeratur, Annumeratus, In numero habitus, Bud. συμψηφισθεῖς, καταριθμηθεῖς, Hes. II. B. (202.) σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκίς, Οὐτέ ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναριθμιος, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ, Neque numeratus in bello, neque in consilio. Od. M. (65.) ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναριθμιον εἶναι, Quæ in numerum illum sufficiatur. Apoll. R. (1, 647.) ὑποχθονίοις ἐναριθμοις. Basil. Ἐναριθμιον ἔχειν τοῖς σοφοῖς. Hesychio est etiam φίλος, συνήθιος, ut ἀναριθμιος, ἐχθρός. [Rhian. Epigr. 1. μετ' ἀθανάτοις. Schleusner. Lex. in V. T. "Thom. M. 305. Jacobs. Anth. 7, 20. Callim. 1, 493." Schæf. Mss.]

[* Ἐξάριθμος, ὁ, ἡ, Sextuplex. Schol. Pind. O. 10, 29.]

[* "Ἐπτάρριθμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 130. 131." Boissonad. Mss.]

[* "Ἐρεράριθμος, Matth. Camariota Compend. Rhæt. p. 12. Scheffer." Boissonad. Mss.]

Ἰσάριθμος, ὁ, ἡ, Numero par. Herodian. 6, (6, 10.) Ὡς σχεδὸν ἰσάριθμον γενομένου τοῦ εκατέρωθεν πεσόντος στρατοῦ. Plur. vero signif. Totidem. Greg. Ἐννοῶ

A καὶ τὴν τρισσὴν ἐμφύσησιν του Ἡλίου προφήτον, καὶ του αὐτοῦ τὴν ἰσάριθμον κατὰ τῶν σχιδάκων ἐπὶκλίσιν. Alibi ἴσην pro eod. ponit, Ἐλισσαίου τε τὴν ἴσην διάκαμψιν ἐπὶ τὸν παῖδα τῆς Σουμανίτιδος, Totidem inclinationes et incurvationes; quasi totam, ut totam quotam: h. e. τοσαύτας ἐπικλίσεις ἢ διακάμψεις, ut idem ipse loquitur. Bud. "Ἰσήριθμος, i. q. ἰσάριθμος, "Æqualis numero et par. Plur. ἰσήριθμοι uno verbo "redditur Totidem." [Ἰσάριθμος, Callim. * "Ἰσαριθμῶς, Dionys. Areop. 78." Kall. Mss. "Bekk. Anecd. Gr. 795." Boissonad. Mss. Themist. 367. Ἰσήριθμος, Antip. Th. 19. "Ἰσάριθμος, ad Timæi Lex. 217. Jacobs. Anth. 9, 95. 11, 161. Ἰσήριθμος, Musgr. Iph. A. 242. Wakef. Phil. 1205." Schæf. Mss.]

[* "Ἀνισάριθμος, (ὁ, ἡ,) Numero impar. Ep. 3. Το ἀνισ. ἐτῶν, Non pares numero annos." Lex. Xen.]

Μεταριθμιος, (ο, ἡ,) Annueratus, Connumeratus. Apoll. R. [1, 205. "Æstimatione habitus, Oppian. H. 2, 43." Wakef. Mss.]

[* "Μυριάριθμος, (ὁ, ἡ,) Nic. Hydrunt. ap. Bast. Spec. Nov. Ed. Aristæn. p. 8. Const. Manass. Chron. p. 19(=37. Meurs.)" Boissonad. Mss.]

[* Πενταριθμος, ο, η, Quinque numero, Schneidero susp.]

[* Πολυάριθμος, ὁ, ἡ, Gl. Multiplex. Diod. S. 410. Rhod.]

Συνάριθμος, ὁ, ἡ, q. d. Connumerus, Qui eodem num. continetur et eum augeat. Citatur e Phalar. Συνήριθμος, Epigr. ["Συνάριθμος, Simonid. 20. Συνήριθμος, Jacobs. Anth. 8, 375." Schæf. Mss.]

[* "Τετράριθμος, (ὁ, ἡ,) Epigr. ante Cocchii Chirurgos Gr. p. 35." Boissonad. Mss. Suid. v. Μακεδόνιος, ubi tamen v. Kust.]

[* "Τοσάριθμος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 72(=137. Meurs.)" Schæf. Mss.]

[* Τοσυντάριθμος, ὁ, ἡ, Tantum numerum explens. Æsch. Pers. 431.]

[* Ὑπεράριθμος, ὁ, ἡ, Qui est ultra numerum, q. d. "Supernumerarius."

¶ Ἀριθμέω, ἥσω, Numero, ut φώκας ἀριθμήσει, Od.

c Δ. (411.) et μνηστήρας ἀριθμήσας, Π. (235.) Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Ἐὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες, πράγματα ἔχουσι: eo modo quo antea ἀριθμὸν et μέτρον copulata ostendimus. Ἀριθμέομαι, Numeror: unde infin. poet. II. B. (124.) ἀριθμηθήμεναι, pro ἀριθμηθῆναι. Ἀριθμουμαι ἐν γράμμασι, Numeror inter literas, ap. Lucian. (1, 84.) μακάρων ἀριθμεῖται, Theocr. (13, 72.) Inter beatos numeratur. Apud Greg. Eis Θεοῦ παράταξιν ἀριθμήθητι, In Dei acie connumereris. Idem, Eis ἐν ἀριθμουμένους, Qui numerantur in unum, ut Unum sit neutr. pro Qui uno numero copulantur, ut ibi exp. Sed ponitur ἀριθμοῦμαι etiam act. pro αριθμῶ, ap. Thuc. et Aristot. ut docet Bud. 314. || Ἀριθμεῖν τι ἐν ἐνεργεσίᾳ μέρει, Demosth. c. Mid. Numerare aliquid in beneficii loco, ut etiam Cic. loquitur. [Gl. Numero. "Mosch. 4, 67. μάλα μὲν γε * φιλοθρηνῆς κέ τις εἴη, "Ὅστις ἀριθμήσειεν ἐφ' ἡμετέροις ἀχέεσσι." Seager. Mss. * "Ἀριθμητέον, Orig. c. Cels. 48." Kall. Mss. "Philippus 66. Jacobs. Animadv. 159.; Anth. 7, 270. T. H. ad Aristoph. Π. p. 151. Villos. ad Long. 211. ad Diod. S. 2, 200. 319. Heyn. Hom. 4, 217. Valck. Hipp. p. 319.; ad Mosch. 371. Bacch. 1307. Pro γηοῦμαι, Reisk. ad Dion. Chrys. 1, 649. Τρεῖς αὐτὰς ἀριθμοῦσι, Potter. ad Lycophr. 1502. Ἀριθμητέον, ad Charit. 519." Schæf. Mss. "Ἀριθμέομαι, Numeror, ἐς τινάς, Ælian. H. A. 253. Cum gen., sine præp., Dio Chrys. 1, 185. * Ἀριθμίζω, i. q. ἀριθμέω, Hes." Wakef. Mss.]

[* Ἀριθμημα, τὸ, Numerus, Numeratio. Æsch. Eum. 750. "Abresch. Æsch. 2, 107." Schæf. Mss.]

Ἀριθμησις, ἡ, Numeratio, Enumeratio. Et Ἀριθμητὸς, (ἡ, ὄν,) Numerabilis. Cui Ἀναριθμητος opponitur Innumerabilis. Item Immensus, ut Soph. Aj. (646.) ο μακρὸς κἀναριθμητος χρόνος. Et plur. Ἀναριθμητοί, Innumerabiles. At Εὐαριθμητος, Numeratu facilis, Et e consequenti, Paucus. Εναριθμητοί, Plato Apol. (32.) et Symp. Et Ἀριθμητικός, (ἡ, ὄν,) Numerandi peritus. Plut. (6, 664.) Καθάπερ οἱ τῶν ἀριθμητικῶν δάκτυλοι νῦν μὲν μυριάδας, κ.τ.λ. Item Ἀριθμητικῇ, sub. τέχνῃ, Numerandi ars, Ari-

“hoc facinus, utpote quo sua aliqua vendicasset, non aliena occupasset.” [Gl. Καταριθμέω. Denumero. “Diod. S. 1, 328. Bergler. Alciph. 429. Jacobs. Anth. 6, 209. Villos. ad Long. 209. Callim. 1, 468. Med., Plato Gorg. 19. Plut. Flamin. c. 17.” Schæf. Mss. * “Καταριθμητέον, Philo J.” Wakef. Mss.]

[* Καταριθμησις, ή, Enumeratio, Dinumeratio. “M. Anton. 1, 4, 39.” Gataker. Mss. “Joseph. c. Apion. 1, 21, 8. p. 452. “Εστι δὲ τοιαύτη τῶν χρόνων ή καταριθμησις.” Scott. App. ad Thes.]

[* Έγκαταριθμέω, Schol. Pind. O. 10, 58. “Bergler. Alciph. 429. ad Paus. 410.” Schæf. Mss. “Pass., In numero habeor, Clem. Alex. 263.” Wakef. Mss.]

[* Προκαταριθμέω, Ante numero. Schol. Il. N. 689. Προλεγεμένοι προκατηριθμημένοι. “Stob. 461.” Wakef. Mss.]

[* Προσκαταριθμέω, Annumero. Plut. Marcello 2, 281.]

“Συγκαταριθμέομαι, Simul enumero, pro συγκαταριθμέω. Ex Aristot. in Præd.” [“Lex. Constant. ap. Euseb. V. C. 2, 30.” Boissonad. Mss. “Eust. 107. ult. Pseudo-Chrys. Liturg. T. 6. p. 992. Συγκαταριθμῶν αὐτοὺς τῇ ἐκλεκτῇ σου ποίμνῃ. Orig. c. Cels. 3. p. 132. Ἀναγκασθήσεται ἰσχυρότερον αὐτὸν φῆσαι τούτων, οἷς αὐτὸν συγκατηριθμῶν. * Συγκαταριθμητέον, Connumerandum, 1. p. 9. Καὶ τοῦτ' αὐτοῖς συγκαταριθμητέον.” Seager. Mss. “Bekk. Anecd. Gr. 777, 20.” Boissonad. Mss. “Bergler. Alciph. 429.” Schæf. Mss. “Ælian. V. H. 172. Schol. Il. T. 188. Philo J. 1104.” Wakef. Mss.]

“Παραριθμέω, pro Annumero, e Phalar.” [Plut. 6, 293. (Mor. 785.) Stob. Ecl. Eth. 232. “Ad Lucian. 1, 625.” Schæf. Mss. “Philo J. 1, 613. Plut. 2, 78.” Wakef. Mss.]

[* Προαριθμέω, UNDE] “Προαριθμησις, (ή,) Prænumeratio, Greg. Naz.”

[* Προσαριθμέω, (Annumero.) Joseph. A. J. 9. p. 482. J. Poll. 1, 58. : * Προσαριθμητέον, 1. p. 94. 9, s. 44. p. 1006.” Scott. App. ad Thes. “10, 95.” Kall. Mss.]

[* Συναριθμέω, Gl. Annumero, Connumero. “E. Vita Euthymii Monum. Coteler. 2, 245.” Boissonad. Mss. “Æschin. 275. 299. Isæus 98. Συγχωρούντων ἡμῶν τῷ ἄρχοντι μὴ συναριθμεῖν, ἀλλὰ συγχέαι τὰς ψήφους, ἀφίστατο μὲν Δικαιογέννης. Chrys. Hom. 154. T. 5. p. 931. Κατ' ἀριθμὸν ψυχῶν ἕκαστος τὸ ἀρκοῦν αὐτῷ συναριθμησεται εἰς πρόβατον.” Seager. Mss. Vide Ὑπαριθμέω. “Schol. Aristoph. Σ. 1401. Schol. Eur. Hec. 1183. Plato Philebo 2, 23. Lucian. Amor. 577. Æschin. de F. L. 260. Strabo 12. p. 811. * Συναριθμησις, (ή, Connumeratio,) Athen. 490.” Scott. App. ad Thes. “Med., Plat. 2, 23.” Wakef. Mss.]

[* Ἀσυναριθμητος, ό, ή, Qui connumerari non potest. Cyrill. Alex. c. Jul. 10. p. 344.]

[* Ὑπαριθμέω, Annumero post et tanquam inferiorum. Chrys. Hom. 102. T. 5. p. 666. Παρερμηνεύουσι κακῶς, οὐ συναριθμοῦντες, ἀλλ' ὑπαριθμοῦντες τῷ πατρὶ τὸν υἱόν.” Seager. Mss. “Athan. 1, 93. 380.” Kall. Mss. Basil. 3, 35.]

“Ὑπαριθμησις, (ή,) q. d. Subnumeratio, e Greg. “Naz.” [“Athan. 1, 380.” Kall. Mss.]

“ΑΡΘΡΟΝ, τὸ, Articulus, s. Artus, ut Virg. Et magnos membrorum artus, magna ossa, Compages. Plin. Nodos corporum vocat, Articulos Celsus: ut annotat Camer. Est naturalis ossium σύνταξις, ut definit Gal. de Oss. Vel, est Ossium conjunctio ad motum comparata. Hippocrati est Ossis caput, s. Ossis processus aut finis rotundus, qui in alterius ossis cavitate inseritur. Gorr. Soph. Tr. (781.) Μάρψας ποδός νιν ἄρθρον ἢ λυγίζεταί, Ubi lentescit vinculum compagis. Camer. Eur. Hec. (67.) “Ἦλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα. Sic Diosc. ἄρθρων ἀλγήματα, ἄρθρα λελυμένα. || Herod. Naturam equæ ἄρθρα etiam vocavit, quod membrum hoc sine obscœnitate suo nomine minus exprimi posse videatur et generis appellatione notari soleat. Camer. Herod. 3, (87.) Τῆς ἵππου ταύτης τῶν ἄρθρων ἐπιψαύσας τῇ χειρὶ. Idem 4, (2.) Τούτους (φυσητήρας) ἐσθέντες ἐς τῶν θηλέων ἵππων τὰ ἄρθρα, φυσῶσι τοῖς στόμασι. || Ἀρθρον metaph. dicitur etiam de voce, ut ἄρθρον τῆς φωνῆς ποιεῖν, Vocis articulum formare, Aristot. Anim. 4. Et

ή ἐν ἄρθροις φωνῇ, Vox explanata, Gaza: quemadmodum ap. Latinos Cic. etiam Articulatim distincteque dicere; Lucr. Articulatim discerni, et Articulate salutem dicere, itidem Cic. dixit. Epicharmea autem ἄρθρα φρενῶν Quintus Cic. interpr. Nervos et artus sapientiæ. “Ἀρθρον est etiam, ut Articulus ap. Lat. vocabulum grammaticum, omnibus satis notum. Etym. deducit ab ἀρῶ τὸ ἀρμόζω, παρὰ τὸ ἀρρέναι ἀλλήλοις: aut ab αἶρω verso τ in θ. [Gl. “Ἀρθρον. Artus, Articulus. “Ἀρθρα. Articuli. “Ἀρθρον χειρός. Copula. “Ἀρθρα et ἄκρα, ad Charit. 227. Τὰ ἄρθρα, Apollod. 273. Genitalia, Valck. ad Herod. 249.; ad Callim. 1, 73. Schneider. ad Aristot. H. A. 271.” Schæf. Mss. “Ἀρθρον, τὸ αἰδοῖον, utriusque sexus, Ælian. H. A. 1, 17. 3, 47. Lucian. 2, 358.” Wakef. Mss.]

[* Ἀρθρίδιον, τὸ, M. Anton. 4, 3. p. 95.] “Ἀρθρέμβολος, ό, ή, Qui membris injicitur. Et plur. τὰ ἀρθρέμβολα, Instrumenta tormentorum, quæ artubus in quæstionibus ad confessionem exprimendam adhibentur, Fidiculæ. Δαμαστήρια, βασανιστήρια, ὄργανα βαλλόμενα εἰς τὰ ἄρθρα, vel ὄργανα * στρεβλωτικά, εἰς ἃ ἐξαρθοῦσιν οἱ δῆμοι τὰ τῶν καταδίκων μέλη. Hes. Greg. Encom. Macc. “Ἦν οὐδὲν ἑκαμψεν, οὐδ' ἐμαλάκισεν. οὐδὲ ἀπολμοτέραν ἐποίησεν, οὐκ ἀρθρέμβολα προτεινόμενα, οὐ τροχοὶ προβαλλόμενοι, οὐ τροχαντήρες. [“Orig. Exhort. ad Mort. 15.” Routh. Mss. “Joseph. Macc. 8. p. 508. 10. (16.) p. 511.” Schleusner. Lex. in V. T. UNDE * Ἀρθρεμβολέω, Mathem. Vett. p. 10. Eis ἣν ἀρθρεμβολεῖται ὁ ὁδηγός, ET * Ἀρθρεμβόλησις, ή, Apollonius Chirurg. Vett. 171.]

[* Ἀρθροκήδης, ό, ή, Lucian. Tragop. 15. πόνους.]

[* Ἀρθροπέδη, ή, i. q. γυιοπέδη. Anal. 2, 53. Schneidero susp. “Toup. Opusc. 2, 241. Jacobs. Anth. 8, 165.” Schæf. Mss.]

“Ἀναρθρος, ό, ή, q. d. Inarticulatus, Non articulatus, Plin. Articulis carens aut Male articulatus. Opponitur, ut Bud. docet, τῷ ἀρθρώδει καὶ διρθρωμένῳ. Aristot. Physiogn. K. δὸλον ἀναρθρόν τε καὶ ἀσύμμετρον. Oppian. K. 3. Σάρκα δ' ἄσημον, ἀναρθρον, ἀείδελον ὠπῆσασθαι. Idem ἀναρθρον * θορόν βρέφος dixit, quod Hesych. * ἀτύπτων vocat. Vide Ἐναρθρος. Metaph. est etiam ἄτονος, ἀσθενής, Hes. Debilis, Artuum beneficio destitutus, Enervis, Plin. Soph. (Tr. 1103.) ὦδ' ἀναρθρος καὶ κατερράκωμένος. Eur. Or. (221.) ὅταν μ' ἀγῇ νόσος Μανίας, ἀναρθρός εἰμι, κάσθενῶ μέλη, i. e. ἀδύναμος, μὴ δυνάμενος χρῆσθαι τοῖς ἄρθροις, Schol. || Dicitur etiam ut ἄρθρον, de voce. Plut. De Socr. Μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀναρθρος, Indistinctas. || Est etiam ἀμέριστος, * κἀναρθρος Hesychio, ἀτράνωτος Suidæ: ap. quem accipitur etiam grammaticè ἐπὶ συλλαβῆς λειπούσης στοιχείῳ, ἢ λόγου λείποντος συλλαβῆν. HINC Ἀναρθρία, ή, Articulorum s. Artuum debilitas, et q. d. Enervitas. [“Ἀναρθρος, Hippocr. 33, 12. 81, 8. “Ἀναρθρία, Aristot. Probl. 10, 38.” Seager. Mss. “Ἀναρθρος, Valck. Phœn. p. 520. ad Orest. 228. Brunck. p. 217. * Ἀνάρθρος, Thom. M. Add. ad 908.” Schæf. Mss. “Indiligenter, Plut. 2, 611. Inarticulate, Schol. Il. K. 502. “Ἀναρθρος, Mutus, Ælian. H. A. 81.” Wakef. Mss.]

Ἀδιαρθρος, ό, ή, Inarticulatus, Non articulis nodisque distinctus, ut pedes elephantorum. Οὗτος γὰρ τὰ περὶ τοὺς δακτύλους ἀδιαρθρότερα ἔχει τῶν ποδῶν, i. e. Leviter discretos, ut Gaza reddidit. Bud. ἀδιαρθρος δάκτυλος, Indivisus digitus, idem Gaza. [“Ἀδιαρθρότερος, Theophr. 160.” Suicer. Mss. Aristot. H. A. 2, 1. Schneidero susp.]

[* “Εἰσαρθρέω, Murator. Inscr. 2075.” Kall. Mss. “Wessel. Herod. 281.” Schæf. Mss.]

Ἐναρθρος, ό, ή, Articulus. Athen. 8. Τῶν ζώων τὰ μὲν ἔναρθρα, ὡς ἄνθρωπος, ὄνος, βοῦς. τὰ δὲ, ἀναρθρά ἐστιν, οἷον ὕφεις, ὄστρεα, πνεύμονες. Metaph. etiam φωνῇ ἔναρθρος dicitur: unde Hes. exp. εὐάρμοστον, ἢ ὑπὸ γράμμασι δηλούμενη φωνή. HINC Ἐνάρθρος, Articulate s. Articulatim, quibus Cic. utitur, ἡκριβωμένως. [Gl. “Ἐναρθρος. Articulus. Ἐναρθρος. Articulatim. “Ἐναρθρος, Fischer. ad Weller. G. 1, 32.” Schæf. Mss. “De sermone, Ælian. H. A. 225.” Wakef. Mss.]

Ἐξαρθρος, ό, ή, Ex articulis suis emotus, Luxatus, ἐξωστεισμένος, ἐκμελής, Suid. || Hippocrati ἐν τῷ π. Ἀρθρων signif. etiam Eum cui extant juncturæ ἐν

τῷ κατὰ φύσιν ἔχειν, i. e. Absque vitio, Cam. Cui articuli naturaliter extant et prominent, Gorr. e Gal. ["Gal. Sect. Opt. c. 20. s. 9. 10." Gataker. Mss. Hippocr. 475, 25. 508, 42. 511, 38.]

Ἐξarthρώ, ἦσω, Articulis, s. Artubus, emotus sum, Excido. Gal. Πάντα τὰ ἐξarthρηκότα τὴν ἐπ' οἰκείαν χώραν ἐπάνοδον ἐνδείκνυται: ἐξarthρηκὸς κῶλον, Luxatum membrum, Cam. Ἐξarthρεῖν et ὀλισθαίνειν ita a quibusdam distingui tradit Gorr. ut ἐξarthρεῖν usurpetur ad ea ossa signif., quæ toto loco mota sunt; ὀλισθαίνειν vero ad ea, quæ paululum, non autem e toto naturali sede excesserunt: hanc tamen differentiam ab Hippocr. ἐν τῷ π. "Ἀρθρων non observari. [Hippocr. 474, 30. 480, 1, 3. 14. 36. 490, 21. 34. 37. 38. 40. 41. 491, 48. 492, 39. 495, 5. 30. 496, 23. 26. 29. 501, 49. 508, 4. 509, 25. 47. "Ad Diod. S. 1, 157." Schæf. Mss.]

Ἐξarthρημα, τὸ, Luxatio, ἔκπτωσις ἄρθρων, ἐστραμμένον, στρέμμα, Bud. Positio articuli depravata et præter naturam, ut definit Gorr., addens esse qui per ἐξarthρημα non Omnem luxationem intelligant, sed Eam tantum, in qua totus articulus a sua sede omnino recessit; parvam enim luxationem παράρθρημα vocari. Sic etiam Ἄγιν. ἐξarthρημα intelligi dicit περὶ ἄρθρου τελείως ἐξεστηκότος, παράρθρημα vero περὶ παρακινηθέντος μόνον, ἐνηνεγμένου δέ. [Hippocr. 476, 40. 493, 31. 494, 1. 506, 43. 508, 48. Glossæ: Ἐξarthρημα. Exarticulatio.]

Ἐξarthρησις, ἦ, i. q. ἀρθρήσαν κῶλον, Luxatum membrum. Bud. [Hippocr. 491, 2. 535, 6.]

Παραρθρέω, ἦσω, Ex articulis parum dimoveor aut dimotus sum et detortus, Paululum luxatus sum. Gal. de Usu Part. 12. de spina dicit, firmiorem quidem illam futuram fuisse, si fabricata hanc esset natura de uno continuo osse, οὔτε ἐξarthρησαί ποτε, οὔτε παραρθρῆσαι δυνασομένης αὐτῆς. [Hippocr. 479, 6.]

Παράρθρημα, τὸ, Parva luxatio, per quam scilicet articulus paululum a suo loco naturali excessit: in quo differt ἀπὸ τοῦ ἐξarthρήματος, quod magna perfectaque luxatio est. Dicitur et alio nomine * διακίνημα. Gorr. Gal. de Comp. Med. 2. Ποιεῖ καὶ πρὸς παραρθρήματα καὶ λυγίσματα: quæ tantum * παρακινήσεις sunt. ["Pallad. in Hippocr. 917." Wakef. Mss.]

Παράρθρησις, ἦ, Idem. [Plut. Luculli comp.]

* "Προarthρεύω, Theod. Prodr., Not. Mss. T. 8. p. 93." Boissonad. Mss.: nobis susp.]

Σύνarthρος, ὁ, ἦ, Articulo copulatus. Apud Hes. vox est Gramm. μετὰ ἄρθρου προηγούμενον τῶν ὀνομάτων. ["Heyn. Hom. 6, 553. 7, 626. Ammon. 49. 129." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 264. Τορὸν γὰρ ἦξει σύνarthρον αὐταῖς.]

* Ἀσύνarthρος, ὁ, ἦ, Vox Gramm. Qui articulo non copulatur substantivo. Etym. M. 67, 17. 20. "Ammon. 49. Callim. 1, 547." Schæf. Mss.]

* Ἀσυνάρθρως, Sine articulo. "Hermes Pæmand. p. 2. Ed. 1554." Boissonad. Mss. Inarticulate, Merc. Trism. "Heyn. Hom. 4, 194." Schæf. Mss.]

Ἀρθρικός, (ἦ, ὄν,) Articularis, Articulis quadrans et conveniens, Gorr. ex Hippocr. Ex articulis laborans, Podagricus vel Chiragricus. Arthricus, Cic. ad Pæt. Latine dici potest Articularius. Plaut. in Mercat. Nec podagricus est nec articularius, Bud. Notandum tamen, ap. Cic. Ep. 9, 23. Arthriticum quædam exemplaria habere, non Arthricum, ut legit Bud. [Gl. Articularis.]

Ἀρθρίτις, ἦ, Artuum s. Articulorum dolor, ut Cic. vocat: Articulorum morbus, ut Scrib.: Vel, ut Plin., Morbus articularis s. articularius. Est, ut Gorr. docet, Articuli tumor dolorificus, quem fluxio in eum decumbeus excitavit. Aret. Ξυνὸς μὲν ἀπάντων τῶν ἄρθρων πόνος ἡ ἀρθρίτις· ἀλλὰ ποδῶν μὲν, ποδάγρην καλούμεν· ἰσchiάδα δέ, ἰσχιῶν· χειράγρην δέ, χειρῶν. Herodian. 3, (14, 4.) Ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος νόσου κάμνων. [Gl. Ἀρθρίτις. Articuli dolor. * "Ἀρθρίτης, (ὄν, ὁ,) Marinus Proclo 31," Kall. Mss. "Ἀρθρίτις, ad Charit. 694. Cattier. 50." Schæf. Mss.]

Ἀρθριτικός, (ἦ, ὄν,) Articulorum morbo laborans, Articularius, ut Plaut. vocat: Cic. vocab. Gr. retinet. Aret. Μάλιστα μὲν οὐν ἅπασι ἀρθριτικοῖσι ξυνὰ ἄκεα.

A Diosc. 1, 102. Ἀρήγει τι καὶ ποδαγρικοῖς καὶ ἀρθριτικοῖς. [Gl. Ἀρθριτικός. Articularius. * Ἀρθριτικῶς. Articulate.]

Ἀρθρώδης, ὁ, ἦ, Articulosus, Plin. et Quintil. Xen. K. (4, 1.) Τὰς κεφαλὰς ἐλαφρὰς, σιμὰς, ἀρθρώδεις, ἰνώδη τὰ κάτωθεν τῶν μετώπων. Aristot. Καὶ ὅλον τὸ σῶμα ἀρθρώδες καὶ νευρώδες. Alibi διarthρωμένον dixit, Xen. opponit τῷ ἀναρθρος. Bud. ["Arrian. T. 195." Wakef. Mss.]

Ἀρθρωδία, ἦ, est διάρθρωσις, in qua ossis cavitas articulum excipiens superficialia est, caputque, quod in eam inseritur, humile atque depressum. Ita Gorr., ap. quem, si desideras, plura reperies.

Ἄ Ἀρθρώ, ὥσω, Articulo, ut Lucr. Mobilis articulatur verborum dædala lingua, Fingo, Formo; ut ἀρθροῦν τὴν φωνήν. || Est etiam Articulatim distincteque formo et explico, Explano, τρανῶ, Hes. ut ἀκριβῶς διελεῖν καὶ ἀρθρῶσαι τὰ τοῖς οὖσι συμβεβηκῆτα. [Gl. Ἀρθροῦσθαι. Membrare. Theognis 760. Ἀπόλλων Ἀρθρώσαι γλώσσαν καὶ νόον ἡμέτερον, ubi Ms. ὀρθῶσαι. Nic. Damasc. 458=248. Cor. "Wakef. S. C. 4, 9." Schæf. Mss.]

* Ἀπαρθρώ, Gl. Articulo, Deartuo. Hippocr. 797. Εἶτ' Ἀπάρθρωσις, ἦ, Articulatio, Foës. Æcon. Hippocr.]

Διarthρώ, ὥσω, Articulis suis distinguo. Apud Medicos, ut Cam. annotat, est Jungo; ut διarthρωμένοι δάκτυλοι. Sic lacertus ad cubitum διarthροῦται, Annectitur s. Articulatur. Sic costas singulas singulis vertebrais διarthροῦσθαι scribit Gal. quod προσarthροῦσθαι dixit Hipp. Cam. Est etiam Effingere et conformare, Cam. ἐκμάττειν, ἀπομάττειν, Exprimere, Bud. διατυποῦν, Suid. ut Plato Symp. (303, 304.) Καὶ τὰς μὲν ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξέλεαι, καὶ τὰ στήθη διήρθρον, ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον ὅλον οἱ σκυτοτόμοι, περὶ τὸν καλόποδα, λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. Sic lingua vocem in palato resonantem διarthροῖ, Fingit. Cam. || Est præterea Membratim et artuatim absolvere, componere, Exacte fingere. Item Explicare. Ita Bud. citans Ethic. 1, 7. Δόξειε δ' ἂν παντὸς εἶναι προαγαγεῖν καὶ διarthρῶσαι καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, Ultimam manum imponere. Ponitur et pro Explanare, Metaphys. 1, 9. et de Gen. Anim. 1. Συγκεχυμένον καὶ μὴ διarthρωμένον. Bud. Sic διarthροῦν τὰ λεγόμενα, quod * διαδηλοῦν Hes. exp. διarthροῦν τὴν λέξιν, Articulatim vocabula reddere, ut e Gaza interpr. VV. LL. Hesychio præter ἀκριβοῦν, est etiam ὁμολογεῖν. [Plut. Demosth. 11. Ἄλιαν. H. A. ap. Schneider. Lex. Ἡ ἄρκτος τίκει σάρκα ἀσημον, εἶτα τῇ γλώττῃ διarthροῖ αὐτὴν καὶ οἶονεὶ διαπλάττει. Glossæ: Διarthρώ. Artuo. * "Διarthρωτέον, Simpl. in Epict. p. 4." Kall. Mss. "Διarthρώ, Thom. M. 447. Wakef. S. C. 5, 14. Plato Phædr. 273. et Heindorf." Schæf. Mss. "Membratim compono, Ἄλιαν. H. A. 91. Clarum facio, Galei Myth. 454. Explico, Jambl. 86. Porphy. 51." Wakef. Mss.]

Διarthρωσις, ἦ, Articulatio, ut Plin. vocat, Membratura, Artuum commissura, ut διάρθρωσις κεφαλῆς, Camer., ubi cervix committitur cum capite. Διarthρωσιν Gorr. scribit a Gal. sæpe accipi generatim pro Omni ossium compositione ad motum voluntarium comparata: nonnunquam speciatim sumi, esseque alteram τοῦ ἄρθρου, Articulationis, differentiam: alio vero nomine προσάρθρωσιν ab Hippocr. vocari, esseque Ossium connexionem omnino laxiorem: sic ut evidens facilis magnusque motus sit, cujusmodi in cruribus, brachiis, manibus et pedibus habeatur. Ejusque tres differentias a Gal. statui, ἐνάρθρωσιν, ἀρθρωδίαν, γίγγλυμον. Accipitur pro Artuum agilitate ap. Plut. (1, 202.) Αἱ γὰρ συχναὶ καὶ διάκενοι μᾶλλον ἔξεις ὑπακούουσι πρὸς τὴν διάρθρωσιν. Est etiam Explauatio, Bud. ["Orig. c. Cels. 4, 20." Routh. Mss. "Fischer. ad Weller. G. G. 1, 32." Schæf. Mss. "Expositio distincta, Longin. Fr. 5." Wakef. Mss.]

Διarthρωτικός, (ἦ, ὄν,) Articulandi et membra committendi vim habens.

Ἀδιάρθρωτος, ὁ, ἦ, Articulis membrisque suis non distinctus: ἀδιάρθρωτον ἐμβρυον, Foetus informis, Ca-

mer. Σώμα ἀκαλλές καὶ ἀδιάρθρωτον, Lucian. Ἀδιάρθρωτος γλῶττα τῶν ἰχθύων, Inexplanata, Theod. Item ἄσημος, ἀνάρμοστος, Hes. ἀπράντως, Suid. ["Pour la seconde signification, (Undeutlich,) on a une meilleure autorité dans Lucien (Philopatr. 16.) Ἀδιάρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν καὶ ἀμφίλοξα, où il faut lire ἀδιάρθωτα. Voy. Hippocr. Traité des Airs, des Eaux, et des Lieux, T. 2. p. 391. de ma Traduction." Corai. Mss. * Ἀδιάρθωτος, Confuse, Obscure, Schol. Lycophr. 740. Κακῶς, καὶ συγκεχυμένως, καὶ ἀδιάρθωτος. "Ἀδιάρθρωτος, Ælian. H. A. 889. Non distincte expositus, Schol. Arat. 55." Wakef. Mss.]

[* Εὐδιάρθρωτος, ὁ, ἡ, Bene articulatus, Bene copulatus. Eust. 106, 12=79, 52.]

[* Ἀναδιάρθω, Theophr. C. P. 2, 20. ubi Gaza * ἀποδιάρθούμενα habet.]

[* Προδιάρθω, Ante definio, explico, constituo. Sext. Emp. p. 694. "Euseb. P. E. 33." Wakef. Mss.]

[* Συνδιάρθω, Una digero, compono. "Aristot. Met. 1, 7." Routh. Mss.: T. 2. p. 850.]

[* Παρεσαρθρώ, Diog. L. 10, 66. ubi al. * παρεσαρθρώ. Vide Ross.]

Ἐσαρθρώ, ὥσω, Artus suis locis emoveo. Hes. de organis * στρεβλωτικοῖς, εἰς ἃ ἔσαρθροῦσιν οἱ δῆμοι τὰ τῶν καταδίκων μέλη. Aristot. Physiogn. Ἐξηρθρωμένας ἐπωμίδας, Scapulas extantes, Camer. [Hippocr. 38, 10. Schleusner. Lex. in V. T. "Ad Charit. 294." Schæf. Mss.]

Ἐξάρθρωμα, τὸ, s. Ἐξάρθρωσις, ἡ, dicitur ab Hippocr. cum os citra fracturam suo loco movetur: quod malum alio etiam nomine ἔκπτωμα atque ἔκπτωσις appellatur. Gorr. [Gal.]

"Καταρθρώ, Articulo," [Schneidero susp.]

[* "Παραρθρώ, i. q. παραρθρέω, Æsch. Dial. 3, 9. ubi Mss. — θρήσαν." Schneider. Lex.]

Προσαρθρώ, ὥσω, Per articulos annecto. Costas singulas singulis vertebrais προσαρθροῦσθαι scribit Hippocr. pro quo διαρθροῦσθαι dixit Gal. ut refert Camer. [Hippocr. 485, 35.]

Προσάρθρωσις, ἡ, Hippocrati i. q. διάρθρωσις, Ossium motorum commissura naturalis. Gorr. Vide Διάρθρωσις.

Συναρθρώ, ὥσω, q. d. Coarticulo, Compingo, Cam. ex Ethic. 1. [Hippocr. 505, 25. "Theod. 4, 37." Wakef. Mss.]

Συνάρθρωσις, ἡ, Compages ossium, Camer. συνάρθρωσις τῶν μελῶν, Membrorum compactio, ut Cic. vocat.

Συνάρθρωσις, inquit Gorr., est Compositio κατ' ἄρθρον ossium, quæ nec valide nec manifesto, sed obscure et difficulter moventur. Cujus species tres sunt, ῥαφή, γόμφωσις, ἁρμονία. Idem paulo ante scribit σύμφυσις et συνάρθρωσιν ap. Hippocr. idem esse. [Hippocr. 505, 40.]

ἈΡΤΑΩ, ἡσω, Appendo, Suspendo. Et Ἀρτάομαι, Appendor, Suspendor: unde ἡρτῆσθαι, Suspensum esse; ut ap. Synes. Ep. 4. Τοῖς οὖν ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ φασι μίτον τὸ ἔῃν ἡρτῆσθαι, Illis e tenui filo vitam esse suspensam ajunt. Greg. "Ἐν ἡρτῆται τοῦ ἐνὸς, Unum ex altero pendet. || Ἀρτῶμαι metaph. est etiam Pendeo animi, et spem meam in aliquo collocatam habeo, ut inquit Bud. afferens ex Herodiano 4, (14, 14.) Ἡρτῆται νῦν πᾶσα ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας ἀνδρείας τε καὶ πίστεως. At Polit. interpr., Nunc totum Rom. imperium in virtutem vestram recumbit et fidem. || Ἀρτῶμαι ἔκ τινος, addit Bud., Adjunctus sum alicui, Socius vel comes sum alicui, et assecla. Xen. E. 6, (1, 4.) Καὶ τῶν ἐξ ὑμῶν ἡρτημένον πόλεμον. In VV. LL. ἡρτῆνται τὰς ἀρχὰς exp. Originem ducunt. Et e Philostr. Ἡρτητο ἐκ Φοινίκων στρατὸς, E Phœnicibus exercitus constabat. [Gl. Ἡρτῆται. Dependo, Pendo. Ἡρτῆται. Pendit. Ἡρτῆσθαι. Pendere. Ἡρτημένον. Suspensum. Apud Conon. 35. Φορμίδα κάλῳ ἡρτησάμενος. "Gesner. ad Orph. 426. ad Herod. 490. ad Charit. 496. Xen. Hell. 438. Thiem." Schæf. Mss. "Cum gen., Ælian. H. A. 417." Wakef. Mss.]

[* Ἀρτημένως, vide Ὁμαρτῆ.]

Ἀρτημα, τὸ, Quod suspensum est, vel appensum, Item Appendix. Sed ἄρτημα peculiari signif. Lorum

e quo marsupium dependet. Vide et Hes. [Herod. 2, 69. Plut. Cat. Minore 38. Strabo 1. p. 23.]

[* Ἀρτησμός, ὁ, Bekk. Anecd. Gr. 447. * ἀνακρεμασμός.]

"Ἀρτητὰ, Hesychio non solum κρεμαστὰ, Pensilia s. Suspensa, sed etiam θαυμαστὰ, Admiranda s. "Mirabilia."

[* Ἰσάρτητος, ὁ, ἡ, Philo 3, 488. Ἀλλὰ ἰσάρτητα καὶ ἰσοστάσια βαίνων, ubi v. not.]

Ἀρτάνη, ἡ, Laqueus. Item, Suspendium. Soph. Ant. (54.) Πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον. || J. Poll. 10. Ἀρτάνη est σπαρτίον, ὃ λαμβάνει ὅστις ἀνέλκει τὸν ζυγόν. "Hesychio non solum ἡ διὰ καλῶδιων ἀγχόνη, et * αἰχμαλώτισις ἐπὶ δεσμοῦ, sed "ἀρτάνας idem affert etiam pro βασιλείας et στάσεις." [Æsch. Suppl. 167. "Brunck. Soph. 3, 502." Wakef. Mss.]

"Ἀτάρνη, Hesychio βρόχος, Laqueus. Καθ' ὑπερβιβασμὸν igitur pro ἀρτάνη dictum est; eo enim significatur Restis apta suspendio. AT Ἀταρνον, τὸ, Ferrum in modiolō rotæ, quod axem terit, τὸ ἐντὸς τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ τρίβει τὸν ἄξονα: alio nomine dictum γάρνον aut δέστρον, teste J. Poll. 1. "Γαρνόν, Hesychio τὸ ἔσω τῆς πλήμνης σιδήριον, ὃ τὸν ἄξονα τρίβει. J. Poll. proparoxytonus habet "γάρνον, qui et ἄταρνον nominari ait et δέστρον."

[* "Ἀταρνεύς, * Ἀταρνεΐτης, Valck. Diatr. 152.; ad Herod. 77. Ἀταρνεύς, ad Diod. S. 2, 122." Schæf. Mss.]

Ἀναρτάω, Suspendo: ἀναρτῶ ἐμαυτὸν βρόχῳ, Suspendo me laqueo: ἀναρτῆσαι, ἀνακρεμᾶσαι, Hes. Suid. || At ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἰς τινα metaph. dicitur pro Spem suam et præsidium in aliquo locare, et cum eo vitæ subsidia sociare. Demosth. (1480.) Εἰς τὸν δῆμον ἀναρτῆσασιν ἑαυτοὺς, Qui populo se adjungunt et populates esse volunt, Bud. Ego autem suspicor, ἀναρτᾶν ἑαυτὸν εἰς τινα perinde esse ac si diceretur ἀναρτᾶν τὰς ἑαυτοῦ ἐλπίδας εἰς τινα, Suspendere suas spes ex aliquo, h. e. Suspensas ex aliquo vel pendentes ex aliquo suas spes habere. Dicitur etiam ἀναρτᾶν τινὰ ταῖς ἐλπίσι. Procop. ap. Suid. Ὁ δὲ ἐπανήκεν ἐπιστολὴν ἔχων ταῖς ὁμοίαις ἐλπίσιν αὐτοὺς ἀναρτῶσαν, i. e. Suspendente simili spe; ut dicitur aliquem vel alicujus animum suspendere expectatione: pro Suspendum habere, vel teuerē, s. detinere: ut Suet., Ambiguus responsis et callida cunctatione suspendere. Et Plaut., Suspendere alicujus animum, non addito ablat.

Ἀναρτάομαι, Suspendor; ut ἀνηρτημένος τοῦ ἄρματος ap. Philostr., Suspensus e curru. || In metaph. quoque signif. ut act. Demosth. (346.) Ἀναρτωμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων. Præt. autem ἀνήρτημαι exp. Suspensus sum, vel Pendeo; ut, Eis τὸ θεῖον ἀνηρτῆσθαι ταῖς ἐλπίσι τὸν Νουμᾶν. Sed et versa vice ἐλπίδες dicuntur ἀνηρτῆσθαι, ut Lat. Spes pendere. Chrys. de Sacerd. Ἀνηρτῆσθαι τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας εἰς ἕτερον μηδὲν, Salutis spes non aliunde pendere. Invenitur ei, Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι, ap. Lucian. (1, 110.) pro eo quod Lat. dicitur, reddendo verbum verbo, E nutu meo pendentes. Interdum et alii dativi quam ἐλπίσι huic verbo adjunguntur; ut ἀνηρτημένους ταῖς ἐπιθυμίαις, Suspensus e cupiditatibus, vel potius Pendens e cupiditatibus. Plut. autem (5, 655.) Πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένων ταῖς ὕψεσι, i. e. interpr. Bud., Cum omnes eum oculis designarent, ex eo suspensi, Cum omnes in eum versi essent, nutum ejus expectantes, et e vultu ejus pendentes. Quod autem Plato dixit, Ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, vertit Cic., Nam cui viro e seipso apta sunt omnia, quæ ad beate vivendum ferunt. Quo in loco præp. εἰς habet h. v. sicut et in Il. cc. At in Plut. l. c. jungitur τῷ πρὸς.

Ἀνηρτημένοι ταῖς ψυχαῖς, Suid. exp. ἐπηρτημένοι, citans h. l. Οἱ δὲ ταῖς ψυχαῖς ἀνηρτημένοι, κατεφρόνησαν μὲν τῶν κοινῶν τῆς ἰκεσίας νόμων, παρ' οὐδὲν δὲ ἡγήσαντο τὴν τῶν συγγενικῶν ἀφιδρυμάτων θεῶν εὐσέβειαν.

Ἀνήρτημαι cum infin. familiare Herodoto pro Suspendus sum deliberatione aliquid agendi: ut (7, 8.) ἀνάρτημαι στρατεύεσθαι, et (6, 88.) ἀναρτημένους ἔρδειν

κακῶς. Item, Ἀναρτημένου σοῦ χρηστὰ ἔργα καὶ ἔπεα A ποιέειν. In VV. LL. tamen, ἀνήρηται in hujusmodi ll. redditur Animatus sum.

Ἀναρτῶμαι, signif. act. idipsum declarat quod ἀναρτῶ. Habet vero et aliam signif. de qua sic Bud. Ἀναρτῶμαι pass. tantum, Concilio mihi et Ascisco, Amicitiaque devincio. Xen. K. Π. (1, 1, 5.) Ἀνηρτήσατο δὲ τοσαῦτα φῦλα, ὅσα καὶ διελθεῖν ἔργον ἐστίν. (Ibid. 1, 4, 1.) Ταχὺ δὲ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἀνήρτητο, Amicos et bene cupientes reddidit suo congressu, ita ut divelli ab ejus amicitia non possent. Hactenus Bud. Non dubito autem quin ἀνήρτητο sit eod. modo accipiendum in h. l. Philostr. Ἀνήρτητο τοὺς Τρῶας τῷ λόγῳ. Alii tamen vertunt, Oratione Trojanos suspendebat. Ceterum notandum est Bud. addere in præcedentis loci interpr. verba hæc, Ita ut develli ab ejus amicitia non possent, ad exp. metaph. Fortasse autem eam sine periphrasi possimus exp. si ἀναρτῶμαι reddamus Mihi obstringo. Nam qui alicui est obstrictus, ex eo veluti suspensus est; adeo ut sit mihi Obstringo vel Devincio, quasi E me suspendo. B

[Ἀναρτῶ, Gl. Suspendo. Ἀναρτῶμαι Devincio. Ἀναρτήσασθαι Reparare. "Orig. in Jo." Routh. Mss. "Ἀναρτῶ, Pierson. Veris. 37. Alciphro 88. Lennep. ad Phal. 169. Thom. M. 49. Wessel. Herod. 45. 479. Jacobs. Anth. 8, 416. Diod. S. 2, 593. 628. Boissonad. Philostr. 576. Ἀναρτῶμαι, ad Herod. 510. ad Charit. 342. Concilio mihi, Xen. K. Π. 9. 49. Zeun. 179. 193. Ἀν. ἐλπῖσι, Bergler. Alciphro. 252." Schæf. Mss. "Differo, Synes. 8. A me suspendo, Philostr. 723. Cum dat., Eur. Plisth. Fr. 1." Wakef. Mss.]

Ἀνάρτησις, ἡ, Suspendio, * ἀνακρέμασις, καὶ ἡ ἐπὶ ξύλου καθήλωσις, Suid. || Metaph. Obstrictio, Devinctio, quæ videlicet fit bene merendo de aliquo.

[* Προσαναρτῶ, Suspendo vel Appendo. Lucian. 7, 260.]

[* Ὑπεραναρτῶ, Theod. Prodr., Not. Mss. P. 2. p. 142." Boissonad. Mss.]

Ἀπαρτῶ, Suspendo, Appendo; ut ἀπαρτῶ τὰς ἐλπίδας ἐκ τούτου, Suspendo spes ex hoc, i. e., In hoc C spem meam colloco. Ex eo autem pendere spes nostra dicitur, in quo illam collocamus. Lucian. Timone, Ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου. Eur. autem (Andr. 413.) ἀπαρτήσαι δέρην, Collum appendere. Sic Ἀπαρτῶμαι, Suspendor; ut Diosc. Βοτάνιον ἐκ μόσχων ἀπηρτημένον, Herbula pediculis annexa: q. d. E pediculis suspensa. Tale est ἀπηρτημένος ἐκ σχοινίων. || Ἀπαρτῶ, q. d. Seorsum suspendo, pro Dirimo, Distraho, Dissocio. Lucian. de Hist. Scrib. Οὔτε ἄγαν ἀφιστῶντα καὶ ἀπαρτῶντα. Ἀπαρτῶμαι, Dirimor, Separor, Disto, ut Philo de Mundo, Ἀπαρτῶμενα τῆς συνζυγίας, Dirimi e sua conjugatione. Ἀπήρτηνται ἀλλήλων πλείστον, Aristot. Magno inter se distant intervallo. Gaza autem, ἀπηρτημένα τῶν ῥιζῶν φύεται, vertit Procul radicibus erumpunt. Ἀπαρτῶμαι ap. Xen. Aberro, Longius digredior. Vide Bud. 733. ["Clem. Alex. 944." Routh. Mss. Thuc. 6, 21. Ἀπαρτήσαντες ἐς ἀλλοτρίαν.] "Ἀπηρτημένον, Suspendum, Pendens: item "Longe situm et remotum, Hesychio μακρὰν ὄν. Ἀπ- D ηρισμένον autem Absolutum, Perfectum: τέλειον "eidem." "Ἀπαρτέω, Ion. pro ἀπαρτῶ, ut ἀντέω "pro ἀντάω." ["Ἀπαρτῶ, Paus. 1, 323. Lennep. ad Phal. 168. Wakef. S. C. 1, 98. Wyttenb. ad Plut. 1, 419. Plut. Mor. 1, 936. Wessel. ad Dion. Cass. 1501. Thom. M. 327. Dirimo, ad Charit. 320. Lucian. 2, 58. 3, 499. Ἀπαρτῶμαι, ad Diod. S. 1, 237. 2, 186. 430. Toup. Opusc. 2, 8. Stanl. Eum. 188. Ἀπηρτημένος, Boissonad. Philostr. 280." Schæf. Mss. "Semoveo, Dionys. H. 2, 1022. Philo J. 2, 223. 330. Heliod. Æth. 227. Med. Plut. 2, 113. Disto, Diod. S. 3, 67, 3. Separor, Diod. S. 202." Wakef. Mss.]

[* Ἀπαρτημένως, M. Anton. 4, 45. Οὐ γὰρ οἶον καταριθμησὶς τίς ἐστιν ἀπηρτημένως, καὶ μόνον τὸ καταναγκασμένον ἔχουσα, ubi vertitur, Neque enim rerum enumeratio simplex est a se invicem discretarum, quæ necessitate tamen quadam contineantur. "Wyttenb. ad Plut. 1, 419." Schæf. Mss.]

"Ἀπάρτησις, ἡ, Appensio, s. Suspendio." ["Clem.

Alex. 248." Wakef. Mss.]

[* Ἀπαρτῆς, ὁ, ἡ, Suspendus. Hippocr. de Artic. 803. ubi v. Foës. A Schneidero non agnoscitur.]

[* Συναπαρτῶ, E. H. Barker. ad Etym. M. 836.]

Διαρτῶ, Diduco, Dirimo, Intervallo quodam intercipio. Plut. (2, 215.) Καὶ διαρτῶντος ὁδὸν ἡμερῶν ὁκτὶ τὴν δύναμιν ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν. Et ap. Philon. de Mundo, διαρτηθὲν, Diductum et non cohærens. Bud. 739. ["Orig. Comm. in Matth. 17, 17." Routh. Mss. "I. q. διαρτίζω, Æschyl. ap. Etym. M. Τοσαῦτα, κήρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον. Hesych. Διάρτασον διάστειλον. Διαρτῶμενον καταρτιζόμενον." Schueider. Lex. "Segaar. in Daniel. 20. Toup. Opusc. 2, 189. ad Lucian. 1, 335. Wakef. Alc. 505. Dionys. H. 1, 116. Diduco, L. Bos. Proleg. ad V. T. * * * 4. ad Dionys. H. 1, 99. 225." Schæf. Mss. "Separo, Philo J. 2, 68. Decipio, Dionys. H. 1, 99." Wakef. Mss.]

[* Διάρτησις, ἡ, E. H. Barker. ad Etym. M. 327. "Sext. Emp. P. 2, 146. 152." Kall. Mss. "Separatio, Philo J. 1, 338." Wakef. Mss.]

Ἐξαρτῶ, Suspendo, Alligo, Annecto. Herodian. (7, 9, 20.) Ἐξαρτήσας ἡς ἐπέφερετο ζώνης, τὸν τράχηλον ἐν βρόχῳ. Et ἐξαρτῶν χρυσίον, Suspendere de collo aurum. Synes. Ep. 109. metaph. Τοσοῦτον ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν οἱ πρὸς δόξαν τὴν ἐξω ζῆν ἀναγκάζοντες, q. d. E tot iudicibus nos suspendunt, Vel Tot iudicibus nos alligant, pro Pendere nos e tot iudicibus volunt. Bud. docte, Pendere nos e tot hominum iudicio faciunt. E Plut. autem Themistocle affertur, "A δὲ τούτων ἐξαρτῶσιν ἐνιοι, pro Quæ ex his nonnulli contexunt. || Ἐξαρτῶ, eod. metaph. genere quo ap. Lat. Devincio, pro Amicitiam alicujus concilio, quasi eum e me suspendendo, i. e. e meo nutu. Synes. Ep. 98. Ἐξηρτήσω σαυτοῦ καὶ ἐποίησας εἶναι σοῦς. Idem ἐξήρτητο, ead. signif. dixit, et quidem itidem act. Ep. 20. Alibi autem pass. Δεῖ δὴ καὶ ἀλλήλων ἡμᾶς ἐξηρτῆσθαι.

Ἐξαρτῶμαι, itidem Dependeo. Aristid. in Panath. "Ο δὲ τούτου ἐξήρτηται, Ex hoc dependet, Hujus est appendix. Apud Eund. Ἐνὸς ἀνδρὸς δόξης ἐξαρτῶμενοι, Eviri unius gloria pendentes. Tale est, ἐξήρτηνται τοῦ ἀποβησομένου, Pendet ab eventu. In VV. LL. affertur e Xen. K. Π. 5, (4, 10.) Ἐξαρτήσεται τῆς ἰσχύος, pro Pendebit e viribus et sustentabitur. Rursus e Plut. Galba, Ἐνὸς ἐξερτημένα στρατεύματα, Ab uno sustentati exercitus. Ἐξαρτῶμαι exp. Pendeo, in alia etiam signif. sc. pro Magnopere deditus sum; ut Athen. 12. Οὕτω δὲ ἐξήρτηντο τῶν ἡδοναθειῶν οἱ τότε. || Ἐξήρτημαι, Conjunctus sum, Adhæreo. Plut. (5, 184.) Τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηται, Ingens planities his collibus conjuncta est, vel adhæret. Vel, His collibus continuo subjacet, ut Bud. interpr. Item Ἐξήρτημαι, Conjunctus et connexus sum, Conjunctam habeo rationem, Idem e Plat. || Ἐξήρτημαι τούτου, Sum comes, Sum assectator. Cingo et δορυφορῶ. Plut. Ἐξηρτημένον ὀρῶντες αὐτοῦ τὸ πλῆθος, Videntes plebem eum cingentem et consectantem. || Ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς νότον, ap. Strab. pro Assurgit, Attollitur. Bud. 739. Idem vero et Ἐξαρτῶ interpr. Elevo, Tollo sursum, μετεωρίζω: sed exemplum non addit. ["Ἐξαρτῶ, Orig. in Matth." Routh. Mss. Glossæ: Ἐξαρτῶ Obstringo. Ἐξήρτησεν Instruxit. Ἐξήρτημαι Pendeo. Χρυσία, λίθους, Synes. Ep. 3. τόξοισι, Æsch. Pr. 711. E. H. Barker. Class. Recr. 184—6. 481—2. "Ἐξαρτῶ, Villos. ad Long. 70. 81. 265. Bergler. Alciphro. 9. Toup. Opusc. 2, 70. Jacobs. Exerc. 2, 108. ad Herod. 316. 571. ad Diod. S. 1, 202. ad Charit. 342. Thom. M. 327. Markl. Suppl. 734. ad Charit. 549. Musgr. Troad. 129. Wakef. Alc. 187. Stanl. Eum. 738. Schwebel. Mos. 99. ad Diod. S. 1, 576. 2, 408. Brunck. Aristoph. 2, 3. Diod. S. 2, 507. sed vide ad 564. it. Add. ad 507. Boissonad. Philostr. 355. Ἐξαρτῶσθαι ἐλπιδῶν, Bergler. Alciphro. 252." Schæf. Mss. "Ἐξαρτῶ, Tollo, Strabo 1121. Ἐξαρτῶμαι, Mihi devincio, concilio, Synes. 174." Wakef. Mss.]

"Ἐξαρτηδόν, Hesychio est μετὰ τοῦ ἐκκρέμασθαι."

"Ἐξάρτημα, (τὸ,) pro Appendix affertur ex Her- "mog." [Nicomachi Music. Tatian. 65. "T. H. ad Aristoph. Π. p. 190." Schæf. Mss.]

“Ἐξάρτησις, (ῆ,) Suspensio. Ἐξάρτησιν ἔχει, De-
pendet, ἐξήρηται.” [Aristot. H. A. 1, 777. 793. 807.]

[* Ἐνέξαρτος, ὁ, ῆ, Mathem. Vett. 56.]

[* Προεξάρτω, Suspendo in re aliqua. Diod. S. 112. Rhod. “1, 193.” Schæf. Mss.]

Ἐπαρτώ, Suspendo desuper, unde ἐπαρτᾶσθαι dicitur quod impendet, ἐπικρεμάννυμι. Suid. ex Æliano, cujus ll. ap. eum vide. Æschin. (25.) Καὶ φόβους ἐπήρησα τοῖς ἄκρωμένοις, pro Metum injeci. Et pass. ἐπηρημένος κίνδυνος, ap. Herodian. (2, 3, 16.) Impendens periculum. Vide Bud. 740. [“Ἐπαρτώ, Clem. Alex. Strom. 446.” Routh. Mss. Glossæ: Ἐπαρτώ Impendo. Ἐπηρημένος Impendens. “Ἐπαρτώ, Heyn. Hom. 5, 478. 6, 447. Thom. M. 904. Apoll. R. p. xiv. Platonius.” Schæf. Mss. “Ἐπ, φόβον, Incutio, Porphy. de Abst. 4.” Wakef. Mss.]

Καταρτώ, a quo καταρτίσω affertur in VV. LL. ex Herod. (5, 106.) sed quod videtur esse male scriptum pro καταρτίσω. Sic et καταρτημένον ap. Eund. pro καταρτισμένον legi puto 3, [80. Κῶς ἂν εἴη χρῆμα καταρτημένον μοναρχίῃ; Hippocr. Epid. 1. p. 984. B. Πρὶ κατήρητο καὶ κατενόει πάντα, ubi Gal. καθεστήκει, ἐσωφρόνει: de Rat. Vict. in A. M. 399. Οὐδὲν λέγονσι καταρτημένον. “Valck. ad Herod. 238. 431. 722. ad Diod. S. 1, 596. 2, 234. 399.” Schæf. Mss. Glossæ: Καταρτῶ Intrico.]

“Κατάρτησις, ῆ, affertur pro Aptatio.”

Παραρτώ, Suspendo e cingulo, vel Succingo ut ense. Lucian. (3, 82.) Καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρηται. Ἐτ Παραρτήμα, (τὸ,) Quicquid ita suspensum gestatur, Quicquid ab alio dependet et annexum est ut appendix, Quicquid applicatur et admotum suspenditur. Lucian. Οἷεσθε γὰρ, ἔφην, ἐπασιδαῖς τισὶ τὰ τοιαῦτα παύεσθαι ἢ τοῖς ἐξωθεν παραρτήμασι; [“Valck. ad Theocr. Adon. p. 241.” Schæf. Mss. “Ælian. H. A. 7.” Wakef. Mss.]

“Περιαρτώ, ut περιάπτω, Circum appendo s. al-
“ligo.” [“J. Poll. 1. p. 143.” Scott. App. ad Thes. “Jacobs. Anth. 9, 392.” Schæf. Mss.]

[* “Περιαρτήμα, T. H. ad Aristoph. Π. p. 190.” Schæf. Mss.]

“Προαρτῶ, Hesychio * προαρμόζει, προτείνει.” [A Schneidero non agnoscitur.]

Προσαρτώ, Appendo. A cujus pass. est partic. προσηρημένος: ut προσηρημένον χύτρα ap. Diosc. quod exp. Appensum ollæ. Et προσηρημένα Bud. e Theophr. pro Adhærentia. || Et metaph. Ἰδίᾳ δὲ μόνη ταύτῃ, sc. τῇ ἡδονῇ, προσηρημένους, Deditos huic voluptati et ex ea pendentes. Plut. Pompeio, προσαρτῶμαι μειρακίους, Sociare se juvenibus factiosis et ab eis non discedere, ut inquit Bud. Alii, Et iis adhærescere. Ἐτ Προσάρτησις, (ῆ,) Appensio, Additamentum, VV. LL. [Gl. Προσαρτῶ Appendo. Προσαρτῶμαι Appendo. Hippocr. * “Προσάρτημα, (τὸ,) Gal. Dogm. Hippocr. e Plat. 1, 4. c. 10. Clem. Alex. Str. 1, 2. 176. Προσαρτήματα τὰ πάθη.” Gataker. Mss. Προσάρτησις, Hippocr. de Artic. 810=485, 41. “Προσαρτῶ, Xen. Eph. 77. ad Charit. 299.” Schæf. Mss. “Pass., Annector, Manetho 4, 200.” Wakef. Mss.]

Συναρτώ, Appendo, Annecto. Pro qua signif. D. affertur in VV. LL. συναρτήσας γένος, ex Eur. Med. (564.) Et Συναρτῶμαι, Appendor, Annector, Connector; ut συνήρηται τῇ φλεβί, Venæ connectitur, Aristot. de Anim. 1. Item συνηρησθαι, Adhærere. || Συνηρησθαι pro ἀκολουθεῖν, Bud. e Plut. 734. Ἐτ Συναρτήσις, (ῆ,) Connexio rerum et colligatio, cum una ab altera dependet. Bud. ἀκολουθίαν exp. ap. Plut. Vide 734. [Lucian. 2, 74. Plut. Pompeio 51. Συνηρησθαι Βέλγαις καὶ Σουήβοις. “Συναρτῶ, Brunck. Med. 567; Apoll. R. 93. Valck. Hipp. p. 198. ad Lucian. 1, 267. Conf. cum συναντῶ, Porson. Med. p. 47.” Schæf. Mss. “Connecto, Longus, p. 9.” Wakef. Mss.]

“Ἀσυνάρτητος, (ὁ, ῆ,) Non connexus, Non cohærens, s. Qui connecti et cohærescere nequit. Suidæ * “ἄσυνάρμοστος, Non congruens. E Greg. certe “affertur pro Non consentaneus, Non conveniens, “Ineptus.” [Versus asynartæti e Hephæstio 83. 199. Marius Victor. 2552. “Method., de Resur.” Routh. Mss. “Chrys. in Jo. Hom. 47. T. 2. p. 748. Τὸ δὲ

ἐξῆς δοκεῖ μὲν ἄσυνάρτητον εἶναι τι, ἂν μὴ τὸν νοῦν ἐξετάσωμεν.” Seager. Mss. * Ἀσυναρτήτως, Schol. Aristoph. N. 246. * Ἀσυναρτησία, ῆ, Epiphani.]

[* Ὑπαρτώ, Subligo, Suspendo e. Ælian. H. A. 5, 7.]

Ἄρτιος, ὁ, ῆ, Integer, Incolumis, Non læsus. Quod si afferenda sit interpr. quæ hujus vocis originem ostendat, si quidem fides illis habenda est, qui ab ἄρῳ deducunt, hanc aut aliquam hujusmodi afferri posse existimo, ut ἄρτιος sit Compagem suam habens, s. retinens. Quia quæ integra sunt, veluti compacta et coagmentata sunt: contra eorum, quæ non integra sunt, et quibus aliquid deest, partes velut dissolutæ esse videntur. Sed, ut ingenue fatear, nec mihi satis hæc satisfaciunt, nec aptiora tamen excogitare me posse arbitror, ad tuendam hanc etym. ab ἄρῳ, quam tamen sequatur et brevium Schol. auctor, cum ἄρτια exp. ἡρμοσμένα, necnon Hes. exp. προσηρμοσμένα; sed ille habet etiam ὕγιῃ, et quidem priore l.; ap. hunc autem præcedunt exp. दुष्ट, ἀπηρητισμένα et τέλεια.

Idem paulo post, ἄρτιον, ὕγιες, ὀλόκληρον. Et quod ad deriv. illam attinet ab ἄρῳ, ipse quoque Eust. ἀρτύνειν, quo prius est ἀρτύειν, ab ἀρῷ deducit: quod ἀρτύνειν ab ἄρτιος esse, sicut et ἀρτίζω, neminem inficiaturum existimo. Quinetiam Idem p. 839. ἄρτιον et ἀραρότα copulat, scribens, ἀρτύνεσθαι δὲ μάχην λέγει τὸ τοὺς στρατιώτας, ὡς ἔφη, σῆναι, καὶ οὕτως ἄρτιον καὶ ἀραρότα γίνεσθαι τὸν στρατόν· τὸ γὰρ φεύγειν, οὐ μάχην ἀρτύνει, ἀλλὰ φυγὴν ἔχει καὶ δίωξιν. Quæ cum ita sint, ego quoque hoc etym. τοῦ ἄρτιος ab ἄρῳ s. ἀρῷ, sequendum putavi, dum melius ali- quod se offerret. Alioqui certe, si cum bona Gramm. venia potuissem, primitivi locum τῷ ἄρτιος dedissem. Ceterum mihi nunc aliud in mentem venit, quod illud etym. adjuvet; ut nimirum ἄρτια ap. Hom. interpr. Consentanea, et cum φρεσὶν ἄρτια ᾗδει dicit Il. E. (326.) et alibi, unde et comp. ἀρτίφρων, et cum ἄρτια βάζειν Od. Θ. (240.) Quidni vero ἄρτια βάζειν interpr. Consentanea loqui, cum hæc Lat. vox aliquam τοῦ ἄρῳ signif. includat? Illud autem φρεσὶν ἄρτια ᾗδει conferre possumus cum eo, quod Lat. dicunt Mentem bene compositam, et Incompositos animi motus, οὐκ ἀρτίους, οὐκ ἀραρότας. Hæc sunt, quæ de hac signif. nunc afferre possum. Meam vero conjecturam de ratione, propter quam ἄρτιος Integrum signif., paulo ante protuli. Igitur ad exempla venio. Lucian. (1, 531.) Καὶ οὐδὲ ἄρτιον τῷ πόδε· χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ πτώματος. 2 Tim. 3, 17. “Ἴνα ἄρτιος ᾗ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρητισμένος, Ut perfectus sit homo Dei, ad omne opus bonum perfecte instructus. Sunt autem qui hanc τελειότητος signif. a numero sumtam putant, qui ἄρτιος appellatur, i. e. Par, et impari opponitur. || “Ἄρτιοι ποιεῖν ταῦτα ex Herod. affertur pro Huic rei faciendæ sufficientes; sed suspectus est locus. Ἐτ Ἄρτίως Integre, Perfecte, Hes. Item pro ἀρμόδιος, Cohærenter et apte; ut in hac expos., quam e nescio quo Schol. affert Bud., ἀπαρτίζω esse τὸ ἀρτίως συμπληρῶ, τουτέστιν ἀρμόδιως καὶ * ἡρμοσμένως. SED et Ἄπαρτίως ap. Hippocr. legimus, quod exp. ἀπηρητισμένως καὶ ἀκριβῶς. AT Ἄπαρτιον προγράφειν e Plut. pro Auctionem bonorum facere et auctionari, vide ap. Bud. Comm. 736. Et comp. Ἀπαρτιλογία, Ratio quæ quadrat, in qua nihil nec excurrit, nec deest. Bud. ex Herod. p. 736. Consule et Eust. de h. v.

Ἄρτιος ἀριθμὸς, Par numerus, cui opponitur περισὺς, Impar. Plut. de Def. Orac. Τῷ περισσῷ τοῦ ἀρτίου κρατηθέντος. Sed et illi, quorum par est numerus, dicuntur ἄρτιοι: ut Lucian. (1, 783.) Οὕτω μὲν γὰρ, ἦν ἄρτιοι ὧσιν οἱ ἀγωνισταί, οἷον ὀκτῶ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. Sunt autem qui existiment ἄρτιον suam τελειότητος signif. hinc accepisse, quod sc. ἄρτιος ἀριθμὸς, Par numerus, a Geometris τέλειος dicatur, qui τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἰσὸς ἐστίν: et hinc ἄρτιον appellari Quod omnibus suis partibus constat, ita ut nihil neque desit neque supersit. HINC comp. Ἄρτιοπέριστος, ὁ, ῆ, Parimpar; ut ἐκ τῆς ἀρτιοπέριστος φύσεως, VV. LL. ITEM adv. Ἀρτιάκις, Pariter, i. e. Pari numero. Plut. de Def. Orac. Ἡ δὲ πεντάς ἂν μὲν ἀρτιάκις λαμβάνηται, τὸν δέκα ποιεῖ τέλειον· ἐάν δὲ περισσάκις, ἑαυτὸν πάλιν ἀποδίδωσιν, At quinarium si

pariter sumatur, decem perfectum numerum edit: A
sin impariter, se rursum procreat. Et Ἀρτιάζω,
Ludo par impar, Gall. Je joue à pair ou non. Ari-
stoph. Π. (816.) Στατήρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν
Χρυσοῖς. A quo Ἀρτιασμός, (ὁ,) Lusur eorum, qui
ludunt par impar; ut exp. Bud. in Aristot. Rhet. 3,
(5, 1.) Τύχοι γὰρ ἂν τις ἐν τοῖς ἀρτιασμοῖς, ἄρτια ἢ
περισσὰ εἰπών.

[“Ἀρτιος, Porphyry. V. P. 318.” Routh. Mss. “Ἀρ-
τίον προγράφειν, (Auctionem bonorum,) Plut. Cicer.
37.; Apoph. 205(=772.) Ἀπάρτια, τὰ, (i. q. ἐπιπλα,) J. Poll. 10, 18. 19. Ἀρτιάκως (sic,) Jambl. in Nicom.
27.” Kall. Mss. “Ἀρτιος, Heyn. Hom. 5, 61. 6, 538.
8, 298. Toup. Opusc. 1, 452. ad Il. E. 326. ad Charit.
238. Phrynich. Ecl. 117. Fischer. ad Plat. Euthyphr.
44. Heindorf. ad Plat. Gorg. 18. Wakef. Eum. 476. Ja-
cobs. Animadv. 246.; Anth. 8, 129. 417. 9, 473. 12,
358. Paratus ad aliquid faciendum, Herod. 705.
Ἀρτια περισσὰ παίζειν, Schol. Aristoph. Π. p. 392.
T. H. Ἀρτιοπέρισσος, Phrynich. Ecl. 117. Ἀπάρτιον,
Wytt. Select. 433. Ἀπαρτιλογία, Heringa Obs. 25. B
ad Herod. (7, 29.) 524. Ἀρτιάζω, Valck. Adoniz. p.
393. Koppiers. Obs. 5. T. H. ad Aristoph. Π. p. 281.
Jacobs. Anth. 9, 181. 10, 100. 11, 307. Heindorf.
ad Plat. Lys. 13. Brunck. Aristoph. 1, 270.” Schæf.
Mss. Glossæ: Ἀρτιος, ὁ τέλειος ἀριθμός. Perfectus,
Integer, Incolumis. Theophr. H. P. 2, 7. Stobæo
Ecl. Eth. p. 150. ἀρτία χεῖρ, Manus integra. Ἀρτίως,
Gl. Modo, Tantum quod. Soph. Aj. 678. ἐπίσταμαι.
* Ἀπαρτιλογέω, i. q. ἀρτια βάζω, Eust. 305, 5. Ἀπαρ-
τιλογία, ibid. et Dio Cass. 43. p. 226=360. Ἀρτιάζω,
Xen. Hipparch. 5, 10. Ἀρτιοπέρισσος, Philo J. de M.
O. p. 3. Et * Περισάρτιος, ὁ, ἢ, Compositus e pari
et impari numero, J. Poll. 4, 162. “Ἀρτιος, in su-
perl., Philostr. 516.” Wakef. Mss. “Ἀρτιάκως, Plato
Parmenide 145. Bas. 1. Ἀρτία τε ἄρα ἀρτιάκως ἂν εἴη,
καὶ περιττὰ περιττάκως, καὶ ἄρτια περιττάκως, καὶ περιττὰ
ἀρτιάκως. Ἀπάρτιον, Plut. Mor. 1, 815. Wytt.” Seager.
Mss. Glossæ: Ἀπάρτιος. Auctio. * Ἀπαρτία, ἢ, i. q.
ἀπαρτισμός, ap. LXX. i. q. ἀποσκευή, ap. J. Poll.
10, 18. 19. i. q. ἀπάρτιον. Hesych. Ἀπαρτύνειν ἀπο-
κρύνειν, Ταραντύνει.]

[* Ἀρτιότης, ἢ, Integritas. Stob. Ecl. Eth. p. 144.
αἰσθητηρίων. “Schol. Lucian. bis Accus. 21. Philo
ap. Jo. Damasc. in Parall. 11. Diog. L. ap. Suid. v.
Ἀδιάφορα.” Kall. Mss. Diog. L. Zenone. “Ad Charit.
238.” Schæf. Mss. “Membrorum integritas, Arrian.
Ep. 117. p. 141.” Wakef. Mss.]

[* Ἀρτίωσις, ἢ, Nicet. Annal. 3, 2. “Eust. 156,
36.” Seager. Mss.]

“Ἀπαρτίσιος, ap. Hippocr. legi dicunt pro Accu-
rate, ἀπαρτισμένως, ἀκριβῶς, pro quo reponunt
“ἀπαρτίως.”

Ἀρτιεπής, Ἀρτιμελής, Ἀρτίπους, pro quo ap. Lu-
cian. ἄρτιος τῷ πύδε, Ἀρτίφρων, &c. priorem illam
ἀρτίον signif. servantia, vide in Ἔπος, in Μέλος, et sic
in ceteris.

“Ἀνάρτιος, ὁ, (ἢ,) Impar, οὐκ ἄρτιος,” [“i. q. ἀνά-
ρτιος.” Schneider. Lex. Plato Phæd. 104. 105. “Ja-
cobs. Anth. 6, 356.” Schæf. Mss.]

[* “Διαρτία, ἢ, Nicet. Annal. 4, 6. Τὴν διαρτίαν
τοῦ σώματος εὐφύης: 21, 3. Porphyrog. ap. Rut-
gers. V. L. 510.” Kall. Mss. “Thessalouicus in
Bandini Anecd. 118. Is. Porphyrog. in Allatii Exc.
304. Nicet. Chon. ap. Fabric. B. G. 4, 417.” Boissonad.
Mss. “Const. Manass. p. 128. Meurs. vide
Du Cang. Glossar.” Schæf. Mss. “Suid.” Wakef. Mss.]

“Κατάρτιον, τὸ, ex Hom. affertur pro Malus nau-
ticus, τὸ ἰστίον. Utitur eo Hesych. v. Καρχήσιον.”
[“Cf. Misc. Obs. Nov. T. 1. p. 66.” Boissonad.
Mss. Clem. Alex. 290. Artemid. 2, 12. 3, 14.: 2,
58. et Etym. M. * καταρτία. Glossæ: * Κατάρτιος
Arbor. “Κατάρτιον, Valck. ad Ammon. 115.” Schæf.
Mss.]

Ἀρτιάζω, Compono, Adorno, Præparo. Et Ἀρτί-
ζομαι, pass. sed signif. act., ap. Theocr. (13, 43.)
νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο. Sed usitatiora comp. Ἀπαρ-
τίζω, Ἐξαρτίζω, Καταρτίζω. [Anal. 2, 112. Καὶ
τὸν ἐμὸν βασιλεῖα τὸν ἀλκιμον εὖ μὲν ἐκείνῳ Ἰλαον, εὖ
δ' ὕμνοισ ἄρτισον ἡμετέροισ. “Antip. Th. 18. ad Diod.
S. 1, 656.” Schæf. Mss.]

Ἀπαρτίζω, Perfectum et absolutum reddo. Omni-
bus numeris expleo. Et pass. Ἀπαρτίζομαι, ut ap.
Basil. Hexaëm. κόσμος ἀπαρτισθεῖς, Mundus omnibus
suis partibus absolutus. Ἀπαρτισμένος εἰς ἀπώλειαν,
Consummatæ iniquitatis effectus, Bud. e Chrys. 737.
At Ἀπαρτισμένος ἀριθμός, vide in Ἀπαρτιλογία.
|| Ἀπαρτίζω, addit Bud., fere absolute ponitur: et af-
fert ex Aristot. Pol. 5, (10.) Ὡστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ
μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, quod interpr. Ut
æquare prudentia et gravitate morum possit magni-
tudinem dignitatis et principatus. || Quare et pro
Quadrare ponitur, subjungit idem, ut ap. Aristot. Ἐν
τῇ ἀπαρτιζούσῃ ὥρα pro ἐν τῇ καθηκούσῃ, ut alibi lo-
quitur. Ex eod. Aristot. affert pro Adæquare, ut a
Cic. dicitur, Equitum urna adæquavit. Vide Comm.
734. 735. || Ἀπαρτίζειν, Dispertire, Dividere; unde
ap. Joseph. A. J. Ἀπαρτίζεται εἰς ἐπτά κεφαλὰς. Et
Ἀπαρτίζοντως, Perfecte, Expleto numero. Ita ut nihil
desit, nihilque supersit, inquit Suid., quem adi. Et
Ἀπαρτισμός, (ὁ,) Perfectio, eo sensu quo dicitur ali-
quis Perficere opus, cum extremam ei manum impo-
nit, ut Luc. 14, 18. Εἰ ἔχει τὰ πρὸς ἀπαρτισμόν, An
habeat, quæ ad perfectionem operis requiruntur.
Hinc et Ἀπαρτί, quod exp. ἀπαρτισμένως, i. e. Plene,
Omnino, et q. d. Explete. Vide Suid. Apud Hes.
ἀπαρτίᾳ, mendose, ut opinor, exp. ἀπαρτισμένως, ἀκρι-
βῶς. [“Ἀπαρτίζω, alio sensu, Iren. 5, 13.” Routh.
Mss. “Ἀπαρτισμός, Eust. 114, 6.” Seager. Mss.
* “Ἀπάρτισμα, (τὸ,) Symm. 3 Reg. 7, 9. Ignat. ad
Philad. §. 9.” Kall. Mss. “Ἀπαρτίζω, Heyn. Hom.
8, 298. ad Mær. 82. Ammon. 105. Thom. M. 104.
ad Charit. 288. 291. 512. ad Diod. S. 1, 237.
Phrynich. Ecl. 196. ad Dionys. H. 5, 149. Wessel.
ad Dion. Cass. 1501. Ἀπαρτισμός, oppon. πλάτος,
Dionys. H. (de Comp. 24.) 5, 186. Ἀπαρτί, Wessel.
Diss. Herod. 43.; ad Herod. 398.; Add. ad 182.
Ruhnk. Hist. Or. 44. * Ἀπάρτι, Brunck. Aristoph. 1,
254. T. H. ad Aristoph. Π. p. 116. Kuster. Aristoph.
8. Callim. 1, 500. (Jo. 14, 13.) Ἀπαρτισμένως, Dionys.
H. 1, 232.” Schæf. Mss. * Ἀπαρτιόκου μνητὸς, Inscr.
Murator. p. 966. Glossæ: Ἀπαρτίζω. Perficio, Con-
sumo. Ἀπαρτίζειν. Peragit, Transfigit. Ἀπαρτίζεται
Peragitur. Ἀπαρτισθέντων. Peractis. Ἀπαρτίζω λό-
γον. Peroro. Ἀπαρτισμένος. Transactus, Perfectus.
Ἀπαρτισμός. Consummatio. “Artemid. 3, 58. ἀπαρτίσαι
et τελειῶσαι, ubi falsa est lectio ἀπαρτῆσαι. Æsch. S.
c. T. 371. Σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πύδα,
falsa lectio pro καταρτίζειν, secundum Hermann.
Schneider. Lex. ubi editum est καταργίζει. “Καταρτί-
ζει, ita Guelph.: οὐκ ἀπαρτίζει, ceteri.” Blomf. “De-
metr. Phal. de Eloc. 2. Βούλεται μέντοι διάνοιαν ἀπαρ-
τίζειν τὰ κῶλα ταῦτα.” Seager. Mss. Ἀπαρτιζόντως,
Diog. L. 7, 60. “Ὅρος δὲ ἐστίν—λόγος κατὰ ἀνάλογον
ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος. “Ἀπαρτισμένως, Phav. v.
Ἀπαρτί, vide Kust. ad Aristoph. Π. 388. ubi exp.
Plene, Perfecte, Omnino, Dionys. H. 1, 74, 13.”
Scott. App. ad Thes. “Chrys. Hom. 54. T. 5. p.
366. Οὐ κατηγόρησεν ἀπαρτισμένως, ἵνα αὐτοῖς ἐλπίδα
δῶ διορθώσεως καὶ προθεσμίας μετανοίας.” Seager. Mss.
* Ἀπάρτισις, ἢ, Perfectio, Consummatio, Nov. Const.
L. Imp. Ἀπαρτισμός, Eust. 21, 8. 23, 30.] “Ἀπαρ-
τίστικός, (ἢ, ὄν,) Cui τοῦ ἀπαρτίζειν vis inest, Abso-
lutorius, Ad perfectionem et consummationem
“rei alicujus conducens.” [“Ἀπαρτίζω, Finio,
Perago, Phot. Bibl. 1318. Arat. Schol. 58.” Wakef.
Mss.]

[* Ἀναπάρτιστος, ὁ, ἢ, Imperfectus, Mancus. Glos-
sæ: Ἀναπάρτιστον. Imperfectum. Diog. L. Zenone
63.]

[* Ἐναπάρτιστος, ὁ, ἢ, Perfectus, Absolutus. Schol.
Eur. Hipp. 362. “Wakef. S. C. 4, 169.” Schæf. Mss.]

[* “Προσαπαρτίζω, Eust. 152, 6.” Seager. Mss.]

Συναπαρτίζω, i. q. ἀπαρτίζω. Bud. 735. e Themist.
Συναπαρτίζειν γὰρ τοῖς τόποις αὐτὰ ἀναγκαῖον, Æqua
esse magnitudine. Chrys. Τὸ γὰρ ἐκείνων κάλλος τῇ
βίῳ τούτῳ συναπαρτίζεται. [“Is. Porphyrog. in Al-
latii Exc. 270. 304.” Boissonad. Mss. Strabo 13. p.
917. S. Αἱ Κάναι ἀντίκεινται τῇ νήσῳ καὶ συναπαρτί-
ζουσι. Respondent.] “Συναπαρτισμένος, Perfectus,
“Consummatus. Hes. et Suid. exp. πεπληρωμένος.”
[“Συναπαρτίζω, Dionys. H. 2, 212. Accurate quadro,

Schol. Arat. 69. Pass., Clem. Alex. 644." Wakef. Mss.] A

[* *Συναπαρτισμός*, ó, Gl. Consummatio.]

[* *Διαρτίζω*, Compingo, Fingo; Formo. Hesych.]

[* *Διάρτισις*, ή, E. H. Barker. ad Etym. M. 327.]

Ἐξαρτίζω, Absolutum reddo. Item, Absolvo, Expleo, ut Act. 21, 5. "Ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμῶς ἔξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, i. e. Explevisse dies illos, vel Peregissee. || *Ἐξαρτίζω*, Apparo, Adorno, Instruo, vel Perfecite instruo; unde 2 Tim. 3, (17.) Πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, Instructus, ut vet. etiam Interpr. reddit. Rectius tamen alii, Perfecite instructus. [Gl. *Ἐξαρτίζω*. Instruo. *Ἐξηρτισμένος*. Exstructus, Instructus, Politus. * *Ἐξάρτισις* γραμματίου. Instrumentum. * *Ἐξαρτιστήριον*. Apparitorium. *Ἐξάρτια* παντὸς πράγματος. Hoc instrumentum. An leg. * *ἐξαρτία*, ή? Cf. *Ἀπαρτία*. " *Ἐξαρτίζω*, Lucian. Ver. Hist. 1." Boissonad. Mss. Arrian. Peripl. Erythr. πελοῖα, ap. quem p. 8. et 11. legitur * *Ἐξαρτισμός*, ó. Eust. 56, 21. Τὸ δὲ ἐπὶ ἐξαρτίσεως τὴν εἰς πλοῦν ὥσπερ ἐνταῦθα. " *Ἐξαρτίζω*, Toup. Opusc. 2, 199. ad Diod. S. 1, 655. 2, 564." Schæf. Mss. " *Ἐξαρτισμός*, Arrian. T. 154." Wakef. Mss.]

[* *Εἰσαρτίζω*, Insero, Immitto. Hippocr. 471.]

[* *Ἐπαρτίζω*, Paro, Perficio, i. q. *ἐπαρτύνω*, et *ἀρτίζω*; unde *ἐπαρτίσσειεν*, Apoll. R. 1, 1210. *ἐπαρτίζοντο*, 877.]

Καταρτίζω, pro *ἀπαρτίζω*, Perficio, Absolvo. Bud. *Καταρτίζω*, inquit Idem, Absolutum reddo: ut Greg. Naz. *Καταρτίζειν* οὐς ἐπιστεύθημεν, Absolvere et consummatos reddere; Item, Omnibus numeris partibus absolvo, et absolute compono; ut Luc. 6, (40.) *Κατηρτισμένος* δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. || Interdum *καταρτίζειν*, Accommodare et concinne aptare, Coagmentare; ut Hebr. 10, (5.) Σῶμα δὲ *κατηρτίσω* μοι. Greg. Καὶ εἰς τὴν προφητείαν *καταρτιζόμενον*, Compositum animo et veluti concinnatum ad prophetiæ donum accipiendum. Basil. Ὅ πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς *κατηρτισμένος* πρὸς τὸ τέλειον, Omnibus virtutis numeris coagmentatus et absolutus. Sic 1 Cor. 1, 10. Καὶ μὴ ἡ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἥτε δὲ *κατηρτισμένοι* ἐν τῷ αὐτῷ νοῦ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ: part. *κατηρτισμένοι* Beza reddendum putat Coagmentati, vel Coadunati et compacti, ut totum quippiam, quod suis omnibus partibus apte inter se cohærentibus componitur. Rom. 9, 22. Σκεύη ὀργῆς, *κατηρτισμένα* εἰς ἀπώλειαν, vertit, Vasa iræ coagmentata ad interitum. Alii verterunt Aptata, Apparata. Ad hujus autem annot. te remitto pro aliorum etiam II. N. T. exp. in quibus h. v. habetur. Ceterum ut hic *κατηρτισμένα* quidam verterunt Aptata, quorum primus fuit Vet. Interpr., ita et Bud. *καταρτίζει* vertit Aptat et accommodat, in h. l. Basil. Διὰ τῆς παραινέσεως ταύτης τὴν πνευματικὴν γεῦσιν τῆς ψυχῆς *καταρτίζει*. Sed vertit etiam, Fingit, Format; addens et Gr. exp. *ἀραρυῖαν* ποιεῖ καὶ ἀρμόζουσιν. *Καταρτίζω*, E multis unum compono; ut Diosc. Præf. lib. 6. Τὰ *κατηρτισμένα* τῶν ἐδεσμάτων, Edulia e multis rebus concinnata et composita. || *Καταρτίζω* hinc ducta metaph., Ad concordiam atque unanimatem reduco, Perturbatos et seditionem agitanτες sedo et compono, Herod. (5, 28.) Μέχρι οὗ μιν Πάριοι *κατηρτίσαντο*, Diremptos consociarunt, Dissidentes conciliarunt. Hæc Bud. qui huc refert signif. illius etiam *καταρτίζερε*, quod ad Galat. 6, (1.) legitur, ut sit pro Componite: et addit translationem esse ἀπὸ τῶν ἐξαρθρημάτων, cum luxati artus sibi restituuntur; nam *καταρτίζειν* pro Reponere in artus membra luxata, dicit Ægin.: sic autem et Galli metaph. dicunt Remettre un homme, pro Commotum et immodece perturbatum sibi restituere, s. mentis suæ potestati, e qua exierit; sed videtur et aliam ille l. interpr. admittere, de qua in proxime sequentibus. || *Καταρτίζω* enim est etiam, Reconcinnio, Resarcio, Instauro; ut Polyb. Ναὺς *καταρτίσαντες* ἀνήγοντο. Sic Matth. 4, (21.) *Καταρτίζοντας* τὰ δίκτυα αὐτῶν. Eod. autem modo quidam illo loco ad Galat. (6, 1.) *Καταρτίζετε* τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πράότητος, interpr. Instaurare hujusmodi hominem. Quæ interpr. magis mihi placet quam altera: quæ tamen eund. fere sensum efficit. Vet. Interpr. vertit, Instruite. Vide Bud. Comm. 737. 738. [Gl. *Καταρτίζω*. Struo, Instruo, Construo, Conficio,

Perficio, Reficio. *Κατηρτισμένος*. Constructus, Instructus, Confectus, Aptatus. Nicand. Θ. 954. *καταρτίζοιο κύκλους*. Blomf. Gloss. ad Æsch. S. c. T. 370. "Valck. ad Herod. 238. 385. 431. 722. ad Charit. 512. Diod. S. 1, 596. ad 2, 234. 399. ad Dionys. H. 1, 434. ad Liv. 1, 136." Schæf. Mss. "Ad concordiam adduco, Stob. 20." Wakef. Mss.]

Κατάρτισις, ή, Perfectio, Absolutio. Item, Instauratio; ut 2 Cor. 13, 9. Τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν *κατάρτισιν*, ubi Vet. Interpr. Consummationem vertit; alii Instauracionem; sicut et v. 11. *καταρτίζεσθε* idem Interpr. Perfecti estote, quod alii Instauramini. E Plut. Themist. affertur ἐπιμέλεια καὶ *κατάρτισις* pro Cura et institutio. ET *Καταρτισμός*, (ó,) idem. Apud Ægin. Restitutio luxatorum in naturalem situm legitimumque. Basil. de animo dixit, Ἀλλὰ πάντα εἰς οἰκοδομὴν καὶ *καταρτισμὸν* τῶν ψυχῶν ἡμῶν *γραφῆναι οἰκονομήσαντα*: ubi vertunt Instructionem. || *Καταρτισμός*, Reconciliatio, servando metaph. signif. ipsius verbi. || Item, Reconcinnatio, Ipsa resarciendi actio, Instauratio. ET *Καταρτιστήρ*, (ἥρος, ó,) Reconciliator; quo sensu Herod. (5, 28.) *καταρτιστῆρας* dixit, sicut et *κατηρτίσαντο*, Reconciliarunt. [Gl. * *Καταρτίσματα*. Instructa. *Καταρτιστήρ*, et * *Καταρτιστής*, οὗ, ó, Themist. Or. 1. p. 61. Herod. 5, 106. 161. J. Poll. 1, 153. * " *Κατάρτισις*, (ή, Instauratio, Perfectio, Absolutio,) Plut. Alexandro 1225. HSt. Τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς οὐ πάντι πιστεύων τὴν ἐπιστάσιαν αὐτοῦ καὶ *κατάρτισιν*, —μετεπέμψατο τῶν φιλοσόφων τὸν ἐνδοξότατον καὶ λογιώτατον, Ἀριστοτέλην." Seager. Mss. " *Καταρτισμός*, Clem. Alex. 638." Wakef. Mss.]

[* " *Ἀκατάρτιστος*, (ó, ή,) Irenæus Fr. 6." Kall. Mss.]

" *Δυσκατάρτιστος*, (ó, ή,) in Hippiatr. "Ὅσοι δὲ *δυσκατάρτιστοι* ἐν τῇ ἐπιβάσει ἢ *νωχελεῖς*. Ubi videtur " signif. Eos, qui conceptum non perficiunt. Bud."

" *Προκαταρτίζω*, Ante absolvo. 2 Cor. 9. "ἵνα *προκαταρτίσωσι* τὴν προκατηγγελημένην εὐλογίαν ὑμῶν. " Ubi Vet. Interpr. et Erasm. verterunt Præparent: " non satis plene." ["Ad Diod. S. 2, 193." Schæf. Mss.]

" *Παραρτίζεσθαι*, Hesychio *παρασκευάζεσθαι*, Ap. " *parari*." [Plut. Lucullo 7. (p. 906. HSt. = 496.) "Ἐτι δὲ ναὺς, — ὅπλων, καὶ βελῶν, καὶ χρημάτων γεμούσας, *παραρτίσάμενος*, ἐνέβαλεν εἰς Βιθυνίαν, ubi Ms. — *τάσάμενος*, cf. 12.]

[* *Συναρτίζω*, Dionys. H. de Comp. 22. p. 296. Schæf. falsa lectio pro *συναπαρτίζω*. "Ad Hesych. 2, 1307, 16." Dahler. Mss. "Schol. Soph. Aj. 939. Eur. Or. 1637." Kall. Mss. "Ad Dionys. H. 5, 5, 149." Schæf. Mss. "Colligo, Congrego, Hesych." Wakef. Mss.]

¶ *Ἀρτύω*, et *Ἀρτύνω*, interjecto ν, Apparo, Adorno, Instruo, Struo. Od. Υ. (242.) Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατον τε μόρον τε ἤρτυον, Π. 448. τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὕλεθρον. Et Ε. (469.) λόχον ἡγομεν *ἀρτύναντες*, i. e. *παρασκευάσαντες* vel *συνάξαντες*, Hes. Apud Herod. ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλήν, Insidias struxerunt. Il. O. 303. Ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες, "Ἐκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον: quod Eust. exp. Il. B. 55. "ἀραρότως ἐμάχοντο. Et Ἀρτύνομαι, pass. pro cond. Τὸς ὄγε *συνακλέσας* πυκινὴν ἤρτυνον βουλήν. || *Ἀρτύω*, Condio. Soph. ἐγὼ μάγερος *ἀρτύω* σοφῶς. A cujus pass. *ἡρτυμένος*, Conditus; ut Athen. 2. "Ὅψω πονηρῷ πολυτελῶς ἡρτυμένῳ. HINC " *Ἀρτυσις*, (ή,) Ipsa actio condiendi. AT " *Ἀρτυμα*, (τὸ,) Condimentum; ut Batrachom. (41.) Κοσμοῦντες χύτρας *ἀρτύμασι* παντοδαποῖσι. Plut. (6, 30.) Ἡ ἀνάπαυσις, τὴν πόνην *ἀρτυμὰ* ἐσσι. A QUO Ἀρτυματώδης, ó, ή, In condendis cibis utum habens, Ad condiendos cibos accommodatus. ET Ἀρτυτός, (ή, όν,) aliud verbale, quod exp. Condimentarius e Plin. ap. Diosc. 2. *ἀρτυτοῖς* ἁλσί, Condimentario sali, vel Conditaneo sali. " *Ἀρτυτός*, Condimentarius, s. Conditaneus: ut Cato " *Conditaneas oleas* dicit, quæ solent condiri. Diosc. " 5, 180. *ἀρτυτοῖς* ἁλσί, Conditaneo s. Condimentario " *sale*." Ἀρτυτικά autem pro Fructibus cinaræ, qui vulgo Artichauts, ex Alex. Trall. affertur. ITEM Ἀρτύς, (ή,) et Ἀρτυνός. Ab Hes. ἀρτύς exp. *φιλία*, Amicitia: item *σύνταξις*: sed ἀρτὴν habent ejus exemplaria, non ἀρτύν, et quidem exp. non solum *φιλία*,

sed etiam σύμβασις ἢ κρίσις: at ἄρτυς, σύνταξις. "Αρ-
τυνος autem, ἄρτων. Sed tradunt alii, ἄρτύνοος fuisse
ἀρχόντων Epidauriorum peculiare nomen. At 'Αρ-
τύνοι pro Quibusdam Argivorum magistratibus ex
Herod. affertur. Sic ἄρμους a Lacedæmoniis ap-
pellatos fuisse antea docui, cujus signif. ead. est
ratio. AT comp. Ὁψαρτύτης et Ὁψαρτυτικὸν vide in
"Ὁψον. ["'Αρτύω, Heyn. Hom. 4, 204. 6, 65. 158.
282. 291. 637. 7, 492. Thom. M. 115. 159. 417.
Brunck. Soph. 3, 502. Valck. Adonias. p. 230.
Brunck. ad Æsch. Pers. 770. Mær. 177. et n.: Toup.
Opusc. 2, 280. ad Od. Δ. 771. Salmas. ad Tertull.
460. 'Αρτύνω, Valck. Phœn. p. 88. Bibl. Crit. 1, 4.
p. 94. ad Charit. 744. Brunck. Apoll. R. 25. "Αρτυμα,
Valck. Adonias. p. 230. ad Mær. 177. Plut. Mor. 1,
31. Thom. M. 416. Brunck. Soph. 3, 502. "Αρτ.
ξηρόν, ad Mær. 352. 'Αρτυνός, Casaub. ad Athen. 121.
* "Αρτύνη, "Αρτυνος, Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 16.
* "Αρτύνης, * "Αρτύνος, Heyn. Hom. 4, 205." Schæf.
Mss. "'Αρτύω, Chrys. de Sac. 6, 492." Routh. Mss.
Glossæ: "Αρτύω Condio, Conditio. "Ἡρτυμένον Con-
ditum. "Αρτυμα Condimentum, Conditura, Pulmen-
tum. "Αρτυσις Conditura. "Αρτυτόν Conditum. "Αρ-
τυτικόν Conditaneum. * "'Αρτυματικὸς, Suid. v.
"Ανηθον. "Αρτυσις, Athen. 148. 368. Plut. de Fort. 99.
137. Diod. S. 98." Scott. App. ad Thes. * "Αρτύνας,
Thuc. 5, 47. Plut. Q. Gr. * "Αρτυτήρ, ὁ, Gruter. In-
scr. p. 217. Inscr. Doric. Musei Veron. p. 14. "'Αρ-
τυσις, Geopon. 1, 530." Wakef. Mss.]

"Αρτύματα, Hesychio ἀρτύματα, Condimenta."

"Αρτυλία, ἡ, Suida teste, est ἡ διαθήκη: itidem
"que Hesychio: qui et ἄρτυμα affert pro διαθήκη,
"δίκη." [* "Αρτυρία, ἡ, Athen. 544. ubi v. Cas.
* "'Αρτυλέω, vel * "Αρτυλίζω, vel * "Αρταλέω, Apto,
Compono, Hesych." Wakef. Mss.]

["* "Αρτυσίλαος, * "Αρτυσίλεως, * "Αρτυσίτραγος, ὁ, ἡ,
Athen. 173.]

["* "'Ανάρτυτος, (ὁ, ἡ,) Inconditus, Insulsus, Insi-
pidus. Symm. Job. 6, 6. ἀνάρτυτον, sc. βρώμα, Cibus
inconditus, adeoque insipidus. Vide et Symm. Ez.
13, 10. 22, 28." Schleusner. Lex. in V. T. * "'Αναρ-
τύτως, Incondite, Inconcinne, Chrys. in Matth. Hom.
68. T. 2. p. 431. Οἱ οἰκοδομοῦντες τὸν τοῖχον, καὶ
ἀλείφοντες ἀναρτύτως." Seager. Mss. "Boissonad.
Philostr. 551." Schæf. Mss.]

["* Εὐάρτυτος, ὁ, ἡ, Bene conditus. Athen. 165.]

'Αναρτύω, Adorno, Struo, Molior, VV. LL.

'Εξαρτύω, Adorno, Apparo, Instruo. Thuc. 2, (3.)
Καὶ τὰλλα ἐξήρτυνον, ἧ ἕκαστον ἐφαίνετο πρὸς τὰ πα-
ρόντα ζύμφωρον ἐσεσθαι. Polyb. 5. Καὶ ταύτας ἐξήρτυνε
τὰς παρασκευάς. Sic Herodian. (3, 1, 16.) 'Εξήρτυνε
τὰ καθ' ἑαυτόν. Idem, 'Εξήρτυνε ὅσα συνοίσειν ἐμελλεν.
Idem (2, 14, 13.) 'Εξήρτυνε δὲ καὶ στόλον ναυτικόν. U-
titur et alibi sæpe. Interdum autem et ἐξαρτύεσθαι
signif. act. dicitur; ut (Thuc.) 1. Ναυτικά τε ἐξήρτυνετο
'Ελλάς. Pass. autem signif. ἐξαρτύεσθαι ap. Eund. 1.
Καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄριστα ἐξήρτυνται, πλούτῳ τε
ιδίῳ καὶ δημοσίῳ, Et reliquo omni apparatu instructis-
simi sunt. Sic 6. Καὶ νασι καὶ πεζῷ ἅμα ἐξαρτυθεῖς.
Et ἐξήρτυμένους σιτίοις. Plut. Pericle. || 'Εξαρτύειν
est etiam παιδεραστεῖν, Hes. ["Verba, ναυτικά τε
ἐξήρτυνετο ἡ 'Ελλάς, sunt Thuc. 1, 13. cf. Burges. ad
Troad. 127." Boissonad. Mss. "Tatian. 44. p. 946.
Worth." Routh. Mss. Glossæ: 'Εξαρτύω Condio.
"Bergler. ad Alciph. 9. Toup. Opusc. 2, 199. ad
Herod. 571. Markl. Suppl. 734. ad Charit. 549.
Musgr. Troad. 129. Wakef. Eum. 476. Schwebel. ad
Onos. 99. ad Diod. S. 1, 202. 576. 597. 655. 2, 408.
Diod. S. 2, 409.; Add. ad 507. Med., Kuster. V. M.
78." Schæf. Mss. "Eur. El. 422. Plut. 2, 87. Reisk.
Med., 4, 701." Wakef. Mss.]

'Εξάρτυσις, (ἡ,) Apparatus, ut ἐξάρτυσις τοῦ στόλου,
Suid. [Jambl. V. P. 16. i. q. κατάρτυσις. "Adapta-
tio, Stob. 249." Wakef. Mss.]

["* Μετεξαρτύω, UNDE * Μετεξάρτυσις, ἡ, Mathem.
Vett. 58.]

'Επαρτύω, Apto, Adapto, Od. Θ. (447.) Αὐτίκ' ἐπάρ-
τυε πῶμα, i. e. συνήρμοτε, Eust. ["Heyn. Hom. 7,
100." Schæf. Mss.]

["* 'Επαρτύνω, Idem. Oppian. K. 2, 443. αὐτῷ σοι
ἐπαρτυνέουσιν ὀλεθρον. "H. in Cer. 128." Schæf. Mss.]

Καταρτύω, Compono, Coagmento, Instruo. Pro
παρασκευάζω citatur e Plat. de LL. Et καταρτυμένους
ap. Alciph. 123. Instructus, Bud. qui addit, Greg.
eis Πεντηκοστήν dixisse καταρτύνειν pro Astruere, i. e.
Affirmare et tueri argumentando, 'Επεὶ δὲ ἀπεσκευα-
σάμεθα τὸ ἀλλότριον, φέρε καταρτύσωμεν τὸ ἡμέτερον.
Apud Plut. autem Sertorio φρενὸς καταρτυμένης, Men-
tis stabilis et compositæ, Bud. ["Soph. Œd. C. 71.
καταρτύσων μολεῖν. Pass., Antig. 478. Σμικρῷ χαλινῷ
δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους "Ἴππους καταρτυθέντας, In-
structos." Schweigh. Mss. Lucian. 4, 206. οἱ καταρτυ-
μένοι τῶν ζωμῶν. Philostr. V. A. 7, 23. καταρτυκότες
ἵπποι: 5, 33. Τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ καταρτυκέναι. Bek-
keri Anti-Atticista: Καταρτυκέναι ἐλέγοντο οἱ μικρὴν
βόλον ἔχοντες ἵπποι. Εὐριπίδης Αἰόλῳ. Æsch. Eum.
476. "Ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν καταρτυκὸς ὅμως 'Ἰκέτης
προσηλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις, Schol. τέλειος τὴν
ἡλικίαν, τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν ζώων. Plato Menone 24. e
Solone: περὶ πάντα καταρτύνεται νύος ἀνδρὸς, οὐδ'
ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει. Metaph. Eur. Fr.
167. Νῦν δ' ὑμβλὺς εἰμι καὶ καταρτυκὸς κακῶν. * "Κατα-
ρτύνω, Philostr. V. S. 1, 7." Kall. Mss. "Καταρ-
τύω, Alciphro 30. Toup. Opusc. 2, 230. Valck. ad
Herod. 238. 431. Wakef. Eum. 476. Abresch. Æsch.
2, 72. ad Diod. S. 2, 399. ad Dionys. H. 1, 434.
Præparo, ad Lucian. 2, 57. Conf. cum κοσῶ, ad
Dionys. H. 5, 4." Schæf. Mss. "Rego, Philostr.
349. Dominor, Longin. 174. Καταρτύνω, Philostr. 491.
Καταρτυκὸς, Full-grown, de equo, Hesych." Wakef.
Mss.]

["* Κατάρτυσις, ἡ, Conditio ciborum, Disciplina,
Institutio. Glossæ: Κατάρτυσις Confectio. Plut. The-
mist. 2. de equis, Παιδείας καὶ καταρτύσεως. Vide
Καταρτύω. "Brunck. Antig. 478." Schæf. Mss.
"Jambl. V. P. 96." Wakef. Mss.]

Παρακαταρτύνω, Compono, E multis unum facio,
VV. LL. [Schneidero susp.]

["* Προκαταρτύω, Tempero, Compono. Plut. 6, 112.
ap. Schneider. Lex. τοὺς δυσκαθέκτους πρὸς τὰ δεινὰ,
καὶ θυμοειδεῖς, καὶ προκαταρτύνοντες.]

Παραρτύω, Compono, Accommodo, Bas. Ep. [Eust.
75, 34. Philo 5, 226. 'Εγὼ δὲ τὰ τοιαῦτα ἡδυσμάτων
τρόπον παρηρτύσθαι ταῖς ἱεραῖς ἀναγραφαῖς, βελτιώσεως
ἕνεκα τῶν ἐντυγχανόντων, ὑπολαμβάνω. "Toup. E-
mend. 1, 185." Schæf. Mss. "Condio, Philo J. 894.
et ita pass. 1149." Wakef. Mss.]

["* "Παράρτυμα, (τὸ,) Conditum. Chrys. Hom.
10. T. 5. p. 42. Σὺν, καθάπερ ἄλλας φιλανθρωπίας, γέ-
γονας πονηροῦ βίου παράρτυμα." Seager. Mss. "Philo
J. 393." Wakef. Mss.]

["* "Παράρτυσις, (ἡ,) Philo de V. Contempl. 238. in
Dahlhi Chrestom. Philon." Boissonad. Mss. "Con-
ditum, Philo J. 1, 389. p. 897." Wakef. Mss.]

["* Προσαρτύω, UNDE * Προσάρτυμα, τὸ, Schol. A-
ristoph. O. 533. "Kuster. Aristoph. 192." Schæf.
Mss.]

Συναρτύω, Apparo, Instruo, Adapto. Apud Apoll.
R. 2, (1077.) ἀσπίσι νῆα συναρτύσαντες ἔρεψαν, exp.
Instruentes. Legitur autem et συναρτύναντες. [I. q.
ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα, 1063. Legitur et συναρτήσαντες.
4, 355. συναρτύνασθε μενοινήν. "Συναρτύνω, Brunck.
Apoll. R. 93." Schæf. Mss.]

¶ 'Αρτέω, ἡσω, et 'Αρτέομαι, Apparo, Paro, ut ἁρ-
τέεσθαι νέας, et ἀρτέετο ἐς πόλεμον, et ἀρτέοντο πολεμεῖν
ἐξ ἀρχῆς: quæ exempla ex Herod. (5, 120.) afferun-
tur: ἀρτέονται Hes. exp. ὀπλίζονται. ET 'Επαρτίς,
ὁ, ἡ, Paratus, Qui est in promptu; ut Od. Θ. (151.)
καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἐταῖροι: et Ξ. (332.) καὶ ἐπαρτέας
ἔμμεν' ἐταῖρους. Sic ἐπαρτέες νῆες, et ἐπαρτέα πάντα,
ap. Apoll. R. [1, 234.] "'Επαρτήϊαν, Hesychio πα-
"ρασκευὴν, Apparatum." [Ion. pro ἐπαρτεῖαν. Orph.
Arg. 275. Καὶ οἱ ἐπαρτέα θῆκαν ἀρηρότα πορσύνοντες,
ubi v. not. "'Επαρτής, Brunck. Apoll. R. 15. Ruhnk.
Ep. Cr. 240. Bibl. Crit. 2, 2. p. 34." Schæf. Mss.
"Oppian. K. 4, 395." Wakef. Mss.] ITEM verb.
comp. Παραρτέομαι, Præparo, Struo, Herod. Et πα-
ραρτέετο στρατιήν, Comparabat exercitum, [7, 20. 142.
8, 76. 81. 9, 29. "'Αρτέομαι, Valck. Oratt. 342.
Wessel. Diss. Herod. 50. ad Herod. 45. 63. 436.
664. 723. Παραρτέομαι, Herod. 655. Porti Lex. v.
'Αναρτ." Schæf. Mss. "Arrian. 342." Wakef. Mss.]

'Αρτεμῆς, ὁ, ἡ, Incolumis, Integer. II. H. (308.) Ὡς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα. Et 'Αρτεμέω, Incolumis sum: vel, Valeo, Sum integris viribus: vel, Viribus præditus sum. Hes. 'Αρτεμέα, inquit in illum I. Eust. 577. pro ὑγιῇ, quasi ἀτεμέα (sic,) vel ἄρτιον. UNDE et "Αρτεμῖς, Diana, secundum quosdam, Lat. Diana, ἡ περιποιουμένη ὑγείαν. ["'Αρτεμῆς, Plato Crat. 406(=56.)" Routh. Mss. "Od. N. 43. ἀμύμονα δ' οἶκοι ἄκοιτιν Νοστήσας εὐροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν." Seager. Mss.] "Hes. ἀρτεμῆ exp. "non solum σῶον, ὑγιᾶ, sed etiam σῶφρονα. 'Αρτεμία, "ἡ, Incolumitas, Salus s. Sanitas, Epigr." [Agath. 55. Et ἀρτεμῆς σκέλος, Philipp. 9. "'Αρτεμῆς, Bibl. Crit. 2, 4. p. 93. Heringa Obs. 145. Toup. Opusc. 1, 286. 2, 281. Jacobs. Anth. 9, 150. 11, 406. Heyn. Hom. 5, 101. 'Αρτεμία, Wessel. Probab. 338. Jacobs. Anth. 8, 399. 11, 87." Schæf. Mss. "'Αρτεμέω, Nonn. 36, 136." Wakef. Mss.]

"'Αρτεμῖς: ab Artemide DICTUM 'Αρτεμίσιον, (τὸ,) "Templum Artemidis, Fanum Dianæ, quæ "Αρτεμῖς Græce nominatur: ut cum Plut. Q. Rom. quærit "cur τοῖς μὲν ἄλλοις 'Αρτεμίσιοις soleant ἐλάφων κέ- "ρατα προσπατταλένεσθαι, Romæ autem τῷ ἐν 'Αβεν- "τίνω, βοῶν κέρατα. Hyperides vero peculiari quo- "dam modo 'Αρτεμίσιον appellavit τὸ τῆς 'Αρτέμιδος "ἄγαλμα, Simulacrum s. Statuam Dianæ, idque non "semel, ut testatur Harpocr. et Suid.: qui et Eu- "bææ promontorium esse dicunt 'Αρτεμίσιον, pro- "culdubio et ipsum Dianæ sacrum. Item plur. τὰ "Αρτεμίσια dicitur Festum in honorem Dianæ. Athen. 12. 'Αρτεμίσια, μεγίστη ἐν Κυρήνῃ ἐορτή. Inde ET ἡ "Αρτεμῖς, non tantum Feminæ, sed et Herbæ no- "men. Plin. 25, 7. Mulieres quoque hanc gloriam af- "fectavere, in quibus Artemisia uxor Mausoli, ado- "ptata herba quæ antea Parthenis vocabatur. Sunt "qui ab Artemide Ilithyia cognominatam putent: "quoniam privatim medeatur feminarum malis. Est "autem absinthii modo fruticosa, majoribus foliis "pinguibusque. Hæc ille ibi inter alia, duo ejus re- "censens genera, ut et Diosc. 3, 127. 128. De Ar- "temisia autem Cariæ regina, v. Suid. et multa ap. "Herod. At 'Αρτεμίσιος μὲν Macedonibus Is est, "qui Romanis Maius, si Suidæ credimus. Galenus "vero Comm. in Epidem. 1. in hujus mensis initio "æquinoctium vernum ponere dicitur: quod in Mar- "tium Romanorum incidit. Porro "Αρτεμῖς gen. ha- "bere dicitur, Dorice 'Αρτέμιτος, Æolice 'Αρτέμιος: "communiter autem facit 'Αρτέμιδος." [Gl. "Αρτεμῖς: Diana. * "'Αρτεμεδῆιον, Dictamnus, Diosc. 453. (f. l. 'Αρτεμιδῆιον.) * 'Αρτεμιδόβλητος, Macrob. 1, 17. p. 273(=296.)" Boissonad. Mss. Vide Σεληνόβλητος. 'Αρ- "τεμίσιον, Herod. 4, 34. "'Αρτεμῖς, Fischer. Ind. Palæph. Valck. Hipp. p. 282. ad Charit. 376. Obste- "trix, Valck. Hipp. p. 183. ad Lucian. 1, 287. Nus- "quam tragici senarium claudit h. v., Valck. Diatr. 138. "A. Ἐφεσίων, Toup. Opusc. 1, 493. "A. παρθένος, Valck. Diatr. l. c. "A. Διὸς κόρη, ibid. * "Αρτμῖς, Toup. Emend. 2, 512. 'Αρτέμιδες, ad Charit. 232. 'Αρτεμίσιον, Anton. Lib. p. 6. Athen. 254. T. 1. Lips. ad Xen. Eph. 132. Toup. Append. in Theocr. 4. Koen. ad Greg. 139. 'Αρτεμίσιος, Fischer. Ind. Palæph. v. Βένδεια. Koen. l. c. * 'Αρτεμισίων, ibid. * "Αρταμῖς, Koen. ad Greg. 138. Brunck. Aristoph. 1, 76." Schæf. Mss. * 'Αρταμῖτιος, Chishull. Antiq. 126.]

"'Αρτέμων, ονος, ὁ, Artemo: h. e. Velum navis "majus: quod Jabolenus juriscons. de VV. Signiff. "magis additamentum quam partem navis esse dicit. "Græci alio nomine ἀκάτιον vocant. Luc. Act. 27. "Καὶ ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεοῦσῃ, κατεῖχον εἰς "τὸν αἰγιαλὸν, Sublato artemone ad auræ flatum. "|| 'Αρτέμων dicitur etiam Trochlea quædam in illo "tractoriarum machinæ genere, quod * πολύσπαστον "nominatur. Vitruv. 10, 5. In radice autem machinæ "collocatur tertia trochlea: eam autem Gr. ἐπάγοντα, "nostri Artemonem appellant. Ea trochlea religator "ad machinæ radicem, habens orbiculos tres, per "quos tractati funes traduntur hominibus ad ducen- "dum. Proculdubio autem uterque ἀρτέμων dicitur "παρὰ τὸ ἡρτῆσθαι: nisi forte posterior dicitur παρὰ

A "τὸ ἀρτῆσαι: quoniam eo ingentia pondera tolluntur, "ut Alciatus sentit. || Est etiam Nom. propr. cum "aliorum, tum περιφορήτου cujusdam, de quo multa "Athen. Plut. et Suid." [Gl. 'Αρτέμων πλοῖον Artemo. * 'Αρτεμώνιος, Eudocia p. 27. Phav. v. Αἴας, Tzetz. ad Lycophr. 365. "'Αρτέμων, Fabric. B. G. 2, 113." Schæf. Mss.]

"APTAMOS, ὁ, Lanius, Coquus. Hoc autem a dis- "secandis carnibus nomen habent. Apud Lycophr. (797.) Interfector, ut πατρὸς ἄρταμος κληθήσεται. Vide Eust. qui ἄρταμον dictum tradit quasi τὸν εἰς ἄρτια τέμνοντα. HINC 'Αρταμέω, et Διαρταμέω, Concido in frusta. Item Trucido: ἄνδρας ἀρταμοῦσιν, Eur. [Alc. 497. El. 815. Peliad. Fr. 9. p. 462. Etym. M. 150. Διαρταμέω, Æsch. Pr. 1031. Oppian. A. 2, 622. "Philo 1010. cf. Segaar. ad Daniel. p. 20." Boissonad. Mss. "'Αρταμος, Zeun. ad Xen. K. Π. 174. ad Herod. 590. Brunck. Soph. 3, 502. Wakef. Alc. 505. 'Αρταμέω, Valck. Diatr. 200.; ad Herod. 590. Wakef. l. c. * Διαρταμάω, ad Herod. 590." Schæf. Mss. "'Αρταμος, Interfector, Lycophro 236. 317. Coquus, Sicarius, Schol. Oppian. A. 2, 622. Διαρταμέω, Oppian. I. c. Philo J. 2, 564." Wakef. Mss.]

"ΑΡΕΣΚΩ, ἔσω, εκα. Apud Hom. ἀρέσαι, sicut et ἀρέσασθαι, pro Placare, s. Amicum reddere; ut II. I. (120.) T. (138.) * Αψ ἐθέλω ἀρέσαι. Bud. interpr. Placare. Volunt autem ἀρέσκω non solum accipere fut. τοῦ ἀρῶ, sc. ἀρέσω, sed ab hoc ipso fut. formari. Vide Eust. Utitur autem Hom. ead. signif. voce med. 'Αρέσασθαι: ut T. (179.) Αὐτὰρ ἐπειτὰ σε δαίτι ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω. Et Od. Θ. (402.) Τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξείνον ἀρέσσομαι ὡς σὺ κελεύεις. At II. Δ. (362.) ταῦτα δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ' εἰ τι κακὸν νῦν εἴρηται: ubi Schol. ἐξιλεωσόμεθα, item θεραπεύσομεν. Quæ posterior exp. convenit cum ea, quæ ab Hes. datur infinitivo ἀρέσασθαι, sc. ἰάσασθαι. Eust. tamen vult in illo etiam I. esse συναρμοσθῆναι φιλικῶς: sed mihi videtur debuisse distinguere inter ἀρέσασθαι junctum accus. personæ, et ἀρέσασθαι habens accus. rei. Ceterum Xen. quoque (Mem. 4, 3, 16.) dixit ἱεροῖς θεοῖς ἀρέσκεσθαι pro Placare. C || 'Αρέσκω ap. Hom. posteros, Placeo. Xen. (Ap. 2, 2, 12.) Τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκεις; Isocr. de Pace, 'Αρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν. Thuc. 3, (34.) "Ὡστε ἤν μηδὲν ἀρέσκον λέγῃ. Jungitur et accus. et dicitur vel res vel persona ἀρέσκειν τινὰ, Placere alicui. Thuc. 1. Εἰ οὖν τί σε τούτων ἀρέσκει, Si quid horum tibi placet, Tibi probatur. Sic ἀρέσκω σε, Tibi placeo. Bud. 'Αρέσκω σε exp. ἀρεστὸς φαίνομαι, et Probo me tibi; ut Syn. 'Αλλ' ἐπεὶ τούτοις ὑμᾶς οὐκ ἀρέσκομεν, Quoniam nosmet vobis non approbamus, Quoniam nobis his non satisfacimus. Plato de Rep. 8. "Ἡ τις αὐτὸν ἀρέσκει, Quam maxime ipse probet. Hæc et alia exempla Bud. 730. At Cic. ἀρέσκειν cum accus. vertit simpl. Placere, in Plat. Ep. ad Dionis propin- quos, Ἐλθόντα δέ με ὁ ταύτῃ λεγόμενος αὐ βίος εὐδαίμων οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἥρεσε. Hæc enim Cic. interpr. Vita illa beata, quæ ferebatur, nullo modo mihi placuit. Jungitur et infin. ut ἀρέσκει μοι παίζειν, Placet mihi ludere, vel Libet. Herodian. 2, (2, 1.) Καὶ πρῶτον ἀρέσκει προελθεῖν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. ET D part. τὸ ἀρέσκον, Placitum: et τὰ ἀρέσκοντα, Placita: ut Plut. inscripsit Lib. Περί τῶν Ἀρεσκόντων τοῖς Φιλοσόφοις. ET Ἀρεσκόντως, Grate. Xen. (O. 11, 19.) Μὴ τὴν ὥραν ἀρεσκόντως γέ μοι ταῦτα ποιεῖς, Non ita ut hora mihi placeat. Bud. Comm. Ubi nota, casum cum quo verbum constructus in adv. relineri. Eur. (Iph. T. 463.) ἀρεσκόντως σοι, Ex animi tui sententia.

'Αρέσκομαι τούτῳ, q. d. Placetur mihi hac in re, nam prorsus ad verbum reddi non potest, i. e. Satisfit mihi, Acquiesco, Placet conditio. Lucian. (1, 436.) Δεῖ γὰρ ἀρέσκεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, Aristot. Eth. 4. Καὶ τῷ Σιμωνίδῃ οὐκ ἀρεσκόμενος, In hoc Simonidi non astipulatus, Simonidis sententiam non probans. Bud. 730. Redditur ἀρέσκομαι et aliis vv. eod. tamen sensu; ut Herod. (3, 34.) Οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει, Invisam habens sententiam. Et Thuc. (2, 68.) Οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ καταστάσει quidam reddunt, Exosus domicilium: alii, Gravatus habitare. Apud Eund. 1, (129.) Λόγους τοῖς ἀπὸ σοῦ ἀρέσκειναι redditur, Tuis verbis gaudeo; quæ interpr. habetur et in VV. LL. Sed

distinguit Aristot. χαίρειν, Gaudere, ab ἀρέσκεσθαι, cum scribit Eth. 9. Μῆτ' ἀρεσκόμενοι τοῖς αὐτοῖς, μήτε χαίροντες καὶ λυπούμενοι.

“‘Αρεσθεῖς cum dat., ita dicitur, ut ἀρέσκομαι.”

[“‘Αρεσσάμενος, Theognis 740.” Routh. Mss. “‘Αρέσκω, Heyn. Hom. 4, 623. 5, 546. 730. 7, 637. 645. 697. Levesque in Thuc. 4, 287. Valck. Hipp. p. 177. 194. Toup. Opusc. 2, 91. Wessel. Herod. 59. Schneider. ad Xen. Econ. 30. Thom. M. 298. 444. Brunck. Aristoph. 2, 46. Athlet. Stat. 44. De constr., Brunck. ad Eur. Or. p. 214.; Musgr. 1607. Bibl. Crit. 2, 1. p. 40. Toup. Opusc. 1, 55.; Emend. 1, 83. Mær. 175. et n.: Herodian. 463. Act. Traj. 1, 248. Leisbon. 182. Koen. ad Greg. 27. Porson. in Toup. Emend. 4, 440. ad Lucian. 1, 441. Brunck. Antig. 211.; Aj. 584. Bergler. Alciph. 392. Schol. Aristoph. Π. p. 31. et T. H. Brunck. Aristoph. 1, 252. Lucian. 1, 760. et n. Conf. cum ἀρκῶ, ad Diod. S. 2, 603. ad Thuc. 1, 362. Bayer. (ἀρέσει præfero.) ‘Αρ. ἐπὶ τινι, ad Mær. 77. ‘Αρέσκον, τὸ, ad Diod. S. 1, 91. ‘Αρέσκομαι, Ind. Xen. Mem. K. Π. Zeun. Musgr. ad Eur. 193. Paus. 1, 380. ad Mær. 184. Toup. ad Longin. 344.; Opusc. 1, 543. ad Lucian. 1, 437. (436.) ad Herod. 579. Wyttenb. ad Plut. Mor. 1, 13. ad Il. Z. 319. Herod. 722. 728. Cum infin., Paus. 390. Med., Kuster. Aristoph. 107. ‘Αρέσκομαι θεοῖς, Valck. ad Xen. Mem. 249. Placo, unde, Verh. ad Anton. L. 302. ἰΑρέσασθαι, Gratificari, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 18. *‘Αρέω, Verh. ad Anton. Lib. 302. Herod. 230.” Schæf. Mss. Glossæ: ‘Αρέσκω ‘Placeo. ‘Αρέσκει Libet, Placet, Juvat. ‘Αρέσκων Placitus. ‘Αρέσκομαι Placo. ‘Αρέσῃ Libeat. ‘Αρέσαν Placitum. Theognis 740. σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσκόμενοι, pro σπονδαῖς θεοῖς. ‘Αρέσκεσθαι τι, Il. Δ. 362. Vide et Apoll. R. 1, 963. Herod. 4, 78. 5, 36. 6, 128. ἡρέσκοντο, Schneidero susp.: Thuc. 1, 35. Παρ’ ὁποτέρους ἂν ἀρέσκηται ἐλθεῖν, pro βούληται, 8, 34. “Plut. Graccho 1530. HSt. Τῶν περὶ Γάϊον καὶ Φούλβιον αὐτοῦ δι’ ἐκκλησίας πυνθανομένων τι φρονοίη περὶ τῆς Τιβερίου (Γράχου) τελευτῆς, οὐκ ἀρεσκομένην τοῖς ὑπ’ ἐκείνων πεπολιτευμένοις ἀπόκρισιν ἔδωκεν.” Seager. Mss. “‘Αρέσκω, Thuc. 1, 28. Med., Amice hospitio excipio, Apoll. R. 1, 963. Volo, Paus. 293. Dio Chrys. 1, 49. Placeo, Gratificor, cum accus., Joseph. 996, 9. Dio Chrys. 2, 280. Corinth. 27. Aor. 1. pass. ἡρέσθην, Geopon. 1, 328. Philo J. 1, 384. Joseph. A. J. 12, 9. Hinc corr. Schol. Æsch. Pr. 128.” Wakef. Mss. Hesiod. A. 254. αἱ δὲ φρένας εὖ τ’ ἀρέσαντο Αἴματος ἀνδρομέου. Hesych. v. Ἀδήσεις. Soph. El. 409. ἥρεσε. Themist. Or. 6. ἀρέσκεσθαι καὶ ἰλάσκεσθαι τὸν θεόν. Æsch. Suppl. 662. Τοιγάροι καθαροῖσι βω-Μοῖς θεοὺς ἀρέσσονται.]

‘Αρεστὸς, (ῆ, ὄν,) Placitus, Gratus: ὅπως αἰεὶ ἀρεστὸς ὦ τῇ πόλει πράττων τὰ πολιτικά. Plut. Τοῖς δὲ χρηστοῖς οὐκ ἦν ἀρεστὸς. Et in Cæsare, ‘Αρεστὸς τῷ δήμῳ, Popularis. Bud. Comm. Sic, Τὸ δὲ αἰρετὸν, ἀρεστὸν, Cic. vertit, Quod optabile, id esse expetendum. ‘Αρεστὸν autem Bud. in Annot. in Pand. ait esse i. q. Græci alias ψήφισμα et δόγμα appellant, Lat. autem Decretum et Placitum; indeque esse quæ vulgo Arresta dicuntur, cum potius per unum r Arresta dici debeant; et sicut Placita Plin. appellari maxime ratas opiniones medicorum, sententiasque constantes inter medicos de ratione medicinæ, quales sunt Aphorismi Hippocr., ita populi scita et senatusconsulta, et Curiae Gallicæ Arresta, i. e. Placita, intelligi posse: nam τῷ Placere pro Decernere et Statuere senatusconsulto, antiquos uti solitos. ‘Αρετὸς, (ῆ, ὄν,) etiam in VV. LL. pro eod. ponitur, eique oppositum Δυσάρετος: sed sine auctore et exemplo. [Gl. ‘Αρεστός Placidus. *‘Αρεστῶς, Grate, Herod. 6, 129. ‘Αρεστὸς, Simonid. Fr. 230, 46. “Soph. Ant. 500. Plut. Pelopida 527. HSt.: M. Anton. 6, 16. Xen. Mem. 3, 2, 10. Φιλεῖν γε μὴν, inquit Socr. Theodotæ meretrici, εὖ οἶδ’ ὅτι ἐπίσταςαι οὐ μόνον μαλακῶς, ἀλλὰ καὶ εὐνοικῶς καὶ ὅτι ἀρεστοὶ σοὶ εἰσιν οἱ φίλοι, οἶδ’ ὅτι οὐ λόγῳ, ἀλλ’ ἔργῳ ἀναπέιθεις. Ita, substituendo ἀρεστοὶ pro ἄριστοι, in Emendat. meis, editis anno 1818., h. l. restitui.” Seager. Mss. “‘Αρεστὸς, Valck. Phæn. p. 760. Lennep. ad Phal. 33. Wyttenb. Select. 356. ad Herod. 390. Conf. cum ἄριστος, Schneider, ad Xen.

Mem. 191. Ed. 3. *‘Αρεστία, Ammon. 146.” Schæf. Mss. “‘Αρεστῶς, Plut. 2, 6.” Wakef. Mss. “‘Αρέσκεια et *ἀρεσκία, — fortasse hæc vox reddenda est Symmacho, cui Jud. 4, 9. in marg. Cod. 85. Holm. tribuitur ἡ ἀριστία, et in marg. Cod. 108. ἡ *ἀρεστία σῆ, nisi novam vocem ἀρεστία vel ἀρεστία, ab ἀρεστὸς, fingere quis malit. Vide tamen ‘Αριστία.” Schleusner. Lex. in V. T. Imo 1. non nova est v. ἀρεστία, cum legatur ad Ammon. l. c., 2. ἀρεστία ab ἀρεστὸς derivari nequit.]

“‘Ανήρεστον, Hesychio ἀρεστὸν, sonat tamen potius τὸ οὐκ ἀρεστὸν, Non placens.”

Αὐτάρεστος, (ὁ, ῆ,) Sibi ipsi placens, ὁ ἐφ’ ἑαυτῷ ἀγαλλόμενος, Hes. αὐθάδης, Budl. [Gl. *Αὐτάρετος Sibi placens. “Αὐτάρεστος, Valck. ad Ammon. 2.” Schæf. Mss.]

Δυσάρεστος, ὁ, ῆ, Cui placere difficulter queas, Morosus. Isocr. (p. 28.) ‘Ομιλητικὸς ἔσῃ, μὴ δύσερις ὦν μηδὲ δυσάρεστος. Idem Panath. (§. 4.) Οὕτω μοι τὸ γῆρας ἐστὶ δυσάρεστον καὶ μικρολόγον καὶ μεμψίμορον. Eur. Or. (232.) Δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες. Δυσάρεστοι τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, Ægre ferentes rem domesticam, Non contenti re familiari; ut interpr. VV. LL. ap. Lucian. Δυσάρεστον, τὸ, Morositatem et offensionem signif. ut Chrys. Τὸ δυσάρεστον τῶν νοσοῦντων. Sic Plut. Διαφυγεῖν βουλόμενος τὸ δυσάρεστον καὶ φιλαίτιον τῶν πολιτῶν. Idem (6, 560.) pro Animo offenso posuit, ‘Αλλ’ ἐνίοις εἰς ἅπαντα τὸν βίον ἐμμένει τὸ πρὸς ἀλλήλους δυσάρεστον. [Gl. Δυσάρεστος Morosus. “Aristoph. Ek. 180. Χαλεπὸν μὲν οὐν ἄνδρας δυσάρεστους νοθεύειν, Οἱ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε, Τοὺς δ’ οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβόλειθ’ ἐκάστοτε.” Seager. Mss. “Toup. Opusc. 1, 96. Wakef. Eum. 479. Molestus, Alciphro 208.” Schæf. Mss. “Æsch. Eum. 932. *Δυσάρης, Idem. Hesych.” Wakef. Mss.]

Δυσಾರೆστως, Morose: δυσಾರೆστως ἔχειν πρὸς τινα, Offenso esse animo, Budl. dicens esse i. q. δυσಾರೆστῆιν.

[*Δυσಾರೆστία, ῆ, Gl. Morositas. “Clem. Alex. 187(=81.)” Kall. Mss. “Hierocles 126.” Wakef. Mss.]

Δυσಾರೆστέω, ἦσω, est, ut Bud. Comm. tradit, Non hilariter affectus sum, Implacide me habeo, Morosum me præbeo, ut ægroti, qui in lecto acquiescere nequeunt et jactantur. Synes. Ἐνθαδὶ δὲ οἶον μὲν ἐστὶν ὑπελθεῖν δένδρων σκιάν’ κὰν δυσಾರೆστέω, ἐστὶν ἀμείψαι δένδρον ἐκ δένδρου, Et si illic ex animi sententia non sis, licet ad aliam transire aliamque. Aristot. H. A. 6. Ἐὰν γὰρ ἐνοχληθῇ ὑπὸ τινος ἢ περὶ τὴν νεοττειαν, ἢ πτερόν ἐκτιλθῇ, ἢ ἄλλο τι πονήσῃ, ἢ καὶ δυσಾರೆστέω, κατέχει, καὶ οὐ τίκτει, μελλήσασα. Eand. signif. habet in pass. Gal. Ther. 8. Ἐπὶ δ’ εἰκότως τὰ τοιαῦτα παραγγέλματα κοινὰ τε ὑγιαίνοντων ἐστὶ, καὶ τῶν ἤδη δυσಾರೆστονμένων, h. e. ut Bud. ibid. interpr. Qui jam morbo conflictantur, ut Celsus loquitur; et qui jam implacidi sunt a mala valetudine adventante et ineunte. Sic enim Gal. intellexit. Hipp. Τό, τε εὖ καὶ τὸ ἐσόμενον προορώμενοι, δυσಾರೆστεύνται πᾶσι. Addit, ap. Polyb. quoque περὶ Πολιτειῶν in pass. usurpatum non semel reperiri. At notandum, in illo Hipp. loco construendum dat. cum in ceteris exemplis nullus ei casus sit additus. Δυσಾರೆστεῖν etiam, ut addit, est δυσಾರೆστως ἔχειν πρὸς τινα, Offenso esse animo. Polyb. 2. Μετὰ ταῦτα δυσಾರೆστέωσαντες τοῖς τοῦ προηρημένου βασιλέως παισὶν ἐπὶ τῷ μὴ νομίμως αὐτῶν ἄρχειν, i. e. οὐκ εὐδοκῆσαντες. Idem voce pass. 3. Ἐπεὶ περ ἐξ ἀρχῆς δυσಾರೆστοῦντο, καθάπερ οὗτος φησι, τοῖς ὑπ’ Ἀννίβιον πρατομένοις: ἀντὶ τοῦ, ἐπεὶ περ οὐκ ἀπεδέχοντο, ἐπειδὴ ἀπηρέσκοντο. Basil. Ταῦτα οὖν εἰδὼς, παῦσαι δυσಾರೆστούμενος ταῖς θείαις οἰκονομίαις. [Jambl. V. P. s. 49. Chio Ep. 7. Diod. S. 18, 62. Ἀντιγόνῳ δυσಾರೆστέω. “Toup. Opusc. 1, 96. Diod. S. 1, 337. 526. ad 2, 304. 2, 622.” Schæf. Mss. “Med. Jambl. 204.” Wakef. Mss.]

[*Δυσಾರೆστήμα, τὸ, Gal. de Opt. Secta 11. Αἰμορραγία ἐγγενομένη περιέγραφε τὸ δυσಾರೆστήμα, καὶ τὸ βάρος. “Stob. 546.” Wakef. Mss.]

Δυσಾರೆστήσις, ῆ, Displacencia sui et tædium, ut Seneca dixit: s. Displacina, quo vocabulo Plaut. usus est. Plato Axiocho, Κλαυθμυριζόμενον δὲ καὶ ταύτην τῆς δυσಾರೆστέω μίαν ἔχον φωνήν. Polyb. Τῶν τοι-

οὐτων ἐπιτηδεύματων δυσἀρεσθησις, ubi Interpr. Talium rerum detestatio. ["Clem. Alex. Pæd. 209." Routh. Mss. "Polyb. Exc. Leg. 50." Seager. Mss. "Clem. Alex. 82. Artemid. 169. Offensio, Euseb. Dio Cass. 323. J. Poll. 2, 643." Wakef. Mss.]

Εὐάρεστος, ὁ, ἡ, Bene placens, Gratus, Placitus, Bud. Comm. Basil. "Ἰνα καταξιοθῶμεν δουλεῦσαι, ὥς ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ." ["Athanas. 1, 87." Kall. Mss. "Heyn. Hom. 7, 645." Schæf. Mss. Glossæ: Εὐάρεστος Placidus. *Εὐαρέστος Complacuo. "Εὐαρέστος, Clem. Alex. Str. 1. 318." Kall. Mss. "Chrys. in Gen. Or. 30. T. 1. p. 243. Καὶ τὴν παρόντα βίον εὐάρεστος αὐτῷ διανύσωμεν, καὶ ἐν τῷ μέλλοντι φιλοπρωπίας τινὸς ἀξιοθῶμεν." Seager. Mss. Ep. ad Hebr. 12, 28. "Εὐαρέστος, Stob. 6, 14." Wakef. Mss.]

* "Εὐαρεστία, (ἡ,) Clem. Homil. 9, 22." Kall. Mss. "Hierocles 124." Wakef. Mss.]

Εὐαρεστέω, ἡσω, Libens acquiesco, et hilaritate comprobo, ut Bud. vertit ap. Plut. (6, 463.) Οὕτως οὐδὲ νῦν μετὰ θεῶν ὦν, καὶ τούτοις συνεστιώμενος, εὐαρεστήσειεν ἂν τῇ τοιαύτῃ ὑμῶν διαγωγῇ, i. e. οὐκ ἐνασμενίσειεν ἂν. Aretha in Apocal. 21. Οὐ γὰρ ἐν ταπεινοῖς καὶ χαμαιζήλοις ὁ ὕψιστος εὐαρεστεῖ κατοικεῖν. In pass. quoque idem signif. ut ap. Diod. S. Πάσαι δὲ πρεσβείαις φιλοτιμηθεὶς κεχαρισμένας δοῦναι τὰς ἀποκρίσεις, εὐαρεστούμενας ἀπέλυσε κατὰ τὸ δυνατὸν, h. e. ut Bud. Comm. exp. ἀσμένως διακειμένας, Bene secum actum esse et comiter existimantes, Nihil quicquam succentes aut ægre ferentes dimisit. Chrys. in Hebr. 7. "Ὁρᾷς οἷαις θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός, Quibus placatur, Quas libenter admittit, ἀρέσκειαι. Bud. Reperitur vero et cum accus. constructum, ut Epicurus, Τῷ τὰ ζῶα ἅμα τῷ γεννηθῆναι, τὴν μὲν ἡδονὴν εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν: Cic. ut in meo Cic. Lex. Gr. Lat. annotavi, sic vertit, Omne animal, simul atque natum sit, voluptatem appetere, eaque gaudere ut summo bono; dolorem aspernari, ut summum malum. Εὐαρεστέω signif. etiam Placeo; ut Basil. "Ὁ πρῶτος εὐαρεστήσας Ἀβὲλ, ποιμὴν ὑπῆρξε: et ad Ambros. Mediol. Ἐδοξάσαμεν τὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν καθ' ἐκάστην γενεὰν ἐκλεγόμενον τοὺς αὐτῷ εὐαρεστούντας. ["Heyn. Hom. 4, 623. 7, 296. 645. Dionys. H. 4, 2031. Diod. S. 1, 224. 2, 250. 463. 512.; ad 1, 641. Jacobs. Animadv. 28. 96. Steph. de Dial. Att. Dedicat." Schæf. Mss. Diog. L. 10, 137. cum accus., ubi tamen Ms. τῇ pro τὴν exhibet. Epist. Melissæ, πρὸς ἕνα ἄνδρα.]

Εὐαρέσθησις, ἡ, Placabilitas. Aristot. "Ἡ ἐκ δοκιμασίας εὐαρέσθησις, quasi Placabilitas, Animus non æger, et Placide composita mens, ut in Comm. Bud. exp. VV. LL. ap. Naz. interpr. etiam Gratiae reconciliatio. ["Dionys. H. 4, 2145. Ammon. 18. Diod. S. 2, 512." Schæf. Mss. Glossæ: Εὐαρέσθησις Arbitrium. "Clem. Alex. Str. 2. p. 797. cum alio sensu." Routh. Mss. "Joseph. 535, 16. Voluntas, Stob. 230." Wakef. Mss.]

Εὐαρεστήριος, (ία, ιον,) Placatorius, [Schneidero susp., exhibenti ὁ, ἡ. Vide Ἀρεστήριος. "Ad Dionys. H. 1, 168." Schæf. Mss.]

* Εὐαρεστικός, ἡ, ὄν, Ad placendum accommodatus. M. Anton. 9, 6.]

Ἀρεστήρ, ἡρος, ὁ, Libum: εἶδος πλακοῦντος τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένος, ὥσπερ καὶ τὸ πόπανον, παρὰ τὸ ἀρέσκω, ὁ τοῖς θεοῖς ἀρέσκων, Etym.: vel δι' οὗ ἐστὶ πρὸς τὸ θεῖον ἀρέσασθαι, Eust. ex Ælio Dionys. [J. Poll. "Ad Lucian. 1, 340." Schæf. Mss.]

* Ἀρεστήριος, ἰα, ιον, sive ὁ, ἡ, Gratus. Dionys. Hal. A. R. 1, 67. ἀρεστήριοι θυσίαι, ubi Ms. εὐαρεστήριοι. "1, 168." Schæf. Mss.]

Ἀρεστήριον, τὸ, ἱερεῖον καὶ θῦμα, πέμμα πρὸς θυσίαν, [Gratum sacrificium.]

Ἀπαρέσκω, ἔσω. Displiceo, Non placeo, Improbor. Thuc. Καὶ δὴλον ὅτι εἰ τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντές ἐσμεν, τοῖσδ' ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκοιμεν. Plut. in Cæsare, "Ἡρκεῖ γὰρ, ἔφη, τὸ μὲν χρῆσθαι τοῖς ἀπαρέσκουσι. Dicitur etiam ἀπαρέσκει μοι τοῦτο, Displacet mihi istud. Item cum infin., ut ἀπαρέσκει μοι παίζειν, Displacet mihi ludere. Qui infin. mutari potest in nominativum in interpr. ut si dicas, Displacet mihi lusus. Interdum articulus τὸ præfigitur infi-

nitivo, ut Laërt. Platone, Καὶ τὸ πολλὰ δὲ καθεύδειν ἀπῆρεσκεν αὐτῷ. || Jungitur etiam accus. personæ interdum, sicut et simpl. ἀρέσκω. Plato, "Ἐν μέντοι με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει. || At vero junctum accusativo rei signif. Improbo, Repudio; sed id quidem non itidem ap. classicos: sic usi sunt LXX. Interpr. Sirac. 21, (17.) "Ἡκουσεν ὁ σπαταλῶν καὶ ἀπῆρεσεν τὸν λόγον, Et improbavit sermonem. Vel, Et sermo illi displicuit.

Ἀπαρέσκομαι, Ægre fero, vel implacide: oppositum τῷ ἀρέσκομαι, inquit Bud. Dativo jungitur. Herodian. 5, (2, 11.) Ἀπῆρεσκοντό τε αὐτοῦ τῷ βίῳ, ὥς ἀνειμένη μᾶλλον ἢ κατ' ἄνδρα στρατιωτικόν. Item Improbo; ut Philop. Ἀπαρέσκειται ὁ Ἀριστοτέλης τῇ τῶν ἰδεῶν δόξῃ. In Pandectis, Οὐδεὶς ἀναγκάζεται πωλεῖν ἀπαρεσκόμενος τῷ μέτρῳ ἢ τῷ τιμήματι. Sic dicitur ἀπαρέσκομαι αὐτοῦ τῷ βίῳ, Ejus vitam improbo, Displacet mihi ejus vita. Sed et dici possit ἀπαρέσκομαι αὐτῷ οὕτω βιοῦντι. Jungitur enim h. v. dativo etiam personæ. Et dicitur ἀπαρέσκομαι σοι, Tu mihi displices; sicut ἀπαρέσκω σοι, Displiceo tibi. Citatur e Naz. Τῇ μητρὶ ἐν οἷς ἀπῆρεσκετο, ὅμως ἐπέιθετο: ubi tamen non existimandum est esse aliam constr. quam cum dat.; nam intelligendum est ita, τῇ μητρὶ ἐπέιθετο ἐν ἐκείνοις οἷς ἀπῆρεσκετο, i. e. ἃ αὐτῷ ἀπῆρεσκεν, Quæ ipsi displicebant.

Ἀπαρέσκομαι, Placo, Demereor; aor. med. sic usurpatur cum accus., Il. T. (183.) οὐ μὲν γὰρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, i. e. eis ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν. Dixerat autem paulo ante, Αὐτὰρ ἐπειτὰ σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεάσθω Πιεῖρη. Ait autem Eust. per hæc indicari τὸ εἰς φιλίαν συναρμοσθῆναι. Idem annotat ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι imperfectum videri esse sermonem; at ἀπαρέσσασθαι δαιτὶ vel δώροισι, integrum. Ceterum quod attinet ad illam exp. τὸ εἰς φιλίαν συναρμοσθῆναι, si rationem habuisset loci, quem exponebat, ut posset cum eo illa exp. accommodari, dixisset τὸ εἰς φιλίαν συναρμόσαι: ut et Hes. active exp.; et accusativus cui jungitur, evincit ita exponendum.

["Ἀπαρέσκω, Heyn. Hom. 7, 645. Plut. Mor. 1, 19. Musgr. Ion. 745. Μὴ ἀπάρεσκέ πω. Ἀπαρέσκομαι, Heyn. Hom. 4, 623. Tyrwh. de Babr. 175. Lips. Thom. M. Add. ad 908. Jacobs. Anth. Proleg. 67." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀπαρέσκω Displiceo. Ἀπῆρεσεν Displcuit. "Ægre fero, Schol. Theocr. 1, 61. Fut. ἀπαρέσω, Stob. 304, 29. Aor. 1. ἀπῆρεσθην, Babr. 19. Med. Aversor, Schol. Il. A. 248." Wakef. Mss.]

Ἀπάρεστος, ὁ, ἡ, Ingratus, Injucundus, Talis ut placere non possit. Contrarium τῷ ἀρεστός, quod fit ab ἀρέσκω simpl.

Δυσἀρέσκομαι, Displiceo, ἀπαρέσκομαι, Hes. Δυσἀρεσκόμενοι, μὴ ἀρέσκοντες, ap. Eund.

* Ἐναρέσκομαι, Delector aliqua re, Schneidero susp. Extat ap. Schol. Bourd. in Aristoph. O. 523.]

Ἐξἀρέσκομαι, Placo. Xen., ut Bud. Comm. annotat, dativo fere semper jungit; O. (5, 3.) Καὶ γὰρ ἡ προβαιεντικὴ τέχνη συνήπται τῇ γεωργίᾳ, ὥστε ἔχειν καὶ τοῖς θεοῖς ἐξἀρέσκεσθαι θύοντας. Demosth. (1396.) accusativo copulavit, Ἐὰν τοὺς κυρίους δώροισι ἐξαρέσῃται. ["Valck. ad Xen. Mem. 250. Xen. Econ. 5, 19.; Schneider. ad 30. 35." Schæf. Mss.]

Ἐπαρέσκομαι, Placo, Reconcilio, VV. LL. [Schneidero susp. "Heyn. Hom. 7, 646. 8, 595. ad Il. T. 183." Schæf. Mss.]

* Καταρέσκω, unde Ms. καταρέσαντος pro καταίνεσαντος, Herod. 3, 53.]

Συναρέσκομαι, impersonaliter, Complacitum est, ut Terent. et Plaut. loquuntur. Demosth. (404.) Καὶ συνήρεσκε ταῦτά μοι, καὶ συνέπραττον αὐτῷ, i. e. Bud. interpr. Et jam mihi complacita sunt. Xen. (E. 2, 3, 18.) Οὐδέ γε τὸ φρουροὺς μισθῶσαι συνήρεσκέ μοι. [Gl. Συναρέσκει Complacet. Apoll. R. 3, 901. Εἰ μοι συναρέσσετε τήνδε μενοινίαν: 4, 373. καὶ θέμις, ἣν ἄμφο συναρέσσαμεν: 3, 1100. ὥς Θησὶ τότε ξυναρέσσατο Μίνως—ὥς ἄμμι πατὴρ τοὺς ἄρθμους εἶη. "Brunck. Apoll. R. 126. Heyn. Hom. 5, 376." Schæf. Mss. "Med., Nicom. Harm. 36." Wakef. Mss.]

* Ὑπερρέσκω, Appian. B. C. 2, 428. "Toup. A Opusc. 1, 518." Schæf. Mss.]

¶ Ἀρεσκος, (η, ον,) Blandus, Gratiae aucupator et captator, Qui ap. omnes gratus esse cupit, ab omnibusque gratiam inire; ut Bud. interpr. addens Aristot. Ethic. 9, (10.) hujusmodi homines, amicos civiles vocare, non privatos, Οἱ δὲ πολὺ φίλοι, καὶ παῖσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι, πλὴν πολιτικῶς, οὓς καλοῦσιν ἀρέσκους. Ethic. 4, (5.) Ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις καὶ τῷ συζῆν, —οἱ μὲν ἀρεσκοὶ δοκοῦσιν εἶναι· οἱ πάντα πρὸς ἡδονὴν ἐπαινοῦντες, καὶ οὐθὲν ἀντιτείνοντες, ἀλλὰ δὴ οἰόμενοι δεῖν ἄλποι τοῖς ἐντυγχάνουσιν εἶναι, quasi Obsecundatores, ac sese omnibus dantes. Bud. ibid. dicit hos vulgo Curiales vocari.

* Ἀπάρεσκος, ὁ, ἡ, Gl. Fastidiosus.]

* Αὐτάρεσκος, ὁ, ἡ, Gl. Sibi placens, i. q. αὐθάδης. "Const. Manass. Chron. p. 79." Boissonad. Mss. Schol. Aristoph. Θ. 711. A. 1118. "Unde * Αὐτάρεσκεια, ἡ, Basil. (2, 590.)" Schneider. Lex. Imo αὐτάρεσκεια secundum Gr. linguæ analogiam derivandum esset ex αὐταρεσκῆς, voce nihili; αὐταρεσκεία ex αὐταρεσκεύω: * αὐταρεσκία ab αὐτάρεσκος, vel ὑποκοριστικῶς, recentiorum scriptt. modo, pro αὐταρεσκεία. "Αὐτοαρεσκεία, Basil. Schol. in Greg. Naz. T. 11. Not. Mss. P. 2. p. 137." Boissonad. Mss. "Αὐταρεσκία, Philo J. 2, 661. Mang." Kall. Mss. "Αὐταρεσκία s. Αὐτάρεσκεια, Nimius amor sui rerumque suarum, et, ex adjuncto, Vita e lubricidine acta. Symm. Cohel. 6, 9. Ὅδεύειν αὐταρεσκίᾳ, Ambulare pro Arbitrio, h. e. ita ut tibi nimis placens aliorum consilia non audias. Voce αὐτάρεσκεια usus quoque est Basil. (l. c.) Vide Kreyssig. Symb. P. 6. p. 8. Pro αὐτάρεσκεια Montfaucon. ac Biel. perperam in Lexx. sua transtulerunt Αὐταρεσκία, Sufficiencia, quæ vox in utroque Lex. expungenda est." Schleusner. Lex. in V. T. "Αὐτάρεσκος, ad Thom. M. 123." Schæf. Mss.]

Δυσάρεσκος, ὁ, ἡ, Contrariam τῷ ἀρεσκος habet signif. unde vitio vertitur adulatori in Eur. Parasito ap. Athen. (247.) Οὐ δεῖ παρασιτεῖν ὄντα δυσάρεσκον σφόδρα.

* Δυσαραεσκέω UNDE * Δυσαρέσκησις, ἡ, i. q. δυσἀρέστησις, Cæl. Aur. M. Chr. 5, 10.]

Εὐάρεσκος, (ὁ, ἡ,) Blandus, Placere cuilibet volens, unde Εὐαρέσκω ἔχειν Bud. exp. ἀρεσκον εἶναι, Dare se alicui. Item, Placidus, Obtemperans: pro qua signif. Bud. adducit Xen. (Ap. 3, 5, 5.) Δοκεῖ μοι ἀνδρὶ ἀγαθῷ ἀρχοντι νῦν ἡ πόλις εὐαρεσκοτέρως διακεῖσθαι [ubi v. not. Glossæ: * Εὐαρέσκησις· Placor.]

* Ὀχλοαρέσκης, ὁ, Qui populo studet, Timo Philas. 15. ap. Diog. L. 252.]

* Ψευδαρεσκεία, ἡ, Method. 421." Kall. Mss.]

Ἀρέσκεια, ἡ, Comitatus assentatrix, ut Bud. interpr. in h. l. Theophr. Char. Ἡ δὲ ἀρέσκεια ἐστὶ μὲν, ὡς ὄρω περιλαβεῖν, ἐντευξίς οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ ἡδονῆς παρασκευαστική. Athen. 6. Ταύτην δὲ τὴν κολακείαν τινὲς, ἐκτρέποντες τούνομα, ἀρέσκειαν προσαγορεύουσιν. Est eid. Bud. Facetosa urbanitas, χαριεντισμὸς, κομψότης, σεμνολογία, Lepos in sermone. Laërt. Pythag. Ἀπειχέτο καταγέλωτος, καὶ πάσης ἀρεσκείας, οἷον σκωμμάτων διγυγμάτων. Interpretatur etiam Gratiam in h. l. Diod. de Hephæst. S. funere, Τῶν γὰρ ἡγεμόνων ἕκαστος στοχαζόμενος τῆς τοῦ βασιλέως ἀρεσκείας, διεσκεύαζεν εἰδῶλα δι' ἐλέφαντος καὶ χρυστοῦ καὶ τῶν ἄλλων θανυμαζόμενων παρ' ἀνθρώποις, Hoc maxime spectans quomodo regis gratiam ea ratione iniret. ["Arrogantia vertitur ap. M. Anton. 5, 18., nempe ubi quis sibi nimis placet." Schweigh. Mss. Glossæ: Ἀρέσκεια· Hic Placor, Venustas. Schleusner. Lex. in V. T. ubi ET * Ἀρεσκία, ἡ. Vide Symm. Ps. 80, 10. "Ἀρέσκεια, Bergler. ad Alciph. 204. Diod. S. 2, 567. 592." Schæf. Mss.]

Ἀρεσκεύομαι, εὐσομαι, Comiter appello, Comiter cum aliquo ago et blandior, Bud. φιλοφρονεῖν, Hes. Plut. (6, 13.) Οἱ μὲν ταῖς τῶν ἀρεσκευομένων ἡττώμενοι κολακείαις. HINC Ἀρέσκευμα, τὸ, Blanda appellatio et adulatoria, Bud. Comm. e Plut. (5, 19.) Οὗτος γὰρ ἦν ὁ τῶν σοφῶν τούτων καὶ περιττῶν καινουργὸς ἀρεσκευμάτων. [* Ἀρεσκευτικὸς, ἡ, ὄν, M. Anton. 1, 16. "Ἀρεσκεύομαι, ad Xen. Econ. 5, 19. Wyttenb. ad

Plut. Mor. 1, 13. Ἀρέσκευμα, ad Xen. Econ. l. c." Schæf. Mss.]

Ἐξαρεσκεύομαι, εὐσομαι, Placo, Diis sacrifico, VV. LL. [Mihi indulgeo, Clem. Alex. Pæd. 3. 250. Τὸ ἐπιθυμητικὸν εἰς μοιχείας καὶ λαγνείας, καὶ εἰς φθορὰς ἐξαρεσκευόμενον. "Ad Xen. Econ. 5, 19.; Schneider. ad 30. 35." Schæf. Mss. "Allicio, Clem. Alex. 214." Wakef. Mss.]

Quæ ab ἄρω derivata spiritum ejus tenuem in asperum mutarunt. Alioqui certe τὸ ἀρμός cum suis deriv. huc non rejecissem: imo nec diverso literarum genere scripsissem, utpote simpl. verbalis formam habens.

ἈΡΜΟΣ, ὁ, Apta commissura, Coagmentatio, Compages. Ἀρμός, inquit Bud., pro Compagne in h. l. Xen. (K. 5, 29.) Οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἰσομέγεθες τοῦτω, ὁμοῖον ἐστὶ πρὸς ἀρμόν. In Hippiatra addit idem Bud., pro Luxati membri compage poni videtur. Ἀρμός λίθου pro Lapidis commissura citatur e Schol. Aristoph. Ἀρμούς, ut inquit J. Poll., quidam appellant tam Summi humeri quam cubiti articulum, q. d. Compages, alii κορύνας, alii κονδύλους. Eid. J. Poll. ἀρμοὶ sunt Interstitia dentium. [Hippiatira 128. Veget. 5, 46. Chandler. Inscr. p. 77. l. 9. 10. Dionys. Hal. A. R. 5, 7. ἀρμός θύρας. Eur. Erechth. Fr. Ἀρμός πονηρὸς ἐν ξύλῳ παγείς. Glossæ: Ἀρμόν· Commissuram. Ἀρμοί· Compages, Coagmenta lignorum, lapidum, Joseph. A. J. 1, 3. Hippocr. 56, 16. "Ἀρμός, Ruhnk. ad Longin. 253. Abresch. Lect. Aristæen. 105. Bernard. Rel. 24. 33. Valck. Hipp. p. 250. Toup. Emend. 2, 549. ad Diod. S. 1, 161. Markl. Iph. p. 260. Jacobs. Animadv. 221. Bast Lettre 218. Dionys. H. 2, 858. Plut. Alex. 6. Schmied." Schæf. Mss. "Plut. 4, 7." Wakef. Mss.]

Ἀρμοῖ, adv. Congruenter, ἀρμοδίως. ἢ Ἀρμοῖ autem cum tenui, Nuper, νεωστὶ, ἀρίως. Sic Etym. et Schol. Theocr. 4, (51.) ἃ γὰρ ἀκανθα Ἀρμοῖ μ' ὥδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. Æsch. Pr. V. (616.) Ἀρμοῖ πέπανμαι τοὺς ἐμούς θρηνῶν πόνους. Nam secundum hæc, quæ modo dixi, fuerit ita scr. ἀρμοῖ cum tenui. Sed Eust. contra ait magis receptum esse ut ἀρμοῖ cum aspero scribatur pro νεωστὶ. Existimari autem vocem esse Syracusanorum; dici enim ἀρμός, ἀρμῶ, e quo per systolen ἀρμοῖ, ut ἐξοῖ pro ἐξω, et ἐνδοῖ pro ἐνδον ap. Theocr. Vide et Etym. Hes. vult ἀρμοῖ non solum signif. ἀρίως et προσφάτως, sed etiam ἡσυχῇ et ἐξαίφνης. Erotian. ἀρμῶ, nam ita legitur ap. eum, ait signif. ἡσυχῇ, et μικρῶς. [Hippocr. 233, 47. 243, 18. 290, 41. "Theocr. 4, 51. Ruhnk. Ep. Cr. 198. Valck. Ep. ad Röv. 49. Koen. ad Greg. 168. Jacobs. Anth. 7, 22. Callim. 1, 431. 524." Schæf. Mss.]

"Ἀρμῖως, Gal. ap. Hippocr. exp. παραχρήμα, "Doricam esse vocem annotans. Ead. signif. ἀρμῖ "dicitur."

"Ἀρμη, Hippocrati dicitur πᾶσα σύνοδος τραυμάτων, teste Erotiano, qui ipsum παρὰ τὸ ἡρμόσθαι derivatum ait, ego potius ab ἄρω. Gal. ap. Eund. ἄρμης exp. τῆς ἐν κεφαλῇ ράφης, Suture in capite. "Hesychio vero ἄρμη est non solum σύνοδος, σώματος "ἀρμογή, Coitus s. Commissura, Corporis compages, "sed etiam ἡχος τόνου καὶ φωνῆς, item λευκή." ["Ἀρμή, (sic,) Toup. Opusc. 2, 97.; Emend. 2, 549. ad Diod. S. 1, 161." Schæf. Mss. Ἀρμή scribitur et in Schneider. Lex. Quint. Sm. 11, 361. μία δ' ἅπαν ἡρμοσεν ἄρμη.]

Ἀρμολογέω, Congruenter coagmento, Apte committo, Concinno, Apte compingo; ut ἡρμολόγησε τάφον, Epigr. (Philipp. 78.) Et ἀρμολογουμένη οἰκοδομή exp. Structura coagmentata, Epigr. Et συναρμολογῶ, pro eod., quod etiam exp. Congruente proportionum ratione construo. Ad Ephes. 2, 21. Ἐν ᾧ πᾶσα ἡ οἰκοδομή συναρμολογουμένη αὐξεί εἰς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ. Et 4, 16. Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον κ. τ. λ. utrobique pro Congruenter coagmentatio. [Gl. * Ἀρμολόγος· Coagmentarius. * Ἀρμολόγησις· Compaginatio, Compagitus. Συναρμολογέω· Compagino, Compago. Συναρμολογημένος· Compactus. Ἀρμολόγησις inter dubia vv. recenset Schneider. Lex. * Ἀρμολογία, ἡ, pro Eodem, Basil. Magn. 2, 541. * Ἐναρμολογέω, Ignat. Ep. ad Eph. 9. 9." Kall.

Mss. *Συναρμολογέω*, Æschin. “*Ἀρμολογέω, συναρμολογέω*, Jacobs. Anth. 9, 204.” Schæf. Mss.]

[* *Ἀρμαλώω*, Hes. *Ἡρμαλώσατο συνέλαβον*.]

[* *Ἀναρμος*, ὁ, ἡ, Sext. Emp. p. 136.]

[* *Ἀνταρμός*, Gl. Antarium. Vide nott.]

“*Βητάρμονες*, Hesychio sunt ὄρχησται, οἱ διὰ ποδῶν ὀρχούμενοι, dicti nimirum ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν, Quoniam apto et concinno gressu incedentes saltant, s. Quoniam apto et decente gradu pedes moventes tripudiant. Od. Θ. (250.) Ἄλλ’ ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσοι ἄριστοι Παίσατε. AT *Βηταρμός* dicitur Saltatio ista, quam οἱ βητάρμονες desaltant, apto et concinno incedentes gressu. Apoll. R. 1. (1135.) Ἄμυδι δὲ νέοι Ὀρφέης ἀνωγῇ Σκαίροντες βηταρμόν ἐνόπλιον ὥρχησαντο, Καὶ σάκεα ξιφέεσσιν ἐκέκτυπον. Ubi Schol. quoque annotat, βηταρμόν dici τὴν ὄρχησιν, παρὰ τὴν ἀρμόδιον βάσιν αὐτῶν: propter epitheton vero ἐνόπλιον, intelligi τὴν πυρὸς ῥίχην: ea enim est ἐνόπλιος ὄρχησις.” [Manetho 6, 507. Ἡ καὶ ὄρχηθμοῦ βητάρμονας ἀνδρας ἐόντας Θῆκαν. *Βητάρμων*, ad Charit. 786. *Βηταρμός*, Wakef. S. C. 3, 95.” Schæf. Mss. “*Βητάρμων*, Manetho 2, 335. De digitis, Nonn. p. 334.” Wakef. Mss.]

[* *Διάρμος*, Clem. Alex.” Kall. Mss.]

[* *Πυκνάρμων*, ονος, ὁ, ἡ, i. q. πυκνός. Democr. ap. Stob. Phys. 1. p. 594.]

[* *Σύναρμος*, ὁ, ἡ, Philo Mathem. p. 64. de Sept. Mirac. c. 2. *Σύναρμον* καὶ κατεξεσμένον τὸ πᾶν ἔργον.]

† *Ἀρμόζω*, vel *Ἀρμόττω*, σω, Quadro, Congruo, Convenio, utpote apte cohærens: ἀρμόζειν autem act. cum suo pass. postea exponam. Xen. K. Π. 1, (3, 14.) Ἐγγων βέλτιον εἶναι ἀμφοτέροις τὸν ἀρμόζοντα ἐκότερον ἔχειν χιτῶνα, Utrumque habere sibi congruentem tunicam, s. Convenientem; i. e., ut præcedentia ostendunt, magnum magnam, parvum parvam. Habetur autem eo ipso in l. ἀρμόττων pro eod., Ὅποτε μὲν κατασταθεῖν τοῦ ἀρμόττοντος κριτῆς. Diosc. 6, 1. *Ἀρμόττοντα* τοῖς φάρμακον πεπυκώσι, exp. Congruentia iis, qui venenum biberunt. Malim tamen Conducere, ut sit pro συμφέροντα. Ex Isocr. autem affertur rēpositioni πρὸς junctum, Τόδε πρὸς τὰς συνουσίας ἀρμόττει, Hoc ad vitæ consuetudinem accommodum est. Et ex Eod. in Paneg. Πρὸς δὲ τοὺς οὐκ εἰσιν ἀρμόττοντες λόγοι: e Theophr. C. P. 3. *Ἀρμόττει* εἰς δυσχεμέρους τόπους, Frigidis locis convenit. Sæpe vero et infin. jungitur: ut Isocr. de Pace (§. 1.) Οὐ μὴν ἀλλ’ εἰ καὶ περὶ ἄλλων τινῶν πραγμάτων ἡρμοζε τοιαῦτα προειπεῖν. Et cum infin. pass. ap. Eund. Evag. (§. 27.) Ἄπαντα τὰ τοιαῦτα περὶ τὴν ἐκείνου ῥηθῆναι φύσιν μάλιστα ἂν ἀρμόσειε. Plato Ep. 8. Βασίλεας ἀρμόττει γίνεσθαι κυρίου ἱερῶν τε, κ. τ. λ.

Ἀρμόζω, vel *Ἀρμόττω*, act. signif. Apto, Adapto, Apte coagmento: cui act. ideo posteriorem l. dedi, quod et minus usitata esse videatur quam altera, et pass. inter hanc et illam non tamen incommode interjecta fuisset. Od. E. (247.) Τέτρηθεν δ’ ἄρα πάντα καὶ ἡρμοσαν ἀλλήλοισι. Dicitur et ἀρμόζεσθαι in hac act. signif. ut ibid. (162.) ἀρμόζω χαλκῷ Εὐρέην σχεδῆν, ubi redditur Apta, vel Concinna; sed malim Apte eompinge. Sed et in prosa ἀρμόζεσθαι pro ἀρμόζειν positum, ut Plut. Solone, Τους νόμους ἀρμόζεται τοῖς πολιταῖς, Leges accommodat civibus. Et Philo de Mundo, Τὰς κεφαλὰς ἡρμόζετο τῷ αὐχένι, Capita cum cervicibus eompegit. Qui duo ll. ita exp. in VV. LL.: additur autem et hic ex eod. Themist. *Ἀρμοσόμενος* πόλιν πρὸς θάλασσαν, et redditur, Civitatis animos ad rem marinam disponens. Suid. ἀρμόζεσθαι cum ead. constr. exp. ἐπιτηδείως διατίθεσθαι in h. l. Auctoris anonymi, Ὅ δὲ νυκτὸς ἐπῆει τὰς εἰσόδους ἀρμόζόμενος πρὸς τὴν ὑποκειμένην πρόθεσιν. Rursus in VV. LL. ἀρμόζεσθαι σύριγγας, ejus exempla habes et ap. Bud. 314. Componere fistulas. Et ἀρμόσασθαι αἰλὸν e Luciano itidem Componere. || *Ἀρμόττειν* τὴν πόλιν, Lucian. Constituire et temperare civitatem, Bud. interpr., unde et ἀρμοσται dicti. Quod harmonistarum munus exercere, videtur appellasse Xen. ἀρμόζειν (A. 14, 2.) *Ἀρμόζοντας* ἐν ταῖς πόλεσιν, et (ib. 4.) *Ἀρμόζοντες* ἐπὶ ξένης. || *Ἀρμόζειν* vel ἀρμόζεσθαι, Jungere connubio, Nuptui dare, Bud.: addendum autem et Despondere, ut paulo post docebo.

A Appian. “*Ἠρμοσαν* δ’ ἐν τῷδε τῷ δελπνῷ τὴν Πομπηίου θυγατέρα Μαρκέλλῳ. Chio Matridi, “*Ἠρμοσται* δὲ καὶ τὰς ἄλλας παῖδας ἤδη τοῖς χαριεστάτοις Ἀθήνησι. Sed et ipse vir dicitur sibi ἀρμόζεσθαι vel ἀρμόζεσθαι γυναῖκα, ut Herod. (5, 47.) *Ἀρμοσόμενος* Τήλυος θυγατέρα. Eι *Ἠρμοσται* τὴν Μίλωνος θυγατέρα Δημοκίδης γυναῖκα. 2 Cor. 11, (2.) *Ἠρμοσάμην* γὰρ ὑμᾶς ἐνὶ ἀνδρὶ, παρθένον ἀγνὴν παραστήσαι τῷ Χριστῷ, ubi vet. Interpr. ἡρμοσάμην vertit Despondi, Erasmus Adjunxi, Beza Præparavi. Fortasse autem Despondi retineri possit, sic interpr., Vos uni viro despondi, nimirum Christo, quos sisterem illi, tanquam castam virginem. Possumus autem dicere ἀρμόσασθαι puellam alicui, vel Aliquem sibi eam ἀρμόσασθαι, quæ tamen illi postea non sistatur et connubio detur; ut in Herod. l. c. post ἀρμοσάμενος Τήλυος θυγατέρα, sequitur ψευθεῖς δὲ τοῦ γάμου. Quare hic Despondendi verbo uti possumus, in interpr., at nullo modo Jungere connubio, aut Nuptui dare, interpr. Sciendum est autem Lat. quoque non solum patrem puellæ vel adolescentis dici Despondere, sed ipsum etiam adolescentem Despondere sibi puellam.

Ἀρμόζομαι, vel *Ἀρμόττομαι*, pass. Aptor etc. Chrys. Αἱ ψυχὰι διὰ τῶν ἀγίων προσευχῶν ἀρμόζονται καὶ συνεστήκασιν. Ubi exp. Compinguntur. Fortasse autem commodius exp. Stat firma earum compages. A Plat. autem de Rep. 8. ἡρμοσμένη ψυχῇ, vocatur Animus compositus et sibi consentiens, qui vacuus est vanis cupiditatibus, ut vult Bud. 314. ubi vide l. Idem *ἡρμοσται* exp. Aptus est, in h. l. Polybii, Πᾶς γὰρ Ῥωμαῖος ὁμοίως ἡρμόσται πρὸς πάντα τόπον καὶ καιρὸν, καὶ πρὸς πᾶσαν ἐπιφάνειαν.

[* *Ἀρμόζω*, Heyn. Hom. 4, 519. 7, 322. Valck. Phœn. p. 776. Thom. M. 111. 424. ad Lucian. 1, xxxiii. 256. Wessel. Herod. 186. ad Il. P. 210. Zeun. ad Xen. K. Π. 46. Brunek. Hec. 432. Jacobs. Animadv. 225.; Anth. 11, 31. 12, 99. 116. ad Diod. S. 1, 593. 641. *Ἀρμόσσω* vel *Ἀρμόττω*, Zeun. ad Xen. K. Π. 46. 67. Thom. M. 111. Dionys. H. 2, 690. *Ἀρμόττω*, Greg. C. 67. Sequ. infin., Simon. Dial. 7. *Ἀρμόζει*, impers., Ammon. 96. Phalar. 166. *Ἀρμόττει*, Schol. Aristoph. Π. p. 180. 185. T. H. Dionys. H. 5, 151. 3, 1500. *Ἀρμόζων*, Boissonad. Philostr. 376. Fut. ξω, Valck. Ep. ad Rōv. 56. *Ἀρμόχθη*, Idem ad Theocr. x. Id. p. 114. *Ἀρμόζω*, Sum harmosta, Morus ad Isocr. Paneg. 68. Do nuptum, ad Charit. 215. De lyra, tibia, Bergler. Alciph. 50. Μουσικοὺς ἡρμόττε, Philostr. 140. Boissonad. Med., Plut. Mor. 1, 567. ad Charit. l. c. Herod. 394. 467.; ad 387. *Ἀρμόζεσθαι* πρὸς τι, ad Lucian. 1, 430.” Schæf. Mss. Glossæ: *Ἀρμόζω* Congruo, Competo, Arto, Accommodo, Compago. “*Ἀρμοσον*” Apta. *Ἀρμόσαι* Jungere. *Ἀρμόζων* Competens, Conveniens, Aptus, Congruus. *Ἀρμόζομαι* Spondeo. *Ἀρμόζονται* Jubent. *Ἠρμοσμένον* Aptum. Eur. Bæch. 227. Καὶ σφας σιδηραῖς ἀρμόσας ἐν ἄρκυσι, Or. 235. πόδας ἐπὶ γαῖας. Parthen. p. 17. 28. 31. Herod. 5, 47. 6, 65.: Ælian. H. A. 13, 21. *Ἀρμόζειν* τὴν Ἑλλάδα, pro ἀρμοστὴν εἶναι τῆς Ἑλλάδος. Soph. Œd. C. 908. Τούτοιςιν (sc. νόμοις) οὐκ ἄλλοισιν ἀρμοσθήσεται. Pind. N. 8, 19. ἀρμόζειν τὸν στρατὸν ἐν Ἀθήναις. “Aristoph. I. 1236. Πᾶς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου; Ibid. Ἐν ταῖσιν εὐστραῖς κονδύλοις ἡρμοττόμην.” Seager. Mss. “*Ἀρμόζομαι*, med., de eo, qui se ad instrumentum musicum accommodat, Plut. 2, 175. et sonum percipit, 625. Officium ἀρμοστήρος ambio, Xen. Laced. R. Me accommodo, Jambl. p. 158. Mihi apto, i. e. Nubo, Ælian. H. A. 697.” Wakef. Mss.]

[* “*Ἀρμοζόμενος*, Schol. Aristoph. Π. 247.” Kall. Mss.]

Ἀρμοζόντως, Congruenter, Convenienter, ut ἀρμοζόντως ἔχει, Congruit, Convenit, [i. q. ἀρμοδίως. “Diod. S. 3, p. 106. Suid. 1, 892.” Scott. App. ad Thes.]

[* *Ἀρμοττόντως*, i. q. ἀρμοζόντως. Schol. Aristoph. Θ. 399.]

[* *Ἠρμοσμένως*, Apte. “Suid. 1, 314. Schol. Soph. Tr. 58. Diod. S. 571.” Scott. App. ad Thes. “Schol. Apoll. R. 1, 537.” Wakef. Mss.]

[* “*Ἀρμοστέον*, Geopon. 20, 1. Clem. Alex. 166. 167. (195.)” Kall. Mss.]

'*Ἀρμογή*, ἡ, *Apta junctura*, *Compages*, *Coagmentatio*. *Lucian.* (1, 843.) *Καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἄρμογή τῶν σωμάτων, καθὼ συνάπτεται, καὶ συνδέεται τῷ γυναικείῳ τὸ ἵππικόν, κ. τ. λ.* *Herodian.* 3, (3, 11.) *Διέστησε τῷ ὕδατι κατ' ὀλίγον αὐτοῦ τὰς ἄρμογας.* || *A Suida* ἄρμογή *exp.* *εὐταξία* in *h. l.* *Μαθόντες δὲ τὴν τῶν πολέμιων ἄρμογὴν τῆς πορείας.* || *Eupolis* autem ἄρμονίαν, *Musicam*, etiam appellavit ἄρμογὴν, *J. Poll.* 4, c. 8. || '*Ἀρμογὴν* vocari etiam volunt quidam *Colorum transitum*, in *pictura*. [*Gl.* '*Ἀρμογή* *Junctura*, *Compages*, *Commissura*, *Compaginatio*, *Aptatio*, *Commisum*. '*Ἀρμογαί* *Compages*, *Juncturae*, *Compagines*, *Commissurae*. "*Polyb.* 17, 25." *Seager. Mss.* "*Diod. S.* 1, 161." *Schæf. Mss.*]

'*Ἀρμοσία*, ἡ, *Gubernatio*, *VV. LL.* '*Ἀρμόσυννοι*, *Moderatores*. Ita dicti ap. *Lacedæmonios* *Magistratus*, qui mulieres in officio continebant. Vide *Hes.*

[* "*Ἀρμοσις*, ἡ, *Gl.* *Aptatio*, *Compaginatio*.]

[* "*Ἀρμοσμα*, τὸ, *Idem.* *Eur. Hel.* 418. *Τρόπῳ δ' ἐλείφθη ποικίλων ἁρμοσμάτων*, '*Ἐφ' ἧς ἐσώθη μὲν ἀνελπίστω τύχη.*]

'*Ἀρμοστής*, ὁ, *Moderator*, *Temperator*; ut quos suis urbibus *Lacedæmonii* præficiebant, ἄρμοστὰς appellabant, quod eorum munus esset omnia bene componere et quasi concinnare, quod est ἀρμόζειν s. ἀρμόττειν: quo etiam sensu ἀρμόττειν τὴν πόλιν, et ἀρμόζειν ἐν τῇ πόλει dicitur. *Xen. E.* 1, (1, 23.) *Καὶ ὁ Λάκων ἄρμοστής Ἑγερόνικος.* *Demosth.* (258.) *Καὶ τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς κατεχόντων ἁρμοσταῖς καὶ φρονταῖς.* *Plut.* (1, 232.) ἄρμοστὰς et σωφρονιστὰς copulavit. *Ab Eod.* (9, 60.) ἄρμοστής et διαλλακτῆς conjunguntur, extendente latius ἁρμοστοῦ signif. Sic autem et *J. Poll.* 1. scribit διαλλακτὰς, *Reconciliatores*, ab *Herod.* dici καταρτιστῆρας: posse autem et ἄρμοστὰς appellari. || '*Ἀρμοστὰς* *Dionys. Areop.* appellavit *Episcopus* etiam, ut tradit *Bud. Comm.* 315. quos adi: simul et ejus *Annot. in Pand.* || '*Ἀρμοστής*, *Cui desponsa est puella*, ut ἀρμόζειν pro *Despondere*; *J. Polluci* *μνηστήρ*. Sed hunc τοῦ ἁρμοστής usum probare non videtur; cum scribat, 'Ὁ δὲ πενθερὸς ἐγγυᾷ, ἀρμόζει' ὅθεν τινὲς τῶν πολλῶν ἁρμοστήν τὸν μνηστήρα ἐκάλεσαν. [*Gl.* '*Ἀρμοστής* *Aptator*. '*Ἀρμοστής* γάμου' *Sponsus*. "*Morus ad Isocr. Paneg.* 68. *Valck. Ep. ad Rōv.* 66. *ad Charit.* 363. *Abresch. Æsch.* 2, 35. *ad Diod. S.* 1, 593. *Brunck. Aristoph.* 2, 178. *ad Lucian.* 3, 332. *ad Dionys. H.* 2, 1025." *Schæf. Mss.*]

'*Ἀρμοστήρ*, ἦρος, ὁ, *Hesychio* i. q. et ἄρμοστής. *Bud. Comm.* hæc, ex aliquo, ut opinor, *Gramm. sumta*, scribit, '*Ἀρμοστήρας* ἐκάλουν πάλαι Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν διατάττοντας, i. e. ἄρμοστήρας olim *Athenienses* appellabant *Qui statum civitatis ita ordinabant et componebant*, ut bene honesteque viveretur. || *Eidem* ἄρμοστήρας sunt λίθοι δύο πρὸς τῷ αὐτῷ τῆς θύρας τιθέμενοι, *Antepagmenta* *Vitruvii*, ut quidam ainnotarunt. ["*Ad Charit.* 363." *Schæf. Mss.*]

[* '*Ἀρμόστωρ*, ὁ, i. q. ἄρμοστήρ, *ναυτῶν*, *Æsch. Eum.* 453.]

[* "*Ἀρμοστὺς*, (ἡ, ὁν,) *ad Lucian.* 1, 354." *Schæf. Mss.*]

'*Ἀρμοστὸς*, (ἡ, ὁν,) *Conveniens*, *Congruens*. *Philemo* ap. *Athen.* 13. *Καὶ μοι λέγειν τοῦτ' ἔστιν ἁρμοστὸν, Σόλων.* [*Gl.* '*Ἀρμοστὸς* *Aptus*, *Habilis*. '*Ἀρμοστή* *Sponsa*.]

[* "*Ἀρμοστρον*, *Valck. ad Herod.* 159." *Schæf. Mss. Glossæ*: "*Ἀρμοστρα* *Sponsalia*.]

[* '*Ἀρμοστικός*, ἡ, ὁν, *Gl.* *Sponsalis*.]

'*Ἀνάρμοστος*, ὁ, ἡ, *Incongruus*, *Inconcinnus*, *Inconveniens*, *Minime conveniens*, *Non quadrans*, *Non habilis*. *Xen.* *Scutum inhabile vocat ἀνάρμοστον*, ut ait *Bud. Lucian.* (2, 15.) 'Ὁρῶντες τὸ ἀσύφηλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγματος. *Plut. Pericle.* 'Ρῆμα μὴδὲν ἐκπεσεῖν ἄκοντος αὐτοῦ πρὸς τὴν προκειμένην χρεῖαν ἀνάρμοστον. *Hes.* ἀγόμενῳτα *exp.* ἀνάρμοστα. || '*Ἀνάρμοστος* sine adjectione, *Inconcinnus*, *Incompositus*, *Ineptus*. *Aristoph. N.* (908.) *Τυφогέρων εἶ, κἀνάρμοστος.* Sic etiam *Budæo* est *σόλοικος*, *σκαιὸς*, *ἀπιθανός*, *ἀπειρόκαλος*, *μάταιος*. [*Imparatus*, *Thuc.* 7, 67. *Glossæ*: '*Ἀνάρμοστον* *Absonum*, *Aburdum*. "*Toup. Opusc.* 2, 43. *Valck. ad Herod.* 159. *Abresch. Æsch.* 2, 35." *Schæf. Mss.* "*Heliod.*

Æth. 92. *De musicis instrumentis*, *Dio Chrys.* 2, 42." *Wakef. Mss.* "*Lucian. adv. Indoct.* 545. 'Ἐπειδὴ ποτε καὶ φσαι καὶ κιθαρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακροῦνται μὲν ἀνάρμοστον τι καὶ ἀσύντακτον." *Seager. Mss.*]

'*Ἀναρμόστος*, *Incongrue*, *Inconvenienter*, *Inconcinne*, *Inepte*. [*Strabo* 408. *Plato de Rep.* 9, 590. *Athen.* 134. *Schol. Aristoph. N.* 25. *Σ.* 1167. *Herod.* 3, 80.]

'*Ἀναρμωστία*, ἡ, *Incongruentia*, *Incongruitas*, *Inconvenientia*. *A Plat.* *Phædro*, τῇ ἁρμονίᾳ et κατακοσμήσει opponitur. *Plut. de Anim. Procr.* Τοῦτο δὲ ἦν ἀναρμωστία ψυχῆς οὐκ ἐχούσης λόγον, i. e. *Turn.* interpr. *Animi proportionem carentis non apta et incommoda comparatio*. || *Apud Lucian.* ponitur pro *Ineptia*, *Bud.* ["*Plut.* 2, 439." *Wakef. Mss.*]

'*Ἀναρμωστέω*, *Sum ἀνάρμοστος*, *Incongruus*; *Non congruo*, *Non convenio*, *Non quadro*. *Plato de LL.* 4. 'Ἐν δὲ σχήματι νόμον ἀναρμωστῇ λεγόμενα. *Apud Eund. de Rep.* 5. (29.) ἀρμόττειν et ἀναρμωστῇν opposita: 'Ἀρα ἂ νῦν δὴ διήλθομεν, εἰς μὲν τοῦ ἀγαθοῦ ἵχνος ἡμῖν ἀρμόττει, τὸ δὲ τοῦ κακοῦ ἀναρμωστῇ; [*Heindorf. ad Plat. Gorg.* 118." *Schæf. Mss.*]

[* '*Ἀναρμωστος*, ὁ, ἡ, *Non facile compingendus*. *Appian. B. M.* 193=1, 690. *UNDE* * '*Ἀναρμωστέω*, *ET* "*Ἀναρμωστία* ἡθῶν, *Plut.* (1, 257.) *de viro et uxore discordibus*, *Bud.*"]

Εὐάρμοστος, ὁ, ἡ, *Aptus*, *Habilis*, *Dexter*, *Quadrans*: τοῦ συμφέροντος στοχαζόμενος, ut *Suid exp.*, addens hoc exemplum, 'Ἐδόκει πρὸς πάντας τοὺς καιροὺς εὐάρμοστότερος εἶναι. Sic de puero *Basil. Eὐμαθὲς* καὶ πρὸς πάντα εὐάρμοστον. *Et Isocr.* (2, 446.) 'Ἐξιν ψυχῆς πρὸς ἅπαντα εὐάρμοστον dixit. *Bud.* interpr. etiam *Versatilis ingenii homo*, πρὸς πάντα τὴν φύσιν εὐστροφον ἔχων. *Εὐάρμοστον* *Quod harmonice compositum est*, *εὐρυθμον*, ut *Bud.* interpr. ap. *Dionys. H.* in *Vita Lysiae*: 'Ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ κινήσεως μελισμοῦ καὶ πλοκῆς φθόγγων. *HINC* *Εὐαρμόστος*, *Apte*, *Concinne*. *Isocr.* (2, 392.) 'Ἐώρα γὰρ τοὺς μὲν ἄλλους τόπους οὐκ εὐκαίρως, οὐδ' εὐαρμόστως πρὸς τὴν τοῦ συμπαντος κόσμου φύσιν ἔχοντας. [*Gl.* '*Εὐάρμοστος* *Habilis*, *Aptus*. *Εὐαρμόστος* *Habile*. "*Eur. El.* 702. *κλῆδων* 'Ἐν πολιαῖσι μένει φήμαι, *Εὐαρμόστοις* ἐν καλάμοις *Πᾶνα* μούσαν ἡδύθυρον *Πνέοντ'*, ἀγρῶν ταμίαν, *Χρυσέαν* ἄρνα *καλλιπλόκαμον* πορεύσαι." *Seager. Mss.* *Hippocr.* 119, 9, 318, 5. *Aristot. Eudem.* 3, 2. "*Εὐάρμοστος*, *Fabric. B. G.* 1, 351. *Εὐαρμόστος*, *ad Corn. Nep.* 5. *Stav.*" *Schæf. Mss.* "*Εὐάρμοστος*, *Accommodatus*, *Plut.* 3, 613. *superl.*" *Wakef. Mss.*]

"*Εὐαρμωστέω*, *Sum εὐάρμοστος* et *concinnus*. *Hippocr.* in *Παραγγελίαις* (18, 34.) *Εὐαρμωστῆσα* "*πνεύματί τε, καὶ θερμασίῃ, καὶ χυμῶν κατεργασίῃ.*" [*Plut.* 1, 71." *Wakef. Mss.*]

Εὐαρμωστία, ἡ, *Aptitudo*, *Dexteritas*, *Lepos*, *Bud. Comm.* *Plut. Pomp.* "*Ἀσκησις ἐν ὅπλοις, πιθανότης λόγου, εὐαρμωστία πρὸς ἐντευξίν.* *Plato de Rep.* 3. (291.) *Εὐλογίῳ* ἄρα καὶ *εὐαρμωστία*, καὶ *εὐσχημοσύνη*, καὶ *εὐρυθμία* εὐηθεία ἀκολουθεῖ, *Honestus igitur sermo et congruentia et condecencia et concinnitas, consequentia sunt bonitatis morum*, *Bud.* [*Isocr.* '*Ἀντιδ.* 94. *Orell.* *Μὴ μόνον τοῖς λεγομένοις, ἀλλὰ καὶ ταῖς τούτων εὐαρμωστίαις συμπεῖθειν τοὺς ἀκούοντας.* "*Boissonad. Philostr.* 399." *Schæf. Mss.* "*Philo J.* 1, 213. *Accommodatio*, *Aristid.* 1, 388. *Accommodating manners*, *Plut.* 3, 707. *De corpore*, *Philostr.* 678. *Clem. Alex.* 571." *Wakef. Mss.*]

[* '*Ἰππαρμωστής*, ὁ, i. q. ἱππαρχος, *Equitatus praefectus*. *Lex. Xen.*]

'*Ἀναρμόζω*, s. '*Ἀναρμόττω*, ὅσω, *Adapto*, *Copulo*. *Dionys. H.* 4. *Πρεσβυτέρῳ τὴν πρεσβυτέραν ἀναρμόσας*: quemadmodum ἀρμόζειν de conjugali etiam copulatione dici docui.

[* '*Ἀναρμόζω*, *Phav.* '*Ἀνθήρεις* ἀνηρμωσμένους. "*Adapto*, *Schol. Pind. P.* 4, 63." *Wakef. Mss.*]

'*Ἀφαρμόζω*, vel '*Ἀφαρμόττω*, *Non convenio*. *Bud. Comm.* dicit opponi τῷ ἐφαρμόζω, esseque ἀπέοικα, *Dissonus sum*, et ἀπρεπής, citans e *Basil. Hom.* 10. "*Ἐκβαλε ἀπὸ σου διάνοιαν ἀφαρμόζουσαν τῷ μεγέθει τοῦ Θεοῦ.* *VV. LL.* *exp.* etiam *Accommodo* ap. *Lucian.* ["*Synes.* 6." *Wakef. Mss.*]

Διαρμόζω, vel *Διαρμόττω*, ὅσω, *Disjungo*, *Disgrego*; sic enim interpr. esse, non cum *VV. LL.* *Compono*,

Coapto, Dispono, patet ex Eur. Or. (1452.) 'Εκλήσε δ' ἄλλον ἄλλοσε στέγης· Τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς· Τοὺς δ', ἐν ἐξέδραισι, τοὺς δ' ἑκεῖσ' ἐκεῖθεν, ἄλλον ἄλλοσε Διαρμόσας ἀπόπρο δεσποίνας, i. e. Phil. Melanchth. interpr. Avellens procul a domina; at Schol. προσαρμόσας καὶ συγκλείσας. ["Plut. 7, 200. H. Διαρμόζεται τὸν βίον, 1, 273. pro ἀκριβέστερον ἄρμ. Coriol. 38. Σῶμα διηρμοσμένον μέρεσι pro ἥρμ." Schneider. Lex. "Plut. Phocione 1367. HSt. 'Εβούλετο τὴν Περικλέους, καὶ Ἀριστείδου, καὶ Σόλωνος πολιτεῖαν, ὥσπερ δλόκληρον, καὶ διηρμοσμένην ἐν ἀμφοῖν, (sc. τῷ λέγειν καὶ τῷ στρατηγεῖν,) ἀναλαβεῖν καὶ ἀποδοῦναι." Seager. Mss. "Penitus apto, Concinno, Plut. 1, 108. 232." Wakef. Mss.]

'Εναρμόζω, vel 'Εναρμόττω, ὅσω, Concinno, Coapto. Dionys. H. de Isocr. Eis περιόδους ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ νοήματα. Est etiam Adjungo, Adapto, i. e. Cum aliis apto, ut Bud. exp. in hh. II. Synes. 'Ἀλλὰ κὰν ταῖς ἐφημερίσι, περὶ αὖς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐναρμόσας, ὡς συγνῶν ἡμερῶν ἔχοιμ' ἂν ὑπομνήματα. Lucian. (1, 223.) Πήχεις γὰρ (τῇ χελώνῃ) ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας. Paus. Λιθία δὲ ἐνήρμοσται πάλαι, ὡς μάλιστ' αὐτῶν ἕκαστον ἁρμονίαν τοῖς μεγάλοις λίθοις εἶναι. Item Apto, Accommodo. Synes. Τοῦτό σοι δρᾶμα ἐκ τραγικοῦ κωμικοῦ, ὅ, τε δαίμων ἡμῖν ἐνήρμοσε, κἀγὼ τοῖς πρὸς σε γράμμασι. Neutr. quoque usurpatur; unde Bud. exp. etiam præter ἐφαρμόττειν et ἐπιβάλλειν, Convenire, Cohærere, Quadrare, ἐντρέχειν, e Greg. Sic ap. Plut. (9, 395.) Eis ταῦτα τῶν ἐξεταζομένων ἕκαστον ἂν ἐναρμόττῃ τίθεσθαι. [Gl. 'Εναρμωσθεῖς Impactus. Plut. Themist. 5. Τοῖς πολλοῖς ἐνήρμοττε, pro ἥρεσκε. Schleusner. Lex. in V. T. "Ad Lucian. 1, 345. ad Phal. 102. Boissonad. Philostr. 323. Wakef. Herc. F. 176. Brunck. Aristoph. 1, 33.; Kuster. 238.; Fr. 229. Fut. ὄξω, Valck. Ep. ad Röv. 66." Schæf. Mss. "'Εναρμόττω, Plut. 2, 510. Congruo, neutr., 1, 111." Wakef. Mss.]

"'Ενάρμοστος, (ὁ, ἡ,) affertur pro Concinno, "Compositus." ["4 Macc. 14, 3. ubi pro ἐναρμόστους alii ἁρμονίους habent. Vide Interpr. ad J. Poll. 4, 58." Schleusner. Lex. in V. T. "Fabric. B. G. 1, 351." Schæf. Mss.]

'Εξαρμόζω, vel 'Εξαρμόττω, Harmonico concentui non sum consonus. In VV. LL. ἐξαρμόζω exp. Avello, Disjungo. Et subjungitur, ἐξαρμόσαι, i. e. τὴν ἁρμονίαν καὶ συμφωνίαν καταλύσαι, Sociatam nervorum concordiam, ut loquitur Fabius, dissolvere; ut sit quod Gall. dicitur Désaccorder. Sed hæc nullo testimonio ibi confirmantur. [Philostr. Icon. 2, 4. 'Ὁ τροχὸς ἐξήρμοσται. "Avello, Philostr. 805." Wakef. Mss.]

* "Εὐαρμόζω, Mathem. Vett. 53. * Εὐαρμόττω, 55. * Εὐαρμωστέον, Clem. Alex. 99." Kall. Mss.]

'Εφαρμόζω, vel 'Εφαρμόττω, Adapto, Accommodo. Hesiod. (E. 1, 76.) Πάντα δὲ οἱ χρόι κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη. Philo de V. M. 2. "Ἀλλοτε ἀλλοίας ἐφαρμόζοντα λέξεις. Apud Synes. Ep. 4. exp. Insero, vel Adjungo, 'Ἀλλὰ κὰν ταῖς ἐφημερίσι, περὶ αὖς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐφαρμόσας. [Vide 'Εναρμόζω.] 'Εφαρμόζω, neutr. Congruo, Convenio, Cohæreo, Quadro et Consentaneus sum, cum dat. vel cum ἐπὶ aut πρὸς habentibus accus. Vide Bud. 439. ET 'Εφαρμογή, (ἡ,) Convenientia, Cohærentia, Quadratio. Plut. (9, 119.) Τῇ πρὸς αὐτὸν (τὸν κανόνα) ἐφαρμογῇ καὶ παραθέσει. Vide Bud. ibid. ["'Εφαρμόζω, Heyn. Hom. 7, 322. Jacobs. Anth. 9, 430. 11, 172. Congruo, ad II. P. 210. * 'Εφαρμωστέον, Lucian. 2, 8." Schæf. Mss. Glossæ: 'Εφαρμόζω Accommodo. 'Εφαρμογή Responsus. 'Εφαρμογαί Commissuræ. 'Εφαρμωστέον, Plut. 6, 124. Polyb. 1, 14, 8. 'Εφαρμόζω, Leon. Tar. 91. Lucian. 28. Archias 14. Paul. Sil. 69. 'Εφαρμόττω, C. D. Beck. Decennalia V. Friderici Augusti etc. p. 5.]

* 'Εφάρμοσις, ἡ, Convenientia. Tim. Locr. ap. Plat. 8=3, 95. "Galei Myth. 547." Wakef. Mss.]

* "Εφάρμοστος, (ὁ, ἡ,) Heyn. Hom. 7, 514.]

* Συνεφαρμόζω, Adjungo. Schol. Aristoph. O. 424.]

Καθαρμόζω, Adapto, Compono. ET comp. Συγκαθαρμόζω, Soph. (Aj. 922.) Πεπτῶν' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, quod exp. περιστεῖλαι. ["Συγκαθαρμόζω, Schol. Eur. Or. 1687." Kall. Mss. Eur. Bacch. 917. Οὐχ ὡς ἐγὼ νιν ὑπὸ μίτρᾳ καθήρμοσα. Meleager 2.

A καθήρμοσε στέφανον. * 'Εγκαθαρμόζω, Apto, Quadro, Aristoph. A. 684. "Καθαρμόζω, ad Phal. 102. 274. Musgr. Rhes. 766. Jacobs. Animadv. 270.; Anth. 11, 163. Συγκαθαρμόζω, Wakef. S. C. 2, 127." Schæf. Mss.]

Μεθαρμόζω, vel Μεθαρμόζομαι, Transmuto adaptando aliter. Interdum etiam vertitur simpl. Apto, Accommodo: et ita Bud. in h. l. Basil. Τοῖς ῥήμασι τῆς πίστεως ὡς ἱατροὶ κέχρηται, κατὰ καιρὸν ἄλλοτε ἄλλως πρὸς τὰ ὑποκείμενα πάθη μεθαρμοζόμενοι. Interdum simpl. Commuto, Verto, Transfero. Philo de Mundo, Μεθαρμοσάμενος ψευδῇ δόξαν εἰς ἀλήθειαν. Idem de V. M. 2. Eis Ἑλλάδα γλῶτταν τὴν Χαλδαϊκὴν μεθαρμόζεσθαι διανοεῖτο. Idem ibid. Πρὸς τὰς τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων μεθαρμοζομένην τροπὰς, Subinde se commutans. || Μεθαρμόζω ap. Lucian. E-mendo et castigo, i. e. Meliorem reddo, Bud. Sic Suid. μεθάρμοσον exp. ἐπανόρθωσον. Idem Bud. tradit μεθαρμόζομαι in inalam partem poni a Greg. pro In deterius formo, vel In pejus digero, ut, Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, ἐξαίφνης μεθαρμόζεται τε καὶ μετατάττεται. B [Eur. Alc. 1160=1176. Νῦν γὰρ μεθηρμώμεσθα βελτίω βίον τοῦ πρόσθεν. "Lucian. Amor. 1022. 'Ἡ δὲ σὴ μοῦσα, τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη σπονδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιμερευσάτω, A consueta conversa gravitate." Seager. Mss. "Μεθαρμόττομαι, Dionys. H. 4, 2210. Μεθαρμόζω, Jacobs. Anth. 6, 140. 11, 389. Huschk. Anal. 16. ad Dionys. H. 1, 275. Lobeck. Aj. p. 332. Græf. ad Meleagr. 146. Dionys. H. 3, 1443. Μεθαρμόζομαι, ad Phal. 273. Wakef. Alc. 1179.; S. C. 3, 178. Brunck. ad Æsch. Pr. 309. Abresch. Lect. Aristæu. 115. Toup. Opusc. 1, 304." Schæf. Mss.]

* "Μεθάρμοσις, (ἡ,) Mutatio. Polyb. (18, 28, 6.) Exc. Leg. 9. (2, 540.) Καὶ γίνεται μεθάρμοσις δεσποτῶν, οὐκ ἐλευθέρωσις τῶν Ἑλλήνων." Seager. Mss.]

* Συμμεθαρμόζω, Apto, Conveniens alteri reddo. "Dionys. H. 2, 311." Scott. App. ad Thes.]

Περιαρμόζω, Circumapto, Circumadapto, Apte circumpono. Plut. Camillo, Τοῖς θυρεοῖς περιήρμοζε λεπίδα χαλκῇν. [Æschin. Dial. 3, 5. τὸ σκῆνος. Aristoph. Ek. 273. "Boissonad. Philostr. 351." Schæf. Mss.]

* Προαρμόζω, vide Προαρτᾶω. "Hesych." Wakef. Mss.]

Προσαρμόζω, vel Προσαρμόττω, Adapto, Accommodo. Plato Timæo, Καὶ μέσον μέση ξυνάγων προσήρμοττεν, quæ Cic. interpr. Atque ita medio medium accommodans copulabat. Plut. Solone, Πράγματα νόμοις προσαρμόζων. [Gl. Accommodo. "Boissonad. Philostr. 323. ad Lucian. 1, 345. Fut. ξω, Valck. Ep. ad Röv. 66." Schæf. Mss.]

Συναρμόζω, vel Συναρμόττω, q. d. Coapto, Coagmento, Concinno, Apte compono: ut Deus dicitur hominis corpus συναρμόσαι. Apud Xen. 'Απ. 1, (4, 8.) pass. Τὸ σῶμα συνήρμοσταί σοι. Plut. Solone, Συναρμόσασθαι πρὸς ἄριστον τὴν πόλιν. Ex Eur. autem affertur, συνήρμοσεν ὅσιν ὀμμάτων, Conjunctis oculis. || Συναρμόζω, neutr. Congruo, Convenio, Quadro. Xen. ('Απ. 2, 6, 20.) Οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ ποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν. Συναρμόττουσι ap. Plat. Timæo, Cic. vertit Copulantur. [Epigr. adesp. Her. 21. χεῖλεα στομάτεσι. Glossæ: Συναρμόζω Compagino, Concinno, Augmento. Συναρμόζει Compagit. Συναρμόζεται Compingitur. "M. Anton. 4, 18. Πᾶν μοι συναρμόζει, ὃ σοι ἐνάρμοστον." Gataker. Mss. "Abresch. Æsch. 2, 76. Toup. ad Longin. 361. Fut. ξω, Valck. Ep. ad Röv. 66. Med., ad Charit. 215." Schæf. Mss.]

* Συναρμωττόντως, Plato de LL. 2. 967. Schol. Aristoph. O. 338.]

* Συναρμωστέον, Accommodandum, Aptandum. Plato Tim. 3, 18.]

* Συνηρμοσμένος, M. Anton. 4, 39. συντέτακται.]

* Συναρμογή, ἡ, Apta compositio, Concinntas. Ocell. 1, 8. "Eust. 50, 12. Plut. Plat. Quæst. 1007. Tim. Locr. de Anima Mundi 3, 95." Scott. App. ad Thes. "Galei Myth. 508. Villosion. Anecd. Gr. 2, 112. Jamb. V. P. 110." Wakef. Mss.]

* Συνάρμοσις, ἡ, Gl. Compaginat. Schneidero perperam susp., cum legatur etiam in Nov. Const. L. Imp. ET * Συναρμοσία, ἡ, pro Eodem, eidem Schneidero susp.]

Συναρμοστής, ὁ, Coagmentator, Concinnator. E Naz. autem affertur pro Conciliator, Ἐγὼ τοῦτον συναρμοστής, ἐγὼ νυμφοστόλος. At e Luciano Anachars. πολιτείας συναρμοστήν, Reip. moderatorem. Sed exp. etiam Συναρμοστής, Simul præfæctus, Collega illius magistratus, quem ἀρμόστην vocari dictum est. Sed exemplum hujus signif. non additur. ["Lucian. 1, 5." Schæf. Mss. "2, 893." Wakef. Mss.]

[* Συναρμοστικός, ἡ, ον, Coagmentativus, Copulativus, Concinnandi vim habens. Jambl. Myst. 4, 12. Nov. Const. L. Imp.]

[* Συναρμοστέω, Aptus, Congruens sum. Schol. Aristoph. Θ. 146.]

[* Συναρμοστία, ἡ, Congruentia, Convenientia. Nov. Const. L. Imp.]

[* Ἀσυνάρμοστος, ὁ, ἡ, Incongruus, Inconcinnus. Plut. Symp. 7, 5. p. 709. Schol. Aristoph. O. 1377. Sext. Emp. p. 13. (Pyrrh. 1, 43.) "Bekk. Anecd. 378." Boissonad. Mss.]

"Εὐσυνάρμοστος, (ὁ, ἡ), Qui facile aptari potest et "coagmentari."

¶ Ἀρμόδιος, (α, ον), Congruus, Conveniens, Aptus; et i. q. ἄρμενος ap. Hesiod. ut Tzetz. exp. ¶ Ἀρμόδιοι, Hesychio sunt etiam Domestici s. Familiares, Cognati, Amici. Item Suidæ ἀρεστοί. ¶ Ἀρμοδίον autem μέλος, Proverb. est de lugubribus ac tristibus, ut Erasmus annotat: erat autem Cantilena in Harmodium et Aristogitonem, qui Athenienses Pisistratidarum tyrannide liberarunt. Vide Erasm. Chil. et Aristoph. Schol. [Theognis 422. 724. Hippocr. 599=239, 14. Parthen. 16. "Aristoph. A. 1093. Ὁρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἀρμοδίου, καλαί. "Hic positum pro Festivo convivio, cujus sub finem cani solebant scolia; simulque alludit ad notissimum Harmodii scolium." Brunck.] Seager. Mss. Glossæ: Ἀρμόδιος. Aptus, Congruus, Affabilis. "Bast Lettre 194. Bentl. Opusc. 54. Toup. Opusc. 2, 115. Valck. ad Ammon. 83. Koen. ad Greg. 174. Ἀρμόδιον, Thom. M. 397. Ἀρμόδιος, Canticum, Koppiers. Obs. 31. Nom. propr., Brunck. Aristoph. Gl. 107." Schæf. Mss.]

[* Ἀρμοδίως, Gl. Competenter. Schol. Eur. Hec. 553. Joseph. A. J. 1, 1. "Congruenter, Convenienter, Orig. Philoc. 21. p. 56. "Α γὰρ λέγει πρὸς τὸν ἀμαρτάνοντα ὁ Ἀπόστολος, λεγέσθω πρὸς τὸν Φαραῶν καὶ πάντῃ ἀρμοδίως νοηθεῖ ταῦτα ἀπαγγελλόμενα αὐτῷ." Seager. Mss. "Valck. Hipp. p. 311." Schæf. Mss.]

Ἀρμοδιονυπής, ὁ, ἡ, Concinnus, Congruus, ομοίως ἢ ἴσως διακείμενος, Hes. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Ἀναρμόδιος, ὁ, ἡ, Non idoneus. Quod e Theoph. Instit. 1. tit. 23. citant VV. LL. Exp. etiam Inconveniens, e Quintil. et Incongruens, e Plin. [* Ἀναρμοδίως, Suid. 1, 79. "Bekk. Anecd. Gr. 363." Boissonad. Mss. "Ἀναρμόδιος, Suid. 3, 468. Zosim. 39." Wakef. Mss.]

[* Ἐναρμόδιος, ὁ, ἡ, Eust. ad Dionys. P. p. 8.]

¶ Ἀρμονία, ἡ, i. q. ἄρμος, Compages, Coagmentatio, Apta commissura. Hom. plur. usus est Od. E. (248.) Γόμοισιν δ' ἄρα τὴν γε καὶ ἁρμονίην ἄρρεν, (361.) "Ὅφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἄρρη. Phocyl. (13, 96.) de homine dixit, i. e. de hominis corpore, Οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλνέμεν ἀνθρώπου. Quidam ἁρμονίαν τοῦ σώματος Compactionem membrorum corporis e Cic. interpr. Aristot. de Mundo, Ἐν ἁρμονίᾳ τηροῦσι καὶ ἐν τάξει τὸ πᾶν σχῆμα τῆς ψυχίδος: ubi exp. In cohærente coagmentatione. Aristoteh inquit Bud. de fornicato opere loquenti, ἁρμονία est Coagmentatio et compages, s. Cohærentia. ¶ Ἀρμονία autem, Concentum quidam vertunt, ap. Musicos quæ sit, declarat Aristot. de Mundo, Μουσικὴ δὲ οὕτως ἅμα καὶ βαρεῖς, μακροῦς τε καὶ βραχεῖς φθόγγους μίξασα ἐν διαφύροις φωναῖς, μίαν ἀπετέλεσεν ἁρμονίαν, i. e. Bud. interpr. Musica autem acutis et gravibus sonis, longisque et brevibus una permixtis in diversis vocibus, unum ex illis concentum absolutum reddidit. Sic et Plato de LL. 2. p. 213. Τῇ δὲ τῆς κινήσεως τάξει ρυθμὸς ὀνομα εἶη· τῇ δ' αὖ τῆς φωνῆς, τοῦ τε οὕτως ἅμα καὶ βαρέος συγκεραννυμένων, ἁρμονίας ὀνομα προσγορεύοιτο. Quo respexisse puto Quintil. cum ἁρμονίαν esse dixit Dissimilium concordiam. Cic. autem de h. v. consule in meo Cic. Lex. Plut. (7, 310.) Ἡ

δε Πάριδος πάντως μαλακὴν τινα καὶ θήλειαν ἁρμονίαν ἐρωτικοῖς ἐψάλλε μελεσι. Existimo autem, cum ἁρμονία de Musicis sonis dicitur, ἑλλειπτικῶς poni, ac subgen. φωνῶν, aut alium hujusmodi. Ceterum particularius etiam loquentes Musici ἁρμονίας esse quatuor dicunt; de quibus Lucian. (1, 851.) Καὶ τῆς ἁρμονίας ἐκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον τῆς Φρυγίου το ἐνθεον τῆς Λυδίου το Βακχικόν, τῆς Δωρίου το σεμνόν, τῆς Ἰωνικῆς το γλαφυρόν. Athenæo autem (14.) 266. sunt hæ tres, ἡ Δώριος, ἡ Αἰολίς, (ἡ καὶ ὑποδωρίος λέγεται) ἡ Ἰαστί. HINC Ἀρμονικός, ἡ, ον, Ad harmoniam pertinens, Harmoniam habens. Interdum vero Ἀρμονικός dicitur Harmoniæ musicæ peritus, vel simpl. Musicæ peritus, aut Musicus. Plato Phædro, ἂν μουσικὸς ἐντυχὼν ἀνδρὶ οἰομένῳ ἁρμονικῷ εἶναι, οὐδὲν τυγχάνει ἐπιστάμενος οὐκ ἀτάκτῃ καὶ βαρυτάτῃ χορδῇ ποιεῖν. De Aristoxeni sectatoribus qui ἁρμονικὸν vocabantur, quod auribus plus tribuerent auctoritatis quam rationi, contra quam ii, qui κανονικοὶ vocabantur, lege Cæl. Rhod. UNDE comp. Ἐναρμονία (ἡ, ον,) Ad harmoniæ musicæ modulus compositus, et Ἐναρμονικόν, (τὸ,) Melodiæ musicæ quoddam genus, quod Macrobian. 2, 4. in Somn. Scip. propter nimiam sui difficultatem ab usu recessisse scribit: e reliquis vero duobus, nam tria commemorat, chromaticum infame esse mollitie; medium autem, i. e. diatonum, mundanæ musicæ doctrina Platonis ascribi. De his Ptol. etiam in Musicis, Plut. Vitruv. 5, 4. Cæl. Rhod. 9, 3. SED ET Ἀρμονίης, Nom. propr. fabri ap. Hom. ab ἁρμονία deductum esse puto, cum ille ἁρμονίας duobus ll. dicat de Compage navis.

[* Ἀρμονία, Heyn. Hom. 8, 293. Rubnk. ad Longin. 253. Toup. Opusc. 1, 567. Valck. Hipp. p. 182. Wakef. S. C. 3, 158. Reiz. ad Aristot. Pol. 84.; Tyrwh. ad 136. Lennep. ad Phal. 150. ad Herod. 717. Boeckh. in Plat. Min. 129. Jacobs. Anth. 7, 123. 355. 8, 69. 9, 57. 195. ad Lucian. 1, 831. Heindorf. ad Plat. Hipp. 133.; ad Theæt. 400. Ἀρμονικός, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 27. Toup. Opusc. 1, 567. 574. * Ἀρμονίζω, Jacobs. Anth. 7, 127." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀρμονία, ἡ τῆς κιθάρας Series. Ἀρμονία μελῶν ἀνθρώπου. Compago. Æsch. Pr. 552. Διός. Plato Philebo 7. * "Ἀρμονικῶς, Aristæ. (13, 21.) 1, 13. p. 33." Boissonad. Mss. * Ἀρμονιακός, ἡ, ον, Schol. Eur. Phæn. 4. Καὶ μὴν τότε εὐδαίμονες ἦσαν αἱ Θῆβαι διὰ τε τὸν Ἀρμονιακὸν γάμον, August. et Havn. Ἀρμονίας. A Schneider. Lex. non agnoscitur. "Ἀρμονία, Corporis commissura, Schol. Nicand. Θ. 459." Wakef. Mss.]

Ἀρμόνιον, τὸ, Quod apte cohæret, VV. LL. [* Ἀρμόνιος, Orig. in Jo. 6, 26." Routh. Mss. Sapient. 16, 20. * Ἀρμονίως, Joseph. A. J. 8, 3, 2. "Ἀρμόνιος, Koen. ad Greg. 107." Schæf. Mss. "Vox suspecta, Clem. Alex. 557. Ἀρμονίως, Apte, Jamb. V. P. 37. Benevole, 16." Wakef. Mss.]

[* Ἀρμονιώδης, ὁ, ἡ, Epist. Socr. 39. Ἀρμονιωδστάτῳ ἀνδρὶ, i. q. Commodus, Amicus, Schneidero susp.]

Ἐναρμόνιος, ὁ, ἡ, Harmoniæ musicæ modulis inclusus, ἐμμελής, Suid. ἐναρμόνια μέλη, ἐναρμόνιον ἄσμα, ἐναρμόνιον κροῦμα. Transfertur etiam ad alia, et signif. Concinnus, Apte compositus. Philo de Mundo, Τάξιν ἐναρμόνιον τὰ τοῦ κόσμου μέρη εἰλῃχε, Continuum digestionem et cohærentem. Sic Plut. de Def. Orac. Ἐναρμόνιος δε καὶ ἡ τοῦ κόσμου σύνταξις. ET Ἐναρμόνιος, Composite ad musicæ melodiæ modulus, ut ἐναρμόνιος ᾄδων, Eust. [Ἐναρμόνιον νέκταρ ἀεκρούον, Antip. Sid. 75. Damascius ap. Phot. Bibl. 1054. "Ἐναρμόνιος, Jacobs. Anth. 8, 42. 69. ad Dionys. H. 5, 42. Boeckh. in Plat. Min. 129. Modulationis genus, Bergler. Alciph. 68." Schæf. Mss. "Ἐναρμονίως, Theod. 4, 353." Wakef. Mss.]

[* "Εὐαρμόνιος, (ὁ, ἡ), J. Poll. 6, 28." Kall. Mss.] Παναρμόνιος, ο, ἡ, Omnibus harmoniæ numeris constans, Admodum concinnus, πάντοθεν ἡρμωσμένος, Suid. Παναρμόνιον autem Hesychio est εἶδος οργάνου ἐξ οὐλου τεταγμένον· ἁρμονία γὰρ ἡ εὐτακτος ἀκολουθία. [Athen. 182—3. (e Plat. de Rep. 3. 399.) Plato de Rep. 3, 10. (396.) Οὐδὲ παναρμόνιον ἡμῖν δεήσει ἐν ταῖς ψδαῖς τε καὶ μέλεσιν: et 15. Μελοποιία καὶ ψδῆ ἡ ἐν τῇ παναρμονίᾳ (sc. μουσικῇ) καὶ ἐν πᾶσι ρυθμοῖς

ποιημένη. Lucian. de Salt. 518=913. Νῦν ἔοικεν (ἡ ὄρχησις) ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ παναρμόνιον, καὶ *πολύμουσον ἀγαθόν. "Heindorf. ad Plat. Gorg. 188." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 600. Aristid. 30." Wakef. Mss.]

Πολυαρμόνιος, ὁ, ἡ, Multas harmonias habens, πολυαρμόνια ὄργανα, ut πολύχorda καὶ παναρμόνια, Bud. e Plat. [de Rep. 2, 399. Lucian. de Salt. 502.]

*Συναρμονιάω, Apte convenio, de numeris versuum et concentu musico. Schol. Aristoph. I. 461.]

¶ Ἀρμαλία, s. Ion. Ἀρμαλιή, Cibus: παρὰ τὸ ἀρμυζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὰ μέλη, Hes. ἢ παρὰ τὸ αἶρειν τὰ σώματα, ἢ ὅτι δίκην ἄρματος φέρει τὰ σώματα, Etym. Hesiod. (E. 2, 178.) Τῆμος θώμισον βούσ', ἐπὶ δ' ἀνέρι τὸ πλέον εἶη Ἀρμαλιῆς. Apud Suid. Ὦν ἀπο πλειοτέρην οἴσαι ἄρμαλιν. Et ap. Hes. ἄρμαλιᾶς ὄχος, Vehiculum, quod exercitui commeatum circumvehēbat: ἡ *τροφίτης καὶ θρεπτικός: et ἄρμαλιᾶς ὄχος, ὁ σκευόφορος. Etym. VV. LL. exp. etiam Velum navis; quæ exp. mihi suspecta est. [Apoll. R. 1, 393. "Jacobs. Anth. 9, 102." Schæf. Mss.]

"Ἀρμαλιάς ὄχος, vel Ἀρμαλιάς ὄχος, ut ap. Hes. "scriptum est, Vehiculum quod exercitui commeatum circumvehēbat, ut dictum fuit in Ἀρμαλιά. Sed ibi "mentio alterius scripturæ, sc. ἄρμαλιάς, facta non "est; quæ in VV. LL. habetur; quam sequendo, "fuerit ἄρμαλιάς adjectivum. Sed fortassis temere "aliquis ita scripsit: cum Etym. auctor nominetur, "apud quem tertia scriptura extat in vulg. edit., "nimirum ἄρμαλιάς. Ibidem crassus est, sed mani- "festus error ὄχλος pro ὄχος: ita enim legitur, ἄρμα- "λιάς, ὄχλος ὁ σκευόφορος: quem tamen errorem VV. "LL. retinuerunt: interpretantur enim, Turba por- "tans arma."

*ΑΡΜΑ, ατος, τὸ, Currus, Quadrigæ. De equis proprie dici annotat Eust. Od. P. (117.) Ἴπποισι προῦπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσι. Xen. K. Π. Μετὰ δὲ τούτους ἐξήγετο ἄρμα λευκὸν χρυσόζυγον. Herodian. Ἀρμα ἐκάπλων, ubi Polit. vertit, Sejuges equi. Athen. tamen ἐλεφάντων ἄρματα dixit, et Etym. Ζεῦγος βοῶν itidem exp. Ἀρματα plur. ab Hom. pro sing. sæpe usurpari σεμνότερον καὶ ἡρωϊκώτερον, docet Eust. addens, in sing. raro ap. eum reperiri. Ἀρμάτων ὄχους pro ἄρματα dixit Eur. Phæn. (1197.) ἐξήλαντον ἄρμάτων ὄχους Ἴππεῖς, ὀπλῖται. || Ἀρμα accipitur etiam, ut annot. VV. LL. pro Pondere ab onere, Hierem. 14. || Est etiam Nom. propr. pagi Bæotici prope Mycalessum, nomen sortiti a fracto ibi Adrastii curru, aut a curru Amphiarai eo confugientis: item Locus Atticæ in Parnethi, ut scribit Eust. addens Proverb. Ὅπου ἂν ἀστράφη δι' Ἀρματος, de rebus raro evenientibus et longo tempore interjecto: ait enim, ἦγουν ὅψε ποτε καὶ ἰδιὰ χρόνον ἀδύλον: [cf. Plut. Q. S. 5, 5.] Unde Gentile nom. Ἀρματεύς. Ἀρμα autem ab ἄρω derivari docet Eust. ex Aristarcho, dicens eum quemadmodum ἄρμα aspiratur, etiam ἄρσαντες aor. 1. ab ἄρω aspirare. [Gl. "Ἀρμα Currus, Vehiculum. Ἀρμα θεῶν. Thensæ. Ἀρμα δρεπανηφόρον. Currus falcifer. Σὺν ἄρματι ἀγωνιζόμενος ἵππος. Currilis equus. Plato de LL. 8, 409. ἄρματος τροφεύς: cf. Herod. 8, 115. et vide Ἀρματοτροφέω. Strabo 9. 619. Eustathio ad Il. B. 384. ἄρματα i. q. ὄπλα. Inscr. Pocockii p. 38. Τοῖς λοιποῖς τοῖς προσήκουσιν ἄρμασι πᾶσι. *Ἀρμα, ἡ, Plut. Amat. 60. H. Ἀρμα χρυσοχάλινον, Xen. "Muncker. ad Anton. L. 73. Verh. Thom. M. 110. Musgr. Herc. F. 881.; Iph. T. 110. 370.; Hel. 1511. ad Charit. 443. 556. 788. Wakef. Alc. 494. Jacobs. Anth. 6, 237. 252. Heyn. Hom. 5, 491. De bigarum et quadrigarum vetustate, Valck. Phæn. p. 19. De navi, Markl. Iph. p. 35. De equis, Xen. Hier. 11, 5. "A. ἵππων, Herod. 530. "A. δρακόντων, Argum. Medææ: "A. χαλκοῦν, Toup. Opusc. 2, 297. Ἀρματα pro ἄρμα, Valck. Phæn. p. 390. Heyn. ad Virg. 2, 86. Dawes. M. C. 250. Ernest. ad Il. II. 371. Ἀρμάτων et ἄρματων conf., Heyn. Hom. 6, 129. *Ἀρματα, Arma, Thom. M. 652. Ἀρμα, Nom. propr., Musgr. Ion. 285. Jacobs. Anth. 11, 200." Schæf. Mss. "Ἀ. θαλάσσης, Navis, Nonn. J. 6, 64. Oppian. A. 1, 190. I. q. ἄρμους, Nonn. 608, 18." Wakef. Mss.]

*Ἀρματοδρόμος, ὁ, ἡ, Curru certans auriga. Schol. Apoll. R. 1, 1333.]

Ἀρματοδρομία, ἡ, Curule certamen, Bud. Cum cursu currus certant. [Strabo 5. p. 361.]

*Ἀρματοδραμεῖν, Apollod. 3, 5, 5. p. 196.]

*Ἀρματοεργός, (ὁ,) Heyn. Hom. 8, 653." Schæf. Mss.]

*Ἀρματοκύπος, ὁ, ἡ, Æsch. S. c. T. 188. ὄτοβος. "Sic *πεδιοπλόκτυπος βοῶ, 83." Blomf. "Const. Manass. Chron. p. 122." Boissonad. Mss.]

Ἀρματομαχέω, ἴσω, E curru pugno, Eust. dicens usitatum id certamen fuisse Achæis utentibus ἐσφαίρωμένους δόρασι. ["Schol. Il. Π. 811." Wakef. Mss.]

Ἀρματοπηγός, ὁ, (ἡ,) Currus fabricans, Qui currus compingit, Carpentarius, ut Valla exponit. Il. Δ. (485.) Τὴν μὲν θ' ἄρματοπηγὸς ἀνὴρ αἰθωνι σιδήρῳ ἔξεταμ', i. e. ἄρματα συμπηγνύων, τέκτων, Schol. UNDE Ἀρματοπηγέω, Currus fabricor. ["Ἀρματοπηγός, Heyn. Hom. 4, 644." Schæf. Mss. "Schol. Apoll. R. 1, 752. Theocr. (25, 247.)" Wakef. Mss.]

B Ἀρματοποιός, ὁ, Qui currus fabricatur, Camer. ["Ἀρματοποιέω, J. Poll. 7, 115." Kall. Mss.]

*Ἀρματοπόφος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 42. 65. 102. 103(=79. 124. 194.) Boissonad. Mss.]

Ἀρματοτροφέω, ἴσω, Curules equos alo, ἄρματα τρέφω. Diog. L. Polemone, Τὸν πατέρα αὐτοῦ πρῶτον τε εἶναι τῶν πολιτῶν καὶ ἄρματοτροφεῖν: sic enim ibi leg. pro ἄρματοτροφεῖν. Unde Ἀρματοτροφοῦντες, quos ex Ælio Dionysio Cæl. Rhod. 18, 25. ab Atheniensibus ἡνιόχους, q. d. Aurigas, vocatos fuisse tradit et ditissimos atque ἀξιολόγους habitos. [Ἀρματοτροφέω, Xen. Ages. 9, 6. p. 77. "Ad Herod. 411. Jacobs. Anth. 6, 243." Schæf. Mss. "Diog. L. 237." Wakef. Mss.]

Ἀρματοτροφία, ἡ, Curulium equorum nutritio. Bud. ap. Xen. ἵπποτροφίαν exp. [Xen. Hier. 11, 5.]

Ἀρματοροχία, ἡ, Curculi orbita. Bud. ex Æliano (H. A. 2, 36.) Pro eod. Hom. ἄρματοροχία dixit propter versum. Il. Ψ. (505.) οὐδέ τε πολλὴ Γίivet ἐπισώτρων ἄρματοροχίῃ κατόπισθεν Ἐν λεπτῇ κονίῃ: ubi notandum est accentum poni in ultima, licet alibi in penult. reperiat. Differunt autem Ἀρματοροχία et Ἀρματοροχία, ut Eust. docet: quod ἄρματοροχία sit τῶν τροχῶν (ἀρματείων) ἐγχάραξις, s. ἵχνος τροχῶν ἄρματος, i. e. Vestigium a currente curru impressum: ἄρματοροχία autem *ὁμοδρομία, ἡ μᾶλλον ἡ ὁμοῦ συμβολή τῶν τροχῶν, aut secundum veteres ἡ εἰς ταυτὸ σύνδοδος τῶν τροχῶν. ["Ἀρματοροχία, Heyn. Hom. 8, 443. 460. Ἀρματοροχία, Callim. 1, 496. Ammon. 11. ad Il. Ψ. 422. 505." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀρματοροχία. Orbita. Ἀρματοροχία, ἡ χάραξις τοῦ τροχοῦ. Orbita. "Ἀρματοροχία, Philo J. 1, 312=198." Wakef. Mss.]

*Ἀρματηγός, ut ἄρματηγῶν τροχῶν, Parthen. 6. i. q. ἄρματείων.]

Ἀρματηλασία, ἡ, Currus agitatio, Aurigatio, Curule certamen. Xen. K. Π. (6, 1, 27.) Καὶ τὴν Κυρηναίων ἐτι νῦν οὖσαν ἄρματηλασίαν κατέλυσεν.

D Ἀρματηλάτης, ὁ, Auriga, ἡνίοχος, Hes. Xen. Σ. (2, 27.) Χρὴ τοὺς οἰνοχόους μμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς ἄρματηλάτας, θάπτον περιελαύνοντας τοὺς κύλικας. Et per sync. Ἀρμηλάτης pro eod. [Gl. Ἀρματηλάτης. Quadrigarius, Vehicularius. Xen. K. Π. 7, 1, 15. Soph. El. 703. Pind. Π. 5, 153. "Koppiers. Obs. 12. Valck. Diatr. 95. Wakef. Herc. 1301. Musgr. ibid. Ἀρμηλάτης, Koppiers. l. c." Schæf. Mss.]

Ἀρματηλατέω, ἴσω, Aurigo, Certo aurigatione in curuli certamine, ut Bud. exp. adducens Xen. Σ. (4, 6.) Ἀρματηλατοῦντα δεῖ ἐγγὺς μὲν τῆς στήλης κάμψαι, Αὐτὸν δὲ κλινθῆναι εὐξέστον ἐπὶ δίφρῳ. Et Ἀρμηλατέω, idem. ["Koppiers. Obs. 12." Schæf. Mss.]

Ἀρματίλατος, ὁ, ἡ, Per quem currus agi potest aut actus est: ut ὁδὸς ἀρματίλατος, i. e. Bud. exp. ἀμαξιδὸς, ἡμαξήλατος, ut ἱππήλατος, λεωφόρος. Via vehicularis et curulis. Plaustraria via, Militaris via. Et Ἀρμήλατος, idem. [Eur. Herc. F. 1288. Ἰξίων.]

*Ἀρματηστροφία, (ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 105=199. ubi corr. *Ἀρματοστροφία.]

Ἀρματωλία, ἡ, Aurigatio. Aristoph. Ec. (415.) Καὶ

τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἄρματωλίας, ubi Schol. annotat poëtam, cum dicere debuisset ὑπὸ ἁμαρτίας, ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνοντες, dixisse ὑφ' ἄρματωλίας, ἀντὶ τοῦ φειδόμενοι τῶν ἁρμάτων αὐτῶν, αὐτ τῆς τῶν ἁρμάτων ἡνιοχείας. ["Brunck. Aristoph. 3, 130." Schæf. Mss.]

Ἀρμάμαξα, ἡ, Carruca, Carpentum. Sunt qui putent differre ab ἄρμα, quod illa esset vilior. Herod. 7, (41.) Ἐκ τοῦ ἄρματος ἐς ἁρμάμαξαν, E curru in esedum: ap. Xen. K. Π. 3, (1, 23.) tribuitur plerumque mulieribus, Ἀναβάντες ἐπὶ τὰς ἁρμαμάξας σὺν ταῖς γυναῖξιν. Item 7, (3, 1.) Ἐνθεμένη εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, ἐν ἧπερ αὐτὴ ὤχεϊτο. (Ibid. 6, 3, 11.) Ὅς ἄρχεις τῶν ἁρμαμάξων, αἱ ἕγονσι τὰς γυναῖκας. Ibid. tamen σκευοφόρων ἁρμαμάξων meminit, et Athen. (206.) Alexandri corpus ἁρμαμάξῃ portavit: et ex Aristide citant VV. LL. Οὐκ ἐφ' ἁμάξων περιήεσαν, ἀλλὰ ἐφ' ἁρμαμάξων νομάδες τινὲς βασιλεῖς. [Gl. Ἀρμάμαξα Carpentum. Xen. K. Π. 6, 3, 30. "Zeun. ad 246. 606. ad Herod. 530. ad Diod. S. 1, 447. 2, 186. 277. ad Charit. 443. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 251." Schæf. Mss.]

Ἀρμάξοικοι. Bud. e Strab. 7. de barbaris nomadibus loquente, citat, et paulo post ἁρμάξοικοι Σκύθαι: pro quo leg. videtur Ἀμάξοικοι, aut certe ἁρμαμάξοικοι, sicut in Ἀρμάμαξα legimus nomades reges non in ἁμάξαις, sed ἁρμαμάξαις circumiisse; qui ita dicti fuerunt, quod in plaustis domicilia haberent, quæ quo vellent circumducere possent.

"Ἀρμακία, (ἡ,) Porticus. Ἀρμακίας, στοάς, Hes."

"Ἀρμάριον, (τὸ,) Arcula, aut potius * Ἐρμάριον, demin. Ἐρμάς enim Arcas vocabant Attici, in quibus idola collocabant. VV. LL. ex Etym., ap. quem tamen hæc nondum inveni. Videtur certe "esse Lat. Armarium, ideoque aspiratione opus non "habere."

Ἀρμάτειος, (εἶα, εἰον,) Curulis: ut ἁρμάτειον μέλος, Eur. Or. (1385.) inde dictum, ut Etym. e Didymo et Alexandro docet, quod caneretur vel in Hectorem curru raptatum, vel in matrem deum curru a Phrygiis circumduci solitam, vel in nubentes virgines, quas itidem curru antiqui vehebant: unde et πάροχοι dicebantur. Vel ἀπὸ τοῦ συντόνου καὶ ἐσπενσμένου δρόμου τοῦ ἄρματος. Vel ab Harmateo inventore. At ἁρμάτειον φθόγγον ap. Eund. dicit esse ὄξυν καὶ λεπτόν. Plut. (7, 322.) Ἀντιγεγίδου ποτὲ τὸν ἁρμάτειον αὐλοῦντος νόμον. Sic ap. Suid. (Plut. 6, 5.) ἁρμάτειοι τροχοί, et Eur. (Iph. A. 230.) ἁρμάτειοι σύριγγες. [Plut. 10, 657. "Mor. 1, 6. Oxon. Markl. Iph. p. 33. Jacobs. Anth. 7, 57." Schæf. Mss.]

Ἀρμάτιος, (ία, ιον,) idem, ut ἁρμάτιος νόμος, et ἁρμάτιον μέλος, Suid. Compositum, ut VV. LL. e Valgio in Plut. Musicam referunt, ab Olympo Marsyæ discipulo de Hectore bigis raptato. Xen. K. Π. 6, (4, 4.) Ταῦτα εἰπὼν, κατὰ τὰς θύρας τοῦ ἁρματίου διφρον ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἄρμα. Fortasse autem ἁρμάτειος hb. II. scr. [neque aliter scribere debebat Atticus scriptor, utpote cui in deliciis esset forma paragogica εἰος, non hypocoristica ιος. "Ἀρματίαι, plur., J. Poll. 7, 205." Kall. Mss. "Ἀρμάτιος, Muncker. ad Anton. L. 73. Verh.: ad Dionys. H. 3, 500." Schæf. Mss. "Philo J. 2, 62." Wakef. Mss.]

* "Ἀρματιάος, (αἶα, αἶον,) Theodoret. Θεραπ. 59, 34." Kall. Mss.]

* Ἀρμάτινος, (ίνη, ινον.) Apollon. Soph. 227. Toll. Λέγει δὲ καὶ τὸν ἁρματινὸν διφρον, neque aliter citavit Spitzner. de Versu Gr. Heroico 148. Sed secundum Gr. linguæ analogiam scr. ἁρμάτινος.]

Ἀρματίται, οἱ, Bigales, Bigarii, VV. LL.

Ἀρματόεις, (εσσα, εες,) Curulis. Athen. 1, (28.) e Critia, Θήβη δ' ἁρματόεντα διφρον συνεπήξατο πρώτη.

* Ἀρματώος, Apollon. Soph. 678. sed nobis susp.]

Ἀρματεύω, εὔσω, Aurigo. Eur. Or. (995.) Ποντίων σάλων ἠϊόσιν ἁρματεύσας, Aurigans in litore marinorum fluctuum. Eod. vero sensu paulo ante dixerat, Πέλοφ' ὅποτε πελάγεσι * Διεδίφρευσε. Schol. tamen exp. ἐκ τοῦ ἄρματος βαλῶν.

* "Ἀρματίζομαι, Lycophro 1319." Kall. Mss. A Schneidero non agnoscitur.]

A Ἀρμάτιον, τὸ, Curriculum, Curt. Parvus currus, [Gl. Curriculum.]

* "Εὐάρματος, ὁ, ἡ, (Pulcrum currum habens,) Currus regendi peritus. Εὐάρματος Ἰέρων, Π. 2, 9. (4, 13. I. 2, 24.) Curribus honestatus et victoriis curulibus." Damm. Lex. Pind. "Const. Manass. Chron. p. 117." Boissonad. Mss. "Heyn. Hom. 4, 702." Schæf. Mss.]

* Πολυάρματος, ὁ, ἡ, Multos currus habens. Soph. Ant. 152. Θήβη.]

* "Ῥιμφάρματος, ὁ, ἡ, Celeres currus habens. Δοφρηλασίας ῤιμφαρμάτου, O. 3, 67. Aurigationis velocis." Damm. Lex. Pind. Soph. Œd. C. 1062. ἡ ῤιμφαρμάτοις Φεύγοντες ἀμίλλαις.]

* Φιλάρματος, ὁ, ἡ, Rei equestris, Certaminum equestrium s. curulium, belli denique amans. Pind. I. 8, 43. Eur. Herc. F. 467. Σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἀναξ.]

* "Χαλκάρματος, ὁ, ἡ, Ærato curru utens, πόσις Ἀφροδίτας, Π. 4, 155. Mars." Damm. Lex. Pind.]

B * "Χρυσάρματος, ὁ, ἡ, Aurato curru, μήνη, O. 3, 35. cui alias argentum proprium." Damm. Lex. Pind. Adde Π. 5, 10. I. 6, 27.]

ἈΡΩΜΑ, τὸ, Aroma, Odoramentum: θυμίαμα, * εὐωδίαμα μυρεψικόν, Suid. Plut. Alex. Ὀδῶδει δὲ θεσπέσιον οἶον ὑπὸ ἀρωμάτων καὶ μύρων ὁ οἶκος. ¶ Ἀρωμα autem ap. Aristoph. (Ei. 1158.) pro ἀροτρίωμα, et ap. Eupolid. pro ἀλφίτον, hujus loci non sunt, sed ad Ἀρώω pertinent. [Gl. Ἀρωμα Odoramentum, Suavitas odorum. Ἀρώματα Odores. Theophr. de Odor. 442. Heins. Oἱ τὰ ἀρώματα καὶ διαπτάσματα συντιθέντες: H. P. 6, 8. Ἀνθη καὶ ἀρώματα. "Ἀρωμα, Thom. M. 459. Locus, ubi venit, Brunck. Aristoph. 1, 40. Conf. cum βρώμα, ad Orphica 265. Ἀρώματα, Locus, ubi ἀρ. veneunt, Toup. Opusc. 2, 213. Græv. Lect. Hes. 613. ad Charit. 258. ad Lucian. 1, 281. Heringa Obs. 164." Schæf. Mss.]

C * "Ἀρωματοποιέω, Odoramenta facio, Hesych." Wakef. Mss.]

* Ἀρωματοπώλης, ὁ, Gl. Odorarius, Rimentarius. "Artemid. 109." Wakef. Mss.]

Ἀρωματοφόρος, ὁ, ἡ, Aromata ferens. Plut. (4, 61.) Ὅταν, ἐφη, τῆς ἀρωματοφόρου κρατήσης, Ἀλέξανδρε, πλουσίως οὕτως ἐπιθυμιάσεις. [Agathem. Geogr. 226. Philostr. V. A. 2. p. 56. ΕΤ * Ἀρωματοφορέω, Aromata fero. "Ἀρωματοφόρος, Strabo 67." Wakef. Mss.]

* Ἀρωματεῖον, Gl. Murina.]

Ἀρωματικός, (ἡ, ὄν,) Aromaticus, Odoratus. Plut. εὐωδέστερον τὸ ἀρωματικὸν ἴσχειν.

Ἀρωματίτης, ὁ, Aromatites, quo etiam Plin. (14, 16. 19, 5.) utitur; nam quod Diosc. 5, 64. ἀρωματίτης οἶνος dicit, illi Aromatites est, i. e. Vinum ex aromatis confectum, Aromatites etiam gemma a Plin. commemoratur 37. 10. ["Cattier. 55." Schæf. Mss. "Elym. M. 420, 43." Wakef. Mss.]

Ἀρωματώδης, ὁ, ἡ, Aromata redolens, Odoratus. Athen. 1. Οὗτος ὁ * ταινιωτικός, πρὸς τὸ ἡδὺς εἶναι, ἔχει τι καὶ ἀρωματώδες.

Ἀρωματίζω, ἴσω, Aromata resipio. Aphrod. Probl. 1. Ἡ τῶν δορκῶν κόπρος ἀρωματίζει. Act. etiam signif. habet, significatque Aromatis s. Odoramenti imbui. Diosc. (2, 91.) Ἀρωματιστέον δὲ στέαρ μόσχειον καὶ ταύρειον, ἔτι δὲ ἐλάφειον, καὶ μυελὸν τοῦδε τοῦ ζώου, τὸν τρόπον τοῦτον: pro quo paulo post εὐωδιάζειν act. signif. dixit. ["Casaub. ad Athen. 71." Schæf. Mss. "Strabo, Diod. S. 1, 161." Wakef. Mss.]

* "Ἀρωματιστής, i. q. ἀρωματίτης, Etym. M." Wakef. Mss.]

Ὑπαρωματίζω, Subodoratus sum, Aromata aliquatenus redoleo. Diosc.

ἈΣΑΡΟΝ, τὸ, Asarum, Herba quæ et νάρδος ἀγρία dicitur, i. e. Nardum sylvestre, quia nardi vim habet, ut post Diosc. testatur Plin. 12, 13. Alii esse Virgilianum baccar volunt: quia et ipsum appellari Nardum rusticum Plin. testatur. Sed iis ipse non assentitur: nam 21, 6.: Sed eorum quodque, inquit, error corrigendus est, qui baccarum

“sticum nardum appellavere; est enim alia herba sic cognominata, quam Græci Ἀσaron vocant: ejus speciem figuramque diximus in nardi generibus. Idem ibidem addit: Quinimo Asaron invenio vocari, quoniam in coronis non addatur. Quod etymon mihi equidem mirum videtur; potiusque ita appellatum dicerem, quoniam in scopis non addatur: præsertim cum Diosc. quoque contra Plin. esse πῶαν στεφανωματικὴν dicat, 1, 9. INDE Ἀσάρτης οἶνος, Vinum asaro conditum, Diosc. 5, “60.” [Ἀσaron, Asaron, Europ. Linn.]

“ΑΣΕΛΓΗΣ, ὁ, ἡ, Petulans, Insolens, Protervus, Improbus: s. Petulanter et proterve injurius; idem enim prorsus est atque ὑβριστής. Isocr. Panath. “Τοὺς μὲν δίκαιους καὶ σεμνοὺς, τοὺς δὲ ἀσελγεῖς καὶ λίαν φιλαπεχθίμονας. Demosth. in Mid. Ἀσελγῆς καὶ βίαιος εἰς ἐμέ. Ubi nota cum βίαιος conjungi; ut J. Poll. quoque annotat Eupol. ἀσελγῆ ἄνεμον vocasse τὸν βίαιον, Ventum violentum. Interdum, ut ὑβριστής quoque, specialiter pro Lascivo ponitur, et Eo qui petulanter indulget libidinibus, stuprisque violentis. Athen. 11. fin. Πολυτελῶς ἡσκοῦντο, καὶ τῆς εὐμορφίας τῶν καθ’ ἡμᾶς ἀσελγῶν πλείονα πρόνοιαν ἐποιούντο. Sic Lucian. dicit ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων, Asinis lasciviores; libidinosissimum enim hoc animal est. Itidem Bud. Comm. 1075. scribit τὸ ἀσελγὲς poni pro Obscénitate et stuprorum flagitiosa consuetudine: et Demosth. Comm. τὸν ἀσελγέα accipi pro αἰσχροῦργόν. Denominatum porro videntur τὸν ἀσελγέα ab urbe quadam Selge, ajuntque a hic esse στερητικόν, quod omnes ejus urbis incolæ probi et modesti essent, aliis contra epitaticon τὸ αἰσχροῦργον esse dicentibus, omnesque illos cives fuisse improbos et petulantes. Derivatum inde primum ADV. Ἀσελγῶς, seu Ἀσελγῶς, significans Petulanter, Proterve, Improbe. Plut. Hellen. Τάτε ἄλλα τοῖς πλουσίοις ἀσελγῶς προσεφέροντο, καὶ παριόντες εἰς τὰς οἰκίας αὐτῶν, ἡξίου ἐστιᾶσθαι καὶ δειπνεῖν πολυτελῶς· εἰ δὲ μὴ τυγχάνοιεν, πρὸς βίαν καὶ μεθ’ ὑβρεως ἐχρῶντο πᾶσι. Ubi nota ἀσελγῶς προσφέρεσθαι τινι esse i. q. μεθ’ ὑβρεως χρῆσθαι τινι. Atque ut ibi copulantur πρὸς βίαν et μεθ’ ὑβρεως, ita Demosth. quoque in Mid. dicit ἀσελγῶς καὶ βίαιος χρῆσασθαι τινι. Isocr. vero, Λοιδοροῦσι λίαν ἀσελγῶς καὶ θρασέως καὶ τὸν ἄλλον βίον τοῦ πατρὸς, Proterve et audacter. Deinde SUBST. Ἀσελγεία, ἡ, Petulantia, Protervia, Improbitas, s. Lascivia: aut Petulans et proterva injuria. Demosth. Phil. 4. Ἡ μὲν οὖν ἀσελγεία καὶ πλεονεξία, ἡ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους Φίλιππος χρῆται, τοσαύτη τὸ πλῆθος ὅσην ἡκούετε. Idem in Panath. Αἰζῶν αὐτὸς βασανίζει τὸν ἀνθρωπον, καὶ ἐπιλαβόμενος εἴλκε, καὶ ἐνέλιπεν οὐδὲν ἀσελγείας. Æschin. vero dixit etiam διὰ τὴν ἀσελγειαν τῆς δαπάνης, quasi Ob petulantes sumtus: quibus nimirum pecuniæ veluti petulanter effunduntur; pro Immoticos sumtus: ut idem τὴν ἀσελγειαν ὀρπονῇ τῇ μετριότητι καὶ σωφροσύνῃ. Pro Lascivia et proterva libidine Philo de V. M. 1. Διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀσελγείας καὶ ἀκολασίας, Per mulierum obscenam libidinem et protervam petulantiam. Est præterea derivatum inde VERB. Ἀσελγέω, Sum ἀσελγῆς, Petulanter et insolenter ago, s. Proterve et improbe ago. Dicitur etiam ἀσελγεῖν εἰς τινα, Petulanter in quempiam esse injurium, Per petulantiam aliquem pulsare aut convitiis proscindere: unde τὸ εἰς τινα ἡσελγημένον dicitur Illa ipsa petulans et proterva injuria, quæ alicui illata est: ut Demosth. in Mid. Τὰ εἰς ἐμέ καὶ τοὺς φυλέτας ἡσελγημένα: i. e. ὑβρις. Et ut ἀσελγῆς pro Lascivo petulanterque libidinoso poni dictum est, ita Plato quoque in Symp. ἀσελγεῖν usurpavit pro Petulanter et libidinose agere, Lascivire. Dicitur ETIAM Ἀσελγαίνω pro ἀσελγέω, eadem signif. Demosth. in Mid. Ὁ ἂν λάβωσιν ἀσελγαίνοντα, τοῦτον κολάζειν. Apud Eund. in Ep. Philippī, Τοὺς οὕτως ὑπερφηάνως ἀσελγαίνοντας. In posteriore signif. pro Lascivire et Protervis libidinibus indulgere: Æschin. c. Tim. Τὸ ἀσελγαίνειν ἀργυρίου μισθοῦμενον: quod Bud. interpr. Stupri consuetudinem habere cum catamito pretio conducto. Idem Bud.

“passivum ἀσελγαίνεσθαι etiam affert pro Petulantem injuriam vel contumeliam pati: quod et Ἐνασελγαίνεσθαι dicitur voce comp.” [Aristoph. Π. 560. παρὰ τῷ μὲν γὰρ ποδαγρῶντες, Καὶ γαστρώδεις, καὶ παχύκνημοι, καὶ πῖονές εἰσιν ἀσελγῶς, “Immodice, Supra modum.” Seager. Mss. * “Ἀσελγῆμα, (τὸ,) Polyb. 38, 2. Const. Manass. Chron. 1209.” Kall. Mss. Theoph. 3, 453. Ἀσελγῆς, Pisides ap. Etym. M. 151. Glossæ: Ἀσελγῆς Ganearius, Libidinosus, Luxuriosus, Impudica, Nuga, Obscænus, Flagitiosus, Petulcus, Impudicus, Lascivus, Incestus. Ἀσελγεία Luxus, Impudicitia, Lascivia, Libido. Ἀσελγαίνω Lascivio. Ἀσελγῆς, Casaub. ad Athen. 38. Thom. M. 116. ad Charit. 468. Brunck. Aristoph. 1, 258. Jacobs. Anth. 12, 131. Ἀσελγῶς, Brunck. Aristoph. l. c.; Kuster. 11. Ἀσελγεία, Lennep. ad Phal. 131. Casaub. ad Athen. 1, 49. ad Charit. 464. Brunck. Aristoph. l. c. Ἀσελγέω, T. H. ad Aristoph. Π. p. 411. ad Diod. S. 2, 373. Ἀσελγῆμα, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 29. Schæf. Mss. “Κριὸς ἀσελγῆς, Ingens, Hes. Ἀσελγαίνω, Orator quidam in Etym. M. 430, 38.” Wakef. Mss. * Ἀσελγία, Hippocr. 530. 532.]

“Ἀσάλγαν, Hesychio ὑβριν, quo sensu et ἀσελγείαν dicunt, item ἀμέλειαν, et πενίαν. Ἀσαλγάνας autem affert pro φοβερός: addens, dictum esse aliquantum barbare.”

“Ἀνασελγαίνομαι, Petulanti injuria afficio, Petulanter et lascive in me agitur. Aristoph. Σ. (61.) Οὐθ’ Ἡρακλῆς τὸ δειπνον ἐξαπατῶμενος, Οὐδ’ αὖθις ἀνασελγαίνόμενος Εὐριπίδης, ubi Schol. exp. ὑβριζόμενος, * κατακωμωδούμενος: subjungens, κατ’ αὐτοῦ γὰρ καθῆκε τὰς Θεομοφοριαζούσας.” [Brunck. Aristoph. 2, 204. Schæf. Mss.]

“Ἐνασελγαίνω, Petulans et injurius sum in, Petulanti injuria s. contumelia afficio. Pass. ἐνασελγαίνομαι, Petulanti injuria et contumelia afficio. Et ἐνησελγημένα vel ἐνασελγαίνόμενα, Ejusmodi contumeliæ s. injuriæ. Apud Bud. τὰ ἐξυβρισμένα αὐτῷ καὶ ἐμπεπαρνημένα καὶ ἐνησελγημένα. Ubi nota ἐνησελγημένα ab ἐνασελγεῖσθαι. || Hes. ἐνασελγαίνων exp. πορνεύων, Scortaus, vel Stuprans.” [Phot. Bibl. 152. J. Poll. 8, 75. “Diod. S. 2, 527.” Schæf. Mss. “Ἐνασελγῶς, Lascivio. Aqu. sec. marg. Cod. 108. Jud. 19, 25. ἐνησελγησαν, Lascivierunt in ea. Syr. Bar. Hebr.” Schleusner. Lex. in V. T.]

“* Ὑνασελγαίνω, Const. Apost. 2, 8. (218.)” Kall. Mss.]

“ΑΣΙΣ, εως, ἡ, Limus. Eust. dicit esse ῥύπον ἐν ὕδασι ξηρὸν, ἢ συντομώτερον κατὰ τοὺς παλαιούς, τὸ ἐξ ὕδατος ξηρὸν, ἢ σαφέστερον εἰπεῖν, ἡ ἰλύς παρὰ τὸ ἄζω, τὸ ξηράν: addens quibusdam synonyma esse hæc, ἰλὺς, ἄσις, χέραδος. II. Φ. (321.) τύσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω. Nicand. Θ. (175.) οὐ γὰρ τε πολὺστομος εἰς ἄλλα Νεῖλος Πλησάμενος κατέχευεν ἄσιν. ¶ At ἄσις cum i subscripto est ab ἄζω, Cano. [“Ἀσις, ad Mær. 60. ad Charit. 297. ad Lucian. 2, 74. Heyn. Hom. 4, 279. 6, 109.” Schæf. Mss. “Ad Charit. 341. Oppian. A. 3, 433.” Wakef. Mss. Arcad. 34.]

“Ἀσιος, (ία, ιον,) Limosus, ἰλνῶδης, ut Eust. inter alias multas exp. h. l. II. B. (461.) Ἀσίω ἐν λειμῶνι, exp. ¶ Ἀσιος vero λίθος, qui et σαρκοφάγος, Celso 4, cap. ult. ab Asia dictus est, Galeno autem et Plinio 36, 17. ab Asso Troadis, unde et Assius scribitur. “Ἀσσιος, Hesychio προκόλπιος, Sinui prætentus. Alioquin Ἀσσιος est ἐθνικὸν ex Asso, oppido Troadis.” [“Ἀσιος, Casaub. ad Athen. 87. Wassenb. ad Hom. 70. Greg. Cor. 177. Heyn. Hom. 4, 279.” Schæf. Mss.]

“Ἀσειώγεται, ex Etym. affertur pro αἵμασαι, Sepes; sed suspectum est.” “Ἀσιογεία, ἡ, Sepes, VV. LL. pro quo supra Ἀσειογεία.” [Schol. II. Φ. 321. In Schneider. Lex. scribitur Ἀσειώγεται, Ἀσιώγεται.]

“Ἀσία, ἡ, Asia, Tertia orbis terrarum pars, denominata secundum quosdam ab Asia Promethei matre, secundum alios ab Asio quodam Lydo, secundum alios ἀπὸ τοῦ πολλὴν ἄσιν ἔχειν, i. e. ἰλὺν, ut Steph. B. annotat, qui et insulæ Æthiopicæ et oppidi Lydiaci nom. esse tradit. INDE Ἀσιαγενής, ὁ, ἡ, Natus in Asia, Ex Asia ortus s. oriundus.

“Athen. 12. Ὁρῶν τοὺς Ἀσιαγενεῖς στολαῖς πολυτελεῖς ἡσκημένους. Idem dicit etiam 14. Διοσκῶντος τοῦ ὀνόματος Ἀσιαγενοῦς εἶναι, cum vocabulum illud in Asia natum videretur, i. e. Esse Asiæ incolis peculiarare. Inde ET Ἀσιάρχης, (ὁ,) Princeps s. Præfectus Asiæ. Act. Ap. 19. Præterea inde sunt varia nomina ἔθνικα: quorum PRIMUM, sequendo alphabeticam seriem, est Ἀσιαῖος, i. q. Ἀσιαγενής. SECUNDUM, Ἀσιανός, Asianus: ut Strabo 10. Ἦν δὲ ἐμπόριον κοινὸν τῶν τε Ἀσιανῶν καὶ τῶν Εὐρωπαίων καὶ Νομάδων. Lat. quoque dicunt Asianos: Ovid. Asiacos etiam, ut, Asiacas casuras aspicias arces. TERTIUM, Ἀσιάτης, ὁ, Asiata: cujus FEM. Ἀσιάτης. Ex hoc vero est POSSESS. Ἀσιατικός, (ἡ, ὁ,) Latinis itidem Asiaticus: unde ap. Cic. Asiatica oratio, et Asiaticæ pecuniæ. Præter hæc sunt DUO fem. tantum nimirum Ἀσιάς ET Ἀσίς, idem signif. ac Ἀσιανή, Ἀσιάτης, s. Ἀσιατική. Quæ n. Ἀσιανή γαίη dicitur, eadem et Ἀσίς. Dionys. P. Ἰσθμός ἄνω τέταται τις ὑπέρτατος Ἀσίδος αἰῆς Κασιπῆς τε μεσηγύ. Et Ovid. in Aside terra Mœnia constituis. Item ut Ἀσιάτης dicitur ἡ κιθάρα, sic etiam Ἀσιάς, ut Aristoph. (Θ. 120.) Ἀσιάδος κρούματα. Vocatur autem Ἀσιάδα s. Ἀσιάτιδα ajunt τὴν τρίχορδον κιθάραν, quoniam in Asia, Lydiæ ad Tmolus oppido, inventa sit, ut Suid. et Etyim. tradunt: ut alii, quoniam in Lydia primum reperta sit, quæ Asia olim dicebatur; vel ab inventore Asia. Ex insula autem Ἀσία esse ἔθνικόν nomen Ἀσιεύς, tradit Steph. B., qui ejusdem civem vocari Ἀσιάτην quoque ait. Ἀσιήτης, Ion. pro Ἀσιάτης dicitur. Unde fem. Ἀσιήτης, Ion. itidem pro Ἀσιήτης, Asiatis s. Asis, ut Ἀσιήτης γῆ ap. Suid. ἡ τῆς Ἀσίας, At Ἀσιήτης ὕμνος ex Eur. (Iph. T. 179.) affertur pro Hymno luctuoso: nisi potius sit Asiaticus, aut Qui Asiaticæ cithara canitur. [Ἀσίς, Diod. S. 11, 62. Ἀσιάς, Aristoph. Θ. 126. Eur. Or. 1396. Bacch. 1167. Ion. 1356. Ἀσιατικός, Athen. 477. 657. Strabo 1053. Ἀσιᾶτες, Eur. Andr. 1. Iph. T. 397. Troad. 1218. Fr. Erechth. 121. * Ἀσιατογενής, ὁ, ἡ, i. q. Ἀσιαγενής, Æsch. Pers. 12. Πᾶσα γὰρ ἰσχὺς * Ἀσιητιγενής * Νιχῶκε. “Vulgo Ἀσιατογενής. Sed Ἀσιατιγενής Turn. probante Pauwio, quod leviter immutatum recepi. Infra 61. χθὼν Ἀσιήτης. Sic a Σοῦσις formatur * Σουσιγενής, 649.” Blomf. * Ἀσιανογενής, ὁ, ἡ, Schneidero susp. “Ἀσιηγενής, Oppian. K. 1, 235. * Ἀσιήθεν, Const. Manass. Chron. 6329. p. 246.” Kall. Mss. “Ἀσία, ad Herod. 536. Casaub. ad Athen. 87. ad Charit. 198. 272. Wakef. Ion. 1376. Musgr. 1356. Simonid. 40. Heyn. Hom. 4, 270. Ἡ κάτω Ἀσ., Valck. ad Herod. 65. Ἀσίλας—γαίης, Aristot. Rhet. 198. Reiz. Ἀσίας, Heyn. Hom. 4, 589. Ἀσιαγενής, ad Herod. 567. Gronov. Obs. 4, 25. ad Diod. S. 2, 220. 604. Ἀσιάρχης, Eckhef. Doctr. Num. T. 4. Jacobs. Anth. 12, 313. Ἀσιανός, Lesbon. de Schem. 178. Fiseher. ad Weller. G. G. 1, 47. ad Paus. 364. Ἀσιᾶτες, Brunck. Andr. 127. Ἀσιήτης, Musgr. Iph. T. 179. Ἀσιήτης, Iph. T. 397. Herc. F. 645. Schol. Aristoph. Π. p. 357. T. H. Ἀσιάς, Valck. Phœn. p. 501. ad Charit. 305. Moschus 2, 9. Musgr. Cycl. 442. Brunck. Aristoph. 1, 91.; Kuster. 218. Heyn. Hom. 4, 279. Plut. 4, 25. Cor. Troad. 743. 927. 1219. Ion. 74. Wakef. 1376. Musgr. 1356. Ion. 1608. Musgr. El. 143. Huschk. Anal. 108. Bionor 12. Ἀσίς, Jacobs. Exere. 2, 196. ad Diod. S. 1, 451. Simonid. 40. Cattier. 37. Heyn. Hom. 4, 279. Ἀσιατογενής, Brunck. ad Æsch. Pers. 13. Valck. Phœn. p. 500. Ἀσιήθεν, Ex Asia, ad Charit. 198. * Ἀσιακός, Jacobs. Anth. 8, 211.” Schæf. Mss. * “Ἀσιανός, Dio Cass. 547. Ἀσιαγενής, Dio Chrys. 1, 86. Ἀσιηγενής, poet., Oppian. K. 1, 235.” Wakef. Mss.] ἈΣΑΜΙΝΘΟΣ, ἡ, Solium balneatorium, Pelvis, ἡ κατὰ λουτρὸν πύελος, λεκάνη, Eust. λουτήρ, σκάφη, Schol. Od. Δ. (48.) “Ἐς ῥ’ ἀσαμίνθους βάντες εὐξέστοις λούσαντο. Eust. dictum vult παρὰ τὸ ἄσιν s. ἄσιν: in Il. enim dupliciter a veteribus illud v. scribi testatur: μινύθεν, sordibus diminuendis, h. e. eluendis. Est vero et Poculum, inquit J. Poll., ὡς Ὀμηρός τε μινύει, Τηλεμάχου δίδοντας Μενέλεω δὴ ἀσαμίνθους, καὶ Κρατῖνος ἐν Χείροσιν, Ἐξ ἀσαμίνθου κύλικος λείβων. Alibi

trahit quosdam in Cratini Heroibus pro κιβωτὸς accipere, quosdam pro Poculo. [“Bekk. Anecd. Gr. 359.” Boissonad. Mss. Artemid. 1, 64. Paus. 10, 34. Λοῦτρα ἀσάμινθοι κατὰ τὸν τρόπον τὸν ἀρχαῖον. “Pac. ad Paus. 3, 283. Brunck. Soph. 3, 502. Heyn. Hom. 6, 109.” Schæf. Mss.]

“Ἀσάμιος, Balneum domesticum, Labrum, et “Omne concavum, VV. LL. Sed perperam pro “ἀσάμινθος, ut ex Hes. patet, unde eæ exp. de-sumtæ sunt.”

[* Ἀσαμῖς, ἡ, Placenta. Athen. 4, 21.]

ἈΣΒΟΛΗ, καὶ Ἀσβολος, ἡ, Fuligo, ἡ αἰθάλη τοῦ πυρός, ἡ στακτή, Suid. Gorræo est i. q. λιγνὺς, tradenti e Gal. esse Vaporem terrestrem e materiis immodice assis ustisque. Adhærescit non tantum caminis, sed etiam fornacibus et lucernarum rostris, ut e Plin. patet. Athen. 13. Τὰς ὀφρῦς πυρρὰς ἔχει τις; ζωγραφουσιν ἀσβόλῳ. Aphrod. Probl. 2. Ὁρέγονται ἀσβόλης ἡ ὀστράκων. Eust. dictam vult quasi τὴν ἄσιν, ὁ ἐστὶ ῥύπον, βάλλουσιν μετὰ ὀψεως. [“Ἀσβόλη, Clem. Alex. Pæd. 255. Epiphani. Hær. 56.” Routh. Mss. Simonid. Fr. 230, 61. Glossæ: Ἀσβόλη Fuligo, Carronum. Phrynich. Σ. Π.: Ἀσβολος θηλυκῶς λέγουσιν, Ἰππώναξ δ’ ἀρσενικῶς. Τινὲς δὲ καὶ τὴν ἀσβόλην, i. ἀσβόλην. “Ἀσβόλη, 3, 16, 3. Μὴ καὶ αὐτὸν ἀπολαῦσαι τῆς ἀσβόλης.” Ind. Epictet. “Ἀσβόλη, ad Mær. 11. ad Diod. S. 1, 188. Phrynich. Ecl. 44. Ἀσβολος, ibid.: ad Mær. l. c.” Schæf. Mss. “Ἀσβόλη, Alc. p. 92.” Wakef. Mss. Ἀσβόλη, Ἀσβολος, ὁ, et ἡ, Spohn. de Extr. Odys. Parte 158.]

[* Ἀσβολαίνομαι, Gl. Fuscor.]

[* Ἀσβολοποιός, ὁ, Eust. 1949, 36. Τοῦτ’ ἐστὶν αἴψα ὀλλύντι ἡ ἀσβολοποιῶν.]

Ἀσβολόεις, (εσσα, εν,) Fuliginosus, poet.

Ἀσβολώδης, ὁ, ἡ, Idem, in prosa. [“Diosc. Etyim. M.” Wakef. Mss.]

Ἀσβολόω, ὥσω, Fuliginem inficio. Athen. 13. Ἀνθρωπον ἄχρι στόματος ἡσβολωμένον. Ἀσβολάω ETIAM reperitur: unde Ἀσβοληθὲν ap. Hes., quod præter μέλαν exp. etiam μέγα, ὑψηλόν. [Gl. Ἀσβολάω Favillo. Ἀσβολάω, Plut. Cim. 1. “Ἀσβολόω, Fuliginem inficio. Ἠσβολωμένος, Fuliginosus, 3, 16, 3. n.: ubi perperam ἡσβολῆμ. expressum erat.” Ind. in Epictet. * “Ἀσβολέω, Const. Manass. Chron. 1209.” Kall. Mss. “Ad Lucian. 1, 327. Ἠσβολημένος, Const. Manass. Chron. 48. Meurs.” Schæf. Mss. “Ἀσβολόω, Athen. 581.” Wakef. Mss.]

Ἀπασβολόομαι, ὥσομαι, Fuliginem excutio, Ruell. interpr. in Diosc. 5, 87. “Ἐνιοὶ δὲ δίχα τοῦ θεῖου καὶ τῶν ἀλῶν συνθέντες ἐν χύτρᾳ, καίουσιν ἐφ’ ἱκανὰς ἡμέρας” οἱ δὲ τῷ θεῷ μόνω χρῶνται, ἀπασβολοῦνται μέντοι. Ubi tamen quibusdam potior videtur Marcelli versio, Nonnulli solo sulphure utuntur, verum fuligine hoc nigrescit. Apud Eund. alibi, ἀπασβολωθῆ vertitur In fuliginem evanescat s. transeat.

“ἈΣΚΑΛΑΒΟΣ, SIVE Ἀσκαλαβώτης, (ὁ,) Hesy-“chio est γαλεός, Suidæ γαλεώτης: qui et καλαβώτην “nominari ait, esse autem Animalculum simile lacer-“tæ, domus parietes perreptans: ut Aristot. quoque “H. A. 9. tradit, τὸν ἀσκαλαβώτην ascendere sum-“mas arbores non aliter atque οἱ δρυκολάπται. Plin. “Stellionem vocat multis in ll., et cum alibi, tum 29, “5. de stellione loquens ait, Hunc Græci coloten “vocant, et ascalaboten, et galeoten. Ubi etiam “addit, in Italia non nasci.” [Gl. Ἀσκαλαβώτης Stellio. Linnæo Lacerta Gecko. “Ἀσκάλαβος, ad Anton. L. 162. Verh. 192. De acc., Bast Lettre 119. Ἀσκαλαβώτης, Beckm. ad Antig. p. 232. Brunck. Aristoph. 2, 73.; Kuster. 54.” Schæf. Mss.]

“Καλαβώτης, est ἰχθὺς ποῖος, Piscis quidam: et “σαῦρος: pro quo supra ἀσκαλαβώτης. Itidem vero “Levit. 11. ubi quædam Edd. habent καλαβώτης καὶ “σαῦρα, Complut. habet ἀσκαλαβώτης καὶ σαῦρα, “Stellio et lacerta.”

“Ἀσκόλαχα, quod Hesycho est * ἀκαλαβώτης, “suspectum est.”

“Κωλώτης, ου, ὁ, Stellio: qui et ἀσκαλαβώτης, et “γαλεώτης. Dicitur εὐστόχως ἀλλεσθαι περὶ τὰς “μνίας, inquit Hes. et Suid. qui hos e Babrio jam-

"bos affert, Σοφῆς ἀράχνης ἰσθὺν εὖρε κωλώτης, Καὶ "λεπτὸν ἐνέδν φάρος ἐκτεμὼν τοίχου. Idem Suid. et "τὸν Διόνυσον, Bacchum, Κολώτην dici tradit. Alio- "qui est Nom. propr. Epicurei cujusdam, quem Epī- "curus ὑποκοριστικῶς vocare solebat Κολωτάραν, et "Κολωτάριον. Vide Plut. πρὸς Κωλώτην. At Κω- "λωτῇ, ἡ, ap. Aristot. (H. A. 9, 1.) esse Avis dicitur, "Gazæ itidem Colota." [Κωλώτης, Babriæ Fab. p. 137. "Brunck. Aristoph. 2, 73." Schæf. Mss.]

"'ΑΣΚΑΛΑΦΟΣ, (ὁ,) Ascalaphus, Avis nomen, "ap. Aristot. H. A. (2, 17.) Item Nom. propr. Il. B. "Suid. dictum αἶτ παρὰ τὸ ἀσκαλὲς τῆς ἀφῆς, et si- "gnif. λίαν σκληρόν. Itidemque Etym. Ubi etiam "nota 'Ασκαλὲς." [Ovid. Met. 5, 539. Anton. Lib. 14. Schneider. Lex. "Jacobs. Animadv. 303." Schæf. Mss. Arcad. 84. Barker.]

[* 'Ασκαλάφη, ἡ, Gl. Urtica marina, Accia, Accela.]

"'ΑΣΚΑΝΘΗΣ, (ὁ,) Hesychio est κράβατος, κλινίδιον "εὐτελὲς, Grabatus, Vilis lectulus : ut Suidæ quoque ἡ B "μικρὰ κλίνη, τὸ πτωχὸν κλινίδιον. Idem cum Schol. "Aristoph. esse dicit σκίμποδα s. δίφρον τι εἶδος, N. " (633.) ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβῶν. Addunt tamen, et hic "quosdam pro Grabato accipere : quemadmodum "J. Poll. quoque ἀσκάντην numerat inter ea, ἐφ' ὧν "ἔστι κατακεῖσθαι, ut sunt κλίναι, σκίμποδες, στιβάδες. "In Epigr. pro Sepulcro etiam poni tradunt, (An- "tiphil. 35. νεκροστόλον,) Dor. 'Ασκάντας dicitur. "Callim. ap. Etym. καὶ τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάνα κάθισεν." ["Ad Mær. 58. Ruhnck. Ep. Cr. 186. Phrynich. Ecl. 20. Jacobs. Anth. 9, 61. Brunck. Aristoph. 2, 93. Callim. 1, 526. ad Lucian. 2, 329." Schæf. Mss.]

"'ΑΣΚΑΠΟΙ, Hesychio sunt Genus calceorum s. "sandaliorum : secundum alios κράταλα, Crepitacula, "ut J. Poll. quoque ἄσκαρον tradit Crepitaculi quod- "dam genus esse, 4, 9. fuisse enim πλινθίων * τετρα- "πηχναῖον, habuisseque διεκλυσμένα πηνία, ἃ περι- "στροφόμενα ἤχον ἐποίει, παραπλήσια κροτάλῳ : pu- "tare autem quosdam cum hoc ἀσκάρω eandem esse C "τὴν ψιθύραν. INDE 'Ασκαροφόρος, (ὁ, ἡ,) Qui gestat "ἀσκάρους. Hes. tamen ἀσκαροφόρον exp. φορηγόν, "Bajulum." [Neutra vox a Schneidero agnoscitur.] " 'Ασκέρα, ἡ, Attici calceamenti genus, ut testantur "Suid. Hes. et Eust. Item J. Poll. tradit fuisse "ὑπόδημα λάσιον χειμῶνι χρήσιμον, Calceamentum "hirsutum, utile hyemali tempore : ut sunt οἱ πῖλοι." [T. H. ad J. Poll. 1204. Lycophro 855. 1322. "Toup. Opusc. 1, 339. Wakef. S. C. 1, 77. Muncker. ad Anton. L. 157. Verh. Heringa Obs. 27." Schæf. Mss.]

[* " 'Ασκέρικον, τὸ, Demin. Hipponax ap. Schol. Lycophr. 855." Schneider. Lex. Sed 1. ἀσκέρικον non est demin., cum nomina, quæ in ikos desinunt, semper sint adjectiva, et per, Pertinentia ad, verti possint; 2. accentu mutato scribi debebat ἀσκερικόν. "Hipponax l. c. Δὺς χλαῖναν Ἰππώνακτι, καὶ * κυππασσί- "σκον, Καὶ * σαμβαλίσκα, κάσκερικά. Scribe * ἀστε- "ρίσκα: nam v. ἀστέρικον, quam Schneider. exhibet, nihili est. Scr. autem esse videtur παροξυτόνως, ex D "analogia." Spohn. Comm. de Extr. Odys. Parte p. 128. Welcker. ad Hipponactis Fragmm. p. 35—40.]

"'ΑΣΚΕΩ, ἡσω, Exerceo. Xen. K. Π. 2, (3, 11.) "Ὅτι τὰ τε σώματα περιπατοῦντες ἀσκεῖτε. Sic Lucian. (2, 284.) Θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ τὸ σῶμα. Rursum Xen. (K. Π. 2, 1, 7.) 'Ασκεῖν τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν. Apud Herod. 'Ασκέων πεντάεθλον, Exer- cens pentathlon, vel Exercens se pentathlo : utroque enim modo exp. Interdum cum accus. personæ, itemque accus. rei, ut Xen. K. Π. 3, (6, 5.) p. 136. Καὶ ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά. Idem Ἰπ. (1, 19.) 'Ασκεῖν τὴν ἵππικὴν, et τὴν ἵππικὴν μελετᾶν pro eod. posuit, sc. pro παιδεύεσθαι, ut annotat Bud. Apud Isocr. 'Ασκεῖν ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνι- στάς. || 'Ασκῶ interdum etiam redditur Colo : ut ἀσκεῖν τὴν ἀρετὴν, Xen. (Ap. 2, 6, 20.) Colere virtutem. Sic Isocr. ad Nic. 'Ασκεῖν δικαιοσύνην, et 'Α- σκεῖν σωφροσύνην. Nonnunquam vertitur Operam

A dare, vel Vacare, ut λόγους ἀσκεῖν, et ἀσκεῖν τὴν τέ- χνην. In qua signif. jungitur etiam infin., ut ἀσκῶ ποιεῖν, Xen. Sic et Act. Apost. 24, (16.) sequendo vulgata exempl. ἀσκῶ ἔχειν, quod Bud. interpr. Me- ditor habere ; sed in nonnullis vett. libris lego ἔχων, interpungendo post ἀσκῶ. E Luciano etiam affertur ἀσκῶν κιθαρίζειν, quod esse videtur pro ἀσκῶν τὸ κι- θαρίζειν. || 'Ασκῶ, Doceo, inquit Bud. ap. Plat. Euthyd. Σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Sic Aristoph. (Π. 47.) 'Ασκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον : item ἀσκῶν κρατεῖν ex Aristot. affertur pro Vincere docens. Huc pertinet 'Ασκῶ pro Instruo, Chrysost. de orando Deo, 'Ραθυμούντες ἡμεῖς καθ' ἑαυτῶν ἀσκοῦμεν τὸν πονη- ρόν. Ut autem 'Ασκῶ pro Doceo, sic 'Ασκοῦμαι pro Doceor, Studeo, ponitur. Unde Greg. Εἰ λόγους ἀσκοῦμενοι, κακίαν μάθοιεν. Sed et Plut. ἀσκοῦμενοι cum μαθάνοντες copulavit. Sic Athen. 'Ασκηθεῖς τὰ πολεμικά, pro πεπαιδευμένους, Eruditus et exercitatus in rebus bellicis. Sic autem et act. ἀσκεῖν pro παι- δεύεσθαι modo fuit annotatum. Ita dicitur ἀρετὴν ἀσκεῖσθαι. At cum accus. ἀσκησιν in h. l., qui in VV. LL. affertur, 'Ασκοῦμενος τὴν κυνικὴν ἀσκησιν ὑπὸ τῷ 'Ροδίῳ ; ubi exp. Cynicam disciplinam secutus sub Rhodio. 'Ασκεῖσθαι ap. Lucian. præp. πρὸς jun- ctum, πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται.

'Ασκέω, Elaboro, Concinno, Elaborate concinno, Orno ; ut ἀσκήσασα χιτῶνα, Od. A. (439.) Utitur et Philo V. M. 3. Ὡς δὲ ταῖς ἐσθήσεσιν ἡσκησεν αὐτοὺς. Herodian. 4, (7, 4.) Κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξαν- θὰς, καὶ εἰς κουράν τῶν Γερμανῶν ἡσκημένας. Qui Il. diligenter observandi sunt ; nam simpl. hac in si- gnif. rarus est in prosa usus, nisi me memoria fallit. || At ἀσκεῖν γένειον magis nove pro Nutrire barbam, ap. eund. Herodian. 5, (2, 7.) Polit. interpr.

[" 'Ασκέω, Heyn. Hom. 4, 533. 574. 6, 89. 559. 7, 562. Toup. Opusc. 2, 217. Zeun. ad Xen. K. Π. 140. Jacobs. Præf. ad B. et M. p. xxv. ; Exerc. 2, 99. ; Animadv. 64. ; Anth. 9, 95. Irmisch. ad Hero- dian. 3, 1142. Wessel. ad Herod. 260. Xen. Mem. 1, 2, 10. 3, 13, 6. 4, 5, 1. Valck. Hipp. p. 280. ; Diatr. 260. Koen. ad Greg. 254. ad Lucian. 1, 236. 2, 284. 3, 476. 477. ad Charit. 464. Musgr. lph. T. 914. ; Troad. 199. Wakef. Trach. 223. ; S. C. 5, 112. ; Georg. 45. Boissonad. Philostr. 482. 575. Orno, Wessel. Herod. 166. Koen. ad Greg. 254. Diod. S. 1, 321. 356. ad Herod. 602. Musgr. Dan. init. Vil- lois. ad Long. 107. Fallitur Crusius ad Suet. 192. 'Ασκῶ et σκοπῶ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 274. 'Ησκη- μένος, Assuetus, Plut. Alex. 82. Schm. Χρυσοῦ ἡσκη- μένος, 51. 'Ασκεῖν πένταθλον, Paus. 1, 376. Wessel. Herod. 260." Schæf. Mss. Glossæ : 'Ασκέω Colo, Percolo, Exerceo, Meditor, Erudio. "Ἡσκησα Percolui. 'Ησκημένος Politus. Oppian. A. 2, 22. Eur. Hel. 1110. δόλια ἐξευρήματα ἀσκοῦσα, pro δόλους ὑφαίνουσα. I. q. θεραπεύω, Colo, Pind. Π. 3, 193. δαίμονα, Θέμινα, O. 8, 29. N. 11, 9. ut in prosa, ἀρετὴν, τέχνην, λό- γους. Polyb. 9, 20. Περὶ τὰς τέχνας ἀσκεῖν. Xen. K. Π. 2, 3, 8. Σῶμα τροφῇ ἀσκεῖν : 2, 1, 20. πρὸς ἰσχύν. Phrynich. Σ. Π. : 'Ασκεῖν, καὶ ἀσκηταί, καὶ * ἀσκητι- κῶς τὸ ἀγωνιστικῆς ἐπιμελείας τυγχάνειν ἀσκεῖν ἐστίν. Εὐπολις, 'Ἰππον κέλῃτ' ἀσκοῦντα θές' ὅλον ἀγωνιστήν. Σημαίνει καὶ τὸ μετ' ἐπιμελείας τι κατασκευάζειν. "Demosth. Olynth. 3, 36, 12. Ἐχθρὸν δ' ἐφ' ἡμᾶς αὐτοὺς τηλικούτον ἡσκήκαμεν, 'Adv. nos ipsi armavi- mus, instruximus, aluimus, artibus veluti palæstricis et campestribus erudivimus.' Reisk." Seager. Mss. "Soleo, Plut. 2, 486. Acquirō divitias, Philo J. 926. Neut., Eur. El. 1073. (eis κάλλος ἄσκει.) Med., Colo, Hierocles 142. Fingendo imitor, Philo J. 1003. ut in act., Polyb. 64. Soph. El. 1036." Wakef. Mss.]

" 'Ασκητέος, Exerendus. Et 'Ασκητέον, Exerē- dum est." [Erotian. Plut. Mor. 1, 28. Wyt.]

[" * 'Ησκημένως, J. Poll. 1, 157." Kall. Mss.]

"Ασκημα, τὸ, Id in quo nos exercemus. Xen. Γυμνικῶν ἀσκημάτων τὰ πολλά. At "Ασκησις, (ἡ) Ipsa actio se exercendi, Exercitatio. Xen. K. Π. 8, (1, 2.) Πολεμικὴν ἀσκησιν, et πολεμικῶν ἀσκησιν, pro eod. dixit. Et "Ασκησις εἰς τὸν πόλεμον, Plut. Lycurgo. || Sed ap. Lucian. aliosque nonnullos ἀσκησιν pecu- liari signif. poni animadverti pro Studio, quod certæ

cuipiam philosophicæ sectæ impenditur; ut ἐν Βίων A Πράσει (Lucian. 3, 88.) de Diogene Philosopho, Καί τίνα τὴν ἀσκησιν ἐπαγγέλλεται; ubi Interpr. vertit Artem, perperam, meo iudicio. Sic in illo, quem antea protuli l., Ἀσκούμενος τὴν κυνικὴν ἀσκησιν. || Ἀσκησις, ap. Basil. pro Exercitatione mentis in rebus divinis, et earum meditatione, ut scribit Bud.; unde Ἀσκητὴς et Ἀσκητήριον et Ἀσκητικὸς βίος peculiararia Eccles. Scriptt.; de quibus vv. paulo post. Sed et μοναδικὴ ἀσκησις legitur in Hist. de J. Cæs. Τὴν κόμην ἀποκειράμενος καὶ μοναδικὴν ἀσκησιν ὑποκρινάμενος. [Gl. Ἀσκησις: Institutio, Industria, Cultus. Τῇ ἀσκήσει: Cultu. Ἀσκήσεων: Studiorum. Plut. 8, 344. Ἀθλητὰς καταλύσαντας ἀσκησιν. Strabo 5. p. 112. Ἡ τοιαύτη ἀσκησις ἐκτέλειπεν. “Ἀσκημα, Soph. El. 1325. Xen. Hipparch. 8, 6, 1.: K. Π. 7, 5, 79. Dionys. H. 2, 64, 10.” Scott. App. ad Thes. “Ruhnk. Ep. Cr. 57. Toup. Opusc. 2, 217. Jacobs. Animadv. 295. Ἀσκησις, Ammon. 38. Jacobs. Anth. 6, 73. Vita athletarum, ad Xen. Mem. 3, 14, 3.” Schæf. Mss.]

Ἀσκητὴς, (ὁ,) aliud verbale itidem a 3 pers. formatum, q. d. Exercitator. Cum gen. ap. Xen. K. Π. 1, (5, 7.) Ἀσκηταὶ ὄντες τῶν καλῶν καγαθῶν ἔργων. Sine adjectione autem, pro Athleta, ap. Plat. de Rep. 3. Ἡ τῶν ἀσκητῶν ἔξις. || Ἀσκητὴς ap. Eccles. scriptt. Qui se in rerum divinarum meditatione exercet, ut Damascennum, Τοὺς θεοφόρους ἀσκητὰς, i. e. Monachos, inquit Bud. Utitur et Theodorit. Ἐν μὲν οὖν ἀσκηταῖς καὶ τῆς ἀρετῆς φροντισταῖς αὐτοὶ κατ’ ἐκείνον διέλαμπον τὸν καιρόν. Et Ἀσκήτρια, (ἡ,) Puella aut Quævis mulier, quæ meditationi rerum divinarum se dicavit. Ἀσκήτρια, inquit Bud., Puellæ Deo dicatæ. Ἀσκήτρια, ut in VV. LL., inter sacras mulieres nominantur in Pand., cum de raptu virginum agitur. Moniales quidam vocant. ET Ἀσκητικὸς, (ἡ, ὄν,) q. d. Exercitativus, vel Exercitatorius, Ad exercitationem comparatus, Ad exercitationem pertinens. Exp. etiam Exercitationi vacans. Intelligitur autem peculiariter de exercitatione animi in meditandis rebus divinis; ut ἀσκητικὴ πολιτεία ap. Theodorit. Et Ἀσκητικὸς βίος, et ἀσκητικαὶ παλαίστραι, ap. Eund. ET Ἀσκητήριον, (τὸ,) q. d. Locus exercitationis s. meditationis, Secesus exercitatorius, Secesus quem incolebant hi ἀσκηταί, Basil. Cænobium, Monasterium. Greg. tamen utrumque posuit, sc. ἀσκητήρια et μοναστήρια, cum in Or. in Basil. scribit, Ἀσκητήρια καὶ μοναστήρια δειμάμενος. [Gl. Ἀσκητὴς: Curator. Ἀσκηταί: Cælibes. Ἀσκήτρια: Sanctimonialia. * “Ἀσκητὴρ, ἵππος, ὁ, Gal. de Artibus, Ὡς κῶφοι ἀσκητῆρες, ἄθλιοι ἄνδρες.” Gataker. Mss. Ἀσκητικὸς, Dio Cass. 324. * Ἀσκητικὸς, Basil. 3, 611. “Theodor. Opp. 2, 1072. J. Poll. 3, 145.” Kall. Mss. “Ἀσκητικὸς, Brunck. Aristoph. 1, 71.; Kuster. 240.” Schæf. Mss.]

Ἀσκητὸς, (ἡ, ὄν.) Dicitur ἀσκητὸν, Quod exercitatione consequi possumus. Aristot. Ethic. 1. Πότερόν ἐστι μαθητὸν, ἢ ἐπιστὸν, ἢ ἄλλως πως ἀσκητὸν. Sic Xen. (Ap. 1, 2, 23.) Ἐμοὶ γε δοκεῖ πάντα τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι. At e Plut. Lycurgo affertur ἀσκητὸς ἀνὴρ pro Viro exercitato et experiente. || Ἀσκητὸς, Elaboratus, Arte elaboratus, Affabre factus, ut Od. A. (134.) ἀσκητὸν νῆμα. Sic ἀσκητὸν λέχος. Item Ornatus, Theocr. (1, 33.) Ἀσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυκι. Apud Hesiod. autem (E. 2, 164.) πῖλον ἀσκητὸν quidam interpr. Pileum liabilem. [Elian. H. A. 16, 10. κόμαι. “Lichtenst. de Simiar. form. 69. Jacobs. Exerc. 2, 99. Voss. Myth. Br. 1, 126. Jacobs. Anth. 8, 35, 95. Hadrian. 1. Heyn. Hom. 6, 55.” Schæf. Mss.]

Ἀνάσκητος, (ὁ, ἡ,) Inexercitus s. Inexercitatus. “Xen. K. Π. 8. Οἴονται σφίσιν ὁμοίους τοὺς ἀνασκήτους τοῖς ἡσκηκόσιν εἶσθαι. Sic Philo de V. M. 1. “Συμπλακεῖς δὲ, οὐ πρὸς ἀμελετήτους καὶ ἀνασκήτους ἔγνω τὴν μάχην οὖσαν, Non sibi cum rudi tyrone “et inexercitato certamen esse intellexit. Et Plut. de Orac. Pyth. Τὸν ἐν λόγοις ἀθεώρητον καὶ ἀνάσκητον. ET Ἀνασκήτως, Inexercitatorum more, Sine exercitio, ut ἀνασκήτως διακείμενοι: qui iidem sunt, “atque οἱ ἀνάσκητοι.” [“Ἀνάσκητος, Polyb. 1, p. 87. Plut. 1, 137. Themist. 289.” Churchill. e Suicer. Mss. Clem. Alex. 937. “Galen. 1, 1. Plut. 1, 137.

Polyb. 62.” Wakef. Mss.]

“Ἀνασκησία, ἡ, i. q. ἀγυμνασία, Non exerceri, vel “exercitatum esse, ideoque exp. et Inertia et Impe- “ritia. In præced. signif. accipit J. Poll.” [“Defectus exercitationis, Clem. Alex. 386.” Churchill. e Suicer. Mss. “Wessel. Herod. 238.” Schæf. Mss.]

[* Ἀσκη, ἡ, i. q. ἄσκησις. Plato Comicus ap. J. Poll. 3, 154.] “Ἀσκλη, (ἡ,) Hesychio i. q. ἄσκησις, Exercitatio.” [“Ἀσκη, Pierson. ad Mær. 5. ad Thom. M. 127. T. H. ad Aristoph. Π. p. 477.” Schæf. Mss.]

“Ἀσκεία, Hesychio κόσμησις: item θρησκεία, ἐν- “σέβεια, Cultus.”

“Ἀσκεθὴς, ὁ, ἡ, Illæsus, Innocuus, Incolumis, ἀβλα- “βὴς. Od. E. (255.) οὐδέ τις οὖν μοι Νηῶν πημάνθη, “ἀλλ’ ἀσκεθέες καὶ ἄνουσοι Ἡμέθα, τὺς δ’ ἄνεμός τε “κυβερνῆται τ’ ἴθουνον. Dicitur et Ἀσκηθὴς.” [“Mæ- “netho 6, 457.” Wakef. Mss.]

“Ἀσκηθὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἀσκεθὴς, Illæsus, Incolumis, “ἀβλαβὴς. Od. E. “Ὡς κε μάλ’ ἀσκηθὴς ἦν πατρίδα “γαῖαν ἵκηται. Il. K. εἰς ἡμέας ἔλθοι Ἀσκηθὴς. Od.

“Λ. ἐπὶ νηὸς ἔβαινον Ἀσκηθὴς, οὐτ’ ἄρ βεβλημένους “ὀξεί χαλκῷ οὐτ’ αὐτοσχεδὴν οὐτασμένους.” [Anti- “mach. ap. Athen. 469. μέλι ἀσκηθὴς. “Ad Herod. 434. ad Charit. 545. Jacobs. Anth. 6, 315. 8, 101. Timo Phlias. 23. Heyn. Hom. 6, 41. 7, 786. 8, 589.” Schæf. Mss. “Non lædendus, Integer, Jambl. Protr. 118.” Wakef. Mss. Orph. Arg. 672. Apoll. R. 2, 692.]

“Πανασκηθὴς, (ὁ, ἡ,) Omnino illæsus, Salvus et in- “columis, Hes.”

Διασκέω, Exorno, sequendo illam simpl. signif., quæ ex Hom. posita est. A cujus pass. est particip. Διη- “σκημένοι, Athen. 217. Διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, Compti, Compositi, Ornati.

[* Ἐνασκέω, Exerceo in aliqua re. Med., Disco ali- “quid, Exerceo me in. Polyb. 1, 63, 9. Lucian. 188. “Agathias 70.” Schæf. Mss. “Pass., Philo J. 1020.” Wakef. Mss.]

Ἐξασκέω, Exerceo. A cujus pass. est ἐξήσκητο, Athen. Οὕτως ἐξήσκητο πρὸς τὰς ἡδοναθείας. Quæ Bud. interpr. Sic eruditi et docti erant in luxu. Xen. (Ipr. 2, 11.) Ἦν ταῦτα πάντα ἐξήσκημένοι ὥσιν οἱ ἰπ- “πεῖς. In VV. LL. ἐξασκεῖν pro Docere affertur e Plut. Pericle, Ἐξασκήσας ἔξιν δι’ ἐναντιολογίας εἰς ἀπορίαν κατακλείουσιν. || Ἐξασκῶ autem pro Exorno, Como, sicut et de διασκῶ modo dictum fuit. Item Elaboro, Affabre facio, vide ex Athen. et Lucian. ap. Bud. 318. [Gl. Ἐξήσκημένους: Politus. “Lucian. Amor. 1027. Salmur. “Ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισιν ἐξή- “σκητο.” Seager. Mss. “Jacobs. Spec. 109.; Anth. 12, 413. ad Charit. 541. Ἐξήσκημένος, cum gen., Thom. M. 184. * Ἐξάσκησις, Kuster. Aristoph. 53.” Schæf. Mss.]

[* Προσεξασκέω, Magis excolo et excolendo orno. Joseph. B. J. 3, 10, 7. “Plut. 4, 200.” Wakef. Mss.]

Ἐπασκέω, Exerceo, Factito, Colo, De operam. He- “rod. Ἐπασκήσας παγκράτιον. Itidem ἐπασκήσαι τέχνην “dicitur aliquis, Qui ei dat operam. Et ἐπασκεῖν τὴν “ἀρετὴν, Qui ei incumbit. Sic ap. Aristoph. N. σοφίαν “ἐπασκεῖ. Hom. usus est pass. ἐπησκήσθαι pro Excul- “tum et accuratum esse, Exornatum esse: Od. P.

“266. ἐπῆσκηται δὲ οἱ αὐτὴ τοίχῳ καὶ θρυγκοῖσι, quod “Schol. exp. μετ’ ἐπιμελείας διακεκόσμηται. || Hesychio “ἐπασκεῖν est σέβεσθαι, ἀγνεύειν: forsitan peculiariter “dictum περὶ τῶν ἀσκητῶν λεγομένων, qui ceteris “studiis relictis mentem exercebant in cognitione et “meditatione rerum divinarum. Porro ab h. v. est

“VERBALE Ἐπασκητὴς, (ὁ,) Exercitator. Hesychio “auctore ἐπασκηταὶ sunt οἱ ἀθληταί, Athletæ: utpote “exercendo certamina corporum operam dantes.”

[Athen. 418. “Plut. Mor. 1, 355. Wytt. cujus vide not.” Boissonad. Mss. Poëta Cyclicus ap. Schol. Eur. Or. 1392. Ἐπασκητὴς a Schneidero non agnoscitur. “Ἐπασκέω, Jacobs. Anth. 11, 384. Stanl. Eum. 188. Wakef. S. C. 5, 112. Wessel. Herod. 260. 481.” Schæf. Mss. “Med., Æschin. 569. * Ἐπασκητέον, Arrian. T. 27.” Wakef. Mss.]

“Κατασκέω, ἴσω, Exerceo, Erudio. Unde κατη- “σκημένος, Exercitatus, Eruditus. Basil. in Hexaëm. “Homil. 6. Οὐδεὶς οὐδὲ τῶν πάντων κατησκημένων τῶν

“νοῦν, καὶ περὶ τὴν φθειρομένην ταύτην φύσιν ὄξυν-
“πουντων.” [Plut. Ages. 33. Δίαιτα ἀκριβὴς καὶ κατη-
“φημένη.”]

“Προασκέω, Ante exerceo. Aphthon.” [Pass., Hierocles 212.] Wakef. Mss.]

[* Προασκέω, Exerceo. Joseph. B. J. 3, 5, 7. Polyb. 5, 109, 4. “Philo J. 1, 657.” Wakef. Mss.]

“Συνάσκησις, (ἡ,) Continentia, in VV. LL. Quæ
“signif. habetur et in primis Lexx.; sed nullum ejus
“affertur exemplum. At vero Συνασκήσει, fut. verbi
“Συνασκέω, Erotian. ap. Hippocr. exp. συναρμόσει.”
[Gl. Συνησκημένος. Agitatus. “Simul exerceo. De-
mosth. 450. “Ἐπι τοίνυν, ὅταν μὲν ἴδῃτε δεινότητα, ἢ
ἐφ’ ὧν, ἢ τι τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων ἀγαθῶν ἐπὶ
χρηστοῦ καὶ φιλοτιμίου γεγεννημένον ἀνθρώπου, συγχαι-
ρειν καὶ συνασκέειν ἅπαντας δεῖ, Exercitio ejus favere,
In excolendo, elaborando adjuvare.” Seager. Mss.
Συνάσκησις, Clem. Alex. Str. 1. p. 270. 370. Dionys.
Hal. A. R. 2, 74. (T. 1. p. 395.) Manetho 4, 345.
Πευκίην τε *λέπασμα συνασκούντας σὺν ἐλαίῳ. “Συν-
ασκέω, ad Charit. 751. Phalar. 6.” Schæf. Mss.
Pass., Clem. Alex. 577. Med., Julian. 21.]

[* Συνησκημένως, Gl. Polite.]

Σωμασκέω, Corpus exerceo. Sed de gymnasticis
exercitationibus, quales sunt athletarum, peculiariter
dicitur. Satyrus ap. Athen. (534.) Ἐν Θήβαις δὲ
σωμασκῶν καὶ γυμναζόμενος. Polit. ap. Herodian. 7,
(1, 26.) Σωμασκούντων interpr. Exercitissimorum.
Ἐτ Σωμασκία, (ἡ,) Corporis exercitatio; in qua signif.
affertur e Xen. (Απ. 3, 9, 11.) Bud. autem σωμασκίαν
interpr. Curationem corporis, eo sensu, quo Curare
cutem dixit Horat. in loco, quem Suid. affert. [“Ta-
tian. 39. p. 83.” Routh. Mss. Glossæ: Σωμασκία
Corporatura. “Cf. Paus. 378.” Schæf. Mss. “Jambl.
V, P. 17.” Wakef. Mss.]

‘ΑΣΚΟΣ, (ὁ,) Utris. Il. Γ. (247.) Ἀσκῶ ἐν αἰγείῳ,
In utre caprino. Lucian. (1, 508.) ἀσκὸς βοῶς, Pellis
bovis. || Ἀσκὸς de Hominis corpore etiam dicitur
vel vivo vel mortuo. Vide Eust. || Ἀσκὸς de Ho-
mine obeso et vinigurgite, eo fere modo, quo Gallice
Un sac à vin, Antiphanes ap. Athen. [Herod. 3, 9.
ἀσκὸς καμήλων. Glossæ: Ἀσκός. Uter, Utris, Follicis,
Follex, Lagena, Culeum. Ἀσκὸς βόειος. Culeus. Ἀ-
σκοῦ στόμα. Hic Arvianus, Amicinus. Ἀσκὸς ταύρειος.
Culeum. “Pellis, Herod. 7, 26. Uter, Plato Euthyd.
274. Bas. 1. “Ἐτοιμός εἰμι παρέχειν ἑμᾶν τὸν τοῖς ξένοις
καὶ ἐὰν βοῶνται δέρειν ἔτι μᾶλλον ἢ νῦν δέρουσιν, εἴ
μοι ἢ δορὰ μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσει, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρ-
σύου, ἀλλ’ εἰς ἀρετήν. Cedrenus: Οἱ δὲ ὡς ἀσκὸν μάλ-
λον αὐτὸν (Πλάτων) λέγουσιν ἐκδαρῆναι, καὶ οὕτως
ἀποθινεῖν. Aristoph. N. 442. Τοῦτ’ ὅ γ’ ἐμὸν σῶμ’
αὐτοῖσι Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, Αὔχεμιν,
ρίγουν, ἀσκὸν δαίρειν, Utre excoriare. Plut. Solone
157. HSt. “Ἦθελεν γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον
λαβὼν, Καὶ τυραννεύσας Ἀθηνῶν μόνον ἡμέραν μίαν,
Ἀσκὸς ὑπερὸν δεδάρθῃσι κάπιτερίφθῃσι γένος.” Seager.
Mss. “Thom. M. 458. Jacobs. Anth. 6, 169. Fi-
scher. Ind. Palæph. Corpus, Heyn. Apollod. 877.
Ἀ. ταύρειος, ad Anton. L. 279. Verh.: ad Herod.
523. Alciphro 2, 104.” Schæf. Mss. “Humanum
corpus, Philo J. 2, 462, 28.” Wakef. Mss.]

[* Ἀσκοδέτης, ὁ, Lorum utris, Nicand. Θ. 928.]

[* Ἀσκοδορέω, Excorio. Pallad. de Brachman. p. 7.
Ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀσκοδορηθῆναι.]

[* Ἀσκοθύλακος, ὁ, Aristoph. ap. J. Poll. 10, 160.
Bekk. Anecd. 452. Ἀσκοθύλακον Διοκλῆς Βάκχαις,
καὶ Ἀρχιππος Ἀμφιτρώνι δευτέρῳ. “Aristoph. Fr.
232.” Schæf. Mss.]

[* Ἀσκοκῆλης, ὁ, Gl. Herniosus. * “Ἀσκοκῆλη, (ἡ,) Uter inflatus, Max. Planudes Vit. Æsop. p. 19. Ge-
sner. 1628(=14.) Πότερον στέλεχος ἐστὶ δένδρου ἢ
ἄνθρωπος οὗτος; εἰ μὴ φωνὴν εἶχεν, οὐδὲν ἂν εἶδει μὴ
οὐχὶ δοκεῖν ἀσκοκῆλη. A Schneidero non agnoscitur.]

Ἀσκοπήρα, (ἡ,) Marsupium, ut Suid. exp. Usus
est autem τῷ Ascopera et Sueton. [“Ad Herodian.
Philet. 442. Aristoph. Fr. 275.” Schæf. Mss.]

[* Ἀσκοποιὺς, ὁ, Gl. Coriarius.]

Ἀσκοπυτίνη, Vas vivarium, (Antiphanes ap.) J.
Poll. (10, 73.) Judith. [10, 5. Gl. Ἀσκοπυτίνη. Ascu-

ra. * Ἀσκοπυτίνη. Ascora. “Muncker. ad Anton. L.
43. Verh.” Schæf. Mss.]

“Ἀσκότονοι, Hesychio κυνοβραῖσται, κρότῳες, Ri-
“cini.”

“Ἀσκοτὸς, dicitur ὁ ἀβλαβὴς καὶ ὑγιής, ἀπὸ με-
“ταφορᾶς τοῦ ἀσκού, si Etymologo credimus.”

“Ἀσκουῶτις, Hesychio ἄρκτος ἢ μικρὰ, Ursa mi-
“nor.”

Ἀσκοφλαυρίζειν, pro quo Eust. 1552. ἀσκῶ φλαυ-
ρίζειν.

Ἀσκοφόρος, (ὁ, ἡ,) Utres ferens in sacris Bacchana-
libus, Ἐτ Ἀσκοφορεῖν, Utres ferre in illis, Etym. [155.
Suid. 1, 353. Phav. 127, 2. “Ἀσκοφόρος, Toup. O-
pusc. 1, 252.” Schæf. Mss.]

[* Ἀσκαῦλης, ὁ, Dio Chrys. 71. p. 381. Φασὶ δὲ
καὶ γράφειν, καὶ πλάττειν ἱκανὸν αὐτὸν εἶναι, καὶ αὐ-
λεῖν τῷ τε στόματι καὶ ταῖς μασχάλαις ἀσκὸν ὑποβάλ-
λοντα. “Signif. illud tibiæ genus, quod appensum
habet utrem s. follem, qui brachiis agitatus tibiam
animat. Nos vulgo Caprum Polonicum et Sack-
pfeife appellamus. Græci tales tibicines ἀσκαῦλας
appellant; Latini Utricularios.” Reisk. Glossæ:
Ἀσκαῦλης. Utricularius. Hinc sua sumsit V. D.]

[* “Ἀσκίς, (ἰδος, ἡ,) Elleborus albus. Diosc. No-
tha 473.” Boissonad. Mss.]

Ἀσκήτης ὕδρος, Hydropis species, in quo humoris
aquosi s. serosi copia cum paucissimo spiritu in mem-
brana abdominis interiore inter peritonæum et inte-
stina continetur, et veluti in utre quodam, unde no-
men habet, conclusa est. Gorr. || Ἐτ ἀσκίται, Cujus-
dam populi nomen, de quo lege Eust.

Ἀσκωμα, (τὸ,) Pellis muniens remos quo parte
scalmo incumbunt, ut ex Hes. Suid. et Aristoph.
Schol. annotatur. Sed eid. Schol. alibi est Lorum
quo remus scalmo alligatur. Aristoph. A. (97.) Ἀ-
σκωμ’ ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω. Vide et alia
de h. v. ap. J. Poll. [Schol. Aristoph. Π. 364. Fe-
stus: Folliculare appellatur pars remi, quæ folliculo
est tecta. Mathem. Vett. 20. Κάλαμοι ἀσκάμασιν
ἐμφυσώμενοι. Apollod. Poliorc. 21. Σύριγξ ἀσκάματα
ἔχουσα. Antyllus Oribasii p. 321. Matth. “Thom.
M. 458. Brunck. Aristoph. 1, 166.” Schæf. Mss.
“Utriculus, Strabo 1094.” Wakef. Mss.]

ἤ Ἀσκώλια, (τὰ,) Festum Bacchi Athenis, in quo
super ἀσκούς, Utres, inflatis et unctis unico pede
saltabant, ut delabentes risum excitarent. Hinc
Ἀσκωλιάζειν, Super utrem salire. Quo pertinet quod
dixit Virg. G. 2, (384.) Mollibus in pratis unctos
salire per utres. || Ἀσκωλιάζειν generaliore etiam
signif. pro Saltare unico innitentem pedi. Aristoph.
Π. (1129.) Ἀσκωλιάζ’ ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν. At
Plato Symp. 248. “Ὅστε ἐφ’ ἐνὸς πορεύσονται σκέλους
ἀσκωλιάζοντες. Gal. ad Glauc. 2. Καὶ ἀσκωλιάζειν
δὲ κατὰ θατέρου σκέλους ἐποιοῦν τὸ παιδάριον, ὅπως ἐπ’
ἐκείνῳ φέροιτο τὸ πλεόν της τροφῆς. Exp. etiam Clau-
dicare. Vide J. Poll. Hes. Eust. Ἐτ Ἀσκωλιασμός,
(ὁ,) Saltatio illa τῶν ἀσκωλιαζόντων. [Ἀσκώλια, Gorii
Inser. 2, 104. Ἀσκωλιάζω, Aristot. Incess. Anim. 4.
Ælian. H. A. 3, 15. Ἐστᾶσιν ἀσκωλιάζουσαι. Ruhnk.
ad Tim. Phrynich. Σ. Π.: Ἀσκωλιάζειν, καὶ * ἀσκω-
λιάζειν σημαίνει τὸ ὥσπερ ὑπὸ σκώλου πεπληγμένον ἐφ’
ἐν σκέλος ἄλλεσθαι. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: Ἀ-
σκωλιάζοντες ἐφ’ ἐνὸς ποδὸς ἐφαλλόμενοι, χωλαίνοντες,
ἢ στερούμενοι τῶν κατὰ φύσιν, ὅθεν καὶ σκιμβάζειν τὸ
αὐτὸ λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. “Ἀσκώλια, Valck. ad Il.
22, p. 66. Casaub. Athen. 1, 31. Ἀσκωλιάζω, ad He-
rod. 734. Bergler. Alciphro. 394. Brunck. Aristoph. 1,
286. ad Lucian. 2, 321. Ἀσκωλιάζω, Valck. Adoniaz.
p. 189.” Schæf. Mss. “Ἀσκωλιάζω, Ælian. H. A. 3,
13.” Wakef. Mss.]

“Ἀγκωλιάζων, Hesychio ἀλλόμενος τῷ ἐτέρῳ ποδί,
“Qui alteri insistenti pedi saltat. Qua signif. dici-
“tur et ἀσκωλιάζειν.”

“Ἀσκαλιάζοντες, Hesychio χωλεύοντες, ἐφ’ ἐνὸς
“κώλου βαδίζοντες. Pro quo dicitur potius ἀσκω-
“λιάζοντες.”

ἤ Ἀσκίον, τὸ, Utriculus, Parvus uter, Plut. Ar-
taxerxe, Ἐν ἀσκήφ’ αὐτῷ διεφθαρμένον ὕδωρ. Ἐτ Ἀ-
σκίδιον, (τὸ,) Aristoph. [Ἐκ. 306. Ἀσκίον, Hippocr.
261, 19. 491, 16. 521, 47. * Ἀσκεῖον, 482, 36. Glos-

sæ: 'Ασκίον' Utricum. 'Ασκίδιον' Utriciscum. "Κυ- 'A ster. Aristoph. 211." Schæf. Mss.]

"ΑΣΚΡΑ, Hesychio δρῦς ἄκαρπος, Quercus in-
"fructuosa. Est et Urbis nomen: e qua oriundus
"Hesiod., 'Ασκραῖος inde dicitur. ΑΤ Ζεὺς 'Ασκραῖος,
"forsitan quod ibi coleretur."

"ΑΣΚΥΡΟΝ, sive 'Ασκυροειδές, (τὸ,) Hyperici
"genus est, ab aliis dictum 'Ανδρόσαιμον, ut testatur
"Diosc. 3, 172. ubi latius ipsum describit. Itidem
"Plin. 27, 4. Androsæmon, s. ut alii appellavere,
"Ascyron, non est absimile Hyperico. Idem discri-
"men facit inter Ascyron et Ascyroides: nam capite
"sequ., Ascyron, inquit, et ascyroides, similia sunt
"inter se et hyperico: majores habet ramos quod
"ascyroides vocatur, ferulaceos, omnino rubentes,
"capitulis parvis, luteis. Hesychio "Ασκυροι sunt βο-
"τάναι τινές." [Hypericum Androsæmon Linn.]

'ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ, Amplector, s. Amplexor, Comiter B
accipio, Amice excipio, Amanter complector. Item
Saluto. II. K. 542. τοῖ δὲ χαρέντες Δεξιῇ ἡσπάζοντο
ἐπεσσι τε μειλχιόισι: ubi Eust. scribit esse περιπλέ-
κεσθαι, et quasi eis εαυτὸν σπᾶσθαι. Od. Γ. 35. Χερσὶν
τ' ἡσπάζοντο καὶ ἐδριάσθαι ἄνωγον, ubi Schol. exp.
ἐπεσπῶντο καὶ εἶλκον διὰ δεξιῶσεως εἰς εαυτούς: addens
et talem quendam ἀσπασμοῦ morem suo tempore ap-
nonnullas gentes receptum. Scribit etiam, pro Oscu-
lari solitos veteres addere dat. φιλήματι. Xen. K. Π.
6, (3, 8.) 'Ἡσπασαντο ἀλλήλους ὡς εἰκὸς ἐκ δυσελπί-
στου: 6, (4, 4.) Οὐκ ἔχουσα ἡ Πάνθεια πῶς ἔτι ἄλλως
ἂν ἡσπᾶσαιτο αὐτὸν, κατεφίλησε τὸν δίφρον. Aristoph.
N. (1145.) Στρεψιάδην ἀσπάζομαι, ubi exp. Salvere
jubeo. Synes. "Ἀσπασαι κάκεῖνον παρ' ἐμοῦ, Saluta
illum verbis meis. Quidam tamen volunt ἀσπάζεσθαι,
ubi pro Salutare ponitur, non esse simpl. Salutare,
sed osculo et complexu. Verum meminisse oportet
ejus, quod modo ex Eust. protuli, de addito dat. φι-
λήματι. Pro hoc autem invenio etiam additum μετὰ
τοῦ φιλεῖν a Plut. Pericle, 'Ἡσπάζετο καθ' ἡμέραν αὐ-
τὴν μετὰ τοῦ φιλεῖν. Sed et ἀσπάζεσθαι τῷ στόματι
ex Eod. affertur pro Osculari. Quinetiam cum scribit
in Fabio, Περιλαβὼν τὸν Φάβιον ἡσπάζετο, hic ἡσπά-
ζετο quidam interpr. Osculabatur. In nonnullis vero
aliorum quoque auctorum II., ubi sine adjectione po-
nitur h. v. ita redditum a quibusdam Interpr. fuit.
|| 'Ἀσπάζεσθαι αὐτοκράτορα, eod. modo quo Lat. Sa-
lutare imperatorem, Salutando appellare. Plut. 'Α-
σπασαμένων αὐτὸν αὐτοκράτορα τῶν στρατιωτῶν. Sic ap.
Eund. Fabio, Οἱ δὲ στρατιῶται τοὺς στρατιώτας, πά-
τρωνας ἡσπάζοντο. Ex Eod. Numa affertur ἀσπάζεσθαι
ἐρωτικῶς, pro Adamare.

'Ἀσπάζομαι, Amplector, i. e. Amo; ut ἀσπάζομαι
χρήματα, Plat. de Rep. 1. ubi ἀγαπῶ pro eod. poni-
tur, Amore pecuniarum teneor. Sic ἀσπάζομαι ἡσυχί-
αν, Amo quietem, vel Delector quiete. 'Ἀσπάζομαι,
inquit Bud., Amplector: pro Cupide apprehendo
aliquid. Xen. (K. 3, 7.) 'Ἀσπαζόμεναι δὲ τὰ ψεύδη,
Fallax vestigium amplectentes pro certo. Et ἀσπά-
ζομαι τοῦτο, addit idem Bud., Hujus rei cupidus sum.
Hermog. (412.) ubi περὶ δριμύτητος disserit, dicit Soph.
φίλανδρον appellasse Atalantam διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι
σὺν ἀνδράσιν εἶναι.

[Ἀσπάζομαι, Gl. Saluto, Amplector. 'Ἀσπάζεσθαι
Consalutare. "Ἀσπασαι' Saluta. Xen. K. Π. 1, 4, 1. 4,
2, 42. 6, 1, 47. 6, 4, 10. Mem. 2, 3, 9. Plut. Antonio
77. ταῖς κώπαις. "Xen. Eph. 113. Struchtmeier.
Anim. Cr. 131. Jensii Ferc. Lit. 13. ad Charit. 224.
311. Phrynich. Ecl. 10. Musgr. ad Eur. p. 217. Ja-
cobs. Anth. 9, 171. 10, 168. T. H. ad Aristoph. II.
p. 380. Straton. Epigr. 19. ad Lucian. 2, 175. Dionys.
H. 1, 184. 200. Amo, Xen. K. Π. 76. Cum infin.,
Brunck. Soph. 3, 532. 'Ἀσπ. καὶ φιλῶ, Heindorf. ad
Plat. Lys. 37. Valck. ad Chrys. 38. ubi inter alia
hæc:—"Amice aliquem complecti a quibusvis Atticis
scriptt. dicitur ἀσπάζεσθαι." Schæf. Mss. * "Ἀσπα-
στέος, Amplectendus, Plato." Wakef. Mss.]

"Ἀσπακάζομαι, Hes. per jocum et * πεπαιγμένως
"dici ait pro ἀσπάζομαι, Amplector. Affert tamen

"ΕΤ 'Ασπακῶς pro φιλοφρόνως, Humaniter, s. Hu-
"maniter amplectendo."

'Ἀσπασμός, ὁ, Amplexatio, Salutatio. I Cor. 16,
(21.) 'Ο ἀσπασμός τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Matth. 23,
(7.) Marc. 12, (38.) Luc. 11, (43.) Τοὺς ἀσπασμοὺς
ἐν ταῖς ἀγοραῖς. ΑΤ "Ἀσπασμα, (τὸ,) Res quam am-
plexamur. Plut. (8, 402.) Πάντων ἡδιστον ἡμῖν ἄσπα-
σμα, καὶ θέαμα, καὶ ἄκουσμα παρῆχεν ἐαυτὴν. At in
VV. LL. τῷ ἄσπασμα signif. τοῦ ἀσπασμοῦ duntaxat
tribuitur. [Gl. 'Ἀσπασμός' Salutatio, Amplexus, Ro-
gatura. "Ἀσπασμα, Anal. 2, 147. Eur. Hec. 819. ἐν
εὐνῇ φίλτατα ἀσπάσματα: Iph. T. 376. El. 596. Lu-
cian. Amor. 585. "Crinagor. 27. 'Ἀσπασμός, Theogn.
840. ad Lucian. 1, 260." Schæf. Mss. "Ἀσπασμα,
Plut. 2, 608." Wakef. Mss.]

* 'Ἀσπαστικός, ἢ, ὄν, Gl. Salutatorius. Polyb. 28,
3, 10. "Dignus qui salutetur, Etym. M. 142, 38."
Wakef. Mss.]

* 'Ἀσπαστικὸν, τὸ, Salutatorium, quod erat locus
extra basilicam, ubi peregrini excipiebantur. Glossæ:
'Ἀσπαστικὸν βασιλέως' Labratum.]

* 'Ἀσπαστήρ, ἦρος, ὁ, UNDE * 'Ἀσπαστήριος, ἰα,
ιον, "Theodor. 4, 1245." Kall. Mss.]

'Ἀσπαστός, (ἢ, ὄν,) Quem quis amplecti velit, Am-
plectendus, Optatus, Acceptus. Od. Ψ. (239.) Ὡς ἔρα
τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσυροῶση. Et (E. 398.) ἀσπα-
στὸν, Res grata, Digna quam amplectamur. Herodian.
3, (11, 18.) Προσποιησάμενος καὶ εὐκταῖα καὶ ἀσπαστὰ
ἀκούειν, i. e. Quasi hæc ei conditio summopere am-
plectenda videretur, Bud. At Politian., Cum se
optata ac lubentia simularet audire. Herod. compa-
rativo ἀσπαστέστερος usus est, itidem pro Gratiore.
Apud Hesiod. (A. 42.) ἀσπαστὸν adverbialiter etiam.
ΕΤ 'Ἀσπαστῶς, Libenter. Herodian. 2, (15, 8.) Οἷς
πιστεύσας ὁ Ἀλβίνος τὴν τιμὴν ὑπεδέξατο ἀσπαστῶς.
ΕΤ 'Ἀσπαστὺς, υὸς, ἢ, Salutatio, Callim. [Fr. 427.
"1, 572. Ruhnk. Ep. Cr. 132. ad Lucian. 1, 354."
Schæf. Mss.]

'Ἀσπάσιος, (ἰα, ἰον,) poët. i. q. ἀσπαστός poët. pari-
ter et pros. Od. Λ. (430.) 'Ἀσπάσιος παιδεσσιν ἰδὲ
c δμῳοῖσιν ἐμοῖσιν Οἰκάδ' ἐλεύσεσθαι. Et ut dicitur Lu-
bens hoc facio, pro Lubenter, ita et ἀσπίσιος pro
ἀσπασίως interdum ponitur ab Hom. ΕΤ 'Ἀσπασίως,
II. Φ. (610.) ἀσπασίως ἐσέχυντο 'Ες πόλιν, ["Heyn.
Hom. 6, 176. 7, 470. Lucilius 99, ad II. A. 326. Od.
K. 131. 'Ἀσπάσιος, H. in Apoll. Del. 63. Lennep. ad
Phal. 117." Schæf. Mss. 'Ἀσπασίως, Theocr. 16, 7.
Eust. 786. Bas.] "Ἀσπασίη, Adv. pro ἀσπασίως dici
"testatur Etym. 'Ἀσπασίη autem, Ion. pro ἀσπασία.
"Interdum et Feminæ nom. propr." [Ἀσπάσιος,
Hippocr. 474, 40.; Nom. propr. 340, 47. 362, 2.
411, 14.]

'Ἀντασπάζομαι, Resaluto, Vicissim amplector, Bud.
[Gl. Resaluto. Joseph. B. J. 2, 15, 3. Xen. K. Π. 1,
3, 3. 5, 5, 40. Appian. B. C. 3, 934.]

* 'Ἐνασπάζομαι, i. q. simpl. Plut. 7, 213. H.
Schneidero susp.]

* "Προασπάζομαι, Euseb. H. E. 295." Kall. Mss.]

* Συνασπάζομαι, Una saluto, complector. Heliodor.]

* Ὑπερασπάζομαι, Valde amplector, Valde aman-
d ter tracto. Ælian. V. H. 10, 16. 14, 14. Æschin.
Epist. 123=673. Reisk. Dio Cass. 992. Xen. Symp.
"Philostr. 536. Plut. 2, 229. Clem. Alex." Wakef.
Mss.]

"ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ, ὁ, Aspalathus, Frutex multus
"spinis horrens, detracto cortice rubens aut in pur-
"puram vergens, odoratus, sed gustatu amarus, flore
"rosæ. Radix ejus unguentis expetitur: unde, puto,
"et Gal. ap. Hippocr. Γυναικ. 2. (297.) τὴν μέλαιναν
"ρίζαν interpr. Radicem aspalathi aromatici. Pro-
"lixiores ejus descriptionem habes ap. Diosc. 5, 19.
"Plin. 12, 24.: 24, 13. Theocriti quoque Schol.
"esse Spinæ genus ait, sed venenatæ; quippe quo
"perculsi cervi emoriantur: dictum autem παρά τὸ
"μὴ ῥαδίως ὑπὸ τῶν πληγόντων ἀποσπᾶσθαι, ἦτοι
"ἀφαρεῖσθαι, Quod non facile evelli s. eximi queat e
"corpore eorum, qui in eam impeerunt. Plato
"etiam et Theocr. spinosam esse plantam testantur.
"Ille enim de Rep. 10. refert tyrannos aspalathi

"spinis ap. inferos laniari: ap. hunc vero 4, (57.) "Corydon Batto, quem ἀκανθα ἀρμοὶ ἐπάταξε, dicit, "Εἰς ὅρους ὅκχ' ἔρπει, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε· 'Εν γὰρ ὅρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωσι. Ubi etiam "nota sylvestribus et montanis spinis eum annumerari." [Plut. de Is. et Os. 383. Plato de Rep. 7. p. 326. 'Επ' ἀσπαλάθων κάμπτοντες. Theophr. H. P. 9, 7. de Odor. 226. Theocr. 24, 84. Prosper Alpinus de Pl. Exot. 1, 6. 7. Athen. 685. 'Απαλὰς ἀσπαλάθους. "Ad Mær. 58. Wessel. Herod. 47.; Valck. 252. Jacobs. Anth. 8, 142." Schæf. Mss.]

"'Ασπάλαξ, ακος, ὁ, Talpa: si Etymologo credimus, "παρὰ τὸ σπᾶν dicitur, quoniam semper terram ungibus suis vellicat et perforat. Quia vero cæcum "est hoc animal, Proverbio dicitur 'Ασπάλακος τυφλότερος, de eo qui visu supra modum hebeti est et "obtus, vel etiam prorsus cæcus." [Schol. Lycophr. 121. Theophr. H. P. 1, 11. Schneider. Lex. Glossæ: 'Ασπάλαξ· Talpa. "Brunck. Aristoph. 3, 97." Schæf. Mss. "Æsop. Fab. 51." Seager. Mss.]

"'Ασφάλαξ, ακος, ὁ, pro ἀσπάλαξ dici μεταθέσει τοῦ "πείσφ, testatur Etym. et Lex. meum vet. Sic ἀσφά- "ραγος pro ἀσπάραγος dicitur Attice, et σφόνδυλος pro "σπόνδυλος." [Gl. Talpa, Mus cæcus. Draco 51. Epiphan. Hær. 52. init." Routh. Mss.]

["Σφάλαιξ, κος, ὁ, pro ἀσφάλαξ, Draco 51. Glossæ: Σφάλαιξ· Verris. Schneider. Lex.]

"Σπάλαξ, ακος, ὁ, Talpa. Vide 'Ασπάλαξ, quod "idem signif. Hinc, ut opinor, est Σπαλακία, (ή,) pro "Cæcitate: propter cæcitatem σπάλακος, Talpæ. "Sed Σπάλακισ dicitur etiam de Quodam genere "equorum, Hes. Item Herba quædam ap. Theophr. "H. P. 1, 11. vocatur Σπάλαξ." ["Clem. Alex. 45, 89." Routh. Mss. "Thom. M. 635. Brunck. Aristoph. 3, 97." Schæf. Mss.]

"'ΑΣΠΑΡΑΓΟΣ, ὁ, sive 'Ασφάραγος Att., Aspa- "ragus. Ita dicitur, quod primum in lucem prodit "oleris germen, priusquam in folia explicetur: s. re- "centissimus turio qui edendo est. Gal. enim de "Alim. Fac. 2, 58. scribit ἀσπαράγους ab omnibus "ferme Gr. nominari τοὺς ἀπαλούς καυλοὺς, ὅταν αὐ- "ξάνονται πρὸς τὴν τοῦ καρποῦ τε καὶ σπέρματος ἐκβο- "λὴν: cuiusmodi ἐκβλάστημα in brassica peculiariter "nominari κύμα quasi κήμα. Ibid. vero et alia re- "censet λάχανα, quæ ejusmodi ἀσπάραγον ferunt, "nimirum lactucam, atriplicem, blitum, betam, mal- "vam: raphanum quoque, rapum, sinapin, nastur- "tium, pyrethrum: sed et bulbum, apium, sium, "ocimion, lapathum, oxylapathum: omnes denique "herbas λαχανώδεις dicit τοιοῦτόν τινα ποιεῖν καυλὸν "πρὶν *ἐκκαρπεῖν. Omnium vero, inquit, eorum, "quæ δριμέα sunt et θερμὰ, τὸν ἀσπάραγον εἶναι ὑγρό- "τερον συμβέβηκε. Et Athen. 2. e Diphilo Medico "refert, 'Ὡς ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος, λεγόμενος ἰδίᾳ "ὄρμενος, εὐστομαχώτερός ἐστι καὶ εὐεκκριώτερος. Ubi "etiam nota per φ scribi, more Attico: ut Gal. quoque "et Athen. ll. cc. annotant, ceteros (Gr. per π dicere "ἀσπάραγος, Atticos autem per φ. Verum et planta "quædam; fruticis ea modo ramos plures emittit, "cacumine in torulos turbinato, caule exili, in spi- "nosam aristam fastigiato, foliis fœniculi: appella- "tur ἀσπαράγος s. ἀσφαράγος nomine, velut a parte "potiori: nam ejus asparagus s. caulis tenellus præ "ceterorum olerum asparagis in cibos maxime expe- "titur. Isque vel κηπεύσιμος est et altilis: vel syl- "vestris, quem a locis, in quibus nascitur, πετραῖον "et ἔλειον vocant, Lat. Corrudam. Mentio utriusque "ap. Diosc. 2, 152. Gal. de Alim. Fac. 2, 9: et "Simpl. Medic. 6.; item Plin. 19, 4. 8.: 20, 10. Sed "et Athen. 2. utriusque meminit, illum vocans σπαρ- "τὸν, Sativum; hunc autem, ὄρειον et ἔλειον, Mon- "tanum et palustrem. Ubi etiam Attici ἀσφάραγος "hoc e Theopompo Comico affert exemplum, Κά- "πειτ' ἰδὼν ἀσφάραγον ἐν θάμνῳ τινί. Meminit "Theophr. et alius asparagi, quem in censu τῶν ἀκαν- "θικῶν ponit, et quidem eorum, quæ ἀπλῶς εἰσὶν "ἀκανθαὶ οὐδὲ φύλλον ἔχουσιν οὐδὲν παρὰ τὴν ἀκανθάν, "ut plenius videbis H. P. 1, 16.: 6, 1. 3. Unde et "Plin. 21, 15. In totum spina est asparagus; nullum "enim folium habet. Arbitror vero et hunc a parte

A "potiore asparagus esse denominatum. Theophr. "enim l. c. nimirum H. P. 6, 3. testatur eum κορυνώδες "τι μικρὸν ἐκφύειν παρὰ τὰς ἀκάνθας, illumque ipsum "turbationem esse ἐδώδιμον. Porro ab 'Ασπάραγος et "Ασφάραγος DERIVANTUR 'Ασπαραγία, ET 'Ασφα- "ραγωνία, ή. Est autem 'Ασπαραγία, Ipsum asparagi "plantarium: h. e. Ipsa asparagi planta cum sua "radice aut etiam cespite, sicut σχοινία dicitur junci "planta cum suo cespite. Theophr. H. P. 6, 3. "Αναβλαστάνει δὲ ὁ καυλὸς ἐκ τῆς ἀσπαραγίας τοῦ "ἥρος, καὶ ἐδώδιμός ἐστιν· εἰθ' οὕτως ἀποτραχύνεται "καὶ ἐξανθείται προϊούσης τῆς ὥρας. 'Ασφαραγωνία "vero idem est cum spinoso illo Theophr. asparago: "ut e Plut. Connub. Præc. (1, 411. H.) patet. Ibi enim "cum dixisset, 'Εν Βοιωτίᾳ τὴν νύμφην κατακαλύψαντες, "ἀσφαραγωνία, antiqui Codd. nonnulli habent ἀσπα- "ραγωνία, στεφανοῦσιν: subjungit, 'Εκείνη γὰρ ἤδι- "στον ἐκ τραχυτάτης ἀκάνθης καρπὸν ἀναδίδωσιν: ut "Theophr. suum ἀκανθώδη ἀσπάραγον dicit ἀναδι- "δόναι ἐκ τῆς ἀσπαραγίας καυλὸν ἐδώδιμον: quem B "καυλὸν vocat etiam κορύνην a forma clavæ. Nisi "forte peculiariter ἀσπαραγωνία, s. ἀσφαραγωνία, "dicitur Ramusculus aut Frons ex asparago illo spi- "noso." ['Ασπάραγος, Anal. 2, 208. 209. Phrynici. Σ. Π.: 'Ασφάραγος· διὰ τοῦ φ. Βοτάνης εἶδος ἀσφάρι- "γος, πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον. Οἱ δὲ πολλοὶ τὰ "ὄρμενα τῶν λαχάνων διὰ τοῦ π ἀσπαράγους καλοῦσι, "δυσὶ περιπίπτοντες ἀμαρτήμασιν, ὅτι τε διὰ τοῦ π λέγου- "σι, δέον διὰ τοῦ φ, καὶ ὅτι τὸ ἰδίως καλούμενον ἐπὶ τινος "πόας, ἐπὶ πάντων τῶν ἐξορμενιζόντων λαχάνων τίθενται. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ.: 'Ασφάραγον· φάρυγγα, "στόμαχον, λαιμόν. Λέγεται δὲ καὶ τὸ ἀκανθὼν ἀπο- "φύομενον βλάστημα. "Ἔστι δὲ καὶ βοτάνης εἶδος ἀσφά- "ραγος, πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον. Οὕτω μὲν οἱ "Ἀττικοὶ διὰ τοῦ φ τὴν λέξιν προφέρουσιν, οἱ δὲ πολλοὶ "μὴ ἀκριβοῦντες διὰ τοῦ π λέγουσι, καὶ ἀπλῶς τὰ τῶν "λαχάνων ὄρμενα ἀσπαράγους καλοῦσιν. Glossæ: 'Α- "σπάραγος· Cuma, Asparagos. "Casaub. Athen. 129. Plut. S. N. V. 29. ubi v. Wytt. 45. ad Mær. 361. Phrynich. Ecl. 40. Jacobs. Anth. 9, 134. 'Ασφάραγος, C "Casaub. l. c. ad Mær. 35. 361. Tourp. Opusc. 1, 222. ad Il. X. 325. 328. Heyn. Hom. 8, 308. 309. Phrynich. l. c. Wakef. Herc. F. 151. Brunck. Soph. 3, 524." Schæf. Mss. Hippocr. 52, 1. 95, 13. 255, 22.]

"'Ασφάραγος, ὁ, Gula, Guttur: λαιμὸς, φάρυγξ: se- "cundum quosdam, παρὰ τὸ σφαραγεῖν, τὸ ἡχεῖν, "quoniam δι' αὐτοῦ ἡ φωνὴ φέρεται. Hum. λευκανίην "et ἀσφάραγον pro eodem ponit, Il. X. (324.) Φαίνετο "δ', ἢ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι Λευκανίης, ἵνα "τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος· Τῇ ρ' ἐπὶ οἱ μεμῶς ἔλασ' "ἔγχεϊ διὸς Ἀχιλλεύς· Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος "ἢ λυθ' ἀεωκί· Οὐ δ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελή τάμε "χαλκοβάρεια. Ubi annotat Eust. quosdam e vett. "scribere non ἀπ' ἀσφάραγον, sed ἀπὸ σφάραγον, di- "cereque σφάραγον esse λαιμόν s. βρόχον, ἀπὸ τοῦ "περὶ τὸν τόπον ψόφου: nam quadrisyllabum ἀσφά- "ραγον esse καυλὸν ἀκάνθων, qui et ἀσπάραγος dicitur, per π: ut et p. 1220. e vet. quodam Gramm. "refert, "Ὅτι ἀσφάραγος ἐν τῷ φ, τὸ ἐκ τῶν ἀκανθῶν "ἀναφύομενον· τὸ δ' ἐκ τῆς κράμβης, ὄρμενον. Quorum D "ἀσφαράγων s. ἀσπαράγων meminit et p. 899. ubi "eos esse dicit vel ὀρείους aut ἐλείους, vel. σπαρτοὺς, "et hos quibusdam iu ll. provenire magnarum feru- "larum aut Cypriæ arundinis crassitudine, altitudine "cubitali aut duodecimipedali. Suid. quoque utrius- "que ἀσφαράγου meminit; cum enim ἀσφάραγον expr. "φάρυγγα, λαιμόν, στόμαχον, subjungit, ita dici etiam "τὸ ἀκανθὼν ἀποφύομενον βλάστημα, et βοτάνης τι εἶ- "δος: et ἀπλῶς ἀσφαράγους s. ἀσπαράγους nominari "τὰ τῶν λαχάνων ὀρμήματα πρῶτα. Qua de re supra "in 'Ασπάραγος. Forsan etiam ὁ κατ' ἄρθρον πον "ἀσφάραγος dicitur ab illo τῶν ἀκανθῶν, ob similitu- "dinem, uterque enim est oblongus, teres, cavus." "Σφάραγος, (ὁ,) Guttur, Fauces. Interdum vero "Sonus qui gutture emittitur. Vel potius illo v. "proprie Sonus hic gutturis significatur, et ex eo "Ipsum guttur nomen id accepit: si sequamur, quod "Eust. e quibusdam vett. refert; ap. quem habetur "duntaxat σφάραγος, cum ap. Hes. sit σφάραγγος. "HINC Σφαραγέω, ET Σφαραγίζω, Guttur sonum "edo. Interdum vero generalius de alio quoque

“sono: ut Hom. pass. voce utens, de oculo Cyclo-
 “pis, qui urebatur, dixit, Od. I. (398.) Γλήνης καιο-
 “μένης, σφαραγεύντο δέ οἱ πυρὶ ρίζαι: ubi Eust. exp.
 “veterum affert, ετείνοντο, et κατεπονούντο, necnon
 “ἐσπαράττοντο: addens, νοεῖσθαι κατὰ τινα ἦχον,
 “unde ἐρισφάραγον a Pind. usurpari ἐπὶ * πολυήχον.
 “Paulo post addit, v. illo signif. quendam βρασμόν.
 “Sed in hoc, qui ibi (440.) sequitur, loco, de onibus,
 “quibus ubera lacte distenta erant, Θήλειαι δ' ἐμέ-
 “μηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηκοῦς. Οὐθὰτα γὰρ σφαρα-
 “γεύντο, simpl. διάτασιν signif. tradit. Bud. exp.
 “Lacte distenta dolore oves afficiebant. Alterius
 “autem v. exemplum ap. Hesiod. (Θ. 706.) extat,
 “Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσιν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον,
 “ubi ἐσφαράγιζον quidam interpr. Ciebant; sed
 “intelligendum est id fieri cum strepitu. Apud Hes.
 “legitur σφαρυγγεῖ, quod exp. σφραγίζει: sed utrum-
 “que mendosum esse videtur, ac reponi debere σφα-
 “ραγεῖ, et σφαραγίζει. Itidemque ubi ἐσφράγιζον
 “exp. ἐδόνουν et μετὰ ψόφου ἦχουν, reponendum esse
 “ἐσφαράγιζον.” [“Σφαραγίζω, Wolf. ad Hesiod.
 121. Jacobs. Anth. 8, 180. Heyn. Hom. 7, 665. 8,
 309.” Schæf. Mss.]

“Ἀσφαραγέω, e Theocr. (17, 94.) affertur pro
 “Strepito, qua signif. dicitur potius σφαραγέω,” [ubi
 v. nott.]

[* “Βαρυσφάραγος, ὁ, ἡ, Valde tonans et sonans
 graviter. I. 8, 47. πατρί, Jovi. Idem dicitur Ἐρι-
 σφάραγος, i. e. * πολυήχος.” Damm. Lex. Pind. “Βα-
 ρυσφάραγος, Jacobs. Anth. 12, 160.” Schæf. Mss.]

“Ἐρισφάραγος, (ὁ, ἡ,) Hesychio * μεγαλαύχην,
 “* ὑψηλοφόρος, Qui magno et elato collo est.” [Eust.
 163. “Heyn. Hom. 8, 309. ad Il. X. 325. Jacobs.
 Anth. 12, 160.” Schæf. Mss. “De Neptuno, Hom.
 H. Merc. 187.” Wakef. Mss.]

“Σμαραγέω, ET Σμαραγίζω, Resono, Strepitum
 “edo, s. fragorem, aut stridorem, Strido. Il. B. (210.)
 “σμαραγεῖ δέ τε πόντος. Apud Hesiod. autem, γαῖα
 “φερέσβιος ἐσμαράγιζεν.” [Il. B. 463. σμαραγεῖ δέ
 τε λειμών: Φ. 199. ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ. Di-
 onys. P. 805. Hippocr. 658=278, 42. Ἡ γαστήρ
 αἶρεται, καὶ φνσᾷ, καὶ σμαραγεῖ. Quint. Sm. 14, 557.
 “Heringa Obs. 112. Casaub. Athen. 1, 52.” Schæf.
 Mss.] “Ἐπισμαραγέω, Insono, Instrepto, Infremo.”
 [Opp. K. 2, 78. 4, 170. A. 2, 159. Orph. 973.
 Schneider. Præf. ad Emend. p. v. Quint. Sm. 2,
 549. Nonn. Jo. p. 163. D. 48. 958.]

[* Σμαραγή, ἡ, Strepitus. Oppian. A. 5, 243. Πο-
 λλὴ δὲ σμαραγή, πολλὰ δ' ἀνὰ πόντον αὐτὴ Σπερχομέ-
 νων τέτρηχε καὶ ἀλλήλους ἐς ἄεθλον Κεκλομένων. “Pier-
 son. Veris. 175.” Schæf. Mss. * Βαρυσμάραγος, ὁ, ἡ,
 Graviter resonans, Anal. 2, 442. Nonn. Dionys. 13.
 p. 382. 36. p. 900. 1, 155. 6, 121. “Proclus H. in
 Sol. 30.” Schæf. Mss.] “Ἐρισμάραγος, ὁ, (ἡ,) Ma-
 “gnos strepitus edens, Jovis epith., qui et Ἐρίγδουπος
 “et Ἐρίκτυπος dicitur, Lat. Altitonans. Hesiod. A.
 “ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπικούροι,” [Θ. 815. Orph.
 H. 19, 1. “Jacobs. Anth. 12, 160. Toup. Opusc. 1,
 277. ad Lucian. 1, 324.” Schæf. Mss. “De Jove,
 Nonn. 36, 304. 40, 214. Musæus 318.” Wakef. Mss.
 * Μεγαλοσμάραγος, Lucian. Jup. Trag. 680. * Φιλο-
 σμάραγος, Noun. D. 3. 76. 13, 37. alibi.]

ἈΣΠΙΣ, ἰδος, ἡ, Clypeus. Is autem rotundus erat,
 ut Virg. auctore intelligi potest, qui pergrandem
 Cyclopis oculum comparat clypeo Argolico, scutum
 vero, formæ oblongæ, majusque clypeo: i. q. θυρεὺς,
 quia similitudine forium denominatur, ut ostendit
 Turneb. Advers. 11, 27. Il. Δ. (448.) ἀτὰρ ἀσπίδες
 ὀμφαλοεσσαι. Item ἀσπίς ταυρεῖη, Π. (360.) πολυδαί-
 δαλον ἀσπίδα θοῦριν, Λ. (32.) Et φαεινὴ ἀσπίς, X.
 (25.) Et ἀσπίδας εὐκύκλους, Ξ. (428.) Plura ἀσπίδος
 epith. et quæ ejus sint partes, vide ap. J. Poll. Παρ'
 ἀσπίδα καθίστασθαι, In clypeum se locare, Xen. (Λ.
 11, 8.) est i. q. Ad sinistram. || Ἀσπίς ponitur
 etiam pro Ipsa clypeatorum agmine, s. Ipsis clypeatis,
 Herod. Ἀσπίς ὀκτακισχίλι. Lucian. Ἀσπίδος τοσαύτης
 ἄρχειν. Apud Xen. vero E. 2, (4, 8.) Καὶ ἐγένοντο βάθος
 οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων. Birlzheimer.
 interpr. Ordine lato non minus quam quinquaginta
 hominum instructo. Suid. etiam τάξιν esse vult in

h. I. Aristoph. Ἰστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.
 Eis ἀσπίδα ἤξειν, Eur. Phœn. (1335.) Ἦκουσε, τέκνα
 μονομάχῳ μέλλειν δορὶ Eis ἀσπίδ' ἤξειν βασιλικῶν
 δόμων ὑπερ, Schol. exp. eis μάχην, eis συμβολήν, In
 certamen. Ἀσπίς Eust. derivat ab α priv. et σπίζω,
 i. e. ἐκτείνω, ἡ μὴ πλεὺν τοῦ μετρίου μεμηκυσμένη ἢ
 κυρίως ἢ κυκλοειδὴς καὶ μὴ εἰς μῆκος ἐκτεταμένη. A-
 ristoph. vero Schol. etiam ab ipsa aspide, διὰ τὸ εἰς
 κύκλους πολλοὺς ἐλίσσόμενον (τὸ ζῶον τοῦτο) καθεύδειν
 κυκλικαὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν. ὡς Αἰσχύ-
 λος, (S. c. T. 495.) Ἄλω δὲ πολλὴν, ἀσπίδος κύκλον
 λέγων.

Ἡ Ἀσπίς, ἰδος, ἡ, Aspis, Serpentis genus. P. Ægîo.
 5, 18. Τρία τῆς ἀσπίδος εἶδη, φησὶν ὁ Ἀλγνός. τῆς
 μὲν, χερσαίας καλουμένης, τῆς δὲ χελιδονίας, τῆς δὲ
 τρίτης, πνυάδος.

[Ἀσπίς, Gl. ὁ ὄφης, Aspis. Ἀσπίς, τὸ ὄπλον. Cly-
 peus, Scutum. Ἀσπίς ἱππική. Parma. Ἀσπίς ληστρική.
 Citra. Oppian. K. 3, 433. Ἀσπίδα δ' ἰοφόρον τοιαῖς
 ἐδαμάσματο βουλαῖς. Xen. K. A. 1, 7, 10. Eur. Med.
 250. παρ' ἀσπίδα στήναι. “Polyb. 17, 20. Ἐξ ἀσπίδος
 παρενέβαλε, A sinistra, Ernest.” Seager. Mss. “Valck.
 Adonias. p. 287. Thom. M. 117. 459. 574. ad Il. 5,
 130. ad Callim. 1, 172. Musgr. Alc. 501. Phrynich.
 Ecl. 160. Abresch. Æsch. 2, 67. Jacobs. Anth. 7,
 83. T. H. ad Aristoph. Π. p. 432. ad Diod. S. 2, 36.
 Aristoph. Fr. 273. Unde? Heyn. Hom. 6, 253. Ἀ.,
 Clypeus, Θυρεὺς, Scutum, Fischer. Descr. Lect. 793
 —4. ad Diod. S. 2, 501. Clypeatorum agmen, Markl.
 Iph. p. 28. Villos. ad Long. 156. Mollus ad h. I.
 Duker. Præf. Thuc. p. 7. Boissonad. Philostr. 447.
 Ἀσπίς σύσσημον, ad Diod. S. 2, 444. Ἀ. ἐξ Ἀργονι,
 Jacobs. Anth. 9, 181. Παρ' ἀσπίδος, A sinistra parte,
 Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 617. Ἐπ' ἀσπίδα, Toup.
 Opusc. 1, 206. Zeun. ad Xen. K. Π. 672. Coray
 Theophr. 319. Heyn. Hom. 6, 326. Ἀναδέξαι ἀσπίδα,
 Herod. 492. 494. Larcher 4, 420. ad Herod. 494.
 Ἀσπίδες, i. q. ὀπλίται, Bibl. Crit. 3, 2, p. 32. Ἐπ'
 ἀσπίδων, Beck. ad Eur. 228. Ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας, Toup.
 Opusc. 1, 56. Πρὸς τὰς ἀσπίδας τὰ δοράτια ἀράττειν,
 (E. H. Barker. Class. Recr. 101—4.) ad Diod. S. 1,
 78. Ἀσπίς, Serpentis genus, Toup. Opusc. 2, 200.
 Wessel. ad Diod. S. 1, 42. 97. Jacobs. Anth. 9, 214.”
 Schæf. Mss. “Ἀσπίς, Clypeatorum agmen, Phi-
 lostr. 688. Heliod. Æth. 101. Eur. Suppl. 572. Ἐπὶ
 μῖας ἀσπίδος, Exigua manu militum, Isocr. 2, 78. 16.”
 Wakef. Mss.]

[* “Ἀσπιδογόργων, (ὁ, ἡ,) Epiphan. Hær. 22. p.
 61.” Routh. Mss.]

Ἀσπιδόδηκτος, ὁ, ἡ, Ab aspide morsus s. ictus.

[* “Ἀσπιδόδουπος, ὁ, ἡ, Clypeis sonum gravem
 faciens. I. 1, 31. ἐν δρόμοις, In armatis decursionibus.”
 Damm. Lex. Pind.]

[* Ἀσπιδοειδής, ὁ, ἡ, Clypei formam habens. Diod.
 S. 3, 127.]

[* Ἀσπιδοθήραι, Gl. Marsæ.]

[* Ἀσπιδοθρέμμων, ὁ, ἡ, Bello vivens, Bellicosus,
 ἀσπίδι, i. e. πολέμῳ, τρεφόμενος. Schol. Eur. Phœn.
 802. “Valck. p. 701.” Schæf. Mss.]

[* Ἀσπιδοπηγὺς, ὁ, ἡ, Clypeorum compactor s. fa-
 bricator. J. Poll. 1, 149. Suid. Themist. 197.]

Ἀσπιδοπηγεῖον, τὸ, Ubi clypeus figitur, Suid. [Lo-
 cus, ubi clypei compinguntur, officina fabricandis
 scutis. Demosth. pro Phorm. 600. 601. 604. (943.
 Reisk.) ET ὑποκοριστικῶς, * Ἀσπιδοπήγιον, τὸ, legitur.]

[* “Ἀσπιδόπληκτος, (ὁ, ἡ,) J. Poll. 7, 155.” Kall.
 Mss.]

Ἀσπιδοποιός, ὁ, Qui clypeos fabricatur. J. Poll. 7.
 Ἀσπιδοποιία, ἡ, Clypeorum fabricatio. Item Clypei
 descriptio quæ ap. Hom. habetur, Eust. [Gl. Ἀσπι-
 δοποιός. Scutarius. “Fischer. Descr. Lect. 793—4.
 Ἀσπιδοποιία, Græven. Lect. Hes. 596.” Schæf. Mss.
 “Serv. Æn. 6, 752.” Wakef. Mss.]

Ἀσπιδότροφος, ὁ, ἡ, Qui aspidibus vescitur, Gal.
 Ἀσπιδόφερμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui clypeo se alit, Qui
 e clypeo, et per consequens e bello, vivit. Eur. Phœn.
 (802.) Γέννα Σπαρτῶν, Ἀσπιδόφερμονα θίασον εὐοπλον,
 i. e. ut Schol. exp. ἀσπιδοθρέμματα, φέρσαι γὰρ τὸ
 θρέψαι, τὸν ἐν ἀσπίδι τραφέντα, τουτέστι τὸν Σπαρτῶν
 λαὸν τὸν πολεμικόν. Eust. ἀσπιδόφερμονα θίασον exp.
 ἀσπιτάς. [“Valck. Phœn. p. 299. 701.” Schæf. Mss.]

Ἀσπιδοφόρος, ὁ, ἡ, Clypeum gestans, Clypeatus. Et Ἀσπιδηφόρος, Eur. (Phæn. 1103.) pro eod. s. ut Suid. exp. πολεμιστής: [Bacch. 779. Suppl. 390. et Markl. Æsch. S. c. T. 19. * Ἀσπιδοφορέω, Schol. Aristoph. N. 984. “ Ἀσπιδηφόρος, Valck. Phæn. p. 296. 307. 702.” Schæf. Mss. “ Ἀσπιδοφορέω, var. lect. Joseph. 373, 43.” Wakef. Mss.]

[* Ἀσπιδοχελώνη, ἡ, Eust. Hexaëm., i. q. * ἀσπιδόεσσα χελώνη Oppian. A. 1, 397.]

Ἀσπιδαποβλήτης, ἦτος, ὁ, Qui clypeum abjicit, Desertor militiæ, ῥίψασπις. Aristoph. Σ. (592.) Εἴτ' Εὐ-αθλος, χῶ μέγας οὗτος κολακωνυμος ἀσπιδαποβλήτης: [“ Brunck. 2, 224.” Schæf. Mss.]

[* Ἀσπιδηστρόφος, ὁ, ἡ, Æsch. Ag. 798. Ἴππου νεοσσός, ἀσπιδηστρόφος λεώς. “ Malim ἀσπιδηφόρους. S. c. T. 19. * οἰκιστήρας ἀσπιδηφόρους. Sin minus, saltem scr. * ἀσπιδοστρόφος, quippe in hujusmodi compositis non adhibebant ἡ, nisi ad vitandum brevium syllabarum concursus: v. Eust. in Gloss. ad S. c. T. 415.” Blomf. Imo et euphoniæ gratia ο in ἡ nitarent, ubi nullus brevium syllabarum concursus esset.]

Ἀσπιδούχος, ὁ, ἡ, Clypeum tenens, Clypeatus, Eur. [Suppl. 1143. “ Brunck. Soph. 3, 429.” Schæf. Mss. “ Steph. B. 183.” Wakef. Mss.]

Ἀργύρασις, ἰδος, ὁ, ἡ, Argenteum clypeum gestans. Λευκάσις, ὁ, ἡ, Album clypeum habens. Il. X. (294.) Διήφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὖσας, ubi Eust. annotat, Οἷα ἐπίσημον, ὡς εἰκός, ἔχοντα λευκὸν πάκος· καθὰ καὶ Ἀργεῖοι παρὰ Σοφοκλεῖ (A. 106.) λευκάσπιδες ἰστοροῦνται. [Eur. Phæn. 1106. Xen. E. 3, 2, 15. Κάρας λευκάσπιδας, ut in K. A. Persæ * λευκοθώρακες, E. 2, 4, 25. λευκοῦσθαι τὰ ὄπλα. Æsch. S. c. T. 90. λευκάσις λαός, cf. Virg. Æn. 9, 548. parma inglorius alba. “ Wakef. Georg. 30. Schneider. ad Xen. Hell. 115. Valck. Phæn. p. 299.” Schæf. Mss.]

[* Μικράσις, ὁ, ἡ, Plato Critia 61=3, 119. J. Poll. 7, 155. “ Ad Dionys. H. 3, 1500.” Schæf. Mss.]

Ὀμασις, ὁ, ἡ, Una cum alio clypeum gestans, Commilito. Epigr. [Theæt. Schol. 3.]

Ῥίψασπις, ὁ, ἡ, Clypeum abiciens, et fugiens, Ignavus, Suid. i. q. paulo ante ἀσπιδαποβλήτης, ὁ ῥίψας τὴν ἀσπίδα. J. Poll. e Plat. Ῥίψασπις μὲν γὰρ οὐκ ἐν πᾶσιν ὀνομάζουτ' ἀνδραίως, ἀποβόλεως δὲ ὕπλων. [“ Ad Charit. 218.” Schæf. Mss.]

Φέρασπις, ὁ, ἡ, Clypeum ferens, Clypeatus. Item Bellicosus. Epigr. (adesp. 388.) Πικρὸν ἀλλήλοισιν Ἐκτωρ χάριν, ἡδὲ φέρασπις Αἴας ἐκ πολέμου μνῆ μ' ἔφερον φίλῃς. Item φέρασπις Ἀθήνη, Epigr. [Christod. Ecphr. 388. Hom. Hymn. “ Wakef. S. C. 4, 248. Jacobs. Anth. 12, 91. Musgr. Suppl. 676.” Schæf. Mss. “ Æsch. Ag. 702.” Wakef. Mss.]

Χάλκασπις, ὁ, ἡ, Æreum clypeum gestans, Bellicosus. Eur. [Iph. A. 764. Herc. F. 795. Strabo 12. p. 201. S. Γηγενεῖς καὶ χαλκάσπιδας. “ Wakef. Phil. 727.” Schæf. Mss.]

[* Χρύσασπις, ὁ, ἡ, Aureum clypeum gestans. “ Const. Manass. Chron. p. 79. 112.” Boissonad. Mss. Epigr. adesp. Byz. 4. “ Jacobs. Anth. 11, 256.” Schæf. Mss.]

[* Ἀσπιδόεις, εσσα, εν, i. q. ἀσπιδοειδής. Oppian. K. 1, 214. 397. “ Clem. Alex. 188. Schol. Phot. 747. Diod. S.” Wakef. Mss.]

[* “ Ἐπασπιδός, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Chron. p. 108.” Boissonad. Mss. sed nobis susp.]

Ὑπασπίδιος, ὁ, ἡ, Clypeo tectus. Il. (N. 158.) Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων, i. e. ἐν τὸς τῆς ἀσπίδος βαίνων, καὶ οὐ προβάλλων τὰ ἔχνη, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τὸ σῶμα κρύπτων, ut exp. Eust. addens aliis esse ἐνὸπλῖα οἷον ὀρχοῦμενος: quomodo et Soph. Schol. Aj. (1407.) τὸν ὑπασπίδιον Κόσμον φερέτω exp. ἐνὸπλιον. Eur. (Rhes. 740.) ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαίνει, Sub clypeo dormit. [“ Const. Man. Chron. p. 108.” Boissonad. Mss. Il. N. 807. Asius ap. Athen. 525. ὑπασπίδιος πολεμιστής. “ Toup. Opusc. 1, 206. Heyn. Hom. 6, 400. 512. 7, 242.” Schæf. Mss.]

Ἀσπιδιώτης, ὁ, Clypeatus, ἀσπιστής, i. q. Miles, a parte totum intelligendo, quemadmodum et αἰχμητής, εὐκνημῖς, θωρηκτής, κορυστής, ἵπποκορυστής, et similia. Eust. [ad Il. A. p. 52, 49. Lucian. Nav. 941. allu-

dens ad Il. B. 61. (al. 554.) Il. 167. Glossæ: Ἀσπιδιώτης· Scutatus. Epigr. adesp. 391. “ Ad Diod. S. 2, 36. Heyn. Hom. 4, 320.” Schæf. Mss.]

[* “ Ἀσπιδίτης, (ὁ,) Steph. B. v. Ἀσπίς.” Kall. Mss. “ Brunck. Soph. 3, 429.” Schæf. Mss.]

Ἀσπιδίς, ὁ, ἡ, In clypei modum rotundus, περιφερὴς δίκην ἀσπίδος πάντοσε ἴσης: ut Eust. exp. Od. A. (753.) ἐπόμεσθα δι' ἀσπιδέος πεδίοιο: addens, si cui hæc exp. non satisfaciat, leg. διὰ σπιδέος, ut sit ἐκτεταμένον καὶ πλατὺ, παρὰ τὸ σπίζω τὸ ἐκτείνω. Hesychio est etiam ἀσπίδας ἔχων: sed male ap. eum ἀσπίδες legitur, et interpungendum est post πεδίων. Qui errores VV. LL. falsæ exp. occasionem dederunt. [“ Wolf. Proleg. 280. Heyn. Hom. 6, 252.” Schæf. Mss.]

Ἀσπιδῆια, ἀσπίδας, Hes. Resolutum forsitan Ion. ex Ἀσπιδεῖα, quod ἀσπίδων πτυχὰς exp. dicensesse etiam Partem navis πρὸς πρύμνα. [“ Ἀσπιδεῖον, Bentl. Ep. ad T. H. 109.” Schæf. Mss.]

Ἀσπιδόν, adv. q. d. Clypeatim, Testudine facta, δίκην συνασπισμοῦ. Suid. [A Schneidero non agnoscitur.]

Ἀσπίδιον, τὸ, Parvus clypeus. Sic etiam dictum a veteribus est ἄλυσσον, quod fructum ferat duplicium scutorum effigie, Gorr. [Diosc. 456. Glossæ: Ἀσπίδιον· Clypeus. Strabo 3. p. 231. Epigr. adesp. 606. ἀσπίδιος εὐτελέσι. “ Thom. M. 574.” Schæf. Mss.]

[* “ Φευξασπίδιον, (τὸ,) Polium. Diosc. 458.” Boissonad. Mss.]

Ἀσπιδίσκος, ὁ, Parvus clypeus. Ἀσπιδίσκοι vero, Hesychio τῆς κιθάρας τὰ ἐπ' ἄκροις πήχεσιν. Et Ἀσπιδίσκη, (ἡ,) itidem Parvus clypeus, Hes. Apud J. Poll. vero est etiam τὸ κυρτούμενον τοῦ ταρβίου in curru: et ap. Hes. περιφερὴς κόσμος ὄπλοις ἐοικώς: ut et Ἀσπιδίσκιον, (τὸ,) ap. Eust. quod πελτάριον exp. [Glossæ: Ἀσπιδίσκιον· Clypeolum. * Ἀσπιδίσκῳ· Parma. Ἀσπιδίσκη, Schol. Aristoph. A. 395. Joseph. B. J. 335. Ἀσπιδίσκιον, Schol. Il. E. 453. Eust. 260, 35. Schol. Thuc. 1, 8. p. 8. Diosc. 3, 105. Hesych. v. Κόρυμβος. Ἀσπιδίσκος a Schneidero non agnoscitur.

C Ἀσπιδίσκος, Heyn. Hom. 5, 135. Ἀσπιδίσκιον, Thom. M. 574. ad Lucian. 1, 395.” Schæf. Mss. “ Ἀσπιδίσκιον, Schol. Il. M. 426.” Wakef. Mss.]

Ἰ Ἀσπίζω, ἰσω, Clypeo protego et defendo. [Ἡσπικότες, βοηθησάντες, Hes. συνελθόντες, Suid. “ Conf. cum ἀσπάζω, Wytttenb. ad Plut. 1, 915.” Schæf. Mss.]

Ἀσπιστήρ, ἦρος, (ὁ,) Clypeatus, φυλακτήρ, ut Suid. exp. ap. Soph. Aj. (565.) Ἄλλ' ἄνδρες ἀσπιστήρες, ἐνάλιος λεώς. [“ Ad Diod. S. 2, 36.” Schæf. Mss. “ Noun. J. 18, 12. D. 2, 414. Oppian. A. 2, 564.” Wakef. Mss.]

Ἀσπιστής, ὁ, Clypeatus, Miles, a parte totum intelligendo, ut αἰχμητής, θωρηκτής, κορυστής, sicut docet Eust. Il. Δ. (90.) ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰί στίχες ἀσπιστῶν Λαῶν. [“ Musgr. El. 444. Jacobs. Animadv. 190. ad Diod. S. 2, 36. Ἀ. μύχθος, Lobeck. Aj. p. 399.” Schæf. Mss.]

[* Ἀσπίστωρ, ὀρος, ὁ, Idem. Æsch. Ag. 413. κλό-νους. “ Lobeck. Aj. p. 399.” Schæf. Mss.]

D Συνασπίζω, ἰσω, Simul dimico, VV. LL. [Luc. “ Falsa lectio pro συνασπίζω.” Schneider. Lex.]

[* Ἐπασπίζω, unde * “ Ἐπασπισμός, (ὁ,) ad Charit. 610.” Schæf. Mss.]

Παρασπίζω, ἰσω, A latere stans clypeo munitus pugno: παρασπίζειν, inquit Bud., dicitur qui quasi παραστῆς et socius est certaminis et periculi in prælio, a latere non discedens. Plut. Pelop. 92. HINC Παρασπιστής, ὁ, Qui a latere stans clypeo munitus pugnat: παρεστὼς ὀπλίτης, Hes. [“ Eur. Herc. F. 1099. τόξα τ' ἔσπασται πέδω. Ἀ πρὶν παρασπίζοντ' ἐμοῖς βραχίσιον, Ἐσώζε πλευρὰς, ἐξ ἐμοῦ τ' ἐσώζετο: Phæn. 1444. ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον, Στένονσ', ἀδελφὴ θ' ἡ παρασπίζουσ' ὁμοῦ, Quæ comitatur, (ἡ συνοῦσα, πλησιάζουσα:) Ion. 1528. Μὰ τὴν παρασπίζουσαν ἄρμασιν ποτε Νίκην Ἀθηνᾶν Ζηνὶ γηγενεῖς ἐπὶ: Cycl. 6. Ἐνδέξιος σὺ ποδὶ παρασπιστῆς γεγώς, Ἐγκέλαδον—Ἐκτεῖνα: El. 886. Σὺ τ', ὦ παρασπιστῇ, ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου Παιδευμα, Πυλάδῃ, στέφανον ἐξ ἐμῆς χειρὸς Δέχον: Phæn. 1172. Ὀρῶ δὲ Τυδέα, καὶ παρασπιστὰς πυκνοῦς.” Seager. Mss. “ Παρασπιστής, Dionys. H. 1,

84. 24—31." Scott. App. ad Thes. "Μὴ παρασπιστής A
ἐμοὶ γένοιτο, Æschyl. ap. Aristid." Gataker. Mss.
"Παρασπίζω, ad Diod. S. 1, 262. Dionys. H. 1,
458." Schæf. Mss.]

Προασπίζω, Clypeo objecto protego, Propugno :
προασπίζω καὶ προίσταμαι, inquit Bud., κυρίως λέγεται
ἐπὶ τῶν ἐμπροσθεν ἰσταμένων ἐν πολέμῳ, καὶ βοηθούν-
των τοῖς ὀπισθεν, Sum inter principes et antesignanos.
Herodian. (6, 2, 14.) Καὶ τὰ ἐπικείμενα στρατόπεδα
ταῖς ὄχθαις τῶν ποταμῶν, προασπίζοντα τῆς Ῥωμαίων
ἀρχῆς, Milites limitaneos, qui imperii fines tuentur.
UNDE Προασπιστής, (ὁ,) ET Προασπιστήρ, (ὁ,) Pro-
pugnator, Qui inter clypeatos primus certamen init ;
πρόμαχος, βοηθός, Hes. ["Προασπίζω, Heyn. Hom.
8, 289. Boissonad. Philostr. 492. Dionys. H. 2, 1258.
Προασπιστής, 1, 445(=1, 145.) Προασπιστήρ, Jacobs.
Anth. 8, 27. Ruhnk. Ep. Cr. 125." Schæf. Mss.
Heliod. 5. p. 131. Ἀθηνᾶ προασπίζουσα τὴν Γοργοῦς
κεφαλὴν ἐἰς θῶρακα : 9. p. 430. Ὑπὸ τοῖς ὀπλίταις προ-
ασπιζόμενοι. Glossæ: Προασπίζω· Protego. Προα-
σπιστής· Protector. "Προασπίζειν τινός, Herod. 1,
218. Προασπιστήρ, Nonn. J. 17, 34." Wakef. Mss.]

Συνασπίζω, Confertis clypeis pugno, Testudine
facta pugno, Testudine succedens pugno ; ut Bud. e
Liv. exp. Lucian. Πάντες ἅμα συνασπίσωμεν ἐπ' αὐτόν.
UNDE Συνασπισμός, ὁ, Cum confertis clypeis pugna
initur : ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ ἐν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν
ἓνα, Suid. Συνασπισμὸν Bud. vult esse ap. Cæsar. in
h. l. Confertissima acie phalange facta successerunt.
Et ap. Liv. (34, 39.) Sublatis super capita scutis,
continuatis ita inter se, ut non modo ad cæcos ictus,
sed nec ad inferendum quidem e propinquo telum,
loci quicquam esset, testudine facta subibant. Sic
II. N. (130.) Φράξαντες δὴν δονυρὶ, σάκος σάκεϊ προθε-
λύμῳ, Ἀσπίς δ' ἀσπίδι ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνῆρ.
ET Συνασπιστής, ὁ, Qui una sic pugnat, Commilito,
[Soph. Œd. C. 379. Antip. Th. 16. Διόνυσος Πείσωνι.
Συνασπίζω, Polyb. Diod. S. 156. Συνασπισμός, 511.
Ælian. Tact. 11. "Eur. Cycl. 39. Κῶμοι συνασπίζοντες
Ἀλθαίας δόμους Προσῆτ." Seager. Mss. "Συνασπίζω,
ad Diod. S. 1, 262. 2, 226. Boissonad. Philostr. 152.
Musgr. Cycl. 39." Schæf. Mss. "Neutr., Joseph.
958, 34. Συνασπισμός, Suid. 2, 75." Wakef. Mss.]

Ὑπασπίζω, ἰσω, a Bud. ponitur, sed sine exp. et
exemplo. UNDE Ὑπασπιστής, ὁ, Clypeatus, Satelles,
δορυφόρος, Suid. qui etiam hæc affert, Τῷ δὲ Χοσρόῳ
ὑπασπισταὶ καὶ δορυφόροι τριάκοντα ὑπῆρχον. Est etiam
βοηθός, Hesychio, Adjutor, Defensor ; ut Eur. Phœn.
(1219.) ἔρῃμος παῖς ὑπασπιστοῦ σθένος, i. e. ἀσπίδωφό-
ρον, Schol. [Gl. Ὑπασπιστής· Protector, Armiger.
Herod. 5, 111. Ælian. H. A. 11, 9. n. : Æsch. Suppl.
197. ὄχλος * ὑπασπιστήρ. Ὑπασπίζω Schneidero su-
spectum est. "Ὑπασπιστής, Valck. Phœn. p. 382.
Toup. Opusc. 1, 298. Diod. S. 2, 349." Schæf. Mss.
"Polyæn. 158." Wakef. Mss.]

Ὑπερασπίζω, Clypeo protego, Propugno ; βοηθῶ,
ἀντιλαμβάνω, Hes. Polyb. Ὑπερασπίζοντες καὶ σῶζον-
τες πολίτην. Naz. Orat. "Ἰνα ὑπερασπίσῃ σου. Basil.
Ὑπερασπιζόμενος ὑπὸ θεοῦ. UNDE Ὑπερασπισμός,
ὁ, Defensio, Propugnatio. ET Ὑπερασπιστής, ὁ, Pro-
pugnator. [Gl. Ὑπερασπίζω· Protego, Propugno. D
Ὑπερασπιστής· Protector. * Ὑπερασπιστήρ, Ps. 17,
38. * Ὑπερασπίστρια, Joseph. de Macc. 15. "Ὑπερ-
ασπίζω, Thom. M. 156. Diod. S. 2, 237. 445. 501.
637. Heyn. Hom. 5, 7." Schæf. Mss. "Med., Etym.
M. 91, 13." Wakef. Mss.]

Ἐνασπιδώω, Clypeo armo : unde ἑνασπιδώσομαι,
Phav. Καθοπλίσσομαι, ἀσπίδι περιβαλοῦμαι. [Aristoph.
A. 368. ἑνασπιδώσομαι, i. q. παρασκευάσομαι.]

* Ἐπασπιδώω, Philo 5, 146. Εὐλάβειαν * ἑπασπι-
δήσεται, ubi Ms. ἑπασπιδώσεται. "Pro clypeo sumo,
Philo J. 1, 669." Wakef. Mss.]

Συνασπιδώω, i. q. συνασπίζω. Xen. E. 7, (4, 23.)
Οἱ δ' Ἀρκάδες ἄθροισι συνασπιδούντες : [E. 3, 5. "Συν-
ασπιδέω, Dionys. Alex. ap. Euseb. P. E. 4, 25." Routh.
Mss. sed nobis susp. est h. l.]

"ΑΣΠΡΟΣ, ἦ, ap. Theophr. H. P. 3, 10. Quer-
cus species est, Cerrus, ut putatur. Sunt qui ἄσπρις
"leg. dicant." ["Ἀσπρις exhibet Schneider. Lex.,
conferens Hesychii Ἀσκρα· δρῦς ἄκαρπος : et citans

Ælian. H. A. 1, 26. Γίνονται δὲ ἐν τοῖς καλουμένοις
ἄσπρις χωρίοις, ubi ipse V. D. hæc notavit :—"Si vox
sana est, (et, nostra saltem sententia, satis sana est,)
dicatur pro λεπραῖς, quam Oppian. A. 3, 338. (Κάν-
θαρος, ὃς πέτρῃσιν αἰεὶ λεπρῇσι γέγηθε,) habet." Glos-
sæ : * Ἀσπρότης· Aspritudo, Candor. Hinc tuenda
est opinio illa Perotti, paulo vehementius et acrius a
G. J. Vossio Etym. L. L. rejecta :—"Asper unde sit,
docere conatus Perottus, cum ait : 'Monendum judi-
camus, Asperum a Græco deduci ; quippe Græci
ἀσπρὸν Asperum, ἀσπρότην (l. ἀσπρότητα) Asperitatem
dicunt.' Sed quæ de Gr. istis vv. scribit, plane
commentitia sunt. Aspis, ἀσπίς, quæ vox Græcis
non tantum Serpentis genus, sed et Clypeum notat.
Perottus non audiendus, cum Clypeum dici vult
ἀσπίδα ob asperitatem signorum ; nempe, quia Græ-
cis, ut falso putat, Asperum ἀσπρὸν dicitur, et ἀσπρό-
της Asperitas." Ceterum cum eodem Perotto scr.
ἀσπρὸς, non ἄσπρος. Voces enim, quæ desinunt in
ros et duarum sunt syllabarum, e tri-syllabibus, quæ in
B epos termiuntur, deducendæ sunt, ut λεπερός λεπρός.]

"ΑΣΣΙΣΤΑ, Hes. ex Æsch. Hedonis affert pro
"ἐγγιστα, Proxime. Sic ET Ἀσσον dicitur pro ἐγγύς
"s. πλησίον, Prope, s. Propius. II. Z. (143.) Ἀσσον
"ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρον πείραθ' ἵκηται, Propius ac-
"cede, ut eo citius ad exitii metam pervenias. Ψ.
"(667.) Ἀσσον ἴτω ὅστις δέπας οἶσεται ἀμφικύπελλον.
"Et 8. Ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἴοντες,
"Πάτροκλον κλαίωμεν, Sed una cum ipsis equis et
"curribus prope accedentes ad cadaver, ipsum de-
"fleamus Patroclum. Cum gen. etiam construit :
"ut II. X. (4.) Τείχεος ἄσσον ἴσαν σάκε' ὤμοισι κλί-
"ναντες. Itidemque ex Hesiodo affertur, ἔρχεται
"ἄσσον Βρώσιος, Ad pastum propius accedit. Ex hoc
"porro ἄσσον est COMPAR. Ἀσσοτέρος, et SUPERL.
"Ἀσσοτάτος. Athen. 13, (8.) Προσαγαγόντος δ' αὐ-
"τοῦ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν κύλικα, ἐγγυτέρω τὴν κύλικα
"τοῦ ἑαυτοῦ στόματος ἤγεν, ἵνα δὴ ἡ κεφαλὴ τῇ κεφαλῇ
"ἀσσοτέρα γένηται. Quibus verbis subjungit, Ὡς δὲ
C "ἦν κάρτα πλησίον, προσλαβὼν τῇ χειρὶ, ἐφίλησεν.
"Ubi tria habes synonyma, ἐγγυτέρω, πλησίον, ἄσσο-
"τέρω. Nam et Ἀσσοτέρω in compar. dicitur adver-
"bialiter et Ἀσσοτέρον, ut ἐγγυτέρω et ἐγγύτερον.
"Od. T. (506.) Αὐτὶς ἄρ ἄσσοτέρω πυρὸς ἔλκετο δίφρον
"Ὀδυσσεὺς Θερσόμενος, Propius ignem trahebat sel-
"lam sese calefacturus. Et in Epigr. ἀσσοτέρω πε-
"λάσαι, Propius accedere. Itidem in superl. dicitur
"Ἀσσοτάτω, ut ἐγγυτάτω, Proxime : velut Epigr. ἀσ-
"σοτάτω νεφέων, Proxime nubes." ["Aristoph. I.
1306. ἡ τις ἀνδρῶν ἄσσον οὐκ ἐληλύθει, Quæ cum viris
nonnumquam consueverat, sc. triremis. Prosopopœia h. l.
est." Seager. Mss. "Ἀσσον, Theocr. 1, 112. 25,
73. Rhian. 5. Jacobs. Anth. 9, 486. Heyn. Hom. 4,
149. (sed cf. II. 9, 508.) Kuster. Aristoph. 116. Lo-
beck. Aj. p. 306. Ἀσσον ἰέναι, Clark. ad II. A. p.
54. Valck. Diatr. 263. ; ad Herod. 468. Ἀσσοτέρος,
Huschk. Anal. 23. Toup. Opusc. 2, 92. Ἀσσοτάτος,
Crinagor. 9. Ἀσσοτάτω, 22. 33." Schæf. Mss.]

* Ἀσσύτερος, i. q. ἐπασσύτερος. Oppian. K. 4,
D 121. 202.]

"Ἐπασσύτερον, Vox Æolica familiaris poetis, facta
"ἐκ τοῦ ἄσσον, ideoque signifi. τὸ ἐγγύς καὶ τῇ ἐπαλ-
"ληλίᾳ πυκνόν, Eust. Itaque ἐπασσύτεροι facere
"aliquid dicuntur, qui id faciunt unus post alium
"continua serie sequentes. II. Δ. (427.) Ὡς τότε
"ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες. Et A. (383.)
"Θνήσκον ἐπασσύτεροι, E vestigio unus super alium :
"vel etiam Conferti, Crebri, Schol. πυκνότεροι, ἀθρόοι,
"Hes. ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις, qui itidem ἐπασσύτερην affert
"pro ἀλλεπάλληλον. Affertur et Ἐπασσυντέρην δὲ
"κυλίνδων ἰμάσθην, pro Crebram volvens scuticam."
[Apoll. R. 1, 579. οὔρος ἐπασσύτερος, Crebrior ventus :
2, 472. βιότοιο χρησιμοσύνη. "Oppian. K. 4, 181." Wakef. Mss.]

* Ἐπασσυντεροτριβὴς, ὁ, ἦ, Æsch. Choëph. 423.
πολύπλαγκτα δ' ἦν ἰδεῖν, Ἐπασσυντεροτριβῇ τὰ χερσὶ
ὀρέγματα, ubi Schol. ἀλλεπάλληλον κτύπον ποιούντα.]

ἈΣΤΗΡ, έρος, ὁ, Stella. II. Δ. 75. Οἶον δ' ἄστέρα
ἦκε Κρόνον παῖς ἀγκυλομήτεω, Ἡ ναύτησι τέρας, ubi

annotat Eust., quod et ab aliis traditur, ἀστέρα unum esse corpus; at ἄστρον esse ζώδιον multos habens ἀστέρας, quæ tamen differentia in Epigr. confunditur, ubi ἀστέρα pro Astro legimus, ut in VV. LL. scribitur. Ubi et affertur ex Il. E. (5.) 'Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, pro Sydere, quod Canicula dicitur, Gr. κύων, et alio nomine * κύναστρον. || In iisdem ἀστέρων γένος, pro Quibusdam aquatilibus marinis, ex Aristot. et Plin. || 'Ἀστήρ' Ἀττικὸς, Aster Atticus, Herba, quæ et βουβώνιον, q. d. Inguinalis, appellatur. A stellæ quidem similitudine, ἀστήρ, quod autem in Atheniensi agro optima et frequens nasceretur, 'Ἀττικὸς appellata fuit. Gorr. || 'Ἀστήρ pro Collyrio quodam, item pro Stomachico medicamento, item pro Pastillo, vide ap. Gorr. || 'Ἀστήρ, Samia terra. Frequentius tamen γῆ ἀστήρ, vel Σάμιος ἀστήρ, Gorr. e Gal. P. Ægin. Aetio, et Celso. || 'Ἀστήρ, Gemma, quæ et * βαλλήν; vulgo Rubis balais; ut in VV. LL. annotatur e Plut. (10, 757.) || 'Ἀστήρ, Urbis nomen; item cuiusdam Viri Olynthii, qui Philippum altero oculo privavit. ['Ἀστήρ, Arcadio 19.] || 'Ἀστήρ Hesychio Pharetra etiam est. ["Ἀστήρ, ad Charit. 463. Jacobs. Anth. 6, 330. 53. 8, 123. 9, 225. 12, 202. Alcæus Mess. 7. Kuster. Aristoph. 224. Thomas Scholast. Wessel. Herod. 105. Musgr. ad Eur. Phœn. p. 183. Valck. Præf. ad Ammon. p. xv. Ammon. 26. Toup. Opusc. 2, 138. Eran. Philo 155. Valck. Hipp. p. 285. Lennep. ad Phal. 57. Divus, Numen, Musgr. Heracl. 854. Meteoron ignitum, Siebelis Obs. in Philochor. 5. Passow. ad Musæum 72. Nom. propr., Wassenb. ad Hom. 90. Conf. cum ἄηρ, ad Diod. S. 1, 199.; cum ἄστρον, ad 1, 323. 384. De discrimine inter ἀστήρ et ἄστρον, Brunck. ad Anacr. 111. Valck. Callim. 42. 'Ἀστήρ, qui κατ' ἐξοχὴν, Brunck. Apoll. R. 10.; Aristoph. 2, 177. 'Α. διάττων, Ruhnck. Ep. Cr. 24. cf. Ilgen. ad Hymn. 338. 'Ἀστρασι, Matth. Anecd. 1, 4. 7. 37. (Arcad. 138.) Heyn. Hom. 8, 241." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ἀστήρ. Stella. 'Ἀστέρες. Astra, Stellæ. Pisceis, Oppian. K. 2, 181. Ixeut. 3, 2. Ad Anthol. Pal. 389. "Planta quædam, Schol. Nicand. A. 149." Wakef. Mss. "Sol, Aristoph. A. 1007. ὥσπερ τὰ στέρος, Αἰτοῦ κυκλυτέρους ὄντος ὀρθαί πανταχῇ 'Ἀκτῖνες ἀπολάμπουσιν. 'Sol poëtis κατ' ἐξοχὴν ἀστήρ vocatur." Brunck." Seager. Mss.]

[* 'Ἀστεροδίνης, ὁ, ἡ, Proclus Lyc. ap. Anal. 2, 442. * Jacobs. Anth. 10, 282." Schæf. Mss.]

'Ἀστεροειδής, ὁ, ἡ, Stellæ formam habens: ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα. Eur. Schol. (Phœn. 127.) UNDE 'Ἀστεροειδῶς, adv. Stellæ in modum, ["Schol. Lips. Il. E. 734. T. 5. p. 713. Heyn. Eust. 599, 36." Routh. Mss. 'Ἀστεροειδής, Eur. Andr. 1. νῶτα αἰθέρος ἀστεροειδέα. Aristoph. Θ. 1074. Vide et 'Ἀστερωπός. 'Ἀστερωδής, Heyn. Hom. 7, 489. 'Ἀστεροειδής, Toup. Opusc. 1, 98. 'Ἀστεροειδῶς, Fabric. B. G. 1, 366. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 237. Heyn. Hom. 5, 713." Schæf. Mss. "Ἀστεροειδής, Stellæ similis, Pind. Fr. Plut. 9, 687. 'Ἀστερωδής, Stellatus, Schol. Arat. 47." Wakef. Mss.]

[* 'Ἀστεροθετέω, UNDE * 'Ἀστεροθέτημα, τὸ, Eudocia p. 80.]

[* "Ἀστερολέσχης, (ὁ,) Const. Manass. Chron. 2040. 2090 (= 80. 82. Meurs.) * 'Ἀστερολεσχέω, 3913. p. 151 (= 80.) Kall. Mss.]

[* "Ἀστερόμαντις, (ὁ,) J. Poll. 8, 188. Theodoret. Opp. 2, 639." Kall. Mss.]

[* "Ἀστερομαρμαρυγή, (ἡ,) Stellarum coruscatio, Schol. Arat. 44." Wakef. Mss.]

[* "Ἀστερόμορφος, (ὁ, ἡ,) Const. Manass. Amat. 9, 67. ('Ο πρώην ἀστερόμορφος, ὁ κάλλους αὐγὰς λάμπων.)" Boissonad. Mss.]

[* 'Ἀστερόνωτος, ὁ, ἡ, Nonn. D. 2, 335. (ἡμέτερον γὰρ Οὐρανὸν ἀστερόνωτον ἀδελφεὸν ἡνιοχεύσω: 20, 293.)

[* 'Ἀστεροόμματος, ὁ, ἡ, Epith. Noctis, Stellata, proprie Oculorum loco stellas habens. Orph. H. 33, 12. ἔπερθέ τε καὶ δι' ἀμολγοῦ Νυκτὸς ἐν ἡσυχίαισιν, ὑπ' ἀστεροόμματον ὄρηνην.]

[* "Ἀστεροπληθής, (ὁ, ἡ,) Euseb. P. E. 193." Wakef. Mss.]

'Ἀστεροσκόπος, ὁ, ἡ, Stellarum contemplator. ["Const. Manass. Chron. p. 38. (72. 101. Meurs.)"

Boissonad. Mss. * 'Ἀστεροσκοπέω, Sext. Emp. p. 348. 349. * "Ἀστεροσκοπία, Sext. Emp. Math. 5, 80. * 'Ἀστεροσκοπικός, (ἡ, ὄν,) ut ἀστεροσκοπικὴ sub. τέχνη, cf. Huet. ad Orig. p. 52." Kall. Mss. "Orig. Philoc. p. 77." Seager. Mss. "Ἀστεροσκόπος, Artemid. 156. 'Ἀστεροσκοπία, 129." Wakef. Mss.]

[* "Ἀστεροτοξία, (ἡ,) Sylburgii Saracenica 49. 50. Euthym. Zigab. 49." Boissonad. Mss. "Ad Hesych. 1, 234, 13." Dahler. Mss.]

[* 'Ἀστεροφειγής, ὁ, ἡ, Stellis fulgens, Noctis epith. Orph. H. 2, 3. Κλυθὶ μάκαιρα θεῶ, κυνανυγής, ἀστεροφειγής: 4, 4. Ὑψιφανὴς Αἰθήρ, κόσμου στοιχείον ἄριστον, Ἀγλαὸν ὦ βλάστημα, σελασφόρον, ἀστεροφειγές. "Eichst. Quæst. 16." Schæf. Mss. "Nonn. D. 1, 463." Wakef. Mss.]

[* "Ἀστερόφοιτος, (ὁ, ἡ,) Nonn. D. 2, 262. ("Ἀντυγα δ' ἀστερόφοιτον ἀπορρήφειεν Ὀλύμπου: 8, 98. Καὶ στέφος ἀστερόφοιτον ἐπιχθονίης Ἀριάδνης, Σύνδρομον Ἡελίοιο, συνέμπορον Ἡριγενείης) 38, 275. (p. 980.) 44, 173. 47, 251. 700. (p. 1216.)" Kall. Mss.]

'Ἀστερωπός, ὁ, (ἡ,) Stellatam faciem habens, Stellatus, κατάστικτος, Eur. Phœn. (127.) γίγαντι Γηγενέτα προσόμοιος, 'Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν, i. e. ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐσθῆτα γραπτὸς, τὸ ὄμμα λαμπρὸν ἔχων ὁμοίως ἀστέρι, Schol.: ["Valck. p. 46. Jacobs. Exerc. 1, 51. Musgr. Hippol. 851. ad Charit. 224. ad Callim. 1, 115. Markl. Suppl. 993. Wakef. Ion. 191." Schæf. Mss.]

[* 'Ἀνάστερος, ὁ, ἡ, Obscurus. Arat. 228. Vide "Ἀναστρος. "Manetho 4, 527. ('Οπότε δ' ἀρσενικοῖς δισσοὶ μέγα * φεγγυβολῶσιν Ζωϊδίοις κατὰ χῶρον ἀνάστρον:) 5, 648." Kall. Mss. Sed ibi non legitur. Greg. Naz. 2, 168. "Ad Charit. 596." Schæf. Mss.]

"Διάστερος, (ὁ, ἡ,) Stellis distinctus, Stellatus. Me-taph. Lucian. (5, 304.) Στεφάνη λίθους Ἰνδικοῖς διάστερος, pro Corona gemmis Indicis stellata, s. Ve-luti stellis distincta."

[* 'Ἐλικάστερος, ὁ, ἡ, Manetho 4, 224. "Ἦν δὲ σεληναίην ἐλικάστερον * αἰθροβολήσῃ, Obliquantem.]

'Ἐξάστερον, Pleiades, a sex stellis, licet septem videantur. Eust. Arat. ["Suid. v. Πλειάδες." Wakef. Mss. Pseudo-Herodian. Epimer. 111. ubi perperam ἐξ.]

[* 'Ἐπτάστερος, ὁ, ἡ, Qui septem habet stellas. Clem. Alex. 685. 813. Πλειάδες. Nonn. D. 38. p. 988. "Eratosth. Cataster. p. 6. 8." Kall. Mss. "Fischer. ad Anaer. 13." Schæf. Mss. "Galei Myth. 111." Wakef. Mss.]

[* 'Εὐάστερος, ὁ, ἡ, Stellis cinctus, Splendide lucidus, Lucidissime fulgens. Orph. H. 8, 3. 'Εννυχία, δαδούχε, κόρη εὐάστερε, Μήνη: 8, 11. 'Ἐλθὲ μάκαιρ' εὐφρων, εὐάστερε. Arat. 237. "Ruhnck. Ep. Cr. 276." Schæf. Mss.]

[* 'Ἰσάστερος, ὁ, ἡ, Stellis similis, Pulcer, Præclarus. Joseph. de Macc. 17. * "Ἰσαστήρ, Valck. Callim. 43. (ex 4 Macc. 17, 5. Σὺ τοὺς ἰσαστέρας ἐπὶ τὰ παῖδας φωταγωγήσασα πρὸς τὴν εὐσέβειαν.)" Schæf. Mss.]

Κατάστερος, ὁ, ἡ, Stellatus, Naz. Or. de Cauda Pavonis.

[* Πολυάστερος, ὁ, ἡ, Valde stellatus, de nocte lucida. Manetho 4, 26. * Τετραπόδης τε λέων πολυάστερος ἔμπυρος οἶκος. Hes. v. Εὐρυνκώσα. * Πολυάστηρ, (ὁ, ἡ,) Euseb. P. E. 126. suspectum est a Schneidero. Saltim scr. πολυαστήρ. "Πολυαστήρ, Wakef. Iou. 888. Lydus de Mens. 15." Schæf. Mss. Cf. Eund. ad Dionys. H. de C. V. 200.]

[* Συναάστερος, Greg. Naz. 2, 167.]

'Ἀστερίζω, unde ἡστερικέναι, Plut. In stellam vertisse, [nempe Placit. 2, 13. ubi v. nott. Glossæ: 'Ἀστερίζω. Stello. "Valck. Callim. 43." Schæf. Mss. "Pass., Schol. Theocr. 1, 123." Wakef. Mss.]

[* "Ἀστερισμός, (ὁ,) Valec. Callim. 35." Schæf. Mss. Sed ibi tantum καταστερισμός reperitur. "I. q. ἀστερίσκος, si vera lect., Diod. S. 2, 344." Wakef. Mss.]

Καταστερίζω, ἰσω, Stellis distinguo, ut Bud. interpr. ap. Procl. de Sphæra, Καταστερίζειν τὴν σφαῖραν, et καταστερισμένα ζώδια. Apud Procl. etiam est Καταστερίζονται eis ἄρην, Cum stellis suis in falcem formantur, s. distinguuntur. Et ap. Schol. Hom. Κατηστερισμένas ἐν τῷ πρὸσώπῳ τοῦ ταύρου ὑάδας. Exp.

etiam In stellarum numerum refero, in h. l. Ζεὺς δὲ Ἀ
συμπαθῆσας αὐτὸν κατηστέρισε. ["Plut. Mor. 2, 262.
Wyt. Seager. Mss. "Brunck. ad Eur. Or. p. 203.
Bacch. 905. ad Diod. S. 1, 354. ad Charit. 394. Fi-
scher. ad Palæph. 40. Valck. Callim. 42. (43. 44.)
Matth. Anecd. 1, 6. Dionys. H. 1, 153." Schæf. Mss.
"Stellis distinguo, Schol. Il. Σ. 486. Inter astra col-
loco, Schol. Il. X. 29." Wakef. Mss. Cf. Καταστερώ.]

[* Καταστερίσις, ἡ, Gl. Constellatio.]

[* Καταστερισμός, ὁ, Relatio in astra. Eratosthenis
Καταστερισμοί, Enarratio eorum, quæ in astra sunt
relata, iisque nomen dedere. "Heyn. ad Apollod.
48. ad Diod. S. 2, 344." Schæf. Mss. Valck. Cal-
lim. 35. Vide Καταστερώ.]

'Αστέριος, (α, ον,) Stellans, Sidereus. Suid. ["Si-
dereus, Stellatus." Schneider. Lex.]

'Αστέριος, (ια, ιον,) Stellans. 'Αστέριος λίθος, Asteria
gemma, Plin. 37, 9. quæ unde hoc nomen invenerit,
vide ibid. || 'Αστερία vero s. 'Αστερίη, Persæ uxor,
Hesiod. Θ. (409.) Item una ex Alcyonidibus, de qua
Suid. Et Urbs Lydiæ, quæ et Asteris, licet Asteris
Eustathio sit Insulæ nomen, cujus civis 'Αστεριώτης
et 'Αστέριος. Et ἀστερία βαρίς, Piscis quidam, Athen.
8. || 'Αστέριον, Phalangium, Nicand. Θ. (725.) Plin.
29, 4. Item Urbs Thessaliæ, Il. B. (737.) de qua Eust.
["'Αστέριον, Spondylium, Aster Atticus, Cannabis sa-
tiva, Diosc. 456. 461. 470." Boissonad. Mss. 'Αστέ-
ριος, ὁ Κρητῶν βασιλεὺς, Ζεὺς προσαγορευόμενος, Tzetz.
Exeg. in Il. 14. Schneider. Lex. exhibet, 'Αστέριος, ὁ,
ἡ: citatur tamen ex Arato 695. ἀστερία νύξ, ubi al.
οὐρανίη, et Epigr. adesp. 525. ἀστερίην περιωπήν.
"Eichst. Quæst. 16. Callim. 1, 500." Schæf. Mss.]

'Αστερίας, ὁ, Stellaris: ἀστερίας ἐρωδιός, Asterias
Plinio, 10, 60. Avis e genere ardeolarum: v. Aristot.
H. A. 9, 1.: 'Αστερίας ἰέραξ, 9, 36. 'Αστερίας γαλεός,
Athen. 11. Piscis e mustellorum genere. [E. H. Bar-
ker. Ep. Cr. ad Boissonad. 240. ubi ET adj. *'Αστε-
ρίων, ET *'Αστερίτης. Illud legitur in Dracone 17.
105. pro Nom. propr. 'Αστερίων, 'Αστερίωνος. "'Α-
στερίας, Avis, Muncker. ad Anton. L. 51. Verh. 'Α-
στερίων, Paus. 1, 238. ad Diod. S. 1, 304. 'Αστερίτης,
Lobeck. Aj. p. 274." Schæf. Mss. "'Αστερίας, Steph.
B. 197, 3. Aurea aquila, Ælian. H. A. 107." Wakef.
Mss.]

[* 'Αστεριαῖος, αἶα, αἶον, Cleom. 1, 11. τὸ μέ-
γεθος.]

[* 'Αστεριακός, ἡ, ὄν. "Asteriace a Celso 5, 14.
enumeratur inter ea medicamenta simplicia, quæ car-
nem alunt, et ulcus implent: videtur autem intelli-
gere ipsum asterem Samium, cui eandem vim tribuit
Gal. de Comp. Pharm. sec. Loc. 7, 4.: vide etiam
de Simpl. Medic. Fac., lib. 9. cap. de Terra Samia." Forcellin. Lex. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad.
241.]

[* 'Αστερίς, ἡ, Arcad. p. 34. Barker. Τὰ εἰς εἰς
ὑπὲρ δύο συλλαβὰς θηλυκὰ ὀξύνεται, ἀστερίς, νυκτερίς.
A Schneidero non agnoscitur.]

'Αστερίσκος, ὁ, Stellula, Asteriscus. Erat nota, ut
Eust. refert, literæ X similis, quatuor punctis dis-
tincta, singulis in singulis angulis (X): solebat addi
locis insignibus, quemadmodum contra obelus τοῖς
ἀθετουμένοις: asteriscus autem et obelus simul, iis
quæ optime expressa essent, sed non posita suo loco.
Est etiam Herbæ nomen ap. Theophr. 4, 13. quam
Inguinalem vertit Gaza. ["Aster Atticus, Diosc.
470." Boissonad. Mss. Mathem. Vett. 7. p. 18.
Schneider. Lex. Eust. in Od. Π. 608, 28. Phav. 129.
"Fischer. ad Weller. G. G. 1, 237. Schol. Aristoph.
Π. 253. Callim. 1, 462. ad Diod. S. 2, 344. Heyn.
Hom. 4, 632. 5, 713." Schæf. Mss.]

'Αστερόεις, (εσσα, εν,) Stellatus, ἀστέρας ἐμπεποι-
κυλμένους ἔχων, Suid. ["Heyn. Hom. 7, 164. 489.
Wakef. Ion. 888. Germanic. Cæs. Epigr. Jacobs.
Anth. 9, 88. 392." Schæf. Mss. Glossæ: 'Αστερόεις
Sidereus. Apoll. R. 3, 1000.]

[* 'Αστερόθεν, E stellis, Ex astris. A Schneidero
non agnoscitur.]

[* 'Αστερόω, Constello, Stellis distinguo, i. q. ἀστε-
ρίζω, quod vide. Arat. 508. ἀστερόωνται. "Stob.
Ecl. Phys. 508." Kall. Mss. "Inter sidera colloco,
Arat. 546." Wakef. Mss.]

[* 'Αστερωτός, ἡ, ὄν, Gl. Stellatus. "Sallust. de
Duis c. 4." Kall. Mss. "Julian. 165." Wakef. Mss.]

[* "Καταστερώ, 5, 5. Inter sidera colloco; In
numerus stellarum refero, Hygin. Fab. 195.; Astris
addo, Ovid. Fast. 5, 543.; i. q. καταστερίζω ap. E-
ratosth. Catast. 24. 29. 32. Apollod. 3. p. 205.: un-
de Καταστερισμοί, Plin. Epist. 5, 17, 7. ubi v. Gesner.,
quales reliquit Eratosth., scripseratque Hipparchus,
Suid. v. "Ἰππαρχος: h. e. ποιέω ἀστέρα, Paus. 8, 3. εἰς
τὰ ἀστρα ἀνάγω, et τίθημι ἐν τοῖς ἀστροῖς, Eratosth.
l. c. 32. 33. 34. Apud Cic. Tusc. 5, 3. est Stellatus
Cepheus, ubi v. Davis. Glossæ: 'Αστερίζω Stello.
Nam Orio est juxta Taurum, et constat stellis septem
et decem, Hygin. Astron. Poët. 3, 33. Eratosth. 32."
Fischer. Ind. Palæph. "Chrys. in Gen. Or. 6. T. 1.
p. 35(=57.) 'Ἰδεῖν ἐν μέσῃ τῇ νυκτὶ τὸν οὐρανὸν κατη-
στερωμένον, καὶ καθάπερ τισὶν ἀνθεσι τῇ διαφορᾷ τῶν
ἀστρων καλλωπιζόμενον." Seager. Mss. "Schol. Arat.
48.; Chrys. 35. Galei Myth. 16." Wakef. Mss.]

¶ "Ἄστρον, τὸ, Astrum, Sidus, Signum s. ζῳδιον e
multis stellis constans, ut docui in 'Αστήρ: sed ut
ἀστήρ pro ἄστρον, sic etiam, et quidem frequentius,
ἄστρον pro ἀστήρ ponitur: sicut Lat. Sidus pro Stella.
Il. K. (252.) "Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῶχκεν δὲ
πλέον νύξ. Hesiod. Θ. (382.) "Ἄστρα τε λαμπερόωντα,
τά τ' οὐρανὸς ἐσπεφάνωται. Aristot. de Mundo, Τῶν
γε μὴν ἀστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ, τὰ δὲ πλανητά. Lucian.
(2, 294.) in propria signif. usus est, Κασσιόπεια, καὶ
'Ανδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἀστροῖς ἐγκατέλεξεν ἡ
τῶν μετὰ ταῦτα πίσις. || "Ἄστρον peculiariter appel-
latur Astrum Canis s. Canicula; ut Alcæus ap. Athen.
Τὸ γὰρ ἄστρον περιέλλεται. Sic ap. Xen. Τοῦ ἄστρον
ἐπιόντος. Theophr. C. P. 6. Περὶ τροπὰς καὶ περὶ ἄστρον:
H. P. 2. Ὑπὸ τὸ ἄστρον. Hinc ἀστροβλήτα δένδρα, de
quibus infra. "Ἀστρασι pro ἀστροῖς ap. poet. ut ονεί-
ρασι pro ονείροις, per metaplasm. Usi sunt tamen hoc
dat. Greg. etiam et Damasc. ["Ἀστρασι, vide in 'Α-
στήρ. Glossæ: "Ἄστρον Sidus, Stella. "Ἄστρα Sidera:
"Ἄστρον Ὀρίωνος, Ὀράτιος ὡς φησι Jugula. Ubi v. nott.
E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 240. Ælian. H.
A. 2, 7. Schol. Pind. O. 1, 9. Posidorr. ap. Stob. Ecl.
p. 54. Theo ad Arat. Phæn. (11.) Ἰστέον δὲ, ὅτι ἀστήρ
μὲν ἐστίν, ὃ καὶ μόνον ἐστὶ, καὶ οὐ καθ' αὐτὸν κινεῖται,
οἷον Κρόνος, Ζεὺς, καὶ τὰ τοιαῦτα ἄστρον δὲ, τὸ, τε
κινούμενον, καὶ τὸ ἐκ πλείστων ἀστέρων σύστημα, οἷον
καρκίνος, (sic Buhl. sed l. καρκίνος,) λέων καὶ ἐπιτολή
δὲ τινος ἀστέρος νεωτερίζουσα τι τῶν περιγίγειν, ἄστρον
λέγεται, οἷον ἀρκτοῦρον ἐπιτολή λέγεται δὲ καὶ ὁ ἥλιος
ἄστρον ἰδίως: παρὰ δὲ Πινδάρῳ, "Ἄστρον ὑπέρτατον.
Νῦν δὲ ὁ "Αρατος τοὺς ἀστέρας ἄστρα εἵρηκε. "'Ἄστρον,
Astrum, e pluribus stellis compositum. O. 1, 9. (Εἰ
δ' ἄεθλα γάρνεν' Ἐλδεαί, φίλον ἦτορ, Μηκέθ' ἄλλον σκό-
πει' Ἄλλο θαλπνότερον Ἐν ἡμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον Ἐρή-
μας δι' αἰθέρος,) ubi est pro ἀστέρα." Damm. Lex.
Pind. "'Ἄστρον, Musgr. Phæn. p. 183.; Valck. p.
184.; Præf. ad Ammon. p. xv. Wessel. Herod. 105.
Ammon. 26. Toup. Opusc. 2, 138. Eran. Philo 155.
Jacobs. Anth. 12, 202. Canis, Canicula, Theogn. 1006.
Luna, Toup. Opusc. 1, 37. Helice, Valck. Phæn. p.
315. Conf. cum ἀστήρ, Luzac. Exerc. 92. "A. et ἀστήρ,
Brunck. Anacr. 83. Lips. "A. et ἀστήρ juncta, Tzetz.
Exeg. in Il. 32, 14. 15. 79, 25. 27. 80, 12. 132, 15.
"A. Ἑλλάδος, Corinthus, Jacobs. Anth. 6, 223. 8, 4.
Epigr. adesp. 487. "Ἀστρα, Signa Zodiaci, Porson.
Phæn. 1. "Ἀστρων βέλος, Musgr. Hippol. 531. "Ἀ-
στροῖς σημαίνεσθαι, Toup. Opusc. 1, 573.; Emend.
4, 482. ad Diod. S. 1, 166. Brunck. Œd. T. 795." Schæf. Mss. "Sol, J. Poll. 443. Luna, Hes. v. Σελή-
νας." Wakef. Mss.]

[* "'Ἄστρον, (τὸ,) Coronopus. Diosc. 445. Const.
Manass. Chron. p. 67(=127.) Boissonad. Mss.
E. H. Barker. Ep. Cr. ad Eund. 239. 240. ubi ET
* 'Ἀστέριτης, ὁ, ET * 'Ἀστρεία, ἡ, Sideratio, Stellatio,
* 'Ἀστρειώτης, ὁ, ET * 'Ἀστρυλον, τὸ, Parvum sidus,
ut ἄστυ * ἄστυλον. "'Ἀστριον, Kuster. Bibl. Chois.
67. Callim. 1, 527." Schæf. Mss.]

[* "Ἀστράρχη s. * Ἀστροάρχη, ἡ, ap. Martian. Ca-
pell. 8. p. 273. est Venus, h. e. Astrorum princeps,
sic a Phœnicibus dicta, quæ ab Afris Urania s. Co-
lestis dicitur, notante Forcellin. Lex. E. H. Barker.
Ep. Cr. ad Boissonad. 242. Orph. H. 8, 10. Ἀστράρ-

χη, τανύπεπλ', * ἑλικοδρόμε, πάνσοφε κούρη.]

Ἀστροβάκος, ὁ, Astronomus, Suid.

Ἀστροβλήτης, ἦτος, ὁ, ἡ, Sidere caniculæ percussus, Sideratus. Proprie dicitur de plantis novellis, cum siccata tellure humorem trahere nequeunt, aut sidere quocunque modo affantur : adeo homines arescente corpore, ἀστροβλήτες, et Lat. Siderati dicuntur : ut Bud. in Pand. docet, addens, hoc ab Aristot. et Ægineta σφακελίζειν etiam dici. Ἀστροβλήτης γίνεται, Sideratur, ὑπὸ βροντῆς καροῦται. Et ἀστροβλήτες ἄμπελοι, Eust. ["II. 581, 44." Wakef. Mss.]

Ἀστροβλήτος, ὁ, ἡ, idem, ἀστροβολούμενος, σφακελίζων, Bud. Theophr. C. P. 5, 10. scribit ἀστροβλήτα γίνεσθαι τὰ φυτὰ et μίσχους, i. e. Siderari plantas novellas ac surculos, suæ causa imbecillitatis : quod accidit, cum siccata tellure humorem trahere nequeunt; quapropter plurima pereunt sub sidus. Aristot. de Juv. et Sen. (6.) Εἰ τοῦ θέρους ἰσχυρὰ συμβαίνει καύματα, καὶ μὴ δύναται τὸ σπώμενον ἐκ τῆς γῆς ὑγρὸν καταψύχειν, φθείρεται μαραινόμενον τὸ θερμὸν, καὶ λέγεται σφακελίζειν καὶ ἀστροβλήτα γίνεσθαι τὰ δένδρα. [Ad Geopon. 5, 36.]

[* Ἀστροβλησία, ἡ, Sideratio, i. q. ἀστροβολία. Vide ad Geopon. 5, 36.]

Ἀστροβολία, ἡ, q. d. Sideris percussio, Sideratio. Theophr. C. P. 5, 10. Ἡ μὲν οὖν ἀστροβολία διὰ ταῦτα συμβαίνει, καὶ ἐτι διὰ τὰς πληγὰς τὰς ἔξωθεν καὶ τὰς ἐκώσεως. Vide Ἀστροβλήτης, Ἀστροβλήτος, et ἀστροβολισμός. [Ad Geopon. 5, 36. "Thom. M. 297." Schæf. Mss.]

Ἀστροβολέομαι, Sidere caniculæ percellor. Theophr. C. P. 5, 11. Ἐνιοὶ δὲ καὶ τὸ ἀστροβολεῖσθαι σφακελίζειν καλοῦσι. Hes. tradit esse etiam Morbum quendam puerorum. [Ad Geopon. 5, 36.]

Ἀστροβολησία, ἡ, i. q. ἀστροβολία et ἀστροβολισμός. Theophr. C. P. 5, 11. Κοινότατα δὲ φαίνεται τῶν νοσημάτων εἶναι τοῦτο τε καὶ ἡ ἀστροβολησία. [Ad Geopon. 5, 36.]

Ἀστροβόλητος, ὁ, ἡ, Sideratus, ὑπὸ τοῦ κυνὸς βαλλόμενος, Hes. ["Musgr. Hippol. 531." Schæf. Mss.]

[* Ἀστροβολίζομαι, Gl. Sideror. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 239. Ad Geopon. 5, 36.]

Ἀστροβολισμός, ὁ, q. d. Sideris percussio, quam Sphacelismus quidam appellant, ut inquit Theophr. C. P. 5, 11. Sideratio Plinio, morbus nimirum arborum afflaturum sidere, quocunque modo id acciderit. Peculiare autem nomen Siderationis est sub ortu canis, siccitatum vapor, cum insitæ ac novellæ arbores emoriuntur, præcipue ficus et vites. Bud. in Pand. [Ad Geopon. 5, 36.]

"Ἀστροβλον, Hes. dici scribit τὸν * ταχυλόγον, "ab aliis τὸν συνεστραμμένον, aut δεδονημένον, nimirum εὐ στρέφομαι." [Schneider. Lex. v. Ἀστροβολίως.]

Ἀστροβόλιον, ἐν Ἰταλίᾳ, ἔνιοι δὲ τὸ δεδονημένον, ἡ * ἀστροβίλον. Hes. [Schneider. Lex. v. Ἀστροβολίως.]

Ἀστροβολίως, vel, (ut Hes. habet,) ἀστροβόλως, ἐντρεχῶς, Πλάτων, οἱ δὲ ταχέως, Varin. "Etym. M." [Schneider. Lex.]

Ἀστροβόλας, ταχὺς, συνεστραμμένος, ἐντρεχὴς, Hes. [Schneider. Lex. v. Ἀστροβολίως.]

[* Ἀστροβόλον, τὸ, Nom. lapidis. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 240.]

[* Ἀστρογείτων, ὁ, ἡ, Ita editus, ut astris vicinus videatur. Æsch. Pr. 720. ἀστρογειτόνας δὲ χρὴ Κορυφὰς ὑπερβάλλουσιν, εἰς μεσημβρινὴν Βῆναι κέλευθον. Eust. Od. B. p. 18, 51.]

[* Ἀστρογογητεία, ἡ, Astrologia præstigiatrix. Suicer. Thes. affert e Cyrillo Alex. Hom. Pasch. 14. p. 195. Φιλοψευδῇ καὶ * ἀργυροκάπηλον ἀστρογογητείαν. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 242. A Schneidero non agnoscitur. Si formanda sit hæc vox ex * ἀστρογογητεύω, scr. ἀστρογογητεία cum Suicero; sin vero ex * ἀστρογογῆς, leg. ἀστρογογήτης.]

[* Ἀστροδαίτιος, ὁ, ἡ, Sub dio etiam noctu agens. Orph. H. 10, 5. * Αἰγομελὲς, βακχευτὰ, * φιλένθεε, ἀστροδαίτε. "Pierson. Veris. 30. Jacobs. Anth. 9, 249." Schæf. Mss.]

[* Ἀστροειδής, ὁ, ἡ, Astri formam habens, Sideribus similis, sc. motu aut alia re. Strabo 3. p. 262. et per contr. Ἀστροώδης, Jo. Lyd. de Mens. 51. "Ὅτι οἱ

A κομῆται ἐν τοῖς ὑπὸ σελήνην κόλποις συνίστανται, ἀστρώδη τινὰ φύσιν ἐπιδεικνύμενοι : 118. ubi eadem verba leguntur.]

[* Ἀστροθεάμων, ὁ, ἡ, Eust. ad Dionys. P. p. 7. Phot. Bibl. 362.]

[* Ἀστροθεάτης, Toup. Opusc. 2, 138." Schæf. Mss.]

[* Ἀστροθέτης, ὁ, Qui conjungit stellas, et iis nomen facit. Orph. H. 63, 2. Οὐράνιον Νόμον, ἀστροθέτην. "Pseudo-Callisth. in Fabric. B. G. 14, 149. (Εἰσὶ γὰρ ὄνειροκρίτες, i. ὄνειροκρίται, * σημειολοῦται, ὀρνεοσκόποι, μάντεις, * Ἀμμονιμάντεις, * γεγεσιλόγοι, ἀστροθέται, ἀστρολόγοι.)" Boissonad. Mss. "Toup. Opusc. 2, 138." Schæf. Mss.]

[* Ἀστροθετεύω, Stellas quasdam vicinas conjungo, (imaginem, ἀστερισμὸν vocant,) eisque nomen tribuo. Strabo p. 6. "Heyn. Hom. 7, 526. Toup. Emend. 2, 610." Schæf. Mss.]

"Ἀστροθέτημα, τὸ, Positus stellarum, s. Stellæ similitudo. Affertur e Schol. II. Δ." [75. Suid. v.

B Ἀσθήρ. Phav. 121. Καὶ ἄρκτος, τὸ ζῶον, καὶ τὸ αἰετίζητον ἀστροθέτημα. Eudocia p. 80. Διὸ καὶ ἐπεὶ ἄρκτον ὁ μῦθος κατὰ * ζωνωνμίαν τὸ τῆς Καλλιστοῦς ὠνόμασεν * ἀστροθέτημα, ubi corr. ἀστροθέτημα, quod Bastii (in Ind. Scapulæ Lex., Oxonii 1820. editi.) diligentiam effugisse miramur. "Musgr. ad Phæn. p. 183. Toup. Opusc. 2, 138." Schæf. Mss.]

Ἀστροθεσία, ἡ, Plures stellæ simul positæ quæ sidus faciunt. Constellationem quidam vocant. Athen. ἀστροθεσία τῶν Πλειάδων. Bud. ἀστροθεσίαν interpr. Astri posituram, ut Arcturi et Virginis, atque aliorum, e Schol. Arati. ["Valck. Callim. 202." Schæf. Mss.]

Ἀστροθέτος, ὁ, ἡ, Ad stellarum positum pertinens : Ἀστροθέτους κανόνας, Epigr. [Pallad. 62. "Toup. Opusc. 2, 138. Jacobs. Anth. 10, 233." Schæf. Mss.]

Ἀστροθύτης, ὁ, Qui astris sacrificat, Astrorum cultor. Planetarios et Venerarios tales vocari a Tertull. tradunt VV. LL. [Diog. L. Proëm. 8. Scalig. ad Euseb. p. 5. "Toup. Opusc. 2, 137." Schæf. Mss.]

C [* Ἀστροκυκλῶεις, εσσα, εν, Astris involuta, vertitur ad Maneth. 4, 167. Δωδεκατημορίων τ' ἀστροκυκλώσαν ἐνισπεῖν Ζωδιακῇ. "Ad Charit. 224." Schæf. Mss.]

Ἀστροκύκνος, Canis sidereus, quem Ægyptii Solechyn vocant, ut tradit Cæl. Rhodig. (17, 27.) dicens inde Cynicum annum vocatum esse. [A Schneidero non agnoscitur. Alii, * Ἀστροκύων. Vide Ἀστρομύων, et E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 242.]

[* Ἀστρολάτρης, (ὁ,) Theod. Prodr. Ep. f. 78." Bast. in Ind. Scapulæ Lex. Oxonii 1820. edito.]

[* Ἀστρολέσχης, ὁ, Nicet. Annal. 3, 7. 6, 2. (p. 42. 61.) "Const. Manass. Chron. 2982. (83. 116. Meurs.)" Kall. Mss. Et * Ἀστρολεσχέω, ap. Schneider. Lex.]

Ἀστρολόγος, ὁ, Qui ex astrorum supputatione futura prædicit. Qui Chaldæi olim nuncupabantur et Genethliaci, Augustini temporibus Mathematici et Planetarii, nunc Astrologi passim vocantur, quavdoque et in sacris literis Divini. Cæl. Rhodig. HINC Ἀστρολογία, ἡ, Scientia illa astrologorum. Hes. γεγεθλιολογίαν exp. Vide Epigr. Eis Ἀστρολόγους. Et Ἀστρολογικὸς, (ἡ, ὄν,) Ad astrologiam pertinens. Plut. de Anim. Prud. Μηδὲν ἀστρολογικῶν κανόνων δεόμενον. Et Ἀστρολογέω, ἡσω, Circa astrologiam versor, Astrologiam tracto. Athen. (378.) Ἐδίδασκεν ἡμᾶς πρῶτον ἀστρολογεῖν. [Ἀστρολόγος, Gl. Astrologus.

D [* Diod. S. 1. p. 17." Scott. App. ad Thes. Xen. Mem. 4, 7, 4. Cic. de Off. 1, 6. Epigr. adesp. 504. Θαλῆν, Pseudo-Callisth. in Fabric. B. G. 14, 149. Ἀστρολογικὸς, Athen. 291. Ἀστρολογέω, "378. Schol. Lycophr. 363. Diod. S. 1. p. 62. Ἀστρολογία, p. 32. 62. 227. ter." Scott. App. ad Thes. Polyb. 9, 14, 5. * Ἀστρολόγημα, τὸ, Constellatio, Horoscopus. "Ἀστρολόγος, Fischer. Ind. Palæph. Ἀστρολογία, Eran. Philo 156. Plut. Mor. 1, 572. ad Diod. S. 1, 91." Schæf. Mss.]

[* Ἀναστρολόγητος, ὁ, ἡ, Experts astronomiæ. Strabo 2. p. 129.]

[* Ἀστρολογιστήρ, (ἦρος, ὁ,) Heyn. Hom. 8, 374. An * ἀστραγλισταῖς?" Schæf. Mss.]

[* Ἀστρόμαντις, εως, ὁ, Qui ex astrorum contem-

ristoph. N. (583.) βροντὴ δ' ἐρράγῃ δι' ἀστραπῆς. A Unde autem oriatur ἀστραπή, ita docet Aristot. de Mundo, Κατὰ δὲ τὴν τοῦ νέφους ἔκρηξιν πυρωθὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμπαν, ἀστραπή λέγεται, Fulgetra est spiritus ignitus et coruscans, dum nubes disrumpuntur. Ead. de re et Alex. Aphrod. Probl. 1. Ἐπὶ τῆς παρατίψεως τῶν νεφῶν ἐν χειμῶνι ἐκπύρωσις τίκεται ἢ λεγομένη ἀστραπή, In attritu nubium, ἐκπύρωσις gignitur, cui nomen ἀστραπή inditum est. Plur. etiam dicitur ἀστραπαί: ut Xen. E. 7, (1, 21.) Ἐξ αἰθρίας ἀστραπὰς τε καὶ βροντὰς λέγουσιν αἰσίους αὐτῶ φανῆναι. || Metaph. Fulgor, Splendor, ut ὄπλων ἀστραπή: unde quidam Tragicus dixit, κατέσχον ἅπαν πεδίον ἀστραπαῖς. HINC Ἀστραπαῖος, (αἶα, αἶον,) q. d. Fulguralis; ut ἀστραπαῖα ὕδατα, Plut. Symp. (4, 2.) Aquæ fulgurales, i. e. quæ cadunt cum fulgurat. Ἀστραπαῖος ἄνεμος, Aristot. Meteor. 2. q. d. Ventus fulguralis, Ventus qui fulgura ciet. At Ἀστραπαῖος Ζεὺς, Fulgurator Jupiter, ap. Aristot. de Mundo. [Gl. Ἀστραπή Fulgur, Fulgor, Dium, Fulgetrum, Coruscatio. Orph. H. 14, 9. Ἀστραπαῖε, βρονταῖε, κεραυνεῖ, φυτάλμει Ζεῦ, ubi al. * Ἀστράπτε. Ἀστραπή et σέλας, E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 239. "Ἀστραπή, Valck. Phæn. p. 592. ad Charit. 271. ad Diod. S. 1, 229. Jacobs. ad Anth. 1, 1. p. 20. Wakef. Ion. 296.; Musgr. 285. Wakef. S. C. 5, 41. Kuster. Aristoph. 122. Boissonad. Philostr. 440. Ἀστραπαῖος, Thom. M. 565. Musgr. Ion. 285. Valck. Phæn. p. 40." Schæf. Mss. "Ἀστραπή, de armis, Eust. Il. 359, 29." Wakef. Mss.]

[* "Ἀστραπήδον, More fulguris, Euseb. P. E. 378." Wakef. Mss.]

[* Ἀστραποβροντοχαλαζορειβοδάμαστος, ὁ, ἡ, Fulgure, tonitru, grandine, flumine affligens. Basil. Epist. T. 3. p. 467.]

[* Ἀστραποειδής, ὁ, ἡ, Gl. Coruscus.]

[* Ἀστραπόπληκτος, ὁ, ἡ, Seneca Quæst. Nat. 1, 15. Ab his (fulgoribus) tecta videmus icta sine fulmine, quæ ἀστραπόπληκτα Græci vocant. "Pro ἀστραπόπληκτα leg. puta * σελαόπληκτα. Profecto longe aliud fulgor, quæ est ἀστραπή, et fulgor, quod est σέλας: atqui de eo fulgore ibi loquitur Seneca, quod Græci σέλας appellant." Salmas. Exerc. Plin. 799. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 239.]

[* "Ἀστραπόφρικτος, (ὁ, ἡ,) Fulgure perterrefactus, attonitus. Pseudo-Chrys. Serin. 83. T. 7. p. 498. Βροντούβραστοι, * βριμήβρυχοι, ἀστραπόφρικτοι, * βελουθηθιμβουσεισμοφόνοι γενήσονται. Vide * Νευροσύμφορος." Seager. Mss.]

[* Ἀστραπηβόλος, ὁ, ἡ, Eumath. 6. p. 197.: * Ἀστραπηβόλω, 3. p. 70. ex emend. Boissonadii ad Tiber. Rhet. p. 18. E. H. Barker. Ep. Cr. ad Boissonad. 238. Vulgo ἐκ νεφῶν ἀστραβολεῖ, quod etiam Bast. Ind. Scap. Lex. Oxon. 1820. coucouquere potuit.]

[* Ἀστραπηλάτης, ὁ, Tzetz. Exeg. in Il. 75. Καὶ ὁ ἀστραπηλάτης καλούμενος λίθος.]

[* Ἀστραπηφόρος, ὁ, ἡ, Fulgura ferens. Eur. Bacch. 2. Σεμέλη λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρί. "Theod. Prodr. Rhod. 1. p. 141." Boissonad. Mss. Anonymus in Notit. Mss. 6, 500. Αὐτῶ θεᾶσθαι χάριν ἀστραπηφόρον, ubi αὐτοῦ corrigit Idem ad Tiber. Rhet. p. 18.]

[* Ἀστραπηφορέω, Fulgura fero, s. Subservio in "bajulandis fulguribus. Aristoph. O. (721.) Ὑφ' ἄρ- "ματ' ἐλθὼν Ζηνὺς, ἀστραπηφορεῖ, quod exp. ταῖς "ἀστραπαῖς ὑπηρετεῖ." ["Voss. Myth. Br. 1, 248." Schæf. Mss.]

[* "Ἀστραψις, (ἡ,) Suid. 2, 503." Wakef. Mss.]

[* Ἀναστράπτω, Eust. Erot. 34.]

[* Ἐξαναστράπτω, Empedocles de Sphæra 86. in Fabric. B. G. 2, 482." Kall. Mss.]

[* Συναναστράπτω, Andr. Cr. 31." Kall. Mss.]

Ἀπαστράπτω, Fulguro, Corusco. Vel Circumquaque fulguro, Neutr. Interdum act. et accus. jungitur, sicut ἀπολάμπω. Lucian. Χρυσίον εἶδον πολὺ πῶς οἶει καλὸν, οἷαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον, Qualem fulgorem ejaculans. Ad verbum, Qualem splendorem effulgurans, si ita loqui fas esset. [Arat. 430. ubi v. not. Meleager 19. φλόγα δ' οἷα προφαίνων Παιδὸς (sc. Ἔρως) ἀπαστράπτει κάλλος ἐραστῶν ιδεῖν. "Ruhnk. Ep. Cr. 117. Abresch. Add. ad Aristæm. 121. ad Charit. 258. 298. Jacobs. ad Anth. 5, 37. Brunck. ad

Aj. 40. Wakef. Eum. 54. Jacobs. Anth. 8, 411. Wakef. S. C. 4, 248." Schæf. Mss. "Musæus 56. Cum accus., Oppian. K. 3, 479." Wakef. Mss.]

[* "Προαπαστράπτω, Cyr. Hier. 183." Kall. Mss.]

Ἀνταπαστράπτω, s. Ἀνταστράπτω, Contra fulguro, E contrario fulguro, vel Ex adverso, Fulguro adversus fulgurantem; ut Salmoneus dicitur τοῖς οὐρανίοις κεραυνοῖς ἀνταπαστράπτειν: et ap. Lucian. idem ἀνταστράπτων τοῖς κεραυνοῖς, sicut ἀντιπαταγῶν ταῖς βρονταῖς. ["Ἀνταστράπτω, Schol. Od. A. 234. Nonn. D. 17, 12." Wakef. Mss.]

Διαστράπτω, Fulguro. Proprie sonat, Diffulguro. [Schneidero susp. "Mosch. 2, 86." Wakef. Mss.]

Ἐναστράπτω, q. d. Infulguro, Intra fulguro; Interno fulgore radio, VV. LL. ["Eust. Il. Julian. 137. Illucesco, Philo J. 399." Wakef. Mss.]

Ἐξαστράπτω, q. d. Effulguro, Fulgur emitto. ["Tryphiod. 102." Wakef. Mss. * Συνεξαστράπτω, Phot. Bibl. 321.]

[* Ἐπαστράπτω, Fulgeo, Emitto splendorem. Philipp. 53. φόνιον πῦρ, Bianor 13. τρις ἐπαστράψας. "Ad Charit. 223(=40)." Schæf. Mss. "Nonn. D. 18, 74." Wakef. Mss.]

Καταστράπτω, Fulgore vel Fulgetra illustro, Bud. qui et pass. affert e Greg. Καπνιζόμενόν τε τὸ ὅρος βλεπέτω καὶ καταστραπτόμενον. Quod quidam interpr. Montem fulgure coruscantem. Idem, Καὶ πᾶσαν φωτὶ καταστραπτομένην τὴν πόλιν. || Κατήστραψε impers. e Plut. Galba affertur pro Fulguravit. [Damascius Photii p. 1030. Soph. Tr. 444. Cf. Καταβροντάω, Themist. Or. 27. "Achill. Tat. 17. Valck. Phæn. p. 41. Zeun. ad Xen. C. Π. 609. Musgr. Ion. 285. Wakef. Trach. 281. 437." Schæf. Mss. "Κάλλει, Heliod. 66." Wakef. Mss.]

Περιαστράπτω, Splendore circumdo, Illumino, Illustro, Bud. citans e Greg. de Nat. Domini, Καὶ τὸ φῶς τὸ ποιμένας περιαστράψαν. Act. 9, 3. Καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ubi περιήστραψεν αὐτὸν verti solet Circumfulsit eum; quod tamen v. cum hac constr. non satis Lat. esse creditur. C Alii igitur reddunt, Lux eum circumfudit; quod non placet. Alii, Lux ejus oculos perstrinxit. Ego malim, Fulgor oculos ejus perstrinxit: non quod φῶς Fulgorem signif., sed ut interpr. hujus v. compenset quod alioqui deesset interpr. τοῦ περιήστραψεν. Hoc autem ex 26, (13.) ubi Paul. ipse ead. de re loquens inducit, περιέλαμψε exp. possumus. Basil. Hom. 2. in Hexaëm. Τῇ υπερβολῇ τοῦ κάλλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν περιαστράπτοντα, Pulcritudine supra modum magna oculos nostros perstringentia. || Περιαστράπτω, alia etiam constr., tanquam neutr., Act. 22, (6.) Ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ.

"Περιστράπτω, Circumfulguro, VV. LL. perperam "pro περιαστρ."

Προαστράπτω, Affulgeo, ut προαστράπτειν τοίχω, Affulgere muro, Greg. Naz. ["Philostr. 773." Wakef. Mss.]

Συναστράπτω, Pariter corusco, e Greg. Naz. afferitur. ["Nonn. D. 3, 428." Wakef. Mss.]

[* Ὑπεραστράπτω, Valde splendo. Arrian. Cyneg. 195. "Nicet. Paphlag. in Martyrum Triadi, edita a Combef. p. 2." Boissonad. Mss.]

[* "Ὑπαστράπτω, Philostr. 2. p. 73. (77.) Kall. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 94., sed melius in var. lect. ἀπ." Boissonad. Mss. Greg. Naz. 2, 164. "Boissonad. Philostr. 596." Schæf. Mss.]

Ἄστεροπή, poet. i. q. ἀστραπή, Fulgor: UNDE Ἀστεροπητής, (ὁ,) Jupiter, Fulgurator. Il. A. (609.) Ὀλύμπιος Ἀστεροπητής: [580. H. 443. M. 275. Soph. Philot. 1213. Lucian. Tim. p. 32. Nonn. D. 8, 249. Ἀστεροπῇ γαμῇ κεκορυθμένος. "Alcæus Mess. 6. Wakef. Eum. 1001. Toup. Opusc. 2, 70.; Emend. 2, 505. ad Diod. S. 1, 229. Ἀστ., στεροπή, Heyn. Hom. 6, 32. 134. 156. 629. Ἀστεροπητής, Wakef. Philoct. 1198. Heyn. Hom. 4, 154. 166. ad Lucian. 1, 209." Schæf. Mss. * Ἀστέροπος, Arcad. 67.]

"Ἀστεροπαῖος, Nom. propr. ap. Hom. Quem quia "περιδέξιον vocat, i. e. ἀμφιδέξιον, Ambidextrum, "Athen. initio sui Dipnosophistici Larensium Roma- "num alterum Ἀστεροπαῖον vocat, utpote ἐπίσης ἀμ- "φοτέρων τῶν φωνῶν προϊστάμενον." ["Lucian. 1,

209." Schæf. Mss. "Jovis epith., Phornut. 13." Wakef. Mss.]

Στεροπή, (ή,) pro eod. ET Στέροψ, Soph. [A. 1127. Eust. II. 10, 13.] || Item Fulgor, Splendor; ut χαλκοῦ στεροπή, (II. A. 83.) HINC Στεροπηγερέτης, (ό,) ead. forma qua νεφεληγερέτης, Qui fulgur suscitavit: Jovis epith. Hes. Ceterum si ἀστεροπή e στεροπή factum dicamus, non contra, στεροπή autem dici velimus παρὰ τὸ στερεῖν ὀπωπῆς, s. παρὰ τὸ στερεῖν τοὺς ὦπας τοῦ ὄρῳ, alibi collocandum fuerit; sed quid vetet ab ead. origine, a qua et ἀστραπή, derivare, non satis intelligo. [Soph. Tr. 99. II. T. 362. γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς. At Στερόπη, Nom. propr. ap. Apollod. * Στεροπεύς, Poëta ap. Plut. 10, 642. Ἥμος δὲ στεροπήας (pro στεροπέας) ἀπεπτοίησεν ὀνείρους ὁ ἥλιος ἀνασχῶν, ubi al. Ἥμος δ' ἡπεροπήας pro ἡπεροπευτάς. Schneider. Lex. Στεροπηγερέτης, Quint. Sm. 2, 164. Διὸς στεροπηγερέταο. "Nonn. D. 8, 246." Schneider. Lex. sed ibi non legitur. "Στεροπή, Heyn. ad Hesiod. 152. ad Diod. S. 1, 229. Monthly Review, Jan. 1799. p. 91. Lux, Splendor Solis, Wakef. Diatr. 11. An de die, Porson. Hec. p. 8. Ed. 2. Στέροψ, ad Lucian. 1, 433. * Στερόπη, Wakef. S. C. 1, 67. Στεροπηγερέτης, Heyn. Hom. 7, 189." Schæf. Mss. "Στέροψ, Soph. in Eust. II. 698." Wakef. Mss.]

[* Φοινικοστερότης, ὁ, Rubra fulmina jaciens, Epith. Jovis, Pind. O. 9, 10.]

"ΑΣΤΡΑΒΗ, ή, Hesychio est τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ἔζλον ὁ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι, Ligneæ sella s. "Ephippium ligneum, quod manu tenent sessores: "cujusmodi ap. Lat. fere sunt Clitellæ. Sunt enim et "ipsæ ex ephippiorum genere, sed sarcinis potius quam "sessoribus imponendis factæ. Eust. etiam interpr. "Sellam et σαγμάριον in h. I. Machonis Comici, qui "ab Athen. 13. quoque citatur: ὦ τρισάθλιε Ὀνηλάτ', "εἰ μὴ θάττον ἐκτίσῃ ποτὲ Ἐκ τῆς ἰδοῦ, τὰ γύναια "ταῦτα καταβαλῶ Σὺν τοῖς ὄναρίοις (φησὶ) καὶ ταῖς "ἀστράβαις, Una cum asinis et sellis s. Clitellis. "Verba sunt athletæ occurrentis in στενοχωρίᾳ quadam Gnathænio meretrici, quæ Eis Πειραιᾷ κατέβαινε πρὸς ξένον τινα Ἐμπορον, ἑραστήν, εὐτελῶς ἐπ' ἀστράβης, Τὰ πάντ' ἔχουσ' ὄναρια μετ' αὐτῆς τρία Καὶ τρεῖς θεραπαίνας. Sed addit rursum Hes. poni h. v. etiam ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων: majorem vero partem ita vocasse τὴν σωματηγὸν ἡμίονον, interdum etiam πάντα ἀπλῶς τὰ σωματηγούντα ὑποζύγια, Mulos aut alia jumenta dossuaria, Mulas clitellarias: ut Eust. quoque alio in loco tradit ἀστράβας vocari τοὺς καταμόνας σωματηγούντας ἡμίονους. Quomodo accipi potest in h. I. Demosth. c. Mid. "Ἐπ' ἀστράβης δὲ ὀχούμενος ἐξ Ἀργούρας τῆς Εὐβοίας. "Et Alciphro, Ἐπ' ἀστράβης φέρον. INDE Ἀστραβή λάται dicuntur οἱ τὰς ἀστράβας ἐλαύνοντες, Qui agitant asinos clitellarios s. mulos dossuarios, Agasones, Muliones: ut Lucian. Lexiph. Τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχηθεῖς, ὁ γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε. Paulo post dicit, Ἀναθεῖς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρην τὸν ὄρρον. Est inde et VERB. Ἀστραβεύειν, quod J. Poll. (7, 186.) una cum præcedente ἀστραβηλάτης e Plat. Comico affert, sed non exp. Ambiguum itaque est significetne Mulum dossuarium s. Asinum clitellarium agito, ἀστραβηλατέω, an ἐπισάττω, Impono sellam mulo dossuario, Mulum dossuarium clitellis insterno. Dictam porro τὴν ἀστράβην volunt παρὰ τὸ μὴ στοβεῖσθαι, μηδὲ στρέφεισθαι, ut Demosth. Schol. scribit, qui fuisse ait genus καθέδρων ut plurimum εἰς ὕψος ἀνῆκον, ὥστε τῶν καθεζομένων κατέχειν τὰ νῶτα. ADDE Ἀστραβιστήρ, (ό,) Hes. esse dicit Instrumentum quoddam veluti δίοπτρον: forsan παρὰ τὸ ἀστραβίζειν significat ἰθύνειν, et reddere * ἀστραβῆ.

"Ἀστραβαλίζειν, Hesychio εὐθύνειν, ὁμαλίζειν, "Corrigere s. Dirigere, Complanare, ἀστραβῆ ποιεῖν." "Ἀστροβαλίζειν, ap. Hes. legitur exp. ὁμαλίζειν, εὐθύνειν. Sed pro eo alphabetica series postulat, ut reponatur ἀστραβαλίζειν: quam etiam scripturam supra secutus sum, confirmante eam Etym."

[Ἀστράβη, Arcad. Grammaticus 104. Barker. Lydias 747. B. Glossæ: Ἀστραβηλάτης Mulio. Æsch.

Suppl. 300. καμήλοις ἀστραβίζουσαι. "Ἀστράβη, ad Mær. 33. 57. 139. 140. Bergler. Alciphro. 241. ad Lucian. 1, 366. 2, 321. Ἀστραβηλάτης, Pierson. ad Mær. 58. Toup. Opusc. 1, 352. ad Lucian. 2, 321." Schæf. Mss. "Suid. 2, 697. Ἀστράβη, Schol. Pind. II. 5, 6." Wakef. Mss.]

"ΑΣΤΡΑΓΑΛΟΣ, ὁ, i. q. σπόνδυλος s. σφόνδυλος. "II. E. (465.) Τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν "συνεοχμῷ, Νείατον ἀστράγαλον, Ad imum spondylum, Ad imam vertebra. Et Od. A. τέγεος πέσον, ἐκ "δέ μοι αὐχὴν Ἀστραγάλων ἔαγη. J. Poll. quoque 1. "testatur Hom. τοὺς τραχήλου σπονδύλους nominasse "ἀστραγάλους, alio v. dictos στροφεῖς, et a Pherecrate "στροφίγγας. || Ἀστράγαλοι dicuntur etiam τὰ ἐνδον "κρυπτόμενα ὑπὸ τῶν σφυρῶν, eis ἀ καταλήγουσιν αἱ "περόναι, ut Idem tradit eod. lib. Gorræo est Ossiculum prope quadratum intra infimos tibiae et suræ processus comprehensum, et quidem ita comprehensum ut neque videri neque tangi possit. Talum Lat. appellant. Xen. Iπ. Ὀκλάζειν μὲν τὰ ὀπίσθια ἐν τοῖς ἀστράγαλοις. Sic Diosc. 2, 62. "ἀστράγαλος ὕος, Talus suis. Et Lucian. Τῇ ἐκ τῶν "ἀστράγαλων μάλιστα παίοντες, Scutica implicitis habente astragalos; solebant enim flagris implicare ejusmodi ossicula ad duriores incutiendas plagas: unde et ἀστραγαλῶται εἰς μάλιστα nominantur. At pro Tormenti genere quæstionibus peculiari, accipiunt in h. I. Diodori de Agathocle, Ἐνίοις δὲ ἀστράγαλους προσθεῖς βιαιότερον, δειναῖς ἀλγηδόσι περιέβαλλον. || Item ἀστράγαλοι Quidam lusorii sunt, quos Lat. itidem Talos, et demin. voce Taxillos appellant: sunt autem Ossicula illa ἐκ τῶν σφυρῶν carnis nudata involucro: diversa a tesseris, quæ κύβοι Gr. appellantur. II. Ψ. (87.) Ἡματι τῷ ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος Νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστράγαλοισι χολῶθεῖς, Ob talos, s. In talorum lusu, ira in eum accensus: puerorum enim lusus hic est τῶν ἐπὶ τυτθῶν ἐόντων. Plut. Alcibiade, Ἐπαίξεν ἀστράγαλοις ἐν τῷ στενωπῷ. Apud Eund. de Fort. "Alex. Dionysius tyrannus jubet τοὺς μὲν παῖδας ἀστράγαλοις, τοὺς δ' ἄνδρας ὀρκίς ἐξαπατᾶν. Apud Eundem rursus Philippus Macedo de Atheniensibus dicit, Δοκοῦσι νομίζειν ἐν ἀστράγαλοις ὅψ' ἡμῶν νενοκῆσθαι. Apud Athen. vero 12. Anacreon τὸν περιφόρητον Ἀρτέμωνα, cum pauper adhuc esset, dicit habuisse ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὧσι, Ligneos talos, forsan quod mancipiis ii solerent appendi; nam mox de eo dicit, Πολλὰ μὲν ἐν δουρί τιθεῖς αὐχένα, πολλὰ δ' ἐν τροχῷ, πολλὰ δ' ἐν νῶτ' σκυτίνῳ μαστίγι θωμυχεῖς: quæ servis præcipue adhiberi solent tormenta. || Sunt et ap. Architectos ἀστράγαλοι quidam, procul dubio a similitudine τῶν περὶ τὰ σφυρὰ et eorum quibus pueri ludunt. Vitruv. 3, 3. de Ionicis columnis loquens, Et una pars fiat cum suis astragalis et supercilio superior trochilus. Aliquanto post, Capituli autem crassitudo sic est facienda, ut e novem partibus et dimidia tres partes præpendeant infra astragalum summi scapi. Et 4, 6. de antepagmentis sacrarum ædium, Sculptendum est cymatium Lesbium cum astragalo. || Denique ἀστράγαλος dicitur Frutex quidam parvus ramo et folio ciceris: unde et rura Gallica Montanum vel Rusticum cicer nominant: Lat. autem, Talum, Glandulam et Ficum terræ, ut Gorr. refert, qui et addit, videri ἀστραγάλου nomen illi inditum fuisse propter radicem rotundam duramque, et ob id animum malium talo similem. Vide et Diosc. 4, 62. Plin. 26, 8. || Theocr. 10. Ἀστράγαλος adjective etiam usurpavit, οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευ, ubi Schol. exp. posse ait vel εὐρυθοὶ καὶ ὀρθοί, vel λευκοί ὡς οἱ ἀστράγαλοι. Porro ab Ἀστράγαλος DERIV. Ἀστραγαλῆτης, ὁ, Astragalo similis, Astragalum similitudine referens. Ἀστραγαλῆτις, (ή,) dicitur a quibusdam ἡ ἵρις, quam aliqui Ἰλλυρικὴν appellant, ut refert Gorr. e Gal. 1. τῶν κ. Τόπ. Item DEMIN. Ἀστραγάλιον, τὸ, Taxillus, Parvus talus. Et VERB. Ἀστραγαλίζω, i. q. ἀστραγάλους παίζω, Talis s. Taxillis ludo, ut testatur J. Poll. 9, (99.) ubi et ἀστρίζειν dici ait τὸ ἀστραγαλίζειν: poëtasque quosdam τοὺς ἀστραγάλους vocasse ἀστρολάς, Aristoph.

“vero ἀσπρίχους. Plin. 34, 8. de Polycleto, Fecit et “distingentem, et nudum talo incessentem: duosque “pueros, item talis nudos ludentes, qui vocantur “ἀσπραγλίζοντες. Cratinus vero Comicus ap. Athen. “(267.) τοῖς ἄρτοις ἡσπραγάλιζον, Panibus loco taxil- “lorum ludebant. Pro quo ἀσπραγαλίζειν Telecli- “des ἀνασπραγαλίζειν dicit ibid. paulo post, Μήτρας “δὲ τόμοις καὶ χναυματίοις οἱ παῖδες ἀνησπραγάλιζον. “Proprie autem ἀνασπραγαλίζειν esse videtur τὸ τοὺς “ἀσπραγάλους ἀναρρίπτειν, s. τὸ τοῖς ἀσπραγάλου ἀναρ- “ρίφθῃσι παίζειν. E v. ἀσπραγαλίζω est VERBALE “Ἀσπραγάλις, (ή,) Lusus taxillorum: ut Suet. dicit “Lusus alexæ. Aristot. Rhet. 2. (1, 11.) Est et aliud “VERBALE, Ἀσπραγαλῶς, (ή, ὄν,) sc., tanquam e v. “ἀσπραγαλῶσθαι. Significat autem Talos implicitos “habens: ut ἀσπραγαλῶτῃ μάστιγι dicitur Flagellum “cui ossicula ejusmodi implicita sunt ad duriores in- “cutiendas plagas: quod Lucian. vocat μάστιγα ἐξ “ἀσπραγάλων, ut supra docui. Itidemque Eust. “ἀσπραγαλῶτὰς μάστιγας dici scribit τὰς ἐξ ἀσπραγά- “λων ἐνειρομένων κατακροτουμένας. Plut. adv. Colot. “Οὐδὲ μάστιγος ἐλευθέρας δέμενος, ἀλλὰ τῆς ἀσπρα- “γαλῶτῃς ἐκείνης, ἥ τοὺς Γάλλους πλημμελοῦντας ἐν “τοῖς μητρώοις κολάζουσι. J. Poll. quoque teste ap. “Cratetem in Ἑσρατῆς, ἀσπραγαλῶτῃ τις μάστιγι dicta “est. || Et ap. Athen. 4. quidam ἱμασίν ἀσπραγαλῶ- “τοῖς μαστιγοῦνται. At de ἀσπραγαλῶτῃ στυπηρία, “vide in Στυπηρία.”

“Ἀσπραγάλας, Hes. dici scribit τὰς πονηρὰς s. τὰς “κακοῦθεις κύνας: afferens etiam ἀσπραγάλην pro ἡ “τῆς ἱερᾶς ῥίξα. Eust. vero annotat e vett. in Hom. “Comment. plerosque ἀσπραγάλησι scripsisse pro “ἀσπραγάλοις in l., quem in Ἀσπράγαλος attuli, “esseque Ion.”

[Ἀσπράγαλος, Gl. Talus. *Ἀσπραγαλῖνος, ὁ στρου- “θός Cardelus. *Ἀσπραγαλίσκος Taxillus, Parra. Τοῖς “ἀσπραγαλίσκοις τοῦ χάρτον Capitulariis. Ἀσπραγαλῶ- “τοῖς Talaribus. Schol. Hom. ap. Heyn. p. 374. Ἀ- “σπραγάλαι Ἐρωτὸς εἰσι μανίαι καὶ κυδοιμοί. Leon. Tar. “23. Κάσπραγαλαί, αἷς πόλλ’ ἐπέμηντο. Aristot. H. “A. 2, 10. “Athenag. Leg. 23. p. 106. vide Ge- “sneri not.” Routh. Mss. Ad Anthol. Pal. p. 205.; “A. XLVIII. Arcad. 199. Barker. Schleusner. Lex. in “V. T. “Ἀσπραγαλίσκος, Hes. v. Φάλαρα.” Boissonad. “Mss. J. Poll. 6, 99. *Ἀσπραγάλειος, ὁ, ή, Talaris, “Aq. Gen. 37, 3. Schleusner. Lex. in V. T. Ἀσπρα- “γαλῖνος, ὁ, Carduelis, Oppian. Ixent. 3, 2. Cf. Ποι- “κίλις. *Ἀσπραγαλόμεαντις, ὁ, ή, Artemid. 2, 74. *Ἀ- “σπραγαλῶδης, ὁ, ή, Schneider. Lex. sed ἀμαρτύρους, “extat autem ap. Hes. et Phav. v. Ἀντιζήλον, Tzetz. “Chil. 10, 187. Ἀσπραγάλις ab Eodem non agno- “scitur. *Ἀσπραγαλισμός, ὁ, Lusus taxillorum vel “alexæ. *Ἀσπραγαλιστικός, ή, ὄν, Talaris, Eust. Od. “A. p. 29, 6. sive *Ἀσπραγαλιτικός. “Ἀσπραγαλῶ, “(Tormento ἀσπραγάλου afficio,) Kuhn. ad J. Poll. 10, “54.” Kall. Mss. Meurs. ad Hesych. Miles. 127. Ἀ- “σπραγαλῶτὸς, Schleusner. Lex. in V. T. Eryc. Epigr. “2. Plut. 13, 197. H. Apul. Met. 8. p. 173. 175. Pric. “Cf. Καρπωτὸς, et Σπραγγαλῶτὸς. “Ἀσπραγάλη, Heyn. “Hom. 7, 547. 8, 374. *Ἀσπραγαλιστῆς, vide *Ἀ- “σπρολογιστῆς. Ἀσπράγαλος, Jacobs. Anth. 7, 52. 9, “392. 10, 14. 12, 44. 454. Diodor. Sard. 15. Lucill. “2. ad Diod. S. 2, 458. Heyn. Hom. 6, 610. Valck. “Adoniaz. 393. Fischer. Ind. Palæph. Apoll. Dysc. “67. Teuch. Harles. ad Theocr. 174. Toup. Opusc. 1, “442. 539. Wessel. ad Herod. 48. 262. Ἀσπράγαλος, “ή, ad Timæi Lex. 176. Ἀσπραγαλίσκος, Heyn. Hom. “5, 136. Ἀσπραγάλις, Toup. Opusc. 1, 461. Ἀ- “σπραγαλῶτὸς, 1, 291. 442. ad Diod. S. 2, 458.” Schæf. “Mss. “Ἀσπραγάλη, Eust. Il. 1398. Ἀσπραγάλις, “Aristot. Rhet. 52. *Ἀσπραγαλῶτῃ, Hesych. Miles. “14.” Wakef. Mss.]

“Ἀσπρίαι, sive Ἀσπρίες, (οἶ,) Taxilli: illud, a “nom. sing. Ἀσπρίας, hoc vero ab Ἀσπρις. Utri- “usque meminit Eust. 1289. ubi cum de lusoriis “ἀσπραγάλου locutus esset, addit, Καὶ τὸ οὕτω παί- “ζειν, Ἀσπρίζειν ἔλεγον καὶ τοὺς τοιοῦτους ἀσπραγά- “λους, ἀσπρίας ἢ ἄσπριες. Καλλίμαχος οὖν Ζορκὸς “που λέγει δωρηθῆναι τινι πέντε νεοσμήκτους ἄσπριες. “Hes. et Etym. posterioris tantum meminerunt. Sic “enim ille, Ἀσπριες ἀσπράγαλοι. Ἀσπριχοι, τὸ αὐτό.

A “Hic vero, allato hoc e Callim. hemistichio, δέκα δ’ “ἄσπριες αἰνυτο λάτρον, subjungit, ἄσπρις ex ἀσπρά- “γαλος dictum esse ὑποκοριστικῶς, demin. forma, ut “λάσπρις e λάστυρος, Ἀμφίς ex Ἀμφιάραος, Χάλδης e “Χαλδαῖος. Prioris tamen ἀσπρίαι et J. Poll. 9. me- “minit: Τὸ μὲν οὖν ἀσπραγάλου παίζειν, Ἀσπραγαλί- “ζειν καὶ Ἀσπρίζειν ἂν εἴη ἐνιοὶ δὲ τῶν ποιητῶν τοὺς “ἀσπραγάλους καὶ Ἀσπρίας ὠνόμαζον, Ἀριστοφάνης δὲ “καὶ Ἀσπρίχους. Quibus in ll. nota demin. illud “Ἀσπριχος, i. q. ἄσπρις, et ab eadem profectum ori- “gine: nota et v. Ἀσπρίζειν, ita ex ἄσπρις deriva- “tum, ut synonymum ei ἀσπραγαλίζειν ex ἀσπρά- “γαλος.” [Antiphanes Koppiers. p. 5. “Ἀσπρία, “Ἀσπρις, Callim. 1, 527. Jacobs. Anth. 12, 424.” “Schæf. Mss.]

“Ἀνασπράγαλος, (ὁ, ή,) Talo s. Talis carens, Ta- “lum s. Talos non habens.”

[*Ἀνασπραγαλίζω, falsa lectio pro ἀσπραγαλίζω, “Athen. 268.]

[*Βασανασπράγαλος, Articulorum tortor, Lucian. “Tragop. 198. *Βασανασπραγάλης, 3, 656.” Schæf. “Mss.]

“Ἡμισπράγαλον, affertur pro Semitalus.” [Ex “Aristot. H. A. 2, 1. In Schneider. Lex. affertur *Ἡ- “μισπράγαλος, ὁ.]

[*Πολυσπράγαλος, ὁ, ή, Anal. 2, 295. μάστιγι. “Winkelmann Monumenti antichi 2, 8. “Toup. Opusc. “1, 291.” Schæf. Mss.]

[*Φιλασπράγαλος, ὁ, ή, Amans talorum. Anal. 2, “38. “Jacobs. Anth. 8, 34. 12, 454. *Φιλασπραγάλη, “Toup. Opusc. 2, 225.” Schæf. Mss. “Suid. 2, 468.” “Wakef. Mss.]

[*Ἀπασπραγαλίζω, Strabo 17. p. 1146. A Schnei- “dero non agnoscitur.]

[*Συνασπραγαλίζω, Simul talis ludo. Max. Tyr.]

“ΑΣΤΥ, Urbs, Astu, Terent. iu Eun. II. B. (803.) “Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμον ἐπικούροι. (660.) “Πέρσας ἄστεα πολλά. Thuc. 6, (45.) Τῶν μὲν πόλεων “οὐ δεχομένων αὐτοὺς ἀγορᾶ, οὐδὲ ἄστει, ὕδατι δὲ καὶ ὄρω. “Idem 1. Καὶ κατ’ ἔθνη καὶ καθ’ ἕκαστον ἄστυ. Ari- “stoph. N. (46.) Ἐπειτ’ ἔγνημα Μεγακλέους τοῦ Μεγα- “κλέους Ἀδελφιδῆν ἀγροικὸς ὢν, ἐξ ἄστεος. At II. P. “(144.) Φράζεο νῦν ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σώσης, “Eust. dubitat an ἄστυ Hom. vocet Arcem, πόλιν “autem, Reliquam urbis partem in inferiori loco sitam, “aut versa vice, an ἕκ παραλλήλου hæc duo pro uno “posuerit. Addit etiam, πόλιν veteres hic intellexisse “πολιτείαν, at vero ἄστυ τὸ τεῖχος. || Ἀστυ peculiare “fecerunt Athenienses Urbis suæ nomen: sicut et “postea πόλις vocata fuit peculiari nomine Alexandria. “Hinc et ἄστοι et ἄσταί, Cives Athenienses. Sed et “ἀσπὴ ἐλαία, quæ inde erat: præsertim vero quæ ex “arce; quam etiam pro sacra habebant. Eust. 349. “1383. [“Ἀστυ, Fischer. Ind. Palæph. Thom. M. “727. Dawes. M. C. 419. Muret. 2, 12. Wakef. Alc. “490. Insula, Verh. ad Anton. L. 237. Penzel. ad “Strab. 1362. Athenæ, Valck. Ammon. 179. ad Lu- “cian. 1, 353. Diod. S. 2, 439. Wessel. ad 1, 33. Am- “mon. 115. Eran. Philo 172. ad Charit. 273. Con- “stantinopolis, Jacobs. Anth. 11, 195. Sine artic., “Dionys. H. 4, 1983. Conf. cum αὐτὸ, ad Dionys. H. “1, 504. Ἀ. Κυράνας, Ruhnck. Ep. Cr. 102. ad Callim. “2, 14. Ἀ. Κορίνθου, Simonid. 33. Antip. S. 84. Πόλις “καὶ ἄστυ, Heyn. Hom. 8, 54. De gen., Porson. Or. “751.; Phæn. 856. Brunck. Aristoph. 2, 19. Fac. ad “Paus. 3, 170. 267. Valck. Phæn. p. 317. Ἀστέος, “Palæph. 192. Ἀστέως, Aristoph. Fr. 227. Ἀστει, Ja- “cobs. Anth. 7, 397. Ἀστέι, 12, 407. Ἐν ἄστει, Hein- “dorf. ad Plat. Phædr. 214. Demosth. 1276, 7. Ὑπ’ “ἄστυ, Suburbanus, Toup. ad Longin. 303. Ἀστέα, “Monum. Byz. 30. Oppian. A. 4, 204. *Ἀσπην, ad “Lucian. 1, 250. ad Herod. 350. 731. Supplic. 952. “ad Diod. S. 1, 334. Huschk. Anal. 201. Boissonad. “Philostr. 594. Ἀστέσι, Luzac. Exerc. 14. Antip. S. “34. 51. Macedon. 32. *Ἀστυδε, Bergler. ad Alciphro. “9. Alciphro 20.” Schæf. Mss. Ἀστυ, Xen. Mem. 2, 7, “2. Corn. Themist. 4, 2. Glossæ: Ἀστυ Urbis. Ἀστυ, “ap. Hom. hiatum admittit, Spitzner. de Versu Gr. “Her. 115. *Ἀσπην, Nom. urbis, ad Anthol. Pal. 661.]

* Ἀσθήεις, Fluvii nom., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 354.]

“ Ἀστυβοώτης, ὁ, In urbe clamans, vel Per urbem clamans. Epith. esse κήρυκος, Il. Ω. (701.) tradit “ Etym.” [“ Heyn. Hom. 8, 739. Valck. Adonias. p. 280.” Schæf. Mss.]

Ἀστυγείτων, ονος, ὁ, ἡ, Urbi vicinus, proprie; sed generalius ponitur pro Finitimus, Conterminus. Thuc. 1, (15.) Κατ’ ἀλλήλους δὲ μᾶλλον ὡς ἕκαστοι ἀστυγείτονες ἐπολέμουν. Et πόλις ἀστυγείτων, Urbs nostræ finitima. Plut. Romulo, Ἀστυγείτων Ῥώμης πόλις, Civitas Romæ propinqua. Apud Aristot. autem Pol. 7. Ἀστυγείτονες πόλεμοι. Et Ἀστυγειτονικός, (ἡ, ὄν,) ut [Plut. 6, 325.] ἀστυγειτονικοί πόλεμοι, Bella finitima, VV. LL. Videtur autem intelligi de bellis, quæ inter finitimos videntur, ut et ἀστυγείτονες πόλεμοι, Aristot. [“ Ἀστυγείτων, Pamphilus M. Expos. Capp. Actt. Apost. 207. Fabric. Ed. Hippolyti.” Routh. Mss. Glossæ: Ἀστυγείτων Confinis, Proximus urbis. * Ἀστυγειτονέω, In vicinia urbis habito, Æsch. Suppl. 301. “ Ἀστυγείτων, Diod. S. 1, 491. 729. ad Il. Γ. 166. Fischer. Ind. Palæph. Valck. Hipp. p. 287.” Schæf. Mss.]

[* “ Ἀστυδάμας, Jacobs. Anth. 6, 310. ad Diod. S. 1, 676.” Schæf. Mss.]

[* Ἀστυδρομέω, Per urbem vago, discuro, Incur-sionibus vasto. Æsch. S. c. T. 207. μηδ’ ἐπίδοιμι τάνδ’ Ἀστυδρομουμέναν πόλιν.]

[* “ Ἀστυδρομία, (ἡ,) Festum ap. Afros Suidæ memoratur.” Blomf. Gloss. ad Æsch. S. c. T. 207. Imo scr. * Ἀστυδρόμα, τά. Cf. nos supra 151. n. Sic vitiose ap. Paus. 2, 32. * Λιθοβολία, ἡ, pro * Λιθοβόλια, τά, Λαγνοφορία, ἡ, ap. Nostrum in voce, v. Schweigh. ad Athen. 276. ubi ex Eust. affertur Φαγησία et Φαγησιποσία pro Athenæi Φαγήσια, Φαγησιπόσια: Προηροσία ap. Nostrum pro * Προηρόσια. Cf. et nos supra 512. c.]

[* Ἀστυμέριμος, ὁ, ἡ, Synes. H. 3, 59. p. 319. “ Reiz. Belg. Gr. 631.” Schæf. Mss.]

[* Ἀστυνικός, ὁ, ἡ, Æsch. Eum. 913. πόλις, pro ἄστυ καὶ πόλις νικῶσα, de Athenis.]

Ἀστυνόμος, ὁ, q. d. Urbis administrator, Ædilis, aut Qui ædilitium aliquod munus obtinet. Ἀστυνόμοι, inquit Bud., Curatores decoris urbium, viarum et ædificiorum commode ædificandorum: cujusmodi decem Athenis fuisse perhibentur. Demosth. (735.) Εἰ μὲν τις ἀγορανόμος, ἢ ἀστυνόμος, ἢ δικαστὴς κατὰ δήμους γενόμενος, κλοπῆς ἐν ταῖς εὐθύταις ἐάλωκεν. Et Ἀστυνομία, (ἡ,) Ædilitatis munus, aut ei simile. Vide Aristot. Pol. 6, (8.) p. 183. et Plat. de LL. 6. p. 261. At inter ea munera, quæ maxime necessaria sunt, inquit Bud. in Annot. post. in Pand., prima est ἀστυνομία, quasi Quædam lex urbana quæ de rebus statuit. Quo sub genere multæ formæ continentur, &c. Sed miror Bud. scripsisse, ἀστυνομίαν dici quasi Quandam legem urbicam, cum ἀστυνομία ea forma dicatur qua οἰκονομία et alia multa: et ut οἰκονόμος dicitur quasi Administrator s. Dispensator domus, a νέμω, deinde οἰκονομία Administratio domus: ita et ἀστυνόμον quasi Urbis administratorem, et ab eo ἀστυνομίαν quasi Urbis administrationem appellari, minime obscurum sit. [Gl. Ἀστυνόμος Jecorus, (sic.) Ἀστυνομία Ædilatus. Vide Ἀγορανόμος. Æsch. Ag. 88. Pind. N. 9, 73. ἀγλαΐαι ἀστυνόμοι, “ Decora civitatem decentia,” Damm. Soph. Ant. 355. ὀργάς. Plato de LL. 6. p. 759. 763. 844. 849. * Ἀστυνόμιον, τὸ, Edictum ædilitium, Plato 11. p. 918=131.: cf. Ἀγορανόμιον. * Ἀστυνόμη, Nom. propr., Tzetz. Exeg. in Il. 44. “ Ἀστυνόμος, Eum. 918. Valck. ad Ammon. 71.” Schæf. Mss.]

“ Ἀστυνομικός, (ἡ, ὄν,) Ad astynomos s. ædiles “ pertinens, Ædilitius, ut ἀστυνομικὰ νόμιμα, Aristot. “ Pol. 2.”

[* Ἀστυνομέω, Ædilis sum. Dio Cass. 195=318. “ Demosth. 1461, 11. Δεινότατοι γὰρ ἐστὶν ἀφελέσθαι μὲν ὅσα ὑμῖν ὑπάρχει, καὶ νόμους περὶ τούτων θεῖναι, ἂν τις ἀστυνομήσῃ δις, ἢ τὰ τοιαῦτα στρατηγεῖν δ’ ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς ἔαν.” Seager. Mss. “ Ad Timæi Lex. 148.” Schæf. Mss.]

Ἀστυόχος, ὁ, ἡ, Urbem tuens s. protegens, verbo ἔχω eam habente signif., quam et in πολιούχος mul-

tisque aliis, ut Epigr. (Paul. Sil. 66.) ἀστυόχον τεῖχος, et (Agath. 43.) ἀστυόχον μερίμνης, Urbem tuentis curæ, i. e. Curæ qua quis urbem tuetur. [“ Jacobs. Anth. 11, 80. Paul. Sil. 66.” Schæf. Mss. “ Nonn. D. 26, 10.” Wakef. Mss.]

[* “ Ἀστυπάλαια, Lennep. ad Phal. 128.” Schæf. Mss.]

[* “ Ἀστυπόλος, (ὁ, ἡ,) Synes. de Regno p. 27. Nicet. Chon. Jo. Man. s. 2. p. 7.” Kall. Mss.]

Ἀστυπολεῖν, In urbe versari, Per urbem incedere. Athen. 217 (=526.) Θεόπομπός φησι χιλίους ἀνδρας αὐτῶν ἀλουργεῖς φοροῦντας στολὰς ἀστυπολεῖν. East. autem πόλινδε ἔρχεσθαι, Od. A. (189.) ait esse ἀστυπολεῖν. || At Hes. ἀστυπολεῖ exp. * ἀγελοφορεῖ et * ἰχθυοφορεῖ. [Max. Tyr. Or. 38. Blomf. ad Æsch. S. c. T. 207. “ T. H. ad Hesych. 1, 569.” Schæf. Mss. “ Synes. 23.” Wakef. Mss.]

[* Ἀστυπολία, ἡ, Hierocles Econ. ap. Stob. Serm. 83. p. 490.]

[* Ἀστυπολίτης, ὁ, Suid. v. Δημοποίητος, falsa lectio pro αὐτοῖν πολίτης. “ Petit. LL. Att. 2, 4.” Kall. Mss.]

“ Ἀστυπορεῖ, Etym. affert pro * σιλλοφωνεῖ, τιν- “ ροπωλεῖ.”

“ Ἀστυτριψ, (ὁ, ἡ,) Hesychio ὁ ἐν ἄστει διατριβων, “ ὁ ἐν πόλει ἀναστρέφων, Qui in urbe versatur.” [Critias ap. J. Poll. 9, 17. Philostr. Icon. 26. Cf. Οἰκότριψ.]

Ἀστός, ὁ, Civis. Et Ἀσθή, fem. Xen. Po. (2, 2.) Ἰσηγορίαν τοῖς μετοίκους πρὸς τοὺς ἀστούς. Plut. Alcibiade, Ἐταίραις ξένοις καὶ ἀσταῖς συνόντος. || Ἀστοὶ peculiariter vocati Cives Athenienses, ut modo dictum fuit in Ἀστυ. [Gl. Ἀστός Civis. “ Demosth. 1312. Μαρτυρεῖ τοῖς ἔργοις ἀστὴν ταύτην καὶ πολίτην εἶναι. ‘ Ergone ἀστὸς et πολίτης inter se differunt? Videntur ἀστοὶ esse Athenisnati et educati, et domicilia habentes; πολῖται autem poterant esse, qui Athenas nunquam vidissent, neque pedem illuc intulissent.’ Reisk. Vide 1251. 1307. 1315.” Seager. Mss. “ Ἀστὸς, Markl. Suppl. 355. ad Charit. 523. Pierson. Veris. 38. Mær. 199. Valck. ad Herod. 149. 577. Conf. cum αὐτὸς, Jacobs. Anth. 6, 148. Brunck. Aristoph. 1, 114. Bast Lettre 123. ad Dionys. H. 3, 1315. Sæpe latet vitiatum, ad Anton. L. 168. Verh. Reisk. Lebeusbesshr. 187. Jacobs. Animadv. in Eur. 25. 60. ad Herod. 197. 731. Brunck. ad Cæd. C. 737.; ad Orest. p. 196. Markl. Suppl. 355. Atheniensis per eminentiam, Ruhnck. ad Rutil. Lup. 117. Ἀσθή, Bergler. Alciph. 24. ad Herod. 731.” Schæf. Mss. “ Joseph. 420, 1. Dio Chrys. 1, 446.” Wakef. Mss. Ἀστὸς et ξένος junctim, ad Anthol. Pal. 558.: cum αὐτὸς conf., 663.]

Ἀστικός, pro quo et Ἀστυκός scriptum invenitur, sed rarius, nisi me fallit memoria, Urbanus, Urbæus, Qui in urbe habitat. Opponitur τῷ ἀγροίκῳ et ἀγροδιαίτῳ. Apud Lucian. (1, 259.) Πῶς ἂν οὖν δυναθῇ ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἀγροίκος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι κ. τ. λ. Statim post, Τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστικῶν. Sic ap. Theocr. (20, 4.) οὐ μὲν ἄλλα Ἀγροίκῳ φιλέειν, ἀλλ’ ἀστυκὰ χεῖλεα θλίβειν, ita enim ibi scribitur ἀστυκὰ cum v. Synes. autem de Insomn. ἀστικῶ et ἀγροδιαίτῳ inter se opponit. || Ἀστικός, Scitus, Festivus. Item Prudens, Circumspectus. UNDE Ἀστικῶς, Festive. Et Prudenter: nam “ εὐ- συνέτως et εὐφρόνως Suid. exp. in quodam, quem affert, loco. ITEM Ἀστιατικός ead. signif. e Sozomeno affertur, ἀστικὰς παρθένους vocante ἀστιατικὰς, Urbicas. [Gl. Ἀστικός, ὁ, πολιτικός Urbanus. Ἀστυκός, Æsch. Eum. 999. Suppl. 510. 626. “ Ἀστικός, Jacobs. Anth. 8, 307. Brunck. Aristoph. 2, 69.; Kuster. 57. Dionys. H. 2, 673. Ruhnck. ad Longin. 259.; ad Rutil. Lup. 117. Ammon. 26. Toup. Opusc. 2, 162. ad Charit. 273. Ἀστυκός, Longus, 112. 116. 133. Villos. Valck. ad Ammon. 26. Toup. in Corrīg. ad calcem Vol. 2. Theocr. Warton.; Appeud. in Theocr. 36. Conf. cum Ἀττικός, Stanl. Eum. 1000. Ruhnck. ad Rutil. Lup. l. c. Τὰ ἀστυκὰ, Musgr. Troad. 474.” Schæf. Mss. Ἀστικά et ἄξια conf., ad Anthol. Pal. 492.]

Ἀστέιος, (ὁ, ἡ, et εἶα, εἶον,) i. q. ἀστικός, propria signif. Eust. Hes. || Urbanus, metaph. Festivus, Lepidus; qui et χαρίεις dicitur. Item Comis. Isocr. ad Nic. (1, 80.) Ἀστέιος εἶναι πειρῶ καὶ σεμνός· τὸ μὲν γὰρ τυραν-

"ratus, ideoque flammam promptissime concipiens. A
 "Duum generum est: unum liquidum, alterum fos-
 "sile. Liquidum, ceu spuma quædam est aquis in-
 "natans, præsertim in mari mortuo: molle quidem
 "dum innatat, postea vero resiccatur, pice durius
 "evadens. Innatat vero et fontibus quibusdam
 "tam crassum ut limus videri possit: quod et ipsum
 "spissescit vel asservando vel coquendo. Fossile
 "autem, siccum e terra eruitur, lapidum aut carbo-
 "num modo nigrum, splendensque picis instar. Porro
 "liquidum alii ἔλαιον vocarunt, ab oleacea pingue-
 "dine: alii πετρέλαιον, quod effluat e saxis: alii
 "νάφθαν, alii *κάφουραν: alii πισσάσφαλον. Fossile
 "vero, alii γαγάτην appellantur, alii Σαμοθράκιον s.
 "Θράκιον λίθον: alii ἀνθρακα ὀρυκτὸν, Fossilem car-
 "bonem: alii ἀμπελίτιδα γῆν s. φαρμακίτιδα. Hæc
 "inter alia Gorr. Vide et Diosc. 1, 100. Plin. 35,
 "15. Meminit Vitruv. quoque 8, 3. et Joseph. Capt.
 "Jud. 4. Alex. Aphrod. Probl. 2. neutro genere ex-
 "tulisse ἀσφαλον dicitur. Porro hinc DERIV. 'Α-
 "σφαλίτης, ὁ, cujus fem. 'Ασφαλίτις: ut ἀσφαλίτις B
 "λίμνη, Lacus bitumen fundens: Suidæ ἔνθα ἡ ἄ-
 "σφαλος γίνεται: quo nomine dici Mare mortuum
 "vulgo appellatum, testatur Hieronymus. Plin.
 "quoque asphaltiten lacum vocat: ut 7, 15. Quin
 "et bituminum sequax alioquin ac lenta natura, in
 "lacu Judææ, qui vocatus Asphaltites, certo tem-
 "pore anni supernatans, nequit sibi avelli, ad omnem
 "contactum adhærens, præterquam filo quod tale,
 "menstruum nimirum mulierum, virus infecerit. A-
 "lioqui ἀσφαλίτης dicitur etiam ὁ τελευταῖος τῆς
 "ὀσφύς σπόνδυλος, Ultima lumborum vertebra, ut J.
 "Poll. tradit 2, (179.) si tamen ita scripsit: mira
 "enim hæc appellatio est, nisi sit παρὰ τὸ οὐ σφάλλε-
 "σθαι. ITEM 'Ασφάλτιον, (τὸ,) dicitur ab ἄσφαλος
 "quoddam τρίφυλλον s. *δξύτριφυλλον, quoniam ejus
 "foliorum, ubi adoleverunt, ἀσφάλτου ὁσμή ἐστίν, teste
 "Diosc. 3, 123. Plin. quoque 21, 9. Asphaltii memi-
 "nit inter trifolii genera. Sunt inde et duo verba:
 "PRIMUM 'Ασφαλίτζω, Bitumen refero, Bitumini
 "similis sum: ut Diosc. 1. 'Ασφαλίτζει τῇ ὁσμῇ, Bi-
 "tumen odore refert, i. e. Bituminis odorem reddit,
 "Bitumen redolet: ALTERUM, 'Ασφαλώω, Bitumine
 "illino. Genes. 6. Καὶ ἀσφαλῶσεις αὐτὴν ἔσωθεν καὶ
 "ἔξωθεν τῇ ἀσφάλτῳ, Bitumine ipsam et foris et in-
 "tus illines. Ubi etiam nota dat. ἀσφάλτῳ. Xen.
 "eo significatu dicit ἀσφάλτῳ χειρισμέναι. Inde
 "VERBALE 'Ασφάλτωσις, (ἡ,) Bituminis illitus. Bi-
 "tuminatio dici queat, ut Picatio vocatur ἡ πίσσῳσις
 "s. πίττωσις. Ceterum dici τὴν ἄσφαλον παρὰ τὸ
 "σφάλλεσθαι Suid. innuit, dum eam scribit τοσαύτην
 "ἀσφάλειαν ποιεῖν τοῖς κτίσμασιν, ὥστε ταῖς ὀπταῖς
 "πλίνθοις καὶ τοῖς λεπτοῖς λίθοις συμμιγεῖσθαι, ἰσχυρο-
 "τέραν γίνεσθαι παντὸς σιδήρου." [* "'Ασφαλος, ὁ,
 "ἡ, Probus, Bonus, Vitio carens, Eust. 1945, 60." Spohn. Comm. de Extr. Odys. Parte 181. * 'Α-
 "σφαλτίας, ὁ, σπόνδυλος, J. Poll. 2, 179. "'Ασφαλ-
 "τίτις, Strabo 487. Joseph. A. J. 1, 9, 9, 1, 2.: B. J. 258. 296. 'Ασφαλώδης, Strabo l. c." Scott. App. ad
 "Thes. 'Ασφάλτιον, τὸ, a Schneidero non agnoscitur,
 "nec 'Ασφαλίτζω. 'Ασφαλώδης, Aristot. de Seus. 5.
 "Dio Cass. 76. 1265. Schol. Nicand. 'Ασφάλτωσις,
 "Glossæ SS. Hes. 41. "Suid. v. 'Ασφαλίτις." Bois-
 "sonad. Mss. Glossæ: "'Ασφαλος Bitumen, Aplustra.
 "'Ασφαλίω Bitumino. * "'Ασφαλωδεστέρως, Magis
 "secundum illum obliuendi modum, qui bitumine fit,
 "Orig. c. Cels. 4. p. 191. Οὐ πίσση τινὶ, οὐδ' ἄλλη
 "τοιαύτη ὕλη ἀσφαλωδεστέρως ἐκέχριστο." Sed verâ
 "lectio videtur ἀσφαλωδεστέρῳ." Seager. Mss. "'Α-
 "σφαλος, Valck. ad Chrys. 14. ad Diod. S. 1, 120.
 "126. 160, Jacobs. Anth. 11, 182. 'Ασφαλίτης, Ja-
 "cobs. Anth. l. c. 'Ασφαλίτις, Diod. S. 2, 316. ad
 "393. 'Ασφαλώδης, Reiz. Belg. Gr. 631." Schæf. Mss.
 "'Ασφαλος, Arcad. 83, 4.]

"'ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ, ὁ, Asphodelus, Planta e genere
 "τῶν βολβωδῶν, πολλὰ εἰς τροφὴν παρεχομένη χρή-
 "σιμα· καὶ γὰρ ὁ ἀνθήρικος ἐδώκιμος σταθευόμενος, καὶ
 "τὸ σπέρμα φρυγόμενον πάντων δὲ μάλιστα ἡ ρίζα
 "κομπομένη μετὰ σύκου καὶ πλείστην ὄνησιν ἔχει, καθ'
 "'Ἡσίοδον, inquit Theophr. H. P. 7, 12. ubi fusius

"eum describit. Unde Plin. 21, 17. Asphodelus
 "manditur et semine tosto et bulbo; sed hoc in ci-
 "nere tosto, dein sale et oleo addito: præterea tuso
 "cum ficis, præcipua voluptate, ut videtur Hesiodo.
 "Hesiodi verba, ad quæ respicit uterque, hæc sunt,
 "E. (41.) Νήπιοι, οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἤμισυ παντός,
 "Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειρα,
 "Rursum Plin. ibid., Radix ejus napis modicis simi-
 "lis est, neque alia numerosior, LXXX simul acer-
 "vatis sæpe bulbis. Theophr. et fere Græci, prince-
 "psque Pythagoras, caulem ejus cubitalem, et sæpe
 "duum cubitorum, foliis porri sylvestris, ἀνθήρικον
 "vocavere; radicem vero, i. e. bulbos, ἀσφόμελον.
 "Nostri illud, Albucum vocant, et Asphodelon Ha-
 "stulam regiam. Eadem fere habet Diosc. 2, 199.
 "|| Oxytonus autem 'Ασφοδέλος, Prati epith. est Od.
 "Λ. (539.) Ω. (13.) κατ' ἀσφοδέλῳ λειμῶνα: in quo
 "defunctorum animas agitare dicit. Etym. de ἀσφό-
 "δελος et ἀσφοδέλος loquens: Βαρύνεται ὁ καρπὸς,
 "ὁξύνεται ὁ τόπος ὁ περιέχων αὐτοῦς: qui etiam ad-
 "dit, dici *σφοδέλος quoque, ἀφαιρέσει τοῦ ἄ. Ea-
 "dem tradit Eust. addens simul, ἀσφοδέλῳ λειμῶνα,
 "i. e. ἀσφοδέλων περιεκτικὸν, fingi esse ap. inferos
 "διὰ τὸ τῶν ἀσφοδέλων ἵκαρπον. Hes. substantive
 "quoque accipere videtur pro Prato s. Horto; de
 "ἀσφόμελος enim locutus, subjungit, 'Ασφοδέλος δὲ
 "ὁξύνων, λειμῶν, παράδεισος: atque adeo in VV.
 "LL. exp. Herbosus hortus, Pratum ubi asphodeli
 "proveniunt. 'Ασφοδελώδης, ὁ, ἡ, Asphodelo simi-
 "lis: s. Qui de asphodeli genere est." [Gl. 'Ασφό-
 "δελος Asphodelus, Ebulum, Albucium. Sprengel.
 "Antiq. Botan. p. 78. Plin. 22, 22. Arcad. 53. Bar-
 "ker: Draco 22. Epigr. Aristotelis ap. Eust. ad Od.
 "p. 573. Bas. πολύρριζον. Paus. 10, 38. Asphodelus
 "Ramosus Linn.: Gal. de Alim. Fac. 2. p. 335. Or-
 "nithogalum Pyrenaicum Linn. 'Ασφοδελώδης, Schol.
 "Od. Λ. 539. Ω. 13. 'Ασφόμελος, ἀσφοδελώδης, Spohn.
 "Comm. de Extr. Odys. Parte 39. * 'Ασφοδέλιος,
 "ἴνη, ἰνογ, Schæf. ad Theocr. 26, 4. Lucian. 2, 123.
 "'Ασφόμελος, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 220.:
 "C Præf. ad Ammon. p. xv. Ammon. 26. Eran. Philo
 "161. Thom. M. 118. Plut. Mor. 1, 621. Ilgen. ad
 "Hymn. 421. ad Lucian. 1, 470. 471. 622. Jacobs.
 "Anth. 6, 240. Boëckh. in Plat. Min. 159. 'Ασφοδέλος,
 "ad Mær. 35. Heyn. Hom. 5, 275. 'Ασφοδελώδης, ad
 "Diod. S. 2, 448." Schæf. Mss. "'Ασφόμελος et ἀσφο-
 "δέλος. Les Grammairiens prétendent que le premier
 "signifie la Plante d'Asphodèle, et que le second,
 "avec l'accent sur la dernière syllabe, est un Nom
 "collectif, c'est-à-dire, il désigne le Lieu planté d'A-
 "sphodèles. Cette distinction me paroît gratuite;
 "car dans cinq endroits, où Homère se sert de ce mot,
 "on trouve constamment ἀσφοδέλῳ λειμῶνα, ce qui
 "peut très-bien être une erreur de copiste mise à la
 "place d' ἀσφοδέλων, génit. plur., λειμῶνα, Pré des
 "asphodèles. L'exemple d' ἐρίνεος, Il. Z. 433. qu'on
 "cite à l'appui du collectif ἀσφοδέλος, ne prouve
 "rien: car il n'est pas sûr, qu'Homère l'ait em-
 "ployé dans un sens collectif." Corai. Mss.]

[* Σφοδέλος, ὁ, Valck. Adoniaz, p. 220. Toup.
 "D Emend. 2, 198. Jacobs. Anth. 7, 178.]

"'ΑΤΑΛΟΣ, (ἡ, ὄν,) Tener; eo præsertim sensu, quo
 "puerilis ætas tenera appellatur: uude ap. Hesiod. (Θ.
 "989.) Παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα, exp. Puerum puerilia
 "sapientem. Sic et Hom. Vide 'Αταλόφρων. De etymo
 "autem τοῦ ἀταλὸς lege Etym. et Eust. [" Jacobs.
 "Anth. 6, 186. Heyn. Hom. 5, 271. 6, 375. 7, 550.
 "Hom. H. in Cer. 24. 'Αταλὰ φρονέουσα, Voss. Mitis
 "animum; vide ibi Ruhnck. Pierson. Veris. 170. Wolf.
 "ad Hesiod. 140. 'Αταλὸς et ἀπαλὸς, Heyn. Hom. 8,
 "54. * 'Αταλῶς, Heyn. Hom. 5, 50." Schæf. Mss. E-
 "rinnæ Epigr. 1. Il. P. 567. Eur. El. 699. "'Αταλὸς,
 "de genis, Oppian. K. 3, 214." Wakef. Mss. 'Αταλὸς
 "et ἀπαλὸς conf., Friedemann. Mantissa Obs. Cr. et
 "Gramm. in Quint. Sm. 267.]

"'ΑΖάλαι, Hesychio νέαι, ἀπαλαί, Juvenes vel
 "Recentes, Teneræ, ut idem sit cum ἀταλαί."

'Αταλόφρων, s. 'Αταλάφρων, (ὁ, ἡ,) Tener. Ad ver-
 "bum, Tenera sapiens, s. cogitans, Nondum per tene-
 "ram ætatem de laboriosa re ulla cogitans: juxta illud

(Eur. Med. 48.) νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. II. Z. (400.) Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς: Σ. 567. Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθεοι ἀταλὰ φρονέοντες, ubi Eust. ex ἀταλὰ φρονέοντες comp. esse dicit ἀταλάφρων. Hes. tamen ἀταλόφρων habet; quæ scriptura analogiam aliorum hujusmodi comp. magis retinere mihi videtur. ["'Αταλόφρων, Heyn. Hom. 5, 271. 'Αταλάφρων, 270." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 12, 164." Wakef. Mss.]

'Αταλόφρων, ὁ, ἡ, Molli animo præditus, Qui est pusilli et angusti animi. Affertur ex Epigr. [Agath. 23. "Jacobs. Anth. 11, 66." Schæf. Mss.]

'Ατάλλω, vel 'Αττάλλω, Delicate nutrio, tanquam videlicet tenellum puerum, Magna cura educo. Soph. (Aj. 559.) νέαν ψυχὴν ἀτάλλων. Exp. et Adolesco, Cresco; et ita quidam interpr. ap. Hesiod. E. (1, 130.) 'Αλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κενδῆ 'Ερρέφει' ἀτάλλων μέγα νήπιος ὧ ἐνὶ οἴκῳ. Est etiam σκιρτῶν II. N. (27.) ἀταλλε δὲ κῆτε' ἐπ' αὐτῷ, ubi Bud. interpr. Lusitabant. Pono autem 'Ατάλλω post 'Αταλός, non contra, ut 'Ατασθάλλω post 'Ατάσθαλος. Sciendum est porro 'Αττάλλω a nonnullis ideo scribi, quod producat primam. Nec vero tantum aliam scripturam, sed et aliam etym. ei dederunt; quorum ego neutrum rationi consentaneum esse puto. Et 'Ατιτάλλω, idem. Od. O. (499.) Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω: Ξ. (41.) σύας σιάλους ἀτιτάλλω, Nutriundo sagino. Sed ap. Theocr. (15, 111.) 'Αρσινδα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει' Ἀδωνιν exp. δεξιούται. Hesych. habet etiam præt. ἀτίτηλα, quod exp. ἀνέθρεψα. ["'Ατάλλω, Heyn. Apollod. 1147. Rubnk. ad Tim. 7. Toup. ad Longin. 295. Ilgen. Hymn. 516. Wakef. Ion. 1396. Heyn. Hom. 6, 375. Lobeck. Aj. p. 305. 'Ατιτάλλω, ad Callim. 1, 76. Ilgen. Hymn. 516. Jacobs. Anth. 12, 229. 276. Heyn. Hom. 5, 50. 6, 375. 8, 601." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 2, 3. 'Αττάλλει ὑπὸ ταῖς μητράσι. H. in Merc. 400. 'Ηχι' ῥά οἱ τὰ χρήματ' ἀτάλλετο νυκτὸς ἐν ὥρῃ. Oppian. K. 1, 271. 'Ιππων δ', ὅσσα γένεθλ' ἀτιτήλατο μύριος αἶα. Theocr. 17, 58. 'Ατάλλω primam producit, Spitzner. de Versu Gr. Her. 77. 'Ατιτάλλω, ad Anthol. Pal. 296. * Συνατιτάλλω, Opp. K. 4, 237. * Συνατάλλω, Aristot. H. A. 9, 7. * Ὑπατάλλω, Toup. ad Longin. 295. II. N. 27. ἀταλλε δὲ κῆτε' ὑπ' αὐτῷ.]

"'Ατέλλω, Lætor, Augeo, VV. LL. sed metuo ne "perperam pro ἀτάλλω."

'Ατάλματα, Pueriles lusus, Saltus pueriles, ἄλματα, παίγνια, Hes. ["Rubnk. ad Tim. 7." Schæf. Mss.]

'ΑΤΑΩ, ἡσω, Lædo, Noceo, Noxam s. Damnum infero. Et pass. 'Ατόμαι, Lædor, Damno afficio. Soph. Aj. (269.) ἀτώμεσθαι νῦν: Ant. (314.) 'Εκ τῶν γὰρ αἰσχυρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας 'Ατωμένους ἴδοις ἂν ἡ σεσωσμένους. Utitur et aliis aliquot: utuntur vero et alii. Sed vult Eust. ἀτάω esse posteriorum Hom. ἀτέω autem ipsius Hom. quod annotat in II. Y. 332. Αἰνεῖα, τίς σ' ὡδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει κ. τ. λ., ubi exp. pass. βεβλαμμένον, addens etiam eis φρόνησιν. Verum Hes. ἀτέοντα vult esse ἀτιμάζοντα, de hoc ipso I. fortasse intelligens.

'Ατω, et per pleonasm. τοῦ α, 'Αάτω, i. q. ἀτάω, Lædo. Od. A. (61.) Ἄσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος, II. T. (95.) Καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τὸν περ ἄριστον κ. τ. λ. Ita enim leg. est, ut etiam vetustissimus meus Codex habet. Od. A. (503.) Εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἐκβαλε, καὶ μέγα ἄσθη. Sed receptior est lectio μέγ' ἄασθη. Sicque Hom. alibi passim in h. v. α geminat; ut Od. K. (68.) "Αασάν μ' ἔταροι τε κακοί, quasi ab 'Αάτω. II. Θ. (237.) τῇδ' ἄτη ἄστας. Item Od. Φ. (296.) "Αασεν ἐν μεγάρῳ: med. II. I. (115. 533.) ἄασάμην, et ἄασατο δὲ μέγα θυμῷ. In quibus II. accipitur med. pro pass. quæ tamen et ipsa in frequenti est ap. cum usu, ut II. T. (113.) ἔπειτα δὲ πολλὸν ἄασθη: II. (685.) καὶ μέγ' ἄασθη Νήπιος. Sic etiam Hesiod. E. (1, 281.) ἐν δὲ ἄασθη Νήπιος. Legimus vero et δίκην βλάβης, νήκεστον ἄασθη. Legimus vero et ἄαται in præss. II. T. 91. Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ "Ατη, ἡ πάντας ἄαται: 129. Αὐτὶς ἐλεύσεσθαι "Ατην, ἡ πάντας ἄαται. Unde et "Αω thema videmus quosdam constituisse. Ceterum Eust. vult in ἄσε et ἄσατο, et

similibus esse α per synæresin s. crasin, pro ἄασε et ἄασατο, atque adeo ἄτη quoque pro ἄατη eod. modo dictum esse. Vide p. 1173, ubi inter cetera scribit, ἄσασθαι cum unico α in principio, esse potius κορέσασθαι. Item, 'Απὸ γὰρ τοῦ αἰσθαι, ἄατη καὶ ἄτη γίγνεται. Ei tamen hac in re assentiri nequeo, α e pleonasmō esse potius existimans. || 'Αασάμην ap. Apoll. R. 2. (313.) Schol. exp. ἐλυπήθην.

["'Ατάω, Valck. Oratt. 342. Abresch. Lect. Aristæ. 68. Jacobs. Exerc. 1, 76.; Anth. 6, 395. Brunck. Soph. 3, 503. Heyn. Hom. 8, 83. 'Ατέω, Valck. Oratt. I. c. Wessel. Diss. Herod. 87. ad II. Y. 332. ad Herod. 610. Heyn. Hom. I. c. "Ατω, Brunck. Soph. I. c. Heyn. Hom. 5, 460. 546. 698. 7, 624. 'Αάτω, 5, 460. 546. 650. 698. 6, 178. 583. 7, 707. 'Αάσθη, 7, 254. 630. 636. 707. 'Αάσθη μέγα, θυμῷ, H. in Cer. 246. 258. De ἄασάμην, Dawes. M. C. 179. ad II. A. 340. * 'Αατάω, Dawes. M. C. 181. 'Ατημέ- nos, Heyn. Hom. 8, 83. 'Αάω, 5, 698. 'Αάομαι, 7, 621. 624. 635. 637. 707." Schæf. Mss. "Αασε pro ἄσε, ab ἄτω, Parthen. 21. "'Ατέω ab ἄτη derivatur a Grammaticis, sed miuus probabiliter." Apud Hom. et Herod., qui forte soli usurparunt, dicitur de eo, qui perabunde se gerit, et nullam suæ salutis rationem habet. II. Y. (I. c.) ubi vet. Schol. ἀφροντιστοῦντα παντοῦ. Herod. 7, (223.) 'Απεδείκνυντο ῥώμης ὅσον εἶχον μέγιστον ἐς τοὺς βαρβάρους, παραχρεώμενοί τε καὶ ἀτέοντες, Corporibus suis minime parcentes et suæ salutis nullam rationem habentes." Brunck. Mss. "Αάομαι, Manetho 5, 97." Wakef. Mss.]

"'Αάσκω, Noceo, Lædo, Damno afficio, Exitium fero. Hes. enim ἄασκει affert pro βλάπτει, φθείρει. "Ab hoc th. procul dubio est aor. 1. ἄασα, Ion. et "poët. carens augmento: cujus frequens ap. Hom. "usus est: ut II. Θ. (235.) ἡ ῥά τιν' ἡδὴ ὑπερμενέων "βασίλῳ Τῇ δ' ἄτη ἄσας, i. e. ἐβλαψας. Sic ἄασαν "plur. ab eod. th. signif. ἐβλαψαν: et infin. ap. "Hes. ἄασαι est πολλαχῶς καὶ ἄγαν βλάψαι. Ubi "cum addit πολλαχῶς καὶ ἄγαν, videtur innuere esse "comp. h. v. ex α epitatico et ἄσαι. Inde aor. 1 "pass. ἄασθην, carens et ipso augmento: ap. Hesiod. "νήκεστον ἄασθη, pro ἀνιάτως ἐβλάβη. Aor. quoque "med. ἄασάμην pass. habet signif.: unde et Hes. "ipsum exp. ἐβλάβην, περιέπεσον. II. I. 'Αασάμην, "οὐδ' αὐτὸν ἀναινομαι. Apoll. R. 2. "Ἡμυροτον, "ἄασάμην τε κακὴν καὶ ἀμύχανον ἄτην. Et rursum, "Ἀασάμην καὶ πρόσθε Διὸς νόον ἀφραδίῃσι Χρείων ἐξ- "εῖς τε καὶ ἐς τέλος, ubi Schol. exp. ἐλυπήθην: "malim ἐβλάβην Hes. activa etiam signif. aor. hunc "med. accipi docet, dum ἄασαντο exp. ἐβλυψαν. "|| Varinus ἄασαι quatuor signif. ait, τὸ κορέσαι, τὸ "καθυπῶσαι, τὸ λυπῆσαι, καὶ τὸ πολλαχῶς καὶ ἄγαν "βλάψαι. Qua in re assentior ei quod ad posteriores "duas signif. attinet, quæ tamen pro una habendæ "sunt: priorum duarum exempla desidero; nam "potius ἄσαι scribendum est."

'Αασίφορος, ὁ, ἡ, quasi ἄσσην φέρων, i. e. ἄτην, Damnum afferens, Damnosus. Nam et sequendo Etym. ex ἄση factum fuit ἄτη, mutato σ in τ. ["Hesych." Wakef. Mss.]

'Αασίφρων, (ὁ, ἡ,) Læsus mente, Læsam mentem habens, i. e. Demens, φρενοβλαβής et φρεσὶν ἄασθεις, ut (Od. Φ. 301.) Vide Hes. Ab Eust. autem ἄεσίφρων quoque ita exp. sed male, ut opinor, diversas signif. et a diversis etymis ortas confundente. Ceterum hoc ἄεσίφρων a verbo ipso factum dicere possumus, ea formatione qua βλαψίφρων: non autem ab ἄσση positō pro ἄτη, ut ἄασίφορος. ["Heyn. Hom. 8, 46." Schæf. Mss. Vide 'Αεσίφρων.]

"'Αεσις, (ἡ,) Labor s. Molestia, Noxa, Damnum, "πόνος, βλάβη, Hes." [Leg. *'Αασις. Neutra vox agnoscitur a Schneidero.]

"'Ααστός, (ἡ, ὁ,) Illæsus, Cui nemo nocuit nec "damnum dedit, ὃν οὐκ ἄσέ τις, ex α et ἄτω. Hes. "ἄαστὸν exp. non solum ἀβλαβές, verum etiam ἀνα- "μάρτητον, In quo peccatum non est." [A Schnei- dero non agnoscitur.]

"'Ατη, ἡ, Noxa, Damnum, Clades, II. T. (136.) Οὐ δύναμην λελαθέσθαι ἄτης ἢ πρῶτον ἄασθην. Item B. (111.) I. (81.) Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδῃσε βα- ρεῖν. Quo respicientem Soph. (Aj. 123.) dixisse puto

ἀτη ξυγκατέζευκται καὶ ἡ. Est enim ead. usus metaph. Hesiod. E. (2, 31.) Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἀτησι παλαίει. || Ἀτη ap. Hom. Dea quædam damna et infortunia hominibus immittens, cujus descriptio est II. I. (501.) Sed et T. (91.) Ἀτη, ἢ πάντας ἀάται. Hanc Noctis esse filiam cecinit Hesiod. Apud Eur. autem Or. (251.) ἄται vocantur Erinnyes, ἄται γὰρ αὐται πλησίον θρώσκοι μιν. [Hodie legitur, Αὐται γὰρ, αὐται, et sic Porson. et Matth. qui de lectione, ἄται γὰρ, satis memorabili prorsus silent.] HINC Ἀατος, (ὁ, ἡ,) Innocuus, Innoxius, ex α priv. et ἀτη, ut sit ἀτης expers, i. e. Noxæ, s. Damni: licet alii ab ipso v. ἄτω deducendum putarint. Vel contra, Valde noxius, ut α non sit priv., sed intens., sicut Apoll. R. 1, (459.) ἄατος ὕβρις pro ἡ ἄγαν βλαπτικῇ, ut ibi scribit Schol. DE Ἀάατος autem hæc sunt, quæ olim scripseram. Ἀάατος, Innoxius, vel contra, Non innocuus, Noxius, II. E. (271.) Ἀγρεὶ νῦν μοι ὄμοσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ. Ubi annotat Eust. e tribus α duo esse priv. nam secundum α esse priv. ἀτης, at primum tollere hanc privationem: unde ἀάατον appellari τὸ μὴ στεροῦν ἀτης τοὺς ἐπιόρκους, i. e. Quod non privet noxa perjuros, sed maxime causa sit noxæ illis: et ead. forma dici ἀάατος, qua ἀνάπηρος, ἀνάπυστος, ἀνάγνωστος: de quibus suo loco dicemus. Addit, Quidam autem, eo quod ἀάτη appelletur βλάβη, Noxa, ἄατον quidem exp. ἀτηρὸν, Noxium; ἀάατον autem, τὸ * πολυβλαβὲς, Valde noxium. Item Od. Φ. (91.) κατ' αὐτόθι τῶν λιπόντε, Μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον, ubi idem Schol. scribit, ἀάατος autem nunc quoque ὁ ἀτηρὸς, παρὰ τὴν ἀτην, i. e. Noxius, ab ἀτη, quod Noxam signif.; nam ab h. v. per priv. ἄατος, Innoxius, et per secundum priv. ἀάατος, Non innoxius, sed noxius. Potest vero et pro Multum noxius accipi, tanquam ab ἀάσαι, Nocere. Unde ἄατος simpl. Noxius, et per ἐπίτασιν, Intensionem, ἀάατος, Valde noxius. Item Od. X. (5.) Οὗτος μὲν δὲ ἄεθλος ἀάατος ἐκτελέσται: ubi idem scribit, ἀάατος posse hic esse Carens noxa, vel contra, Valde noxium, per ironiam. Hæc Eust. Ab Apoll. R. 2, (77.) κράτος ἀάατος videtur appellari ὁ ἀβλαβής, q. d. Robore inviolabilis. Qua non male fortassis utamur et in illo Hom. versu, quem primum citavi, ut sit ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, Inviolabilis aqua Stygis: unde Virg. dixit, Stygiamque paludem, Dii cujus jurare timent et fallere numen.

[* Ἀτη, ad Mær. 60. Jacobs. Specim. 34.; Animadv. 42. 79.; Anth. 11, 115. Valck. Hipp. p. 193. qui omnino videndus. Musgr. Hipp. 276. 550.; Med. 245. Dawes. M. C. 181. 234. ad Lucian. 1, 351. Græv. ad Hesiod. 597. ad Herod. 478. Væssen. Anim. c. 6. Heyn. Hom. 4, 111. 469. 679. 5, 266. 546. 6, 81. 7, 271. 619. 704. 806. 8, 695. Dionys. H. 3, 1650. Ἀτης λόφος, Heyn. Hom. 7, 12. Ἀάτη, Heyn. Hom. 5, 698. 6, 583. 7, 621. 707. 730. Dawes. M. C. 181. 182. Ἀατος, Heyn. Hom. 5, 76. 698. 6, 583. 8, 288. Ἀάατος, 5, 698. 6, 583. 654. 7, 501. Dawes. M. C. 181. Schæf. Mss. Ἀτη, Rhian. ap. Stob. Serm. 4. p. 115. Anal. 1, 479. Quint. Sm. 1, 217. Ἀλλ' ἄγε θάρσος ἄατον ἐνὶ στέρνοισι λαβόντες. Glossæ: Ἀτη Ἄρμνα.]

[* Ἀνάτα, ἡ, Pind. Π. 2, 52. 3, 42. pro ἄτα, ἀτη, ἀάτη, ἀάτα.] Schneider. Lex. "Heyn. Hom. 7, 709. 730. Ἀάτη, 5, 698. Burgess. Præf. ad Dawes. p. xxx. 181.; Toup. Emend. 1, 249." Schæf. Mss.]

"Ἀάτυλος, (ὕλη, ὕλον,) Illæsus, Nihil damni passus, ἀβλαβής, Hes. Ejusdem originis cum ἄατος, et ἀ-ἀστός." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ἀατος, Bunium. Diosc. 471." Boissonad. Mss.]

Ἀνατος, (ὁ, ἡ,) Innoxius, Damnosus, ἀβλαβής, Hes. Reperio autem h. v. ap. Soph. Œd. C. (780.) ubi κακῶν ἄνατος τῶνδε, Schol. exp. ἀβλαβής, vel ἀναιτίος. HINC Ἀνατεὶ adv. Sine damno, Impune; pro quo Hes. Ἀνατὶ cum solo ι, exp. ἄνευ ἀτης καὶ βλάβης, ap. Eund. Ant. (485.) Εἰ ταῦτ' ἀνατεὶ τῆδε κείσεται κράτη: ubi Schol. χωρὶς βλάβης καὶ τιμωρίας. Plato quoque de LL. 9. ἀνατεὶ κτεινέτω, et 11. ἀνατεὶ τυπτέτω, dixit, utrobique pro Impune. Suid. quoque Ἀνατὶ habet cum nudo ι, et exp. ἀβλαβής, καὶ ἄνευ τίσσεως καὶ τιμωρίας. Citatur autem et ex Isæo. [Vide Ἀναίτος. Æsch. Suppl. 357. ἄνατον πρᾶγμα. "Ari-

stoph. Ec. 1020. Ταῖς πρῶτον γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον ἔλκειν ἀνατεῖ." Seager. Mss. "Ἀνατος, Dawes. M. C. 234. Brunn. Œd. C. 786.; El. 734.; Soph. 3, 497. 498. Ἀνατεῖ, Valck. Herod. 213. ad Diog. S. 2, 450. Wakef. Eum. 59. 76. Brunn. Aristoph. 2, 56. 3, 199.; Kuster. 215. Ἀνατὶ, ad Timæi Lex. 31. Wakef. Eum. 59. Brunn. Aristoph. 2, 56.; Kuster. 215." Schæf. Mss.]

Ἐξάντης, Indemnitas, quasi ἔξω ἀτης, Qui incolumis evasit, Qui defunctus est malo. Plato Phæd. Ἐξάντη ἐποίησε τὸν αὐτὴν ἔχοντα. Et cum gen. κακοῦ, item νόσου, necnon τρώματος, Suid. Ἐξάντης Hippocrati, teste Gal. est ὑγιής. || Etymologico est etiam Mente motus, Furens. [Hippocr. 132, 30. 159, 14. 244, 36. 339, 20. Foes. Œcon. Ælian. H. A. 3, 5. Φαγοῦσα ὄψεως χελώνη, καὶ * ἐπιτραγοῦσα ὀργάνον ἐξάντης γίνεταί τοῦ κακοῦ. Dio Chrys. Or. 4. Euseb. P. E. 4, 16. "Ad Timæi Lex. 108. Act. Traj. 1, 227. Steinbr. Mus. Tur. 1, 305. Toup. Opusc. 1, 94. Valck. Diatr. 193. Suid. 1, 346. Heindorf. ad Plat. Phædr. 244. Schneider. ad Aristot. H. A. 671." Schæf. Mss. "Synes. 75. Zenob. 3, 195. Dio Chrys. 1, 168. Julian. 192." Wakef. Mss.]

Ἀτηρὸς, (ἄ, ὄν,) Noxius, Damnosus. Ἀτηρὸν, βλαβερὸν, Hes. UNDE Ἀταρτηρὸς, pleonasmo τοῦ ταρ, pro eod. ut Hesiod. (Θ. 610.) ἀταρτηροῖο γενέθλης. Hom. autem ἀταρτηρὰ ἔπη appellat Contumeliosa verba s. Aspera. II. A. (223.) Πηλείδης δ' ἐξαυτὶς ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρεΐδην προσέειπε. ET Ἀταρᾶται, Nocet, Fatigat, Contristat, Hes. ["Ἀτηρὸς, Heringa Obs. 53. Toup. Opusc. 1, 216. Valck. Hipp. p. 234.; Diatr. 29. Brunn. Soph. Ant. 4. (ubi Corai. proponit ἄτης ἄτερ,) Wakef. Eum. 1008.; Herc. F. 376. Trach. 264. (ἀτηρᾶ φρενί.) Fischer. Descr. Lect. 795—6. Heyn. Hom. 5, 151. Ἀταρτηρὸς, Theocr. 22, 28. Wolf. ad Hesiod. 116. Heyn. Hom. I. c.; 8, 588." Schæf. Mss. Ἀτηρὸς, Soph. Phil. 1303. Aristoph. Σ. 1290. Theognis 425. Ἰᾶσθαι κακὸν καὶ ἀτηρὸς φρένας ἀνδρῶν: 643. Βουλεύου δις καὶ τρίς ὁ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ. Ἀτηρὸς γὰρ ἀεὶ λάβρος ἀνὴρ τελέθει. Philodemus col. 34. ap. Schneider. Lex.: Καὶ Δάμων εἰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς ἀληθινοὺς Ἀρεοπαγίτας εἶπε καὶ μὴ τοὺς πλαττομένους ἐφενάκιζεν * ἀτηρῶς. Glossæ: Ἀτηρὸς Ἄρμνος, Durus. * Ἀτηρόννομος Durus. Æsch. Pr. 745. Δυσχειμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δῆς, (ubi Blomf. "Fatalis, vox poet.") Ag. 1492. Φεῦ, φεῦ, κακὸν αἶνον ἀτη-Ρᾶς τύχας ἀκορέστον. "Aristoph. Σ. 1299. Οὐ γὰρ ὁ γέρον ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακὸν, Καὶ τῶν ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος;" Seager. Mss. Quint. Sm. 4, 222. οὐδέ τις αὐτῶν Αεῖπεται οὐδ' ἡβανὸν, ἀταρτηρῶν μάλ' ἐόντων: 6, 360. Καὶ ῥ' οἱ μὲν ἄεσσαν * ἀταρτηρῶς ἐμάχοντο. Arcad. 71, Draco 74. Hesych. * Ἀταρᾶσθαι βλάπτεισθαι Ἀτάτῃμαι βέβλαμαι.]

[* Ἀτήριος, ὁ, ἡ, i. q. ἀτηρὸς. Æsch. Eum. 1010. τὸ μὲν ἀτήριον Χώρας κατέχειν. "Heyn. Hom. 7, 635. Brunn. Soph. Ant. 4. Wakef. Eum. 1008." Schæf. Mss.]

"Ἀτηρία, Suid. v. Ἀτηρὸν, quod exp. βλαβερὸν,

"affert e Plat. Comici Phaone, indicans ab eo derivatum esse, et ejus signif. sequi." [A Schneidero non agnoscitur.]

[* Ἀτηρὸς, ὁ, ἡ, Noxius. Plato Crat. 52. Bas. 1. (=395.) Τοῖς δ' ἐπαίτουσι περὶ ὀνομάτων ἱκανῶς δη-

λοῖ, ὁ βούλεται ὁ Ἀτρεὺς καὶ γὰρ κατὰ τὸ ἀτηρὸς, καὶ κατὰ τὸ ἀτρεστον, καὶ κατὰ τὸ ἀτηρὸν, πανταχῇ ὀρθῶς αὐτὸ, forsitan αὐτοῦ, τὸ ὄνομα κεῖται. Hippocr. 80, 45. (de Aëre et Loc. 11.) Ἀτηρέα γαστρός καὶ σπληνός. "Violentus, Heringa obs. 293." Schæf. Mss.]

[* Ἀτηρένομαι, Phot. Hes. Σικελίζειν." Wakef. Mss.]

ἈΤΑΣΘΑΛΟΣ, ὁ, ἡ, de cujus comp. lege Etym.

et Eust. Damnorum magnorum auctor, Perniciosus,

Improbos, Scelestus. Item Vecors. Od. Θ. (166.)

Ξεῖν' οὐ καλὸν εἶπας ἀτασθάλα ἀνδρὶ εὐοικῆς. Et ἀτά-

σθαλος ὕβρις, II. (86.) ἀτάσθαλον μένος, II. N. (634.)

Rursum Od. II. (93.) ἀτάσθαλα μηχανάσθαι: quo

loquendi genere utitur et Hesiod. E. (1, 239.) ET

Ἀτασθαλία, (ἡ,) Improbitas damna inferens, s. damna

inferre gaudens. Item Protervia, Petulantia. Exp.

et Temeritas, item Vecordia. Sed ap. Hom. in plur.

passim invenio; sing. autem ubi legerim, non satis memini. Od. Φ. (146.) ἀτασθαλῖαι δέ οἱ αἶψ' ἔχθρα ἔσαν: M. (300.) μή πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσι ἦ βρῶν ἢ ἐτι μῆλον ἀποκτάνῃ. Π. Δ. (409.) Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Sic Od. K. (437.) Ταῦτον γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. A. (34.) οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόνον ἄλλ' ἔχουσι. Et eod. sensu Ψ. (67.) Τῷ δὲ ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν. Hesiod. E. (1, 259.) ὄφρ' ἀποτίσῃ Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλίων. ΕΤ' Ἀτασθάλλω, ΑΤΩΕ Ἀτασθαλέω. Priore utitur Hom. pro Improbe ago, Proterve me gero, Od. Σ. (57.) Μὴ τις ἐπ' Ἴρῃ ἡρα φέρων, ἐμὲ χειρὶ παχεῖρ Πλήξῃ ἀτασθάλλων. Posteriore usus est Greg. Carm. Καὶ γὰρ με πληγῇσιν ἀτασθαλέοντα δαμάζων, Ἐλκει πρὸς Ζωήν. [Oppian. A. 3, 491. Ζήλῳ μαργαίνουσιν ἀτάσθαλα. Hymn. Hom. 14, 6. Arrian. Ind. (ap. Schneider. Lex.) Μηδὲ τι ἄλλο ἀτάσθαλον ἐργάζεσθαι, — εἰ γὰρ περιστρέφεται ὑπὸ ἀτασθαλίας: Alek. 7, 14. Ἀτασθαλία ἡ ἐς τὸ θεῖον. Ἀτάσθαλος, Hippocr. 531, 45. 532, 16. Lucian. de Astrol. 990. Ed. Salmur. Ἰκαρος δὲ νεότητι καὶ Β ἀτασθαλίᾳ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιτεκτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πάλιν ἀερθεὶς πῶ νῶ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθείης. "Ἀτάσθαλος, Gesner. Ind. Orph. Theocr. 22, 131. H. in Apoll. Del. 67.; in Hercul. p. 92. Ἀτασθαλία, Ruhnck. Ep. Cr. 206. 259. Athen. 12.; Casaub. 33. ad Charit. 633. Heyn. Hom. 4, 631." Schæf. Mss. * "Ἀτασθάλιος et * Ἀτασθάλειος, Etym. M." Wakef. Mss.]

ATEMBΩ, Contristo, Tristitia afficio; quod qui facit, damnum infert. Od. B. (90.) Ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νῆσιν Ἀχαιῶν. Item sæpe pro Privo. Atque adeo in illo etiam I. Eust. exp. σπερίσκει: quam exp. sequendo, signif., ut opinor, Privat animum illorum sua spe, i. e. Frustratur. Sic et Ἀτέμβομαι pro ὀδυνῶμαι et pro στέρομαι, Hes. Cujus posterioris signif. exempla sunt ap. Hom. frequentia. Vult autem Eust. ἀτέμβειν esse dictum quasi eis ἄτην ἐμβιβάζειν, sicut ἀτέμβεσθαι quasi eis ἄτην ἐμβαίνειν. [Apoll. R. 2, 56. 1199. 3, 99. "Ad Od. Υ. 294. Brunck. Apoll. R. 126. Cometis 2. Paulus Sil. 67. Heyn. Hom. 6, 245." Schæf. Mss. Apoll. de Adv. 610.]

"Ἀτέμβιος, (ὁ, ἡ,) Etymologo μεμψιμοῖρος, Querulus, Qui semper incusat sortem suam, vel etiam "Miser."

[* Τέλβει, Hesychio ῥήγνυνται, ὀδυνᾷται, σχίζει, ἢ πείθει. Τέλβεσθαι μεμψιμοιρεῖν, ἐπικαλεῖν. "L. * Τέμβει — Τέμβεσθαι." Is. Voss. "Pro τέλβει, quando σχίζει exp., ad Τέμβει respici videtur. Vide ad Τέμβειν." Albert.]

"Τέμβειν, Hesychio πείθειν et τιμᾶν," [ubi v. nott.]

"Στέμβω, Contumelia s. Injuria afficio. Item Perpetuo moveo. Vide Eust." [235, 8=178. Στέμβειν, τὸ ὑβρίζειν, et τὸ συνεχῶς κινεῖν.]

"Στεμβάζω, Convitior, Irreideo, Hes."

"Ἀστέμβакτος, (ὁ, ἡ,) Contumeliis probrisque carens: κατ' ἀπόφασιν τοῦ στεμβάζειν, τὸ ὑβρίζειν, Etym. "qui etiam addit, Lycophr. (1117.) ἀστέμβакτα usurpasse pro * πολυστένακτα, μεμπτά: afferens ex eo, "Ἀνδρῆλος ἀστέμβакτα τιμωρομένην, Lamentabiliter, "Flebiliter. Nisi malis τραχέα, χαλεπά: quam signif. "Hes. τῷ ἀστεμφῇ quodque tribui docet."

"Στόβος, (ὁ,) Convitium, Opprobrium: UNDE "Στοβάζω, Convitior, Opprobria in aliquem jacto. "Utumque habet Hes." [ubi tamen editum est: Στοβός· λοιδορία, ὕνειδος. Στοβάζειν· κακολογεῖν. * Στοβασμάτων· λοιδοριῶν. Στόβος extat ap. Lycophr. 395. ubi alii στόμβος, al. στόμος, Schol. λοιδορία. Salmas. in Solin. 395. "Στόβος, Musgr. Ion. 601. Wakef. Eum. 937. Brunck. Apoll. R. 119. Στόμβος, Wakef. Eum. 1. c." Schæf. Mss.]

[* Ἀστοβος, ὁ, ἡ, i. q. ἀλοιδύρητος, Hes.]

[* Στοβέω, i. q. λοιδορέω. Etym. M. Ἐστούβειον· ἀλοιδύρον.]

"Ἐπιστοβεῖν, Irridere, Convitiari, Contumelia afficere. Apoll. R. 3, (663.) Μὴ μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες, Schol. χλευάζουσιν λοιδορήσωσι, et "μωμήσονται. Apud Eund. 4, (1725.) Τὰς δ' αἰσχροῖς ἥρωες ἐπιστοβέεσκον ἔπεσσι, Χλεύη γηθόσυνοι, Schol. ἔλοιδοροῦντο, ὕβριζον. At vero Etym. post ἐπιστοβέωσι, addit ex illo priore I. Μὴ μιν κερτομέουσαι

"ἐπιστοβέωσι: subjungens, ἐπιστομέωσι, καὶ τροπῇ "τοῦ μ' εἰς β." [Vide Brunck. Cf. Ἐπεσβολία.]

[* Στορβάζω, Hesychio κακολογέω.]

[* Στηδύσσω, Hesychio ἀδολεσχεῶ, μὴ v. nott.]

"Στέμφω, Moveo, UNDE Ἀστεμφής, poëtica, Immotus, Immobilis, Firmus et stabilis." [Schneider. Lex. v. Στόμφος.]

"Ἀστεμφής, ὁ, ἡ, Immotus: ἀμετακίνητος, ἀκίνητος,

"βέβαιος, Hes. et Suid. Iliad. Γ. (219.) Σκῆπτρον δ' οὐτ'

"ὅπισω οὔτε πρόπρηνες ἐνώμα, Ἄλλ' ἀστεμφές ἔχεσεν.

"Il. B. (344.) ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν. Hes.

"ἀστεμφῇ exp. non solum ἀκίνητον, sed etiam τραχὺν,

"χαλεπὸν, Asperum, Difficile: forsan eo sensu quo

"Lat. Rigidum dicunt. Ad quam signif. sunt qui

"referant Epigr. (Duridis, Anal. 2, 59.) Νυκτὶ σὺν

"ἀστεμφεῖ πάντα κατεκλύσατε. Inde ADV. Ἀστεμ-

"φῆως, s. Ἀστεμφῶς, Immoite, Rigide, Firmiter. Od.

"Δ. Ὑμεῖς δ' ἀστεμφῶς ἐχέμεν, μᾶλλον τε πῖεζεν,

"Sed vos firmiter eum tenete, magisque premitte.

"Reperitur porro et per β SCRIPTUM Ἀστεμφῆς ap.

"Hes. exp. ἀτάραχος, ἀταρβής, Non perturbatus,

"Stupore non attonitus nec metu percussus. Idem-

"que ap. Etym. qui ἀκίνητος exp., derivans a v.

"στέμβειν, τὸ κινεῖν συνεχῶς." [Τελαμών, Theocr.

13, 37. δόμος, Orph. Arg. 662. Crudelis. Mosch. 4,

113. "Ἀστεμφής, Heyn. Hom. 4, 497. Jacobs. Anth.

7, 74. 8, 183. 11, 76. Aristoph. Fr. 277. 281. Toup.

Emend. 1, 86.; Opusc. 1, 14. 57. Athen. 1, 49.

Gesner. Ind. Orph. et v. Σταμός. Bibl. Crit. 1, 1, p.

76. Ἀστεμφῆς, Heyn. Hom. 1. c. Hesiod. Θ. 748.

Ἀστεμφής, Jacobs. Anth. 8, 183. * Στεμφής, Bibl.

Crit. 1. c." Schæf. Mss. "Ἀστεμφής, Compactus,

Arat. D. 146. Oppian. A. 4, 613." Wakef. Mss.]

"Στέμφυλον, τό: cuius plur. στέμφυλα magis est

"in usu. Sunt autem στέμφυλα, Vinacei s. Vinacea.

"Redditur et Brisa e Colum.: item Flores, e Nonio.

"Gal. exp. τὰ στερεὰ λείψανα τῆς σταφυλῆς. Apud

"Hippocr. στέμφυλα γλακέα: ap. Gal. στέμφυλα ξη-

"ρά: ap. Diosc. στεμφύλων ἀπόβρεγμα * νεοθλίπτων.

"|| Στέμφυλα, Fraces, de olivarum expressarum reli-

"quid et retrimentis. Aristoph. N. (45.) Βρύων με-

"λίτταις, καὶ προσβάτοις, καὶ στεμφύλοις. Ubi Schol.

"de oleis proprie dici ait. Athen. quoque ab Atticis

"στέμφυλα vocatas esse tradit τὰ τετριμμένας ἐλαίας:

"at ἀβρύτεια, quæ ab aliis appellabantur στέμφυλα.

"Androcles ap. Aristot. Rhet. 2. Ilegem lege egere

"dicit, ut οἱ ἰχθύες δέονται ἀλός, et τὰ στέμφυλα ἐλαίαν.

"At Στεμφυλίδες sunt Olivæ nigrae, sicut πιτυρίδες

"sunt αἰ. φαῦλαι, ut testatur Athen. (56.) Στεμφυλίτις

"vero est Lora, quam alio nomine Attici δευτερίαν

"appellant." [Στεμφυλίδες in Athen. 1. c. falsa lectio

est pro στεμφυλίτιδες. Alciphro 3, 20. "Ὄζοντα στεμ-

φύλων. Geopon. 9, 31. ubi Ms. σπρέμφυλα, Hippocr.

157, 7. 184, 25. 376, 7. Στεμφυλίτις, 94, 43. 165,

26=359, 8. 497, 8. Dicitur et * Στεμφυλίτης οἶνος.

Glossæ: Στέμφυλον· Vinacium, Vinacia, Brisa, In-

cibi. Στέμφυλα· Vinacia, Vinacea, Flaces, Flores vini.

Στεμφυλίτης· Vinacium. "Στέμφυλον, Phrynich. Ecl.

180. Thom. M. 809. Musgr. Iph. A. 124. Brunck.

Aristoph. 2, 69. Jacobs. Anth. 11, 86. Aristoph. Fr.

258. Bast Lettre 97. ad Mær. 157. 357. ad Timæi

Lex. 239. * Στέμφυλος, Bibl. Crit. 1, 1, p. 76. Στεμ-

φυλίδες, Casaub. ad Athen. 114." Schæf. Mss. "Στέμ-

φυλον, Aristot. Rhet. 138. Alciphro 338." Wakef.

Mss.]

"ΑΤΥΖΩ, ἔζω, Terreo, Metu percello: vel etiam

"Perturbo: exp. enim non solum φοβέω, ἐκπλήττω,

"sed etiam ταρασσω. Item, Obstupefacio, Stupore

"percello, Attono. Theocr. (1, 56.) Αἰετοκλὸν τὸ

"θάσμα· τέρας γέ τοι θυμὸν ἀνύξει, Animum tibi

"percellat et obstupefaciat: ut Schol. quoque exp.

"τοῦτο τὸ θέαμα· τεράτιον ὄν, τὴν σὴν ἐκπλήξει διά-

"νοϊαν, τὴν σὴν ψυχὴν καταπλήξει δι' ὑπερβολὴν κίτ-

"λους. Ἀνύζομαι, Terreor, Metu percellor: vel

"etiam Metuo, Horreo. Il. Z. (467.) Ἀψ δ' ὁ παῖς πρὸς

"κόλπον ἐνὶ ζώνοιο τιθήνης Ἐκλίνθη ἰάχων, πατὴρ φίλου

"ὄψιν ἀνυχθεὶς, Territus conspectu patris, Exhor-

"rescens conspectum patris. Percussus, Aversatus,

"ἐκπλαγείς, ἀποστραφεὶς, Hes. Frequentissimus ap.

"eund. est usus participii ἀνυζόμενος pro Παύε-

“ctus, Attonitus, Consternatus : seu, ut Hes. exp., “ἐκπλησσύμενος, θορυβούμενος, ταραττόμενος. Od. Λ. (604.) Ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκῶν ἦν οἰωνῶν ὥς, “Πάντοσ’ ἀτυζομένων. Il. Ζ. (41.) αὐτῷ μὲν ἐβήτην “Πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο, Quo “alii metu consternati s. attoniti fugiebant. Et 38. “ἵπῳ γάρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίοιο, “Ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε “μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα Ἀζαντ’ ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, In “campo consternati et attoniti pavore, utpote qui “in ramum myricæ incurriscent et sese læsiscent. “At Σ. (7.) Νηυσὶν ἐπικλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο, “signif. Fugientes per campum præ timore, quo “consternati sunt ; id enim sonat ἀτυζεσθαι πεδίοιο, “i. e. φεύγειν διὰ πεδίοιο ἀτυζόμενον. Porro ut “Metuere et Timere aliquando infin. sibi junctum “habent ap. poëtas, ita et hoc ἀτύζεσθαι. Il. X. (474.) Ἀ’ ἐμετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι, Metuentem interire : h. e. metuentem sibi ab interitu. Contra aliquis οὐδ’ ἡβαιὸν ἀτύζεσθαι dicitur cum ne tantillum quidem metuit, s. ne tantillum quidem sollicitus est aut curat. Apoll. R. 2, (635.) B “Εἶο μὲν οὐδ’ ἡβαιὸν ἀτύζομαι. Ibid. οὐδ’ ἡβαιὸν ἀτυζόμενοι παρεόντας. || Ap. Nicand. vero de eo loquens, “quem hausta cicuta suffocat, ὁ δ’ ἡέρα παῖρον ἀτύζει, Οἷα κατηβολέων, Schol. ἔλκει, σπᾶ, et ὀλίγον ἀναπνεῖ : sed annotans, scribi etiam ἀλύζει. “|| Ἀττύζει, Hes. exp. ἐπιτιμᾶ, ταρασσει, item ἀπολύει : afferens et pass. Ἀττύζεσθαι, itidem pro “φοβεῖσθαι, ταραττεσθαι. Similiter Ἀττύζηλον affert pro φοβερόν, addens etiam ἀφανές, ἄσσημον. “Sed hæc per geminum τ scriptura mihi admodum suspecta est, atque adeo ipse eam Hes. spectiorem reddit, dum ἀπὸ τῆς ἄτης illa derivari annotat. Quinimo unico τ ap. eum scriptum est “Ἀτυζομένη et Ἀτυζόμενος : quorum illud exp. “φοβούμενη, θορυβούμενη, ταραττομένη : hoc autem, “λυπούμενος, ἐκπλησσύμενος. Atque adeo unico τ scribi ap. Hom. et alios poët. non solum ἀτύζω, “sed ἀτυζηλὸς etiam, mox docebo exemplis ex iis allatis. Nisi itaque metri causa geminatum illa “habeant τ ap. Hes., mendose scripta esse arbitror.” C [Eur. Troad. 808. ἀτυζόμενος πῶλῳ. “Heyn. Hom. 5, 190. 283. 445. 583. 7, 25. 425. 8, 345. Brunck. Apoll. R. 23. Theodorit. 14. Ruhnck. Ep. Cr. 86. ad Il. I. 243. Brunck. ad Anal. 103.” Schæf. Mss. “Med., Pind. Π. 1. 26.” Wakef. Mss. Adde O. 8, 51. Vide Damm.] “Ἀτυζηλὸς, (ἡ, ὄν,) Terribilis, Terrificus : ἐκπληκτικός. Apoll. R. 2. αἱ δὲ φέροντο Τηλοῦ ἀτυζηλῷ ὑπὸ δείματι κεκληγυῖαι. Apud Hes. scriptum ἀττύζηλον “geminum τ et proparoxytonos ; sed tollendum esse alterum τ, e metro hic apparet : oxytonos autem effendum esse, Schol. Apoll. refert ex Herodiano.”

“ATEP, Sine, Citra, Absque, i. q. ἀνευ et χωρίς : “sed poëtis familiarius. Ac ut illa gen. sibi junctum habent, ita et hoc Od. M. ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν. Il. Δ. ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε. Sed et “postponitur interdum suo gen., ut Apoll. R. 2. “πάλον ἄτερ ἐγγυαλίζαι. Porro licet poëtis sit familiarius, ut dixi, prosæ tamen scriptores quidam “id usurparunt, si bene memini. Affertur certe ex “eorum aliquo, non nominato tamen, ἄτερ πολιτείας “pro Semotus a reip. negotiis. Quemadmodum “vero poëtæ rursum ἀνευθε dicunt pro ἀνευ, ita “ΕΤΙΑΜ Ἀτερθε s. Ἀτερθεν pro ἄτερ, cum gen. “construentes itidem ut illud, et in eadem signif. “nimirum pro Sine, Absque, Citra, Præter : interdum “etiam Seorsum ab. Sed illo utuntur sequente consonante : hoc autem, sequente vocali. Soph. Aj. “p. 39. ἄτερθε τοῦδε, Præter hunc.” [“Ἀτερ πολιτείας, Plut. de Util. ab Inim. statim ab init., et ibi Wyt.” Boissonad. Mss. Ἀτερθε, Nicand. Ἄο-lice *Ἀτερθα, Etym. M. Glossæ : Ἀτερ. Præter. “Hesiod. E. 113. “Ὅστε θεοὶ δ’ ἐζῶον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες, Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οὐζύος.” Seager. Mss. “Ἀτερ, Dionys. H. 2, 684. 1198. 3, 1513. 1811. 4, 2181. Plut. 5, 49. Hutt. Theocr. 3, 48. Casaub. ad Inscr. Her. 353. Cren. Valck. Phœn. p. 10. ; ad Mosch. 373. Grævn. Lect. Hes. 520. ad Charit. 301. Wakef. Eum. 553. Lobeck. Aj. p.

A 316. Postpositum, Duker. Præf. Thuc. p. 6. “Ἀτερθε, Lobeck. Aj. l. c.” Schæf. Mss.] “Ἀπάτερθε, et Ἀπάτερθεν, i. q. ἀποθεν, χωρίς, “Seorsum ab. Hom. Il. E. Αἰνεῖαν δ’ ἀπάτερθεν “ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων. Idem et priore utitur Il. “B.” [“Conf. cum ἀπάνευθεν, Heyn. Hom. 5, 90. 412.” Schæf. Mss.] “Ἐπάτερθεν, Hesychio ἐπέκεινα.” [A Schneidero non agnoscitur.]

“ΑΤΘΙΣ, ἴδος, ἡ, i. q. Ἀττική, Attica : ut ap. “Mns. legimus Ἀτθίδος νύμφης. Sic Ἀτθὶς γυνὴ dicitur, et Ἀτθὶς διάλεκτος. At vero ἡ Ἀτθὶς absolute “et substantive ponitur pro ἡ Ἀτθὶς γῆ, s. ἡ Ἀττική χώρα. Item Ἀτθὶς dicta fuit una filiarum Cranai, “ut testatur Paus. in Attic. Vocativum facit Ἀτθί, “ut Epigr. (Even. 13.) Ἀτθὶ κόρα, μελιθρέπτε, [“Ad Herod. 427. Ruhnck. Ep. Cr. 293. Jacobs. Exerc. 1, 137. ; Anth. 6, 141. 142. 325. Markl. Suppl. 1211. Artemo 1. Erycius 12. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 40. T. H. ad Aristoph. Π. p. 208. ad Lucian. 2, 43. Ἡ παλαιὰ, νέα, T. H. ad Aristoph. Π. p. 128.” Schæf. Mss. Ad Anthol. Pal. 126. ubi Jacobs. in Indice :—“Cf. Max. Tyr. Diss. 24. p. 478. Reisk. Ἀτθί, σοὶ δ’ ἐμέθεν μὲν ἀπήχθετο φροντίσθην : et, Ἡράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν, Ἀτθί, παλαιὰ πόκα. Sappho ap. Hephest. 42-3. Gaisf.” Ἀτθὶς et εὐθὺς conf., ad Anthol. Pal. 461. Ἀτθὶς, Dionys. H. 2, 6, 5. 209, 26. Strabo 513.] “Ἀττῖς, ἴδος, ἡ, Hesychio sunt Ἀθῆναι, Athenæ. “Idem igitur Ἀττῖς hic est quod Ἀτθὶς supra, Atheniensis regio una cum urbe. Inde possess. Ἀττικὸς, (ἡ, ὄν,) Atticus, Pertinens ad Athenienses, s. “Atheniensium proprius et peculiaris : ut Ἀττική λέξις et Ἀττική προσφθία, et Ἀττικὸν σχῆμα ap. “Gramm. : et alibi Ἀττικαὶ ἰσχάδες, Ἀττικαὶ κύλικες, “Ἀττικὸς κέραμος. Itidemque Athen. 9. Παραθῷ “τε δεῖπνον ἵζον αὖρας Ἀττικῆς : ap. quem et 4. deridentur τὰ Ἀττικά δεῖπνα, nimirum ut parciora. “Et Lucian. de conscr. Hist., Θύμου τοῦ Ἀττικοῦ “ἀποπνεύσαν. Apud Eund., Ἀττική δριμύτης τῶν “σκωμμάτων : qui itidem dicit, “Ὅρα μὴ τις εἰρωνείαν “φῇ, καὶ μυκτῆρα οἶον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ “ἐπαίνῳ. Ubi μυκτῆρ Ἀττικὸς Proverbialiter dicitur “de Salsa irrisione. Manarunt vero ab eis et alia “Proverbia : ut Ἀττική πίστις, Attica fides : ἐπὶ “τῶν βεβαίαν φυλαττόντων πίστιν, De iis qui inviolatam fidem servant, teste Suida, afferente et Ἀττικὸς μάρτυς. In vituperio autem, Ἀττικὸν βλέπος, “Atticum os, pro Impudens os, quoniam nimirum “ἐπ’ ἀναιδείᾳ διεβάλλοντο οἱ Ἀθηναῖοι, s. πανουργοί, “ut annotat Schol. Aristoph. N. (1176.) Ἐπὶ τοῦ “προσώπου τ’ ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος. Idem Schol. “Ἀττικὰς exp. etiam βραδυνούσας καὶ ὑπεριζούσας “τοῦ καιροῦ, s. μελλούσας ἐν τῷ πράγματι, (Λ. 56.) “ἀλλ’ ὄψει τοι σφόδρ’ αὐτὰς Ἀττικάς : taxans nimirum tarditatem et cunctationem Atheniensium. “Ἀττικά γράμματα autem Hes. τὰ ἀρχαῖα ἐπὶ χῶρια vocari dicit : itidemque Harpocr., quem vide. “Dicitur præterea aliquid esse Ἀττικόν, Atticis peculiare, ideoque elegantius. Lucian. Solæc., Περὶ “ριστέρων τινος εἰπόντος, ὥς δὴ Ἀττικόν. At τὸ Ἀττικόν, Attica elegantia. Plut. Τὸς Πλάτωνι καὶ ἔε- “νοφῶντι χρωμένους διὰ τὴν λέξιν, ἕτερον δὲ μὴδὲν “ἀλλ’ ἢ τὸ καθαρὸν τε καὶ Ἀττικὸν ὥσπερ δρόσον, καὶ “χρνοῦν ἀποδρεπομένους. Ἡ Ἀττική, absolute sæpe “dicitur pro ἡ Ἀπτική χώρα, Attica regio, s. Atticus “ager : ut Athen. Παρεγενήθη εἰς τὴν Ἀττικὴν : et, “Εἰς κόρακας αἶρειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς. Plur. itidem οἱ “Ἀττικοὶ ponitur pro οἱ Ἀττικοὶ ἄνδρες, et Atticæ “regionis incolæ. Athen. 3., Μακεδονίζοντας οἶδα “πολλοὺς τῶν Ἀττικῶν : 9. Οὐδεὶς δ’ Ἀττικῶν Σίναπι “ἔφη. Dicitur aliquis etiam ob sermonis elegantiam “leporisque Ἀττικὸς esse, licet ex Attica non oriundus. Lucian. de Hist. scr., Ὑπὲρ τοῦ κομιδῆ “Ἀττικὸς εἶναι. Athen. 13. Ἦν σφόδρα εὐθικός καὶ “Ἀττική πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, i. e. Responsionibus “ejus inerat Ἀττικὸς μυκτῆρ, et Ἀττική δριμύτης τῶν “σκωμμάτων, ut Lucian. supra loquitur. Porro est “inde ADV. Ἀττικῶς, Attice, More Atticorum, “More Attico : ut cum Gramm. dicunt aliquid

“Ἀττικῶς enuntiatum esse. Lucian. vero dicit etiam
 “Ἀττικῶς σολοικίζειν, de iis, qui cum Atticam affe-
 “ctent elegantiam, in solœcismos incurrunt. Dicitur
 “ET Ἀττικηρῶς pro Ἀττικῶς: sed joco potius. An-
 “tiphanes ap. Athen. 4, (6. p. 137.) Μέλλοντα
 “δειπνίζειν γὰρ ἄνδρα Θετταλὸν, οὐκ Ἀττικηρῶς οὐδ’
 “ἀπηκριβωμένως, sed *μεγαλῶς: taxantur enim τὰ
 “Ἀττικά δειπνα ut parciore et macriore, laudantur
 “Thessalica ut lautiora. Inde est et COMP. Ἀττι-
 “κουργῆς, (ὁ, ἡ,) In Attica factus, vel Factus more
 “Attico, Qui Attici operis est, ideoque elegantioris.
 “Vitruv. 4, 16. Genera sunt enim thyromatōn
 “hæc, Doricum, Ionicum, Atticurgæ. Synes. Ep. 74.
 “Ἐπεμψά σοι τὸν λόγον Ἀττικουργῆ τῆς ἀκριβοῦς
 “ἐργασίας, Orationem Attici operis, i. e. Attica
 “lingua scriptam 52.; Κομίζοντα στολὰς Ἀττικουρ-
 “γεῖς. ITEM Ἀττικίζω, Atticisso: h. e. Atticos
 “sequor, Atticos imitor s. æmulo; et peculiariter
 “in dictione. Lucian. Solœc. Ἀττικίζοντος δέ τις
 “καὶ Τεθνήξει εἰπόντος ἐπὶ τοῦ τρίτου. Demetr.
 “Phal. Διόπερ οὐδὲ ἐκωμῶδουν Δωρίζοντες, ἀλλὰ πι-
 “κρῶς Ἡττίκίζον. Lynceus vero Samius ap. Athen.
 “14. dicit, Τὰς *Βριγινδαρίδας καλουμένας ἰσχάδας
 “τῷ μὲν ὀνόματι βαρβαρίζειν, ταῖς δὲ ἡδοναῖς οὐδὲν
 “ἤττον τῶν Ἀττικῶν Ἀττικίζειν, Suavitate Atticis
 “non esse inferiores; præ ceteris enim Atticæ caricæ
 “a saporis jucunditate et gratia commendabantur.
 “Dicitur Ἀττικίζειν etiam is, qui τὰ τῶν Ἀττικῶν
 “φρονεῖ, Qui Atticis studet: h. e. Qui Atheniensium
 “partes sequitur, Qui ab Atheniensium partibus stat.
 “Thuc. 3. Μόνους αὐ Βόιωτῶν Ἀττικίσαι. Sic Xen.
 “Hell. 6. p. 346. Ἐν ἐκάστη πόλει οἱ μὲν Λακωνί-
 “ζουσιν, οἱ δὲ Ἀττικίζουσιν: pro quo ante dixerat,
 “Εἰσι μὲν δήπου πασῶν τῶν πόλεων αἱ μὲν τὰ ἡμέ-
 “τερα, αἱ δὲ τὰ ὑμέτερα φρονούσαι. INDE Ἀττικι-
 “σμός, ὁ, Atticismus, Atticorum imitatio; et quidem
 “peculiariter in dictione: unde et exp. Sermo Atti-
 “cus, Atticum loquendi genus, ideoque lepidius.
 “Quintil. In Tragœdiis gravitas, in Comœdiis ele-
 “gantia et quidam velut Atticismus inveniri potest:
 “ubi ἐπὶ δριμύτητος τῶν σκωμμάτων s. ἐπὶ Ἀττικοῦ
 “μυκτηῖρος accipitur, ut loquitur Lucian. Alioqui Ἀτ-
 “τικισμός dicitur etiam Studium partium Atticarum.
 “Thuc. 3, (64.) Ἐς τὸν ἡμέτερόν τε ἀκούσιον Μη-
 “διαμόν, καὶ τὸν ὑμέτερον ἐκούσιον Ἀττικισμόν. Et
 “4, (133.) ἐπικαλέσαντες Ἀττικισμόν, Crimini dan-
 “tes quod cum Atheniensibus fecissent. ITEM
 “Ἀττικίσις, ἡ, i. q. Ἀττικισμός, Imitatio Atticorum,
 “s. Atticæ elegantiae. Lucian. Lexiph. Ὁφελὸς ἐσμεν
 “τῆς Ἀττικίσσεως ἄκρον. ET Ἀττικιστής, ὁ Atticæ
 “linguæ studiosus, Atticæ dictionis et elegantiae
 “affectator. Postremum derivatum EST Ἀττικωνικοί,
 “per contemptum et derisum usurpatum pro Ἀτ-
 “τικολ: testatur enim Schol. Aristoph. quosdam ita
 “vocasse τοὺς Ἀθηναίους, εὐτελίζοντας καὶ ἐνυβρι-
 “ζοντας: Ecl. (215.) Εἰ δ’ αὖ τι πράξαιεν ἄγαθόν
 “Ἀττικωνικοί.”

[“Ἀττικὸς, Ruhn. ad Longin. 259.; ad Rutil.
 Lup. 117. Lesbon. de Schem. 178. Koen. ad Greg.
 27. Posidipp. 17. et Jacobs. Ἀττ. quasi ἀττικός,
 Koen. ad Greg. 315. Conf. cum αὐτὸς, T. H. ad
 Aristoph. Π. p. 256.; Kuster. 13. Diversi Ἀττικοὶ
 et Ἀθηναῖοι, Steph. de Dial. Att. Dedicat. Γράμματα
 Ἀττ., Fischer. ad Weller. G. G. 1, 8. Ἀττική,
 Ammon. 5. Ἀττικῶς, Jacobs. Anth. 9, 425. Fischer.
 ad Weller. G. G. 1, 101. Ἀττικίζω, Toup.
 Opusc. 1, 22. Phrynich. Ecl. 166. Thom. M. 579.
 Fischer. ad Weller. G. G. 2, 312. Brunck. Aristoph.
 2, 252. Hinc dicit Atticissare Villos. ad Long.
 16. Ἀττικισμός, Ruhn. ad Longin. 259. Thom.
 M. 936. Ἀττικίσις, Lucian. 2, 336. Ἀττικιστής,
 Valck. ad Lesbon. 182. Koen. ad Greg. 27. Qualis
 Mæris, vide Pierson. ad Mær. 17.; qualis Ælianus,
 vide Eund. 75. *Ἀττικιστή, Fischer. Descr. Lect.
 222. Schæf. Mss. “Ἀττικουργῆς, Synes. 222.
 Cyrill. 179. Ἀττικίσις, Philostr. 884.; (Epist.)
 916. Ἀττικιστής, Jambl. V. P. 84. *Ἀττικεύομαι,
 Morem Atticum habeo, Eust. Ism. 438.” Wakef.
 Mss. *Ἀττικόν, Nom. emplastri, ulceribus glutu-

nandis valde efficax, Hippocr. 1138. “Ὁς ἐν τῇ κνήμῃ
 ἔλκος ἔσχε, καὶ τῷ Ἀττικῷ ἐχρήσατο. Ἀττικῶς,
 Schol. Aristoph. N. 145. A. 13. (Schol. Biset. 89.)
 Θ. 887. Schol. Thuc. 1, 10. Ἀττικοὶ et Ἀθηναῖοι
 promiscue, Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr.
 336. Ἀττικοπέριξ, Athen. 115. Ἀττικουργῆς, Vitruv.
 3, 3. J. Poll. 1, 149. Etym. M. 168, 7. *Ἀττικουρ-
 γέω, Phav. Ἀττικουργούμενον τὸ κατὰ Ἀττικὸν τρόπον
 εἰργασμένον. “Ἀττικεύω, Theod. Prodr. Rhod. 1.
 p. 438. Ἀττικισμός, Suid. v. Λυσίας, Dionys. H.
 in Reiskii Orr. Gr. 6, 160.” Boissonad. Mss. Ἀτ-
 τικιστής, Basil. Epist. 3, 447. Ἀττικιστή, Schol.
 Aristoph. A. 720. Athen. 287. 323. “Demosth.
 1424. Νῦν δ’ ἐγώ γε, εἴ τις αὐτῶν ἀφέλοιτο τὸ γινώ-
 σκεσθαι, καὶ τὸ τῇ φωνῇ λέγειν Ἀττικιστή, πολλοὺς ἂν
 οἶομαι, τοὺς μὲν Ἀρκάδας, τοὺς δὲ Λάκωνας αὐτῶν
 εἶναι νομίσαι.” Seager. Mss.]

[* Ἀναττικός, ὁ, ἡ, Non Atticus, Eust. 63, 23=84,
 21. Steph. B. v. Ἀθῆναι. “Thom. M. v. Ἐωσάμην.”
 Boissonad. Mss. A Schneidero scribitur Ἀναττικός.
 “Ad Thom. M. 136. 369. 392. Phrynich. Ecl. 104.
 108. 178.” Schæf. Mss. “Suid. 1, 71.” Wakef.
 Mss.]

“Ἐναττικίζω, Attice loquor, vel Cantillo in Phi-
 “lostr. Her. (665=329. Boiss.) Ἐναττικίζουσι τῷ
 “χωρίῳ οἱ ἀηδόνες.”

[* Ἐξαττικίζω, Phot. Bibl. 150. * Καταττικίζω,
 Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. p. m. 40.]

[* Ὑπεράττικός, ὁ, ἡ, Valde Atticus. Lucian. Le-
 xiph. 535. A Schneidero scribitur Ὑπεραττικός. ET
 * Ὑπεραττικός, ap. Eund. in Demon. 552. ADDE
 * Ὑπεραττικίζω, Nimium affecto Atticismum, Phi-
 lostr. V. A. 1, 17.; Ep. 1. p. 916. ET * Ὑπεραττι-
 κισμός, ὁ, Atticismi nimia affectatio, Phot. Bibl. 117.
 (51.) “Ὑπεραττικός, ὑπεραττικίζω, ad Lucian. 2,
 349.” Schæf. Mss.]

[* Ὑπάττικός, (ὁ, ἡ,) Sub-Atticus. Diog. L. (2,
 19.) 91.” Wakef. Mss. “Timo Phlias. 10. Bergler.
 Alciph. 212.” Schæf. Mss. UNDE * Ὑπαττικίζω,
 Atticæ linguæ elegantiam affecto.]

[* Χρυσάττικον, (τὸ,) Alex. Trall. 11. Barth.
 Advers. 810.” Kall. Mss. Legitur et * Χρυσάττικός
 οἶνος, Trall. 1. p. 34. Glossæ: Χρυσάττικον Chry-
 saticum.]

“ATMENOS, ὁ, ET Ἀτμῆν, ἑνός, ὁ, Famulus,
 “Servus. Quorum illud ap. Hes. et Eust. legitur,
 “hoc ap. Etym. et Suid. et in Lex. meo vet. utrum-
 “que exp. δοῦλος. Sed quod ad ἀτμενος attinet, tra-
 “dit Eust. ita vocari non solum τὸν δοῦλον, sed etiam
 “τὸν τεταγμένον ἐλευθερόν: quemadmodum οἰκέος quo-
 “que ab Hom. vocatur non modo ὁ δοῦλος, verum et-
 “iam ὁ κατ’ οἶκον φιλητός. Hes. ἀτμενον exp. non οἰκέ-
 “την tantum, sed et ἀπαυστον. Quod ad etym. attinet,
 “verisimilius illud ap. Etym. est, dici ἀτμῆν per synco-
 “pen pro ἀτιμῆν, a τιμή: quoniam sc. οἱ δοῦλοι sunt
 “ἀτίμητοι ctinonorati. INDE Ἀτμενία, ἡ, Servitus:
 “interdum etiam Infortunium, Calamitas; in infor-
 “tunio enim ponitur servitus: Hesychio δουλεία,
 “δυστυχία. Ex Epigr. (Paul. Sil. 66.) affertur etiam
 “pro Administratio. ITEM Ἀτμενώνητον huc per-
 “tinet, quod Hes. exp. δουλικόν, et μωρόν, Servile,
 “Fatuum. SED ET Ἀτμενίος, (ὁ, ἡ,) hinc origiueum
 “habere testatur Schol. Nicand.; exp. enim ipsum
 “* πολυκατέργαστος, * πολυδούλευτος, μετὰ κακοπαθείας
 “γενόμενος, subjungit, quia ἀτμένας dicuntur οἱ δοῦ-
 “λοι, οἷς ἐπεται τὸ κακοπαθεῖν. Vocat autem Ni-
 “cand. τὸ ἐλαιον epitheticῶς ἀτμένιον, quoniam multo
 “et fere servili labore confit: id ipsum eandem ob
 “causam appellans etiam ἀτμένιον λίπος, A. 178, 426.
 “vel etiam quoniam conficiebatur a servis et rusticis.
 “Denique hinc derivant VERBUM Ἀτμεύω. Sic
 “enim Etym. Ἀπὸ γούν τοῦ Ἀτμῆν, Ἀτμῶ, καὶ Ἀ-
 “τμεύω, τὸ δουλεύω: itidemque Lex. meum vet. Ἀπὸ
 “δὲ τοῦ Ἀτμῆν γίνεται Ἀτμῶ καὶ Ἀτμεύω. Sed et
 “Nicand. Schol. ἀτμεύειν esse dicit δουλεύειν, quia
 “ἀτμένας dicuntur οἱ δοῦλοι: A. 172. “Ἦν τε καὶ ἀ-
 “τμεύειν ἀνέμοις πόρεν Ἐννοσίγαιος, de mari loquens,
 “ut mox dicit, καὶ ἀχύνετον ἔτρεσεν ὕδωρ Ἀργέστας,
 “Metuit ventos sicuti servi suos dominos. Mira ta-
 “men hæc derivatio videri merito potest, nisi ἀτμεύειν